Robyn Young

CRUCIADA

Volumul 2

Traducere din limba engleză Bogdan Marchidanu

NEMIRA

Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU

Ilustraţia copertei: © Jan Patrik Krasny

PARTEA A DOUA

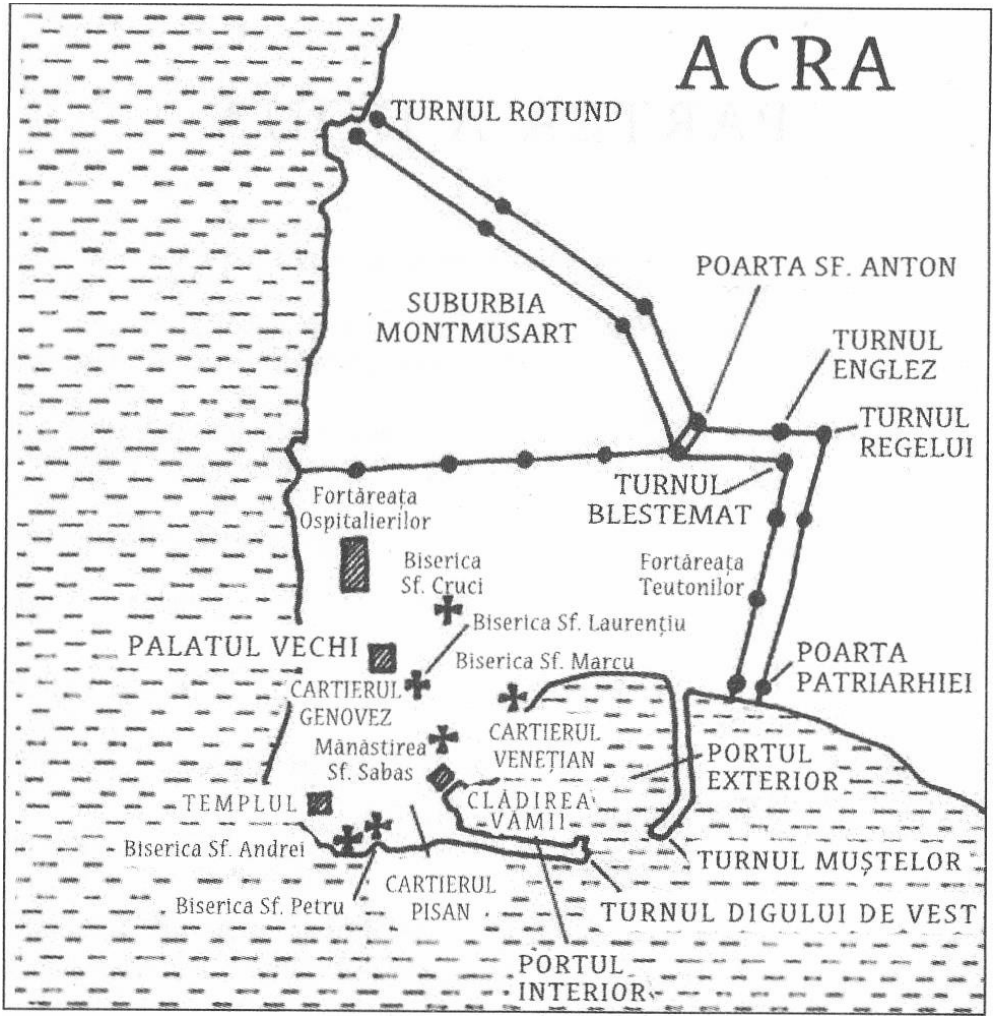

24

Palatul regal, Acra
17 februarie 1277

Garin stătea cu ochii închişi. Sudoarea şiroia de pe trupul lui, udând cearşaful. Cărbunii din sobiţe sfârâiau aprinşi, iar draperiile de la ferestre împiedicau pătrunderea aerului şi a razelor de soare. Pieptul gol al lui Garin sclipea în lumina slabă emisă de cărbuni. Pleoapele i se zbăteau în somn. Aerul stătut din încăpere era impregnat de mirosul dulceag de qannob, amestecat cu aromă de aloe şi ambră, substanţe pe care el se obişnuise să le ardă în efortul de a masca izul puternic al drogului.

Şedea cu mama lui pe pajiştea din faţa vechii lor case din Rochester. Era vară, şi solul era arat şi maroniu la culoare. Greierii cântau şi săreau de colo-colo prin tufişuri. Căldura de afară părea o masă solidă, lipicioasă, înfigându-se în el şi prinzându-l în mrejele ei precum o insectă prinsă într-o bucată de chihlimbar. Mama lui îi vorbea. Cecilia ţinea o carte învelită în piele deschisă pe genunchi. Părul ei blond-argintiu cădea ca o cascadă pe umeri şi pe spate, aproape incredibil de drept. Buzele ei se mişcau, dar nu se auzea niciun sunet. Garin văzu cum o picătură translucidă de sudoare se scurge încet pe gâtul ei alb. O urmări cu privirea în vreme ce coborî între sânii ei şi dispăru pe sub gulerul rochiei de culoare crem. În somn, Garin gemu şi se prinse de cearşaf.

Afară, lumina soarelui se diminuă, lăsând în locul ei umbre. Garin se răsuci şi văzu nori răsărind în turnuri întunecate pe orizontul estic al cerului. Tufişurile dispăruseră, iar pământul se întindea în faţa lui până la orizont. Intre el şi furtună nu se mai găsea nimic. Furtuna se apropia cu repeziciune. Putea simţi fulgerele încărcând aerul din jurul lui, aducând mirosuri de metal şi distrugere. Se întoarse spre maică-sa şi o strigă. Ea dispăruse. În locul ei şedea Elwen. Ochii ei verzi erau aţintiţi asupra lui şi întunecaţi ca noaptea în vreme ce furtuna gonea spre ei.

Garin se trezi din coşmar din pricina unei bătăi insistente în uşă. Dezorientat, se ridică în capul oaselor. Vederea i se limpezi treptat. Îl durea capul, iar în gură avea un gust neplăcut. Coborându-şi picioarele peste marginea patului, se ridică, nesigur pe el. Simţea dalele podelei ca nişte bucăţi de gheaţă sub tălpile goale. Traversă cu greu încăperea şi deschise uşa. Dincolo de prag se găseau doi bărbaţi. Unul era paznic al palatului, căruia Garin abia dacă îi aruncă o privire. Întreaga lui atenţie se fixă asupra celui de-al doilea. Surpriza generată de vederea lui îi spulberă orice urmă de ameţeală indusă de drog. Omul purta o haină în dungi albastre şi ruginii — codul de culori al mesagerilor personali ai regelui Edward — şi ţinea în mână un pergament.

— Acest om a venit la poartă întrebând de tine, de Lyon. Paznicul îi aruncă o privire înţepată mesagerului, pe care apoi o întoarse spre Garin. Spune că are un mesaj urgent din Anglia pe care trebuie să ţi-l înmâneze personal. Refuză să plece până ce nu execută ordinul primit.

Ignorând iritarea paznicului, mesagerul întinse pergamentul spre Garin, care îl luă cu un sentiment tot mai intens de nelinişte. Fără a scoate vreo vorbă, bărbatul se răsuci pe călcâie şi se lăsă escortat de paznic afară. Garin închise uşa şi se sprijini de ea, simţind lemnul rece pe pielea lui năduşită. Cu inima bătându-i neobişnuit de repede, rupse sigiliul de ceară. Privirea lui trecu repede peste formulele de introducere şi se opri asupra primului rând:

Am primit cu înfrigurare scrisoarea ta la Turn în luna octombrie, dar la citirea ei aşteptările mele s-au dovedit premature, aşa că am fost foarte dezamăgit de conţinut.

Garin se duse la masă şi luă de pe ea cupa de vin, pe jumătate golită. O termină rapid, dar lichidul stătut nu-i alungă senzaţia de greaţă. Se forţă să revină asupra scrisorii.

Eram convins că te-am trimis în Acra cu instrucţiuni simple şi clare. Dar se pare că încrederea mea în tine nu se justifică. În scrisoarea ta, faci repetate referiri la faptul că ai obţinut

consimţământul pentru folosirea Regatului Ciprului ca bază pentru intenţionata mea cruciadă, presupun ca un efort de a-mi abate atenţia de la eşecurile tale. Principalul motiv al călătoriei tale era să procuri ceea ce eu am acum nevoie: nu o bază pentru un viitor război, ci fonduri ca să port bătălii imediate. Spui că ai dobândit doar jumătate din ce a promis regele să livreze, iar dacă vreau să mă bucur de restul generozităţii sale trebuie să-l conving pe papă să revoce plănuita vânzare a drepturilor regale asupra coroanei Ierusalimului. Nu mă aşteptam să am atâtea de făcut pentru banii mei, mai ales că n-am văzut niciun penny din ei. Acum sunt forţat să trimit un emisar la Roma, şi totul deoarece tu ţi-ai pierdut puterea de convingere. Regele Hugh are mare nevoie de ajutorul meu, motiv pentru care m-a implorat să i-l acord. Sunt sigur că un pic mai mult entuziasm arătat de tine ar fi stârnit întreaga lui generozitate. După cum asta nu e singura misiune încredinţată ţie în care mă dezamăgeşti. În chestiunea prietenilor noştri de la Templu şi a refuzului lor de a da curs cu repetatelor mele cereri de fonduri, sunt la fel de dezamăgit.

La primirea acestei scrisori, îl vei informa pe regele Hugh că am trimis un mesager de încredere la papă, după care îl vei convinge să îmi dea şi restul sumei promise. După asta, îţi vei întoarce atenţia asupra lui Everard şi a discipolilor lui prost îndrumaţi. Dacă vor continua să refuze să se conformeze cererilor mele, le vei reaminti că moartea reprezintă pedeapsa pentru crima de erezie şi că, dacă prin cine ştie ce accident nefericit, secretele lor ar fi divulgate întregii lumi, eu însumi mă voi asigura să primesc un loc în rândul din faţă la proces şi executarea lor. Timpul subtilităţilor a trecut. Nu voi lăsa ca planurile mele să fie zădărnicite de nişte proşti şi idealişti.

Odată ce intri în posesia acestor bani te vei întoarce imediat la mine, unde vei fi răsplătit, ca întotdeauna, pentru serviciul tău credincios sau pedepsit pentru neîndeplinirea lui.

Garin înghiţi în sec, încercând să-şi alunge greaţa şi se duse la pat. Aruncă scrisoarea, pătată de mâna lui năduşită, pe cearşaful umed. Îşi lipi palmele de saltea, închise ochii şi se lăsă pradă emoţiilor. Mai întâi frică, apoi furie, apoi neajutorare.

Aproape că îl auzea pe Edward rostind cu glas tare slovele din scrisoare, cu tonul lui rece şi batjocoritor prin care îl făcea mereu pe Garin să se simtă ca un idiot inutil. Atât de adâncit în gânduri era, că nu auzi uşa deschizându-se în spatele lui. Reveni brusc la realitate abia când o mână grea se aşeză pe umăr. Se întoarse, şocat, şi dădu ochii cu faţa sumbră şi bărboasă a lui Bertrand.

— Ce cauţi aici? izbucni el, plin de mânie. Asta e camera mea.

— Este camera regelui Hugh, îl corectă Bertrand. Omul îşi înfipse degetele mari în centura de la şold. Postura îl făcea să pară şi mai mare decât era. Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

Bertrand se încruntă.

— Au trecut câteva săptămâni de când am primit vestea şi tu nu ai făcut nimic. Încruntătura i se adânci când îl văzu pe Garin oftând şi închizând ochii. Ţi-ai dat cuvântul stăpânului meu. Acum ţi-l încalci?

Garin deschise ochii auzind nota de ameninţare din tonul lui Bertrand.

— Nu. I-am dat regelui Hugh cuvântul meu că voi asigura posesia Pietrei pentru ca el să le-o poată returna sarazinilor, şi de asta mă ocup acum. Nu s-a schimbat nimic.

— Nu s-a schimbat nimic? Bertrand râse fals. Porcăria aia cu care te îneci tu te-a tâmpit. Râsul încetă. Vânzarea s-a perfectat. Nu ştii ce înseamnă asta?

Garin închise iarăşi ochii. Simţea o presiune enormă în spatele lor. Mesajul de la regele Hugh venise de mai bine de o lună, avertizând că drepturile la tron fuseseră cumpărate de Carol de Anjou. Mesajul fusese remis procuratorului pe care Hugh îl pusese în cele din urmă, cu mari ezitări, în locul lui, după nenumăratele solicitări ale nobililor de la înalta Curte din Acra făcute ca urmare a violenţelor din anul precedent. Procuratorul, lordul Balian de Ibelin, informase Înalta Curte. Două zile mai târziu, Garin primise un mesaj personal de la Hugh, în care regele îi spunea că se bazează pe el ca să-şi recâştige coroana şi că, dacă demersul avea să reuşească, el, regele, avea să onoreze acordul încheiat cu Edward. Văzându-l pe Bertrand cum se uită la pergament, Garin luă scrisoarea lui Edward de pe pat

şi o făcu fărâme în mâini. Fie emisarul lui Edward nu reuşise să-l convingă pe papă, fie ajunsese prea târziu ca să mai oprească vânzarea. Oricum ar fi fost, nu mai conta. Dacă îi ieşea planul cu Piatra Neagră, îi putea aduce lui Edward mult mai mult decât nişte saci cu aur: îi putea aduce Oraşul Sfânt.

— Nu pot controla furtul în sine, rosti el, întorcându-se spre Bertrand. Nu putem face nicio mişcare decât după ce are loc. Atunci noi vom fi pregătiţi. Ce altceva vrei să-ţi spun? Cunoşti planul.

— Tot ce ştiu e că ai petrecut ultimele opt luni pe urmele cucoanei ăleia. Şi pentru ce?

— Aşa cum ţi-am tot spus, replică Garin cu un ton măsurat, ca şi cum ar fi explicat ceva complex unui copil, Elwen este cea mai bună cale de a strânge informaţiile de care avem nevoie.

Se duse la una din sobiţe şi aruncă resturile scrisorii lui Edward în cărbunii aprinşi. Scrisoarea fu imediat mistuită de flăcări.

— De ce durează aşa de mult? mârâi Bertrand, deloc înduplecat. După povestea de pe alee, ai spus că are încredere în tine, ai spus că va vorbi. Asta s-a întâmplat acum şapte luni. Nu avem timp de aşa ceva.

— Nu pot risca să-i trezesc bănuielile şi nu vreau să-i atrag atenţia lui Will. El crede că am rămas în Acra cu treburi pentru regele Edward, dar nu e încântat de asta şi ştiu că a încercat să o convingă să nu mai vorbească cu mine. Din fericire, ea nu l-a ascultat, dar cu cât mai indiferent mă prefac în privinţa lui, cu atât mai bine. Asta înseamnă că eu decid când mă văd cu Elwen şi ce încerc să smulg de la ea cu mare atenţie.

Garin expiră cu putere, în vreme ce Bertrand continua să se uite fix la el. Individul era un soldat tipic. Dacă îl orientai în direcţia unei bătălii sau îl puneai planton într-un post de pază, îşi făcea treaba cu maximă eficienţă, dar dacă aveai nevoie de viclenie şi subtilitate, atunci mai bine căutai pe altcineva. Garin devenise repede frustrat din pricina lipsei de imaginaţie a acelui om, aşa că ajunsese să-i spună doar amănuntele strict necesare pe care oamenii lui aveau nevoie să le cunoască. Restul — amănunte legate de strategie şi tactică — îl făcuse singur, consultând hărţi ale Hijazului şi rutele posibile spre Mecca, dar şi

asigurându-şi un ghid. Aşa prefera el să procedeze. Iar până acum totul decursese conform planului.

Cu o vară în urmă, când se întorsese de la Cairo, Will se împăcase în cele din urmă cu Elwen. După ce iniţial îşi făcuse griji că ea n-avea să-l ierte pe cavaler, Garin ajutase la realizarea împăcării sugerându-i că Will încercase s-o protejeze nedezvăluindu-i existenţa Anima Templi şi nevorbindu-i despre secretele sale. Cei doi iubiţi păruseră să revină lesne la vechile obiceiuri, cu diferenţa că, spre satisfacţia lui Garin, Will discuta mai deschis cu Elwen, după ce ea aflase care e treaba lui în interiorul Templului. Reîntâlnirea dintre el şi Will însă nu fusese la fel de cordială.

La câteva zile după revenirea cavalerului în Acra, după ce descoperise ce anume aflase Elwen în absenţa lui, Will îl căutase, furios din cale afară, pe Garin, şi îi ceruse să-i spună de ce acesta îi povestise lui Elwen despre Anima Templi şi despre tentativa de asasinare a lui Baybars. Garin se prefăcuse ofensat, apoi de-a dreptul indignat, şi îi zisese că el unul nu ar fi deschis gura dacă Will ar fi venit la întâlnire, aşa cum promisese. Cum nimeni nu ştiuse unde a plecat, Garin nu avusese de ales decât să fie ceva mai direct în tentativa de a afla motivul dispariţiei lui. Şi de unde era el să ştie că Will nu-i povestise niciodată lui Elwen despre treburile lui din Templu? Conversaţia se sfârşise brusc cu Will, anunţându-l cu răceală că Everard refuzase cererea lui Edward pentru fonduri suplimentare şi că el, Garin, era sfătuit să revină cât mai repede la Londra, împreună cu scuzele lui Everard.

— Nu-ţi face griji, îi spuse acum Garin lui Bertrand. Vom obţine tot ce avem nevoie de la Elwen când va sosi clipa. Am aflat deja când va avea loc jaful şi când va pleca grupul care îl va pune în practică.

— Dar am mai aflat şi că acest fost prieten al tău, Campbell, va face parte din acel grup şi, după cum mi-ai spus, e posibil să încerce să împiedice furtul. Cum te vei descurca cu el? Şi cum rămâne cu detaliile? Numărul celor implicaţi? Planurile lor actuale?

— Nu ştim dacă Will va încerca să oprească jaful, ripostă Garin, devenind tot mai iritat. Se simţea presat din toate părţile,

de către Edward, de către Hugh şi de către Bertrand. Ca să fiu sincer, nu văd cum ar reuşi asta dacă toţi ceilalţi trimişi de către de Beaujeu au ordin să fure Piatra. Din câte îl cunosc pe Will, cel mai probabil va încerca să înapoieze el însuşi Piatra sarazinilor. Garin îşi răsfrânse buza dispreţuitor. Doar ca el să fie el eroul. Dar noi ne vom asigura să nu aibă o asemenea ocazie. Cât despre detalii, trebuie să avem răbdare. Scoase cu piciorul găleata pentru nevoi personale de sub pat. Şi acum lasă-mă. Vreau să mă îmbrac.

În ochii lui Bertrand apăru o sclipire de mânie.

— M-am săturat să te crezi stăpânul acestui castel, izbucni el. Trăieşti aici ca un porc în cocină şi îmi dai ordine ca un rege. Eşti aici ca să îndeplineşti o treabă, la fel ca noi toţi. Iar eu jur că o să am grijă să îţi faci treaba.

Întinse mana spre Garin, cu intenţia de a-l întoarce cu faţa spre el. Nu avu ocazia. Garin se răsuci şi îi prinse încheietura în aer. În aceeaşi fracţiune de secundă ridică mâna liberă şi îl prinse pe Bertrand de gât. Îl propti pe soldat de perete şi acesta gemu.

— Să nu mă atingi *niciodată,* şuieră Garin pe un ton sinistru.

Bertrand se uită fix în ochii albaştri ai lui Garin şi văzu ceva adânc ascuns în ei, ceva feroce şi animalic. Ca şi cum s-ar fi uitat în ochii unei bestii care fusese bătută şi batjocorită de prea multe ori, astfel încât se sălbăticise.

— Bine, acceptă el, cu o voce strangulată din pricina strânsorii. Bine.

Garin îi dădu drumul şi se dădu înapoi, gata însă de atac dacă ar fi fost iarăşi provocat.

În tăcerea care urmă se auzi un dangăt de clopot. Bertrand îşi luă privirea de la Garin. Expresia de pe chip i se schimbă instantaneu. Fugi la fereastră, răsturnând în drum o cupă goală de vin, şi dădu la o parte draperiile dintr-o singură mişcare.

Garin îşi acoperi ochii cu o strâmbătură când lumina puternică invadă încăperea.

— Ce e?

— Clopotul din turnul de pază, mormăi Bertrand, aplecându-se pe fereastră şi zgâindu-se în direcţia intrării în palat.

În afară de bătaia clopotului Garin auzi acum strigăte şi zgomot de săbii încrucişate.

Bertrand se îndreptă de spate şi se îndepărtă de fereastră. Ignorându-l pe Garin, se duse la uşă şi o deschise cu putere, în acelaşi timp scoţându-şi sabia din teacă.

Garin se duse la fereastră. Zidurile coborau abrupt spre şanţul care înconjura palatul regal. Din pricina liniilor construcţiei, nu putea vedea clopotul sau grilajul de protecţie de sub el, dar strigătele şi zgomotele de luptă se intensificau. Aruncându-şi pe el o tunică, se încălţă cu cizmele, smulse sabia de pe podea, o scoase din teacă şi se repezi pe urmele lui Bertrand. Habar n-avea cine putea îndrăzni să atace palatul regal, dar el unul n-avea de gând să stea şi să aştepte ca intruşii să intre în camera lui.

Coridoarele palatului se umpleau de soldaţi pe măsură ce tot mai mulţi oameni auzeau clopotul de alarmă şi se repezeau spre intrarea castelului. Oamenii de la Curte şi servitorii se adunaseră în grupuri sau se grăbeau în direcţia opusă soldaţilor, părând neliniştiţi şi nedumeriţi. Garin auzi vocea aspră a lui Bertrand ceva mai departe pe coridor şi porni într-acolo. Soldatul era deja însoţit de Amaury şi de alţi cinci oameni din compania lui.

— Duceţi-vă la lordul Balian, lătră Bertrand către unul dintre paznici. La mine, le comandă el oamenilor săi, pornind mai departe.

Garin îi urmă îndeaproape. Nu voia să se bată dacă nu era nevoie, dar voia să afle ce se petrece.

Se apropiară de intrarea care ducea spre podul basculant, cel care trecea peste şanţul cu apă dintre castel şi fortificaţiile exterioare, cu cele două turnuri ale lor. Bertrand striga la orice soldat răzleţit întâlnit în cale să vină după el. Un coridor de piatră, suficient de larg ca să permită trecerea unei căruţe, ducea spre intrarea principală. Porţile fortăreţei erau deschise, iar podul lăsat, ca de obicei. În vreme ce Bertrand şi compania lui de soldaţi se îndreptau într-acolo, prin porţi năvăli un grup de gărzi ale palatului, cu armele scoase. Doi oameni erau răniţi şi mergeau sprijiniţi de camarazi.

— Ridicaţi podul! îl auzi Garin strigând pe unul dintre acei oameni, un cipriot bine făcut, cu păr cărunt, pe care îl recunoscu drept căpitanul gărzii.

Trei oameni alergară la vinciul de lângă porţi.

Bertrand strigă înspre căpitan:

— Domnule! Ce se întâmplă?

— Au cucerit turnurile de pază, răspunse căpitanul. Am încercat să le ţinem piept, dar au pătruns înăuntru. Au capturat opt oameni. Privi înspre intrare.

Chipul i se încorda imediat. Înapoi! Înapoi! strigă el. Închideţi poarta!

— Dacă poarta asta se închide, oamenii tăi mor, se auzi o voce puternică din exterior. Depuneţi armele.

Căpitanul păru să ezite, apoi se dădu încet la o parte, continuând însă să-şi ţină sabia ridicată înspre cineva văzut doar de el. Continuă să se retragă, cu gărzile palatului, Bertrand şi compania lui, precum şi cu cei trei oameni de la vinci în spatele lui.

Văzând atâţia bărbaţi îndreptându-se spre el, Garin se adăposti în casa unei scări înguste şi se postă pe prima treaptă ca să vadă peste capetele soldaţilor. Îi urmări cum se răspândesc în coridorul principal şi îl văzu pe căpitan ieşind din pasajul de trecere, cu sabia întinsă în faţă. Câteva secunde mai târziu, îşi făcu apariţia un grup de aproximativ cincisprezece oameni, îmbrăcaţi cu haine în culori pe care Garin nu le recunoştea. Printre aceştia se găseau cele opt gărzi ale palatului capturate în turnurile de pază. Prizonierii aveau săbii aţintite la gâturile lor. În spatele grupului înarmat veneau alţi şapte oameni, îmbrăcaţi ca nişte oficialităţi de stat. Dintre ei se distingea un bărbat care mergea drept şi plin de încredere. Omul purta o haină stacojie peste o tunică aurie şi pantaloni de aceeaşi culoare. Avea o pălărie din catifea împodobită cu o pană de lebădă. Individul avea o barbă bine îngrijită şi un chip tânăr, care ar fi putut să fie chipeş dacă pe el nu ar fi fost întipărită o expresie de aroganţă.

Garin văzu cu surprindere că alţi zece oameni veneau în urma lor. Cinci erau gărzi veneţiene şi puteau fi recunoscuţi după haine. Ceilalţi erau templieri. Ultimii intraţi erau doi purtători de

stindarde, ţinând în mâini o flamură mare pe care era pictat un scut cu un blazon pe care Garin nu îl mai văzuse până atunci. Sau, cel puţin, văzuse separat cele două jumătăţi care îl compuneau, dar niciodată împreună. Jumătate din scut era decorat cu o cruce aurie în centru, înconjurată de patru cruci mai mici pe fond argintiu. Era stema Regatului Ierusalimului. Cealaltă jumătate a scutului era formată din flori aurii de crin pe fond albastru, stema Franţei.

— Depuneţi armele, rosti omul în haine stacojii, uitându-se la căpitan.

Garin aruncă o privire pe după scară când auzi zgomot de paşi în coridorul principal. Apăru un bărbat corpolent, cu păr şaten-cenuşiu şi o burtă respectabilă. Omul era flancat de câţiva consilieri şi mai multe gărzi ale palatului. Era lordul Balian, reprezentantul regelui Hugh în Acra.

— Ce înseamnă asta?

Vocea, de obicei moale, a individului, era plină acum de mânie. Privirea lui se opri asupra templierilor cu chipurile parcă sculptate în piatră.

— Tu eşti lordul de Ibelin? întrebă omul în haine stacojii.

— Eu sunt. Castelul şi oraşul ăsta sunt sub comanda mea. Cine eşti tu care îndrăzneşti să intri aici şi să-mi ataci oamenii?

— Sunt Roger de San Severino, conte de Marsico. Am venit în numele Maiestăţii Sale, Carol de Anjou, regele Siciliei şi al Ierusalimului. Mă aflu aici ca să preiau palatul în calitate de procurator legitim al acestui oraş şi al acestui stat, până ce regele Carol se va urca pe tron.

Murmure de surpriză şi furie se ridicară din rândurile gărzilor şi ale consilierilor care îl înconjurau pe lordul Balian. Bertrand avea o privire ucigaşă.

Roger de San Severino făcu semn unuia dintre însoţitorii săi. Acesta băgă mâna într-o pungă şi scoase un pergament.

— Am aici o declaraţie semnată de stăpânul meu, regele Carol, de noul papă, Ioan al XXI-lea, şi de Maria de Antiohia, care îşi reclamă drepturile la tron.

Balian clătină din cap.

— Maria de Antiohia nu a fost niciodată moştenitor de drept al acestui regat. Înalta Curte din Acra a convenit că stăpânul meu,

regele Hugh al Ciprului, ar trebui să preia tronul în dauna ei. Drepturile cumpărate de stăpânul tău nu au nicio valoare.

— Acea decizie este fără valoare, ripostă de San Severino, cu o voce care umplea coridorul. Papa de la Roma a anulat-o. Dă-te la o parte şi lasă-mă să preiau controlul sau vei suporta consecinţele. Arătă înspre gărzile veneţiene şi templieri. Consulul veneţian sprijină această decizie, la fel ca şi Templul. Mi-au jurat credinţă în calitate de reprezentant al regelui Carol şi mă vor ajuta să îmi ocup locul de drept prin orice mijloace.

Balian se uită la templieri.

— Marele Maestru de Beaujeu va ridica armele împotriva mea? împotriva procuratorului acestui oraş?

De San Severino răspunse în locul lor:

— O va face.

Balian se uită la consilierii lui. Câţiva clătinau din cap. Bertrand şi compania lui de soldaţi se uitau încremeniţi la el, însă privirea lui Balian trecu peste ei, ignorându-i, şi reveni la de San Severino.

— Atunci se pare că nu am de ales, rosti el pe un ton coborât. Zări expresiile şocate de pe chipurile oamenilor din jurul lui. Ce altceva să fac? întrebă el, neajutorat. Nu-i răspunse nimeni. Lăsaţi armele, ordonă el cu voce slabă înspre gărzi. Supuneţi-vă noului vostru stăpân.

Bertrand îşi coborî ultimul sabia. În vreme ce contele Roger de San Severino înainta, oamenii lui dezarmându-i pe căpitan şi pe restul gărzilor palatului, privirea lui Bertrand mătură adunarea uluită şi se opri asupra lui Garin. Îi aruncă o căutătură fioroasă, după care îşi lăsă arma în jos şi porni de-a lungul coridorului, cu Amaury pe urmele lui. Garin îi urmări cum pleacă de acolo, apoi se furişă pe scară şi dispăru înainte ca oamenii lui de San Severino să încerce să-l dezarmeze.

La mai puţin de jumătate de oră după aceea, purtătorii de drapel ai contelui Roger urcară scara înspre partea de sus a celui mai înalt turn al palatului, unde flamura regelui Hugh flutura prinsă de un stâlp. Oamenii scoaseră stâlpul din suportul de fier şi îl lăsară cu nepăsare jos. Flamura prinsă de el ateriză într-o baltă. După ce înălţară flamura lui Carol de Anjou în loc, porniră înapoi prin turn, trăgând flamura lui Hugh în urma lor.

Stindardul cu cruci aurii şi flori de crin porni să fluture mândru şi sfidător deasupra oraşului Acra. Carol de Anjou, cel mai puternic aliat al Templului, deţinea acum întregul Outremer. Echilibrul puterii se modificase din nou.

Templul, Acra
20 februarie 1277

Will se uită cum Guillaume de Beaujeu desfăşoară harta pe masă. Stând în stânga Marelui Maestru, Zaccaria aşeză o cupă grea peste pergament ca să-l fixeze.

— Asta este singura hartă a împrejurimilor ţinutului Hijaz şi a oraşului Mecca pe care a găsit-o Zaccaria. Guillaume arătă înspre marginea din dreapta. Aici e Ula, unde vă veţi întâlni cu Kaysan la moschee, aşa cum s-a stabilit. Vă veţi lăsa ghidul în sat şi veţi continua drumul spre Mecca alături de şiiţi.

Will privi de jur împrejurul mesei, în vreme ce Guillaume continua să vorbească. Zaccaria, Carlo, Alessandro şi Francesco aveau chipuri sobre şi privirile aţintite asupra hărţii, pe care Marele Maestru evidenţia puncte de reper. Singurul om care nu se concentra asupra spuselor sale era Robert de Paris. Când Will îi întâlni privirea, Robert îi aruncă o căutătură semnificativă. Will îşi lăsă ochii în jos.

— Din câte am putut evalua, drumul de la Ula la Mecca ar putea dura două săptămâni, poate chiar mai mult, continuă Guillaume. Nu ştim cum intenţionează Kaysan să vă conducă în oraş şi sub ce deghizare veţi pătrunde acolo, dar trebuie să sperăm că această deghizare va fi suficient de bună ca să păcălească gărzile mameluce care păzesc drumul pelerinilor. A fost aleasă pentru jaf luna dinaintea marelui pelerinaj al sarazinilor pentru că drumurile şi oraşul vor fi mai liniştite, cu mai puţini negustori şi pelerini, mulţi alegând să aştepte Hajj-ul. Totodată, alegerea urmăreşte să genereze un impact mai mare în rândurile oamenilor lor, deoarece pelerinajul şi-ar pierde astfel obiectul. Vocea lui Guillaume se îngroşă. Îşi drese glasul şi întinse mâna după cupa aşezată pe masă în faţa lui. În acelaşi timp însă, asta înseamnă că orice grup de oameni care călătoresc pe aceste drumuri vor da naştere la mai multe

bănuieli şi ar putea deveni subiecţii unor controale mai riguroase.

În vreme ce Marele Maestru continua să vorbească, Will se gândi la mesajul pe care îl trimisese de-a lungul coastei. Îşi spuse că acesta trebuia să ajungă la Cairo în decurs de câteva zile. Păstrând secrete detaliile pentru a nu risca să fie dezvăluite într-o scrisoare obişnuită, Will scrisese mesajul ca să-l reasigure pe Kalawun că planul fusese pus în mişcare şi că jaful avea să fie împiedicat. Ascultându-l acum însă pe Marele Maestru, cavalerul simţi că îndoielile sale se amplifică şi că asigurările date de el erau doar nişte vorbe goale în faţa încercării care îi aştepta.

Guillaume nu părea să împărtăşească aceleaşi îndoieli. Termină de vorbit şi se uită la Zaccaria şi la Will.

— Cred, fraţii mei, în capacităţile voastre de a depăşi orice dificultăţi ar putea apărea.

Îşi duse degetul către un cerc mare din partea stângă-jos a hărţii, marcat de inscripţii arabe. Citindu-le, Will îşi dădu seama că era vorba de laude aduse lui Allah. Era o descriere a sfântului oraş Mecca. Un cerc cu un punct negru în mijloc indica Marea Moschee şi Ka’ba.

— Piatra Neagră este prinsă în zidul templului. Din câte ştim, este fixată de o bandă de argint, aşa că n-ar trebui să fie prea greu de scos de acolo.

— Vom avea un recipient pentru ea? întrebă Will.

— Pe drumul spre Ula vă veţi deghiza din nou, de această dată ca negustori creştini. Veţi duce cu voi şi provizii. Caii voştri vor căra coşuri închise cu mirodenii. Unul din aceste coşuri e suficient de larg ca să ascundă Piatra. Guillaume se uită la toţi, dar privirea lui adăstă cel mai mult asupra lui Will. Acesta observă că Marele Maestru avea ochii obosiţi şi înfundaţi în orbite. Aveţi întrebări? Când nimeni nu răspunse, Guillaume dădu din cap. Foarte bine. Plecaţi peste cinci zile. Până atunci, odihniţi-vă cât de mult puteţi. Vă aşteaptă un drum epuizant.

Will, Zaccaria şi ceilalţi se înclinară şi porniră spre uşă.

— Cavaleri, rosti Guillaume în spatele lor. Cei şase oameni se răsuciră pe călcâie şi se uitară la el. Sunteţi conştienţi de ce faceţi asta?

Zaccaria aruncă o privire spre Will, lăsându-l pe el să răspundă în numele tuturor.

Will înfruntă privirea întrebătoare a Marelui Maestru.

— Ca să salvăm creştinătatea, domnule.

— Ca să salvăm creştinătatea, rosti Guillaume ca un ecou. Amintiţi-vă de asta în călătoria voastră, indiferent cu ce vă veţi confrunta. Amintiţi-vă de jurămintele voastre faţă de mine şi de Templu. Ridurile de deasupra sprâncenelor lui se accentuară. Domnul fie cu voi toţi. Mergeţi cu binecuvântarea lui.

Will ieşi ultimul din încăpere. Când închise uşa, văzu că Robert îl aştepta pe coridor.

Cavalerul îşi potrivi pasul cu al lui.

— Trebuie să vorbim.

Will dădu din cap.

— Mergem în camera mea. E aproape vremea cinei. Ar trebui să fie goală.

Merseră împreună prin preceptoriu către dormitoarele cavalerilor. Încăperea pe care Will o împărţea cu patru cavaleri, comandanţi la fel ca şi el, se găsea la nivelul cel mai de sus şi era mai mare decât majoritatea camerelor din zona de dormit. Aşa cum sperase Will, dormitorul era pustiu.

Robert se întoarse imediat ce închise uşa.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva. *Cum* de se poate?

Will îl urmări cu privirea în vreme ce Robert se ducea la fereastră. Cavalerul îşi puse palmele pe pervaz. Obişnuita lui atitudine plină de umor dispăruse. În locul ei apăruse o nelinişte pe care el nu o mai văzuse niciodată. Will resimţi un sentiment neplăcut de responsabilitate pentru că îşi pusese prietenul într-o asemenea postură şi se întrebă dacă făcuse cel mai bun lucru.

Fusese ideea lui. A lui şi a lui Everard. Planul lor ar fi fost foarte dificil de realizat cu Zaccaria şi cu ceilalţi sicilieni uitându-se peste umărul lui Will, şi de-a dreptul imposibil dacă ar fi fost nevoit să acţioneze singur. În cele din urmă, după dezbateri aprinse, îl băgaseră şi pe Robert în joc. După ce-i explicaseră cavalerului şocat care sunt intenţiile Marelui Maestru şi ce anume voiau ei să facă, rămăsese ca Will să-l convingă pe de Beaujeu să-l includă şi pe Robert în grupul lor. Nu-i fusese greu.

Robert fusese oricum implicat într-o oarecare măsură în întreaga poveste, odată cu capturarea lui Sclavo şi cu înmânarea mesajului lui Kaysan, iar Will îi spusese lui de Beaujeu că îl cunoştea pe cavaler de la vârsta de paisprezece ani şi că era singurul în care ar fi avut încredere ca să-i păzească spatele.

— Tot nu pricep de ce Marele Maestru vrea să facă aşa ceva, continuă Robert. Efectiv, ne-a semnat condamnările la moarte. Dădu din mână înspre fereastră. O condamnare la moarte pentru fiecare creştin din Outremer.

— Crede că e singura cale prin care ne putem salva acum. Will i se alătură lui Robert la fereastră. Ştie că Apusul n-ar sprijini o nouă cruciadă dacă nu ar avea un motiv întemeiat. Vechile metode de propagandă nu mai funcţionează. Oamenii au nevoie de ţeluri mai bine definite cărora să li se ralieze. De Beaujeu vede luarea Pietrei Negre ca pe o răzbunare pentru furtul Adevăratei Cruci. Crede că şi restul Apusului va socoti la fel.

— Chiar crezi că dacă facem asta conducătorii noştri vor lansa o cruciadă?

Will oftă.

— Nu ştiu. Poate. Datorită poziţiei sale şi a legăturilor cu casa regală franceză, de Beaujeu se bucură de un sprijin important. Ştiu că a avut discuţii cu regele Edward şi, bineînţeles, în spatele lui e Carol de Anjou. Acum, că acesta a preluat controlul asupra Outremerului, e posibil să vrea să joace un rol mai activ în eliberarea ţinutului de sub dominaţia mamelucilor. Văzând că Robert începe să clatine din cap, Will îi puse o mână pe umăr. Îmi pare rău. Poate că n-ar fi trebuit să te implic în povestea asta.

Robert se uită la el.

— Am unele ezitări, Will. Tu te-ai gândit luni de-a rândul la asta. Eu n-am avut decât trei zile. Râse scurt. Uite aşa, acum îmi văd de treaba mea, singura mea preocupare fiind ce să mănânc la cină, porc sau oaie, iar în secunda următoare mă trezesc trimis la o mie cinci sute de kilometri depărtare prin deşertul ostil ca să fur cea mai sfântă relicvă de sub nasurile duşmanilor

noştri, dintr-un oraş în care creştinilor le e interzis să intre. Oftă adânc. Cred că voi alege oaia.

— Ţi-aş fi spus din vreme, dar Everard şi cu mine am vrut să păstrăm secretul cât mai mult timp. Cu cât ştiu mai puţini oameni, cu atât mai bine.

— Înţeleg, dar a trecut vremea ambiguităţilor. Trebuie să ştiu totul. Am intrat în joc, sub ordinele Marelui Maestru. Poţi începe prin a-mi povesti cum naiba tu şi cu Everard aţi ajuns să fiţi implicaţi în această… Robert făcu o pauză. În această trădare. Clătină din cap când Will vru să-l întrerupă. Căci asta e. Şi vom avea parte de pedeapsa pentru trădare dacă suntem prinşi că i-am înşelat încrederea Marelui Maestru. Ştiu că mai încalc şi eu regulile pe ici pe colo, poate că nu spun chiar toate rugăciunile, mai văd o fată prin piaţă şi mă trezesc gândindu-mă la ea în timpul slujbei, îmi tai câte o bucată mai groasă de brânză la cină. Dar niciodată nu mi s-a întâmplat să nu mă supun unui ordin direct de la superiorii mei, indiferent că eram sau nu de acord cu el. Tu te ridici împotriva Marelui Maestru al Templului şi îmi ceri şi mie să te ajut.

— Ştii care sunt urmările dacă nu facem asta. Ai spus-o tu singur. Moartea tuturor creştinilor din Outremer. Nu-ţi pot dezvălui totul, cel puţin nu cum am ajuns eu şi Everard să fim implicaţi. Nu încă. Nu e momentul potrivit şi nici nu e important acum. Dar îţi pot dezvălui cum vom opri totul.

— Cum?

— Cu o copie a Pietrei.

Robert se încruntă întrebător.

— O copie?

— De când am aflat de planul furtului, Everard a studiat toate textele, toate desenele şi toate descrierile posibile, atât pentru Ka’ba, cât şi pentru Piatra Neagră. A vorbit cu musulmani care au fost în pelerinaj şi care au văzut totul cu ochii lor, sub pretextul că scrie un tratat despre relicve. Will ridică din umeri. După aceea a fost simplu să găsim o piatră care să se potrivească dimensiunilor. Nu e vorba de ceva foarte mare, astfel încât nu ne va fi prea greu să o ascundem în cursul călătoriei. A fost vopsită cu smoală şi lăcuită ca să producă

efectul dorit. Se pare că adevărata relicvă seamănă mai mult cu o bucată de sticlă neagră decât cu o piatră.

Lui Robert nu-i venea să-şi creadă urechilor?

— O piatră *falsă?*

— Intrăm în Marea Moschee, continuă Will, exact aşa cum vrea de Beaujeu. Le voi ordona lui Zaccaria şi oamenilor lui să stea de pază în vreme ce tu şi cu mine mergem singuri la Ka'ba. Acolo vom pretinde că ne supunem ritualurilor pelerinajului, pe care Everard mi le-a explicat amănunţit, timp în care ar trebui să furăm relicva. Când ne vom întoarce la ceilalţi, ei vor crede că am luat Piatra. În realitate, noi îi vom duce lui de Beaujeu o piatră care nu va fi mai sfântă decât o bucată de cuarţ de pe plajă.

— Deci Piatra Neagră nu-şi va părăsi niciodată locul ei?

— Nici măcar nu o vom atinge.

Robert tăcu câteva clipe.

— Ce se întâmplă dacă nu se declanşează războiul? Nu-şi va da seama Marele Maestru că l-am păcălit?

— Cum? replică Will. De ce ar bănui ceva? Va avea Piatra în mâini.

— Ce-l va opri să o utilizeze pentru a strânge trupe, aşa cum intenţionează?

— Nu poate folosi o relicvă a musulmanilor când, din punctul lor de vedere, el nu deţine aşa ceva. Poate că vor apărea tensiuni pe termen scurt, dar imediat ce musulmanii vor începe să spună că Piatra este tot în Mecca, el va sfârşi prin a părea un neghiob.

— Iar atunci va veni după noi, mormăi Robert.

Will clătină din cap.

— Noi i-am adus Piatra, precum a ordonat. Nu e vina noastră că lucrurile nu au ieşit conform planului. Poate conducătorii din Mecca au fost prea stânjeniţi să recunoască faptul că relicva le-a fost furată de sub nas, vom spune noi. Poate că au trecut totul sub tăcere. Poate că au mascat totul. Will oftă adânc. E cel mai bun plan la care ne-am putut gândi şi cel care pare să aibă cele mai mari şanse de reuşită.

Robert pufni.

— N-aş vrea să aud şi despre cel mai prost plan.

— Îi omorâm pe Zaccaria, Carlo, Alessandro şi Francesco, după care ne întoarcem cu mâna goală spunând că am fost prinşi în timp ce o furam.

Will rostise vorbele cu o asemenea răceală şi seriozitate, încât lui Robert nu-i venea să creadă că veneau de la prietenul lui. Se uită fix la Will în tăcere şi zări în ochii lui ceva care îl surprinse. Ceva care emana determinare, ba chiar fierbere interioară. Will era profund şi personal implicat în poveste, mult mai adânc decât crezuse Robert. Iar asta îl trezi la realitate.

— Înseamnă că nu prea avem de ales.

— Nu, răspunse Will, întorcându-şi privirea, fapt care mai disipă din tensiunea acumulată între ei.

Crede-mă, Everard şi cu mine am dezbătut problema pe toate feţele, de nenumărate ori. Singurul mod în care putem reuşi fără să apelăm la crimă şi fără să ne punem în primejdie vieţile şi poziţiile din cadrul Templului este să-i facem pe toţi cei implicaţi să creadă că am procedat exact aşa cum ni s-a ordonat.

— Nu va fi uşor, zise Robert, întorcându-şi privirea spre curtea peste care se lăsa seara.

— Nu, fu de acord Will. Dar trebuie să încercăm.

***

Guillaume nu se grăbi cu strângerea hărţii. O rulă la loc încet, netezindu-i toate încreţiturile. Afară se lăsa seara, aruncând umbre în întreaga încăpere. Marele Maestru nu se mai obosi să aprindă lumânările. Ochii lui erau obişnuiţi cu întunericul, iar flăcările din inima lui îi ajungeau ca să vadă în jur. Înainte de a rula ultima parte a hărţii, privirea lui căzu pe cercul care marca oraşul Mecca. Se uită fix la punctul negru din centru, cuprins de o stare de primejdie iminentă.

Era un sentiment care apăruse cu câteva luni în urmă. Fusese prea ocupat ca să îl conştientizeze pe deplin şi pusese oboseala şi neliniştea resimţite pe seama dificultăţilor ivite după plecarea regelui Hugh din vara precedentă: mai întâi revoltele, apoi vestea că Hugh a confiscat mai multe proprietăţi ale templierilor din Cipru, ca răzbunare. Însă, odată cu instalarea contelui Roger de San Severino pe post de procurator şi cu Carol anunţându-şi pretenţia asupra tronului, o pretenţie încă neatacată de susţinătorii lui Hugh sau de Înalta Curte, Guillaume crezuse că

motivele de nelinişte se vor mai fi potolit. În loc de asta, senzaţiile deveniseră tot mai puternice, şi cum singurul lucru asupra căruia îşi focaliza acum atenţia era furtul Pietrei, într-un târziu ajunsese să îşi dea seama care era adevărata cauză.

Era vorba de furtul în sine.

La început, convingerile lui fuseseră de neclintit. Credea cu tărie că face ce era mai bine pentru creştinătate, spre deosebire de familia Vitturi şi de ceilalţi negustori, care intraseră în joc pentru a-şi creşte profiturile personale. Continua să creadă în justeţea cauzei lui. Ceva însă se schimbase. La început bine îngropată, îndoiala începuse să se ridice la suprafaţă ca o epavă care este aruncată pe ţărm de o furtună. Cu fiecare lună care trecea fără ca să primească veşti din Apus, situaţia devenea mai limpede, mai profundă, până ce ajunsese să i se dezvăluie în întregime în faţa ochilor, inconfundabilă şi sinistră. Nu primise niciun mesaj de la regele Edward privind vreo agitaţie pe şantierele de construcţii navale, nici de la papă referitor la emisarii trimişi prin pieţele publice ca să predice oamenilor despre cauza războiului sfânt, şi nici de la Carol promiţându-i trupe şi arme. Niciun cuvânt măcar de la propriul său ordin, nimic despre corăbii în construcţie pe şantierele din La Rochelle. Îl înconjurau doar tăcerea şi propriile gânduri pesimiste. Fără o nouă cruciadă, nimeni nu putea spera să înfrângă o forţă musulmană unită. Fără o cruciadă, erau condamnaţi.

Guillaume se forţă să îşi ia privirea de la hartă, pe care o rulă brusc şi o legă cu o sfoară. Se duse la fereastră şi se prinse cu mâinile de pervaz, simţind briza serii cum îl inundă, răcoroasă şi calmantă. Cu patru zile în urmă Angelo Vitturi venise la el, vrând să ştie dacă era totul aranjat. Guillaume îşi ascunsese temerile faţă de veneţian. Acum trebuia să le ascundă faţă de el însuşi. Trebuia să nu se abată de la convingerile sale. Trebuia să se încreadă în sine şi în Dumnezeu. Ştiuse că o asemenea acţiune este periculoasă, ba chiar nesăbuită. Dar şi lipsa de acţiune ar fi fost la fel de periculoasă. Cel puţin, aşa aveau o şansă. Nicio veste nu însemna neapărat că oamenii care promiseseră să ajute Ţara Sfântă îşi încălcaseră promisiunile. Trebuia să aibă credinţă.

Guillaume se întoarse de la fereastră şi privi tapiseria mare de pe peretele apartamentului său. Ochii se opriră asupra Hristosului din mătase albă care atârna pe cruce, cu capul plecat, cu mâinile şi cu picioarele pironite de lemn.

— Ai eşuat o dată, murmură Guillaume. Ai eşuat şi ai fost mântuit.

Lăsându-se în genunchi în faţa tapiseriei, Guillaume îşi împreună mâinile, lipindu-şi palmele una de alta cât de tare putu, ca şi cum astfel ar fi făcut ca rugăciunile lui să fie mai puternice şi mai sigure. Rămase aşa vreme îndelungată, înconjurat de întunericul care se adâncea pe măsură ce focul din cămin se stingea.

25

Docurile, Acra
25 februarie 1277

— Nu eşti cu adevărat aici, nu-i aşa?

Vocea îi întrerupse şirul gândurilor. Will se întoarse, surprins de întrebare, şi zări resemnarea de pe chipul lui Elwen.

Şedeau alături pe una din băncile de piatră de lângă clădirea vămii. Ochii le erau deranjaţi de lumina puternică a soarelui de dimineaţă. Apa din port era de un verde lucitor, iar valurile îndepărtate care se spărgeau de digul vestic aveau coame aurii. În jurul lor, muncitorii de pe doc şi pescarii îşi vedeau zgomotoşi de treburile lor zilnice. Cu atenţia concentrată în întregime asupra lui însuşi, Will abia dacă îi observa.

Luă mâna lui Elwen, strângând-o tare.

— Sunt aici, te asigur. Sunt doar preocupat.

— Te gândeşti la Arabia?

Will nu rată anxietatea din tonul lui Elwen.

— Drumul în sine va fi suficient de greu, fără ceea ce avem de făcut la sfârşitul lui. Privirea lui redeveni distantă şi se încruntă. Atâtea lucruri ar putea merge prost…

— Nu spune asta, Will, rosti ea încetişor. Te rog.

Cavalerul se uită la ea.

— Poate că n-ar trebui să spun nimic.

Sunase mai aspru decât intenţionase.

— Nu mă poţi învinovăţi că sunt îngrijorată, replică Elwen, trăgându-şi mâna. Cât despre spus, abia dacă mi-ai povestit câte ceva. Şi, oricum, nu de curând.

— Pentru că atunci când o fac mereu te superi, iar eu nu vreau să te implic în asta. Îi căută privirea şi când văzu că ea nu se uită la el îi puse cu blândeţe un deget pe obraz şi îi întoarse faţa încet spre el. Ştii unde plec şi de ce. N-ai nevoie de detalii.

Elwen privi peste apă la şirurile de bărci care se legănau ca nişte beţivani bătrâni. Nu-i mărturisise nimic lui Will, dar în realitate a şti puţin era mai rău decât a nu şti nimic. Era ca şi

cum ar fi încercat să privească afară pe un geam murdar, frustrată că nu poate zări imaginea întreagă.

Will îşi muşcă buza, apoi îşi întinse picioarele.

— Deci, rosti el, încercând să pară fără griji, ce o să faci următoarele săptămâni? Târgul de Paşte se apropie cu repeziciune. Cred că Andreas te va ţine ocupată.

Elwen dădu scurt din cap.

Will ezită, apoi se hotărî să întrebe:

— Crezi că o să te vezi cu Garin?

Elwen îşi simţi obrajii inundaţi de un val de sânge fierbinte. Îşi întoarse faţa, prefăcându-se că se uită la pescarii care trăgeau acum plasa plină de peşte în barcă, încercând astfel să-şi ascundă roşeaţa.

— Dacă ne vom întâlni din întâmplare, atunci presupun că da.

— Sau dacă el vine acasă?

Elwen se întoarse rapid.

— Acasă?

— Mi-a spus Catarina, cu ceva vreme în urmă, replică Will încet, observând cum se colorau obrajii ei şi temându-se de semnificaţia acelui fapt. M-a întrebat cine e.

Inima lui Elwen o luase razna atât de tare, încât ea se temu ca Will să nu i-o simtă de la distanţă. Se chinui să-şi amintească toate ocaziile când fusese căutată de Garin. Ultima dată venise cu o săptămână în urmă, ca să-i aducă o carte, un roman pe care ea dorise să-l citească. Uitase de tot de acea carte, aşa că surpriza pe care i-o făcuse Garin fusese mare. Stătuseră pe treaptă în umbra răcoroasă a casei şi discutaseră. El o făcuse să râdă, iar ea se trezise că se deschide faţă de el în moduri în care nu o făcea faţă de mulţi alţii. Şi totul din pricină că el ştia de existenţa Anima Templi, iar ea putea vorbi liber cu el despre grijile ei legate de Will. Garin înţelegea şi simpatiza cu ea, o făcea să se simtă mai puţin singură. Cel puţin aşa se justificase Elwen în faţa propriei conştiinţe.

Will continua să o privească.

— Nu ţi-am spus pentru că ştiam că o să te superi, zise Elwen după o lungă pauză. Ridică din umeri. Niciodată nu l-am invitat eu. Ce pot face dacă mă caută?

— I-ai putea spune să te lase în pace.

— Nu. Elwen se ridică. Nu ai dreptul să-mi spui pe cine pot să văd şi pe cine nu când eu nu am nimic de spus în viaţa ta. Voi vorbi cu cine vreau, inclusiv cu Garin de Lyon.

Will se ridică şi el şi se postă în faţa ei.

— Nu e persoana în care să te încrezi, Elwen. Eu nu am încredere în el.

— Eu am, replică ea simplu.

— De ce? vru Will să afle. Credeam că îl urăşti pentru ceea ce ne-a făcut în Paris. Ce s-a schimbat?

— El. Elwen se uită urât la el, în vreme ce Will îşi dădu ochii peste cap. Garin mi-a explicat de ce a făcut ceea ce a făcut, Will. Nu-l învinovăţesc. Mi-a fost prieten bun recent, când…

Se opri, dar era prea târziu.

Will dădu amărât din cap.

— Când eu n-am fost.

— Putem să trecem peste asta? murmură Elwen. Mâine pleci. Se uită în ochii lui. Nu vreau să ne certăm. Nu acum.

— Nici eu, replică Will. O luă iarăşi de mână. Hai să ne întoarcem.

Elwen se lăsă dusă de mână de-a lungul docului. Mergea ameţită alături de Will. Amândoi erau tăcuţi, duşi pe gânduri.

Vara precedentă, când se întorsese din Cairo, Will cedase cererilor ei furioase şi recunoscuse că o minţise. Vorbise deschis despre munca lui din cadrul Templului şi despre motivele pentru care îi ascunsese totul, adică, exact aşa cum sugerase Garin, pentru siguranţa ei. Îi explicase de ce intenţionase să-l asasineze pe sultanul Baybars după moartea tatălui lui şi, în cele din urmă, incapabilă să mai suporte durerea sau vinovăţia lui, ea îl iertase.

În următoarele câteva luni, situaţia dintre ei devenise mai bună decât fusese de-a lungul anilor, poate mai bună decât fusese vreodată. El o vizita mai des şi era mai atent, aducându-i diverse daruri: flori sălbatice din grădinile preceptoriului; un vas de miere groasă, chihlimbarie, cumpărat de la magazin, pe care îl împărţiseră servindu-se unul de degetele celuilalt până ce aproape li se făcuse greaţă. În acele ultime zile de vară, Elwen simţise că aparţine cuiva, aşa cum nu simţise niciodată, o

încercuire caldă de iubire care rămânea intactă şi atunci când erau departe unul de altul.

Însă, odată cu toamna şi mai ales cu venirea sfârşitului de an, senzaţia începuse să scadă în intensitate.

În ultimele luni, vizitele lui deveniseră mai scurte şi mai rare, iar Will era tot mai distrat. Elwen îşi spusese că munca lui pentru Everard şi pentru Anima Templi era mai importantă, că el trebuia să se concentreze pe împiedicarea a ceea ce s-ar fi putut dovedi un război teribil, iar odată ce toate aceste lucruri aveau să se termine, el avea să se întoarcă la ea. Cu toate astea, nu se putea păcăli singură, după cum nu putea nega prăpastia care se căsca între ei. În cele din urmă ajunsese, după chinuri sfâşietoare, la concluzia dură că ea avea să fie mereu mai prejos de datorie, că pericolul de acum sau criza de mai încolo avea să fie urmată de altceva care să-l despartă pe Will de ea. Ea i se dăruise lui. Însă el se dăruise unui scop mai mare. Will avea nevoie să fie eroul. Avea nevoie să salveze lumea ca să simtă că face parte din ea. Câtă vreme Elwen era în siguranţă şi protejată în Acra, el era liniştit. Nu-şi dădea seama că şi ea avea nevoie de salvare. Sau îşi dădea seama, cu toate că era greu de recunoscut aşa ceva, dar alegea să ignore totul pentru că salvarea lumii însemna să primească recunoaşterea celor din jur. Salvarea ei ar fi însemnat excludere.

În loc să se înfurie sau să se supere pe măsură ce el se retrăgea şi devenea mai distant, Elwen începuse la rândul ei să se distanţeze.

Primul semn al acestei detaşări apăruse ca un şoc. Se întâmplase chiar după slujba de Crăciun, când Andreas era plecat la Damasc ca să cumpere mătăsuri. Will venise la depozit. Se certaseră dintr-un motiv minor, pe care ea nu şi-l mai amintea, apoi se iertaseră reciproc şi făcuseră dragoste. În vreme ce Elwen stătea sub el, cu spatele lipit de podeaua rece, în mintea ei apăru imaginea lui Garin. Totul fusese atât de neaşteptat, încât deschisese ochii. Probabil că surpriza i se întipărise pe chip, întrucât Will încetinise ritmul şi o privise cercetător. Ea zâmbise şi îşi înfipsese unghiile în ceafa lui, trăgându-l spre ea şi sărutându-l până ce el îşi regăsise ritmul. Însă întâmplarea o neliniştise profund.

După aceea, când se întâlnise cu Garin, simţise că roşeşte şi ceva începu să-i fluture în stomac. Păstră totul secret, ca pe o perlă sau o monedă magică, o comoară într-un cufăr a cărui cheie o avea doar ea. Din când în când deschidea cufărul şi privea înăuntru, iar ceea ce vedea îi făcea plăcere. Însă nu credea că altcineva mai observase schimbarea ei. Iar Will ar fi fost ultimul care să o remarce.

Se uită la el în vreme ce mergea alături de ea, cu privirea îndreptată asupra celor din jur. Oare ştia? Sau era pur şi simplu vorba de faptul că nu avea încredere în Garin, aşa cum susţinuse el? Până acum se iertase singură definind interesul ei drept curiozitate nevinovată, însă, confruntată cu posibilitatea de a fi descoperită, propriile ei scuturi de apărare îi demonstraseră cât de important devenise acel secret. Se simţea ca sfâşiată în două. O jumătate din ea iubea nemăsurat bărbatul de lângă ea, a cărui mână era caldă şi fermă peste mâna ei. Această jumătate se simţea nenorocită la gândul pericolului pe care el avea să îl înfrunte în curând şi voia cu disperare să se atârne de el, să îl împiedice să plece. Cealaltă jumătate era rece şi singuratică, spunându-i că el alesese şi că ea n-avea să găsească niciodată ce voia acolo, în afară doar de mai multă suferinţă. Aceasta era jumătatea care deschisese cufărul.

Se treziră prea curând stând în faţa casei lui Andreas. El o sărută de rămas-bun, spunându-i să nu-şi facă griji. În vreme ce Will porni mai departe pe stradă, o siluetă singuratică în mantia lui neagră, mergând cu un pas hotărât care îl îndepărta de ea, Elwen se trezi inundată de senzaţia cumplită că n-avea să-l mai vadă niciodată. Iar durerea şi uşurarea care se înfruntau în interiorul ei la acel gând erau de nesuportat.

Citadela, Cairo
25 februarie 1277

De pe o pasarelă acoperită care se întindea între două turnuri, o siluetă gheboşată urmărea armata mamelucă în vreme ce efectua ultimele pregătiri. Chipul lui Khadir se transformase într-o mască feroce a dispreţului, în vreme ce el cerceta cu privirea adunarea de oameni de dedesubt. Avangarda, condusă de

Bahri, avea să plece prima, împreună cu regimentul Mansuriyya al lui Kalawun şi alte două regimente. Mijlocul şi ariergarda, care avea să se pună în mişcare mai târziu în cursul zilei, erau compuse din alte două regimente de mameluci, împreună cu sclavii şi cu servitorii care aveau să însoţească armata în lungul ei marş spre nord, asta însemna opt mii de oameni. Imaginea oferită era impresionantă. Însă toate astea nu îl făceau pe Khadir decât să dispreţuiască totul şi mai abitir, căci ştia că nu creştinii din Palestina aveau să simtă puterea săbiilor de oţel pe trupurile lor.

Trecuseră şaptesprezece ani de când îl urmărise pe Baybars cum lichidează necredincioşii care le infestaseră pământurile. Stăpânul lui fusese atât de aproape de a-i distruge pe franci pentru totdeauna, încât Khadir nu putea pricepe de ce Baybars se uitase în altă parte pentru noi cuceriri. Însă nu era vina stăpânului. Nu. Era vina celor care îl deturnaseră, deviindu-l de la adevărata cale. Sămânţa putreziciunii fusese plantată prin moartea lui Omar şi se împrăştiase ca un cancer galopant prin influenţa lui Kalawun. Era încă timp ca Baybars să-şi împlinească destinul. Nu avea nevoie decât de un tratament pentru boala care îl năpădise, iar Khadir credea că descoperise acest tratament.

Nasir trăia. După ce asasinii aveau să-şi primească banii, Nasir avea să se întoarcă, iar dacă obţinuse numele celor responsabili de moartea lui Omar, Baybars şi-ar fi putut îndeplini răzbunarea. Odată ce Baybars avea să simtă iarăşi sânge de creştin pe mâini, în el avea să se redeştepte vechea pasiune, iar atunci avea să înceapă sfârşitul francilor. Asta era unul din tratamente. Celălalt, destinat lui Kalawun, era mult mai simplu.

De la moartea Aishei, comandantul devenise umbra lui Khadir, plătind spioni care să-l urmărească şi să-i cerceteze casa din oraş. Pe bătrân nu-l deranjau bănuielile lui Kalawun legate de implicarea lui în moartea Aishei, ba chiar resimţea satisfacţie din faptul că Kalawun *ştia* că el e responsabil, dar nu putea dovedi nimic. Se bucura de disperarea tăcută a comandantului. Însă îl deranjau cercetările pe care Kalawun părea să le efectueze în privinţa trecutului său. Nu prea ştia ce anume spera comandantul să descopere acolo, dar povestea îl irita.

Khadir se uită de sus la soldaţi. Privirea lui afectată de cataractă se plimbă alene peste capetele trupelor din regimentul Mansuriyya. Nu-l zărea şi pe Kalawun acolo, dar îi văzu pe cei doi băieţi ai comandantului, Ali şi Khalil, călare şi îmbrăcaţi în haine noi de un albastru regal. În vârstă de cincisprezece şi treisprezece ani, băieţii nu aveau să ia parte la bătălii, dar aveau să meargă alături de forţa principală până în Alep, de unde cavaleria, condusă de Baybars, avea să pătrundă în Anatolia ca să se confrunte cu mongolii. O mişcare de la intrarea principală în palat atrase atenţia lui Khadir. Acompaniat de sunete de goarnă şi flancat de ofiţeri Bahri, Baybars ieşea pe porţi, arătând magnific în echipament de luptă. Capul îi era acoperit cu un turban negru, mărginit de o bandă aurie, iar cămaşa lungă de zale sclipea în vreme ce sultanul se îndrepta spre armăsarul lui negru cu scările aurii. La oarecare distanţă în urma lui Baybars venea Baraka Khan, cu o faţă gânditoare şi imposibil de citit. Khadir fusese mulţumit atunci când Baybars îi îngăduise fiului său să îl însoţească în campania militară. Era un semn că relaţiile dintre cei doi începeau în sfârşit să se îmbunătăţească. Pe chipul lui Khadir apăru un rânjet de mândrie când îl văzu pe Baraka urcând în şa alături de războinicii Bahri. În ultimul an, băiatul devenise cu adevărat bărbat, iar Khadir nu avea nicio îndoială că toate eforturile lui de a-l atrage pe prinţ de partea lui aveau să fie răsplătite după urcarea acestuia pe tron.

Observând că armata e pregătită de plecare, Khadir porni în grabă pe pasarelă şi apoi pe treptele turnului în jos. Tocmai se pregătea să intre pe coridorul dinspre poarta principală când auzi nişte voci şoptite în faţa lui. Trecu de un colţ şi îi văzu pe Kalawun şi pe Ishandiyar. Kalawun era echipat de bătălie, dar Ishandiyar, al cărui regiment avea să rămână în Cairo, era îmbrăcat cu haine lejere. Ambii stăteau cu spatele la Khadir şi erau apropiaţi unul de altul. Khadir se dădu un pas în spate, ca să nu fie văzut.

— Ai spus că a promis să oprească asta, amir? se auzi vocea lui Ishandiyar.

— Chestiunea e prea serioasă ca să se bazeze doar pe o promisiune, răspunse Kalawun. Oricâtă încredere aş avea în el, nu e unul dintre noi.

Afară, goarnele începură să sune plecarea armatei, astfel că vocile celor doi nu se mai auziră. Vag, printre sunetele alămurilor, Khadir distinse paşi depărtându-se. Privi pe după colţul unde se ascunsese şi îl văzu pe Ishandiyar ieşind printr-o uşă. Kalawun ajunsese la capătul coridorului şi dispăruse în curtea imensă, luminată de soare. Cu sprâncenele încruntate de mirare, Khadir goni pe coridor şi ieşi în curte ca să-şi ocupe locul în avangardă. Baybars îl salută cu răceală din cap în vreme ce bătrânul fu ajutat de către un paj să urce pe o iapă. Picioarele lui scârnave abia dacă puteau cuprinde trupul masiv al animalului. Khadir se înclină maiestuos înspre stăpânul său, apoi inspectă cu privirea mulţimea după Kalawun, întrebându-se ce mai urzea şobolanul. Orice ar fi fost, nu avea nicio importanţă. În vreme ce marea poartă al-Mudarraj se deschidea impresionantă şi primele rânduri ale armatei mameluce începeau să iasă, Khadir îşi coborî mâna spre punga de mătase care îi atârna de centură, întunericul din pungă ascundea o adevărată colecţie de monede, mici cranii de animale şi plante uscate, precum şi păpuşa de cârpe cu secretul ei letal. Khadir avea să aibă grijă ca tatăl să îşi urmeze fiica în iad. Dacă nu se ivea altceva, atunci această campanie în nord avea să-i aducă această satisfacţie.

26

Palatul Regal, Acra
26 februarie 1277

Cu capul plecat, Elwen străbătea coridoarele palatului. După ce îşi petrecuse cea mai mare parte a adolescenţei în slujba casei regale franceze, Elwen ştia prea bine cum să treacă neobservată într-un astfel de loc. Ca servitor erai invizibil. Crezuse că va întâmpina mai multe dificultăţi la intrarea în palat, dar gărzile cu aspect morocănos de la porţi nici măcar nu-i aruncaseră vreo privire în vreme ce ea intrase ca o umbră în spatele a două femei bine îmbrăcate. Elwen numără uşile în lumina slabă dinăuntru. Simţea miros de plante arse. Respira cu greutate şi îşi simţea obrajii în flăcări. O voce interioară se împotrivea la ceea ce făcea ea. Numai că Elwen ajunsese la a noua uşă şi nu mai ştia cum să se întoarcă. Nici nu voia asta. Era mânată de dorinţa de sfidare născută din mânie şi frustrare. Însă, mai mult decât atât, era vorba de nevoie.

Întinse mâna şi îşi strânse pumnul ca să bată, dar încremeni când auzi voci de cealaltă parte, apropiindu-se de ea. Plecă imediat de acolo, mai departe pe coridor. Uşa se deschise în spatele ei şi pe ea năvăli un val de arome.

— Chestia asta ar fi bine să meargă, se auzi o voce aspră care i se părea ciudat de familiară lui Elwen, chiar dacă nu putea să spună cui îi aparţinea. Stăpânul nostru se bazează pe noi. Dacă nu îl ajutăm, va pierde pământurile astea.

— Va merge, rosti o a doua voce.

Era Garin.

Elwen riscă să arunce o privire peste umăr şi zări un bărbat solid îmbrăcat în haine în culorile gărzilor palatului îndepărtându-se cu pas apăsat pe coridor. Garin stătea în picioare, cu spatele la ea, urmărindu-l pe individ. Când se întoarse ca să intre din nou în cameră, privirea lui căzu asupra ei.

Expresia de iritare de pe chip i se transformă brusc într-una de imensă surpriză.

— Doamne! Garin se uită de-a lungul coridorului pe unde dispăruse individul, apoi spre Elwen, care stătea încremenită locului. Se duse la ea şi o prinse de braţ, după care o trase cu fermitate în camera lui. Ce cauţi aici? Tonul lui era poruncitor, iar forţa cu care îi prinsese braţul era dureroasă.

— Îmi cer scuze, răspunse Elwen, în vreme ce el închidea uşa. Eu… Se întoarse spre el, cu o privire disperată. Aveam nevoie de un prieten.

Garin continua să pară surprins, ba chiar temător. Auzind acele cuvinte însă, duritatea cu care o trăsese pe Elwen în cameră păru să dispară ca prin farmec.

— Ce e? întrebă el, punându-şi palmele pe umerii ei, cu mai multă blândeţe acum.

La gestul liniştitor, Elwen simţi cum îi dispare orice încordare.

— Will a plecat, rosti ea printre suspine.

— La Mecca?

Elwen dădu din cap. Îşi duse mâinile la faţă, încercând în zadar să-şi mascheze nefericirea. Garin o îmbrăţişă şi o trase spre el. Elwen simţi încordarea din muşchii lui şi forţa corpului său. Tunica neagră de in pe care o purta Garin mirosea puternic. Dincolo de asta se simţea miros de transpiraţie, dar cu o dulceaţă care nu o făcea neplăcută.

— Când a plecat?

— Ieri, murmură ea, cu vocea înfundată de pieptul lui.

Garin începu să se gândească cu febrilitate. Doar o zi avans. Îl putea ajunge din urmă pe Will cu uşurinţă. Era încă devreme. Dacă ghidul lor ar fi fost dispus, puteau pleca din acea seară, cel mult a doua zi în zori. Garin se asigurase că Bertrand şi ceilalţi erau gata de mai bine de două săptămâni. Proviziile erau strânse şi caii echipaţi. Cu atâtea evenimente care aveau loc la palat, organizarea se dovedise simplă. Singurul lucru care îl îngrijorase era modul în care va afla de momentul plecării lui Will. Crezuse că va trebui să se ducă la Elwen. Cu siguranţă nu se aşteptase să vină ea la el. Răsuflă uşurat, gândindu-se cât de aproape fusese ca întregul plan să se ducă pe apa sâmbetei. Acum însă totul părea în regulă; era imposibil ca Elwen să-l fi recunoscut pe Bertrand.

Garin se gândi la scrisoarea lui Edward, în care regele îi cerea să obţină fonduri de la Anima Templi. Îi ignorase ordinul, vrând să nu se pună în calea lui Will, în vreme ce el punea la cale furtul Pietrei. Încrederea în faptul că îi putea livra lui Edward mult mai mult decât nişte aur îl împiedicase să-şi facă griji legate de nesupunerea lui. Acum însă, după surpriza venirii lui Elwen, simţea primele îndoieli. Dacă eşua? Cum s-ar fi putut întoarce la Edward cu mâinile goale?

— Nu-ţi face griji, rosti el, atât pentru sine, cât şi pentru Elwen, mângâindu-i distrat părul şi trecând în revistă aranjamentele făcute pentru călătorie. Will nu va fi plecat multă vreme.

— N-ai de unde să ştii. Elwen îşi înălţă capul de pe pieptul lui. Ştii ce are de gând să facă. Dacă fură Piatra, ar putea fi ucis.

— Îl cunosc pe Will, rosti Garin, schiţând un zâmbet în vreme ce ştergea o lacrimă de pe obrazul lui Elwen cu degetul mare. Se pricepe la ceea ce face. O să fie bine.

— Nu încerca să mă duci cu vorba, murmură ea, desprinzându-se de el şi depărtându-se.

Îşi încrucişă braţele la piept. Părea slabă şi înaltă în rochia ei albă, strânsă în talie cu o curea împletită în roşu şi auriu. În lumina difuză care pătrundea prin draperii, obrajii ei parcă erau mai ascuţiţi, mai bine definiţi ca de obicei, iar contururile gurii semănau cu curbele netezi şi îngemănate ale unui arc. Privirea ei inspectă dezordinea din camera lui: cupe de vin aruncate pe jos, haine lăsate peste tot, o cădelniţă înnegrită pe masă, cearşafuri boţite pe pat. Când ea se întoarse spre el, Garin avu impresia că Elwen devine brusc pierdută şi rebelă.

— N-ar trebui să mă aflu aici, zise ea.

— Ba da, replică el pe un ton blând. Haide, bea nişte vin.

Garin se duse la masă. Picioarele lui goale nu scoteau niciun sunet pe covor. Luă o cupă şi turnă vin în ea, vărsând puţin peste margine.

Elwen se duse să ia cupa. Degetele ei le atinseră pe ale lui. Făcu ochii mari din pricina contactului intim. Garin avea piele moale. Elwen uitase cum e. Brusc încurajată, îşi puse mâna peste mâna lui, strângând din degete. Ridicându-se pe vârfuri, gura ei căută gura lui. Buzele i se deschiseră.

Ale lui rămaseră închise.

Elwen rămase lipită de Garin câteva secunde, simţind cum el devine rigid, apoi se depărtă cât putu de repede, ca şi cum ar fi fost înţepată. Observă starea lui de şoc şi simţi ruşinea colorându-i obrajii. Deschise gura să spună ceva. În acea clipă expresia lui Garin se schimbă. Lăsă cana cu vin să cadă pe jos, pătând covorul în rubiniu, şi-i cuprinse faţa în mâini. O prinse bine şi gura lui începu să o caute pe a ei. Lacom, o sărută cu pasiune şi ferocitate, aşa cum Will nu o făcuse niciodată, iar dorinţa ei, brusc stinsă, se aprinse la loc ca o vâlvătaie.

Continuând să-i ţină faţa în mâini şi să o sărute, Garin o împinse pe Elwen înapoi. Picioarele lor se împiedicară în hainele împrăştiate şi se loviră de cupele goale de vin, trimiţându-le cât colo pe podea. În doar câţiva paşi, ajunseră la pat. Garin o împinse în jos pe saltea şi întinse o mână pe pat ca să nu cadă deasupra ei şi să o strivească. Cu mâna liberă, îi smulse boneta, lăsând părul să se elibereze de acoperământul apretat şi nepătat şi să îşi dezvăluie întreaga frumuseţe aurie. Îşi luă buzele de pe buzele ei câteva clipe ca să se uite la coama lui Elwen şi îşi dădu seama că părul ei nu era doar auriu. Lumina care se strecura printre draperii făcea şuviţele de păr să lucească, dându-le nuanţe de arămiu, chihlimbariu şi chiar violet. Era surprins că nu observase asta până atunci, dar îşi dădu seama că n-o mai văzuse fără bonetă pe cap. Elwen se uita la el, cu privirea ei de un verde-intens. Buzele ei erau roşii acolo unde el o muşcase, iar pieptul i se ridica şi cobora ca un val. Proptindu-se în cot, Garin îşi puse un deget pe bărbia ei şi îl coborî pe gât înspre marginea rochiei. Se întrebă ce alte delicii erau ascunse acolo şi nu se putu împiedica să nu rânjească în vreme ce mâna lui se duse nerăbdătoare spre mijlocul lui Elwen şi spre cureaua care ţinea rochia strâns legată.

Elwen închise ochii în vreme ce Garin începu lupta cu nodurile curelei. În mintea ei apăru imaginea lui Will acuzând-o că îl înşală, dar Elwen respinse acea imagine fără milă, ba chiar cu furie. Will nu era acolo. Se dusese să salveze lumea. O, cât de ironic se dovedea acum acel pandant pe care i-l dăduse. Cât de bine îşi juca el rolul de sfânt, dar acum ea avea să-şi joace rolul ei: de muritoare şi păcătoasă. Ea voia ce era pământesc; lucruri

pe care le putea ţine şi le putea atinge. Will voia un ideal. Îl admira pentru asta şi îl iubea. Dar iubirea cerea mai mult decât atât. Elwen nu voia să se afle în umbra restului lumii, întotdeauna amanta şi niciodată soţia. Iubirea însemna foc, era fizică şi pretindea predare completă. Iar acum ea aşa ceva voia.

Odată ce nodurile fură desfăcute, rochia ieşi de pe corpul ei precum coaja de pe un fruct. Pe dedesubt Elwen purta lenjerie albă şi simplă. Garin se ridică în capul oaselor pe pat, alături de ea. Îşi simţea gâtul uscat. Elwen îl urmări din nou cum el întinde mâna în jos şi ridică lenjeria. Se înfioră când aerul atinse pielea ei goală şi îşi puse braţele deasupra capului, permiţându-i lui Garin să o dezbrace. Garin îi privi goliciunea: braţele cu pielea ca de găină din pricina răcorii, un cerc de aluniţe palide pe o coapsă, curba şi umflătura sânilor, sfârcurile roz şi ieşite în afară. Se aplecă peste ea şi prinse unul din sfârcuri în gură. Auzi un şuierat dinspre Elwen când dinţii muşcară uşor bobiţa de carne. Elwen ridică palmele şi le prinse în părul lui.

— Te vreau, rosti ea, cu o voce încordată. Te *vreau.*

Gura lui Garin se îndepărtă de sfârc, lăsându-l lucitor. Îşi trase cu furie tunica peste cap şi îşi desfăcu rapid şireturile de la izmene. Apoi se aşeză iarăşi deasupra ei, după care o pătrunse. Se simţi prins complet de fiinţa ei. Picioarele lui Elwen se ridicară peste şoldurile lui şi Garin o pătrunse mai adânc, abia auzind că ea ţipa. În vreme ce trupul se abandona senzaţiilor şi ochii i se închideau, mintea lui Garin fu inundată cu un şuvoi de imagini.

O văzu pe Elwen la treisprezece ani, îngenuncheată alături de cadavrul unchiului ei, Owein, pe docul din Honfleur. Urletele ei sfâşiau noaptea, iar când îşi ridică mâinile la faţă, palmele îi erau pline de sânge. Văzu mercenarii în haine negre trimişi de Edward ca să pună mâna pe bijuteriile păzite de cavaleri. Misiunea lor eşuase, dar nu fără un preţ. Iar sângele de pe mâinile lui Elwen se găsea acum pe mâinile lui. Căci el fusese cel care îi trădase pe cavaleri şi oferise informaţiile necesare atacului. Iar chipurile unchiului ei mort şi al unchiului lui mort se holbau acum la el, albe ca nişte fantome, acuzându-l. Garin o văzu pe Elwen ca femeie, stând alături de Will în grădina de la piaţă, ea cu faţa tristă şi trasă, deloc favorizată de soarele care

îi lumina nemilos trăsăturile. O văzu pe alee cu Bertrand şi Amaury, când groaza i se transformase în uşurare atunci când se întorsese şi îl văzuse pe el. Apoi, în sfârşit, deschise ochii şi o văzu sub el, cu pielea înroşită, cu buzele desfăcute, cu degetele înfipte în spatele lui. Garin o privi drept în ochi până ce se eliberă înăuntrul ei şi rămase nemişcat.

Fără să se îndepărteze de ea, simţi cum ameţeala familiară îl cuprinde cu căldură. Simţi pieptul lui Elwen tresărind sub el. Se ridică în mâini auzind o respiraţie întretăiată crezând că Elwen râde. Capul ei stătea întors într-o parte, iar şuviţele de păr îi atârnau inerte pe obraz. Respiraţia întretăiată se auzi din nou. Garin schiţă un zâmbet, întrebându-se ce era de râs, şi îi dădu părul la o parte ca să vadă. Elwen nu se mişcă la atingerea lui. Avea ochii deschişi, iar din ei curgeau lacrimi.

Drumul spre Mecca, Arabia
14 aprilie 1277

În depărtare atârna suspendată o dâră subţire de fum, ca un semn alb de exclamare deasupra următorului punct de civilizaţie. Pentru grupul de şaisprezece oameni de pe drum însă, acel punct reprezenta unul de pericol. Discuţiile laconice dintre ei încetară cu desăvârşire şi toţi simţiră tensiunea intensificându-se. În scurt timp, nu se mai puteau auzi decât zgomotele de paşi şi de copite înaintând pe nisipul zgrunţuros şi cel al beţelor cu care cei doi oameni din fruntea convoiului loveau solul ca să alunge şerpii şi scorpionii. Aerul era încins şi fiecare nouă respiraţie usca şi mai tare gurile şi gâtlejurile, ca şi cum deşertul încerca să pătrundă în trupurile oamenilor, să-i integreze în fiinţa lui.

Clătinat dintr-o parte în alta pe unul din locurile şeii de lemn care încingea spinarea cămilei, Will se îmbărbătă singur. Avea să fie al zecelea post de pază pe lângă care trecuseră de cincisprezece zile încoace, însă numărul mic al acestora nu micşora senzaţia de nelinişte care se cuibărea în sufletul lui de fiecare dată când se apropiau de unul. Pe spinare începu să-i curgă un pârâu proaspăt de transpiraţie, care îi udă tunica neagră pe care o purta sub burka neagră şi largă,

îmbrăcămintea tipică a femeilor musulmane care le acoperea în întregime trupul şi faţa, cu excepţia ochilor. Will prinse privirea lui Robert. La fel de înţolit şi de mascat, cavalerul se hurduca pe şa de cealaltă parte a cămilei. Şaua de lemn avea un baldachin cu o pânză care flutura deasupra capetelor lor ca să ţină arşiţa la distanţă. Robert dădu din cap, apoi îşi plecă privirea.

Fusese o călătorie dură, resimţită cel mai tare de Zaccaria şi Alessandro, singurii doi templieri care mergeau pe jos. După ce ajunseseră în Ula fără probleme deosebite, cei şase cavaleri se duseseră la moschee, aşa cum li se spunea în mesaj. Acolo rostiseră numele lui Kaysan şi fuseseră duşi la aceeaşi casă unde fuseseră ţinuţi captivi cu un an în urmă. Li se acordase o noapte de odihnă, apoi plecaseră iarăşi la drum, după ce caii lor fuseseră înlocuiţi cu cămile şi ei se dezbrăcaseră de hainele de negustori. Zaccaria şi Alessandro primiseră haine de bărbaţi şi fuseseră obligaţi să meargă pe jos alături de Kaysan şi de şiiţi, conducând de căpăstru cămilele care cărau provizii şi pe ceilalţi cavaleri, deghizaţi ca soţii ale bărbaţilor. Mamelucii erau obişnuiţi să vadă musulmani cu piele de diverse nuanţe. Ei înşişi erau originari din multe regiuni ale lumii. Când văzuse ce deghizări le fuseseră pregătite, Will se îndoise de eficienţa lor. Până atunci însă, totul decursese bine.

Puteau simţi mirosul de fum acum. În zare apăru un grup de colibe, mai multe siluete neclare, deformate de aburii căldurii emanate de sol, forfotind printre ele. Când convoiul se apropie de postul de pază, patru soldaţi mameluci le ieşiră în întâmpinare, în vreme ce ceilalţi oameni se mulţumiră să privească de la adăpostul colibelor. Will fu atent să nu privească niciun soldat drept în ochi în vreme ce aceştia treceau pe lângă ei, cercetând cu atenţie caravana. Doi soldaţi se duseră spre cămila din faţa lui Will, iar cavalerul duse imediat mâna în lateral, căutând sabia care nu se găsea acolo. Unul dintre soldaţi saltă capacul coşului de pe cămilă. Îşi băgă un deget înăuntru şi îl scoase plin cu praf de migdale. Îşi linse degetul, lăsă capacul la loc şi se duse la următorul animal de povară. Will îşi îndepărtă încet mâna de pe şold în vreme ce soldatul trecu mai departe, fără să fi descoperit adevăratul conţinut al coşului, care zăcea

învelit în cârpe sub tava cu mirodenii, un secret neted şi negru cunoscut doar de el însuşi şi de Robert.

Satisfăcute, gărzile mameluce le făcură semn să meargă mai departe. Câteva ore mai târziu, în vreme ce umbrele serii se strecurau pe fundul văii pe care o străbăteau, convoiul ajunse la ultima aşezare. Acolo aveau să-şi lase proviziile şi să plece mai departe spre Mecca.

— Pare aglomerat, murmură Robert înspre Will în vreme ce intrau în hăţişul de moschei, case şi corturi care se întindea pe fundul văii.

În aşezare ardeau torţe, ca nişte stele portocalii plutitoare în întunericul tot mai dens. La urechi le ajunseră sunete muzicale şi râsete.

Will era tulburat de apariţia bruscă a vieţii umane în acel pustiu dezolant. Pe drum trecuseră pe lângă pelerini, deşi, conform lui Kaysan, aceştia reprezentau doar nişte picături de apă prin comparaţie cu imensul ocean uman care avea să se reverse asupra văii în decurs de o lună, când începea Hajj-ul şi, odată cu el, aveau să îşi facă apariţia caravanele din Damasc, Cairo şi Bagdad, urmărind o linie sinuoasă prin deşert. Will se obişnuise cu solitudinea şi ajunsese să se bazeze pe ea.

Kaysan întoarse privirea auzind vocea lui Robert.

— Aici avem prieteni, rosti el într-o latină stricată. Vom fi în siguranţă. Nu vorbiţi acum.

Will şi Robert tăcură. Ajunseră în aşezare şi trecură printr-un bazar plin de viaţă. Dincolo de tejghele se înălţau din nisip şiruri de stâlpi de lemn, abia vizibili în lumina torţelor, ca nişte copaci ciudaţi, dezbrăcaţi de coajă. Will îşi dădu seama că de fiecare stâlp erau legate panglici. Erau acolo sute de fâşii colorate care fluturau. Apoi stâlpii se pierdură în întuneric şi convoiul se apropie de un şir de case aflate în faţa unei moschei. După ce îi conduse într-o curte închisă din spatele uneia dintre ele, Kaysan le arătă o bancă de piatră din cealaltă parte a curţii.

— Veţi aştepta aici, le spuse el lui Will şi celorlalţi cavaleri. Plecăm peste şase ore.

Will rămase singur o vreme, în timp ce cavalerii îşi întindeau membrele înţepenite şi vorbeau între ei, departe de arabi. În întuneric, stelele se vedeau ca nişte dâre de praf pe un fundal

de catifea. Will nu se simţise niciodată aşa de departe de casă. Ostilitatea nemiloasă a deşertului îi frângea sufletul, iar gândul că avea să pângărească o relicvă sfântă îi apăsa greu inima. Închise ochii şi murmură Tatăl Nostru, simţind şirurile de cuvinte cum ies din el şi îl liniştesc.

Hijaz, Arabia
14 aprilie 1277

Cei opt bărbaţi se opriră după-amiaza târziu ca să privească în jos de pe dealuri aşezarea aflată la trei kilometri şi jumătate de Mecca.

— Ar trebui să trimitem pe cineva ca să vadă dacă au ajuns.

Garin nu întoarse privirea când Bertrand veni în spatele lui. Vocea soldatului se îngroşase în cursul călătoriei.

— Trimite-l pe Amaury, rosti Garin, inspectând cu privirea drumul care şerpuia dincolo de raza lui vizuală, printre munţi. Dar spune-i să fie atent.

Se întoarse spre Bertrand ca să-şi sublinieze cuvintele şi zări efectele drumului pe chipul cipriotului, acum că acesta îşi dăduse jos acoperământul pentru cap. Bertrand slăbise, iar pielea îi atârna în jurul bărbiei. Barba era prăfuită şi neîngrijită, iar ochii căpătaseră o nouă expresie de duritate, însoţită de o oarecare disperare. Garin ştia că şi el trebuia să arate la fel, aidoma celorlalţi bărbaţi. Cei care supravieţuiseră.

Din Acra plecaseră zece oameni împreună cu ghidul lor, la două zile după grupul de templieri. Galopând, îi prinseseră pe cavaleri din urmă repede, după ce trimiseseră un om înainte ca să cerceteze. Fără să poată afla detalii de la Elwen despre numărul oamenilor, Garin se bucurase în secret că nu se înşelase şi că grupul lor îl depăşea numeric pe cel al cavalerilor, în proporţie de aproape doi la unu. Împotriva templierilor, soldaţii ciprioţi aveau nevoie de orice avantaj posibil. Nu le fusese greu să se ţină de urmele cavalerilor în Ula. Mascat în haine supradimensionate şi un acoperământ arab pentru cap, Garin îi urmărise până la moschee şi apoi până la casa părăginită. Satisfacţia lui anterioară se spulberase brusc când îi văzuse pe arabi, de două ori mai numeroşi decât templierii.

Grijile lui fuseseră însă rapid înlocuite de o problemă şi mai presantă.

În Acra, ghidul lor, care se arătase mai mult decât dornic să îi ducă la Ula în schimbul banilor, devenise evaziv în privinţa modului în care puteau ajunge la Mecca, spunându-le că urmau să întâlnească o mulţime de oameni care aveau să le arate cum să ajungă acolo. Ulterior se dovedise că vorbele omului nu fuseseră adevărate, iar când templierii plecaseră la drum a doua zi de dimineaţă, deghizaţi, sub privirile lui Garin şi Amaury, tot planul lor păruse să se năruiască înainte de a începe cu adevărat. În cele din urmă, după câteva ameninţări ale lui Bertrand, ghidul le sugerase să apeleze la beduinii din zonă. La început, nomazii deşertului nici măcar nu voiseră să stea de vorbă cu Garin. Ulterior, în cursul aceleiaşi seri, un tânăr subţire ca o trestie îl căutase pe Garin şi se oferise să fie *khafir*-ul lor.

Pe tot cuprinsul Hijazului şi mai departe, dincolo de Mecca, beduinii deţineau păşuni unde îşi hrăneau animalele. Fiecare trib dispunea de propriul său teritoriu şi nimănui nu-i era permis să pătrundă acolo fără aprobare. *Khafir*-ul era un membru al tribului care era de acord să servească drept gardian pentru cei care doreau să traverseze un teritoriu. În locul în care se terminau pământurile unui trib şi începeau cele ale altuia, era nevoie de alt *khafir.* Beduinii nu foloseau drumurile principale, refuzând să ia în seamă pericolul reprezentat de gărzile mameluce. Ca atare, Garin şi ceilalţi soldaţi, după ce lăsaseră Ula şi civilizaţia în urmă, intraseră în sălbăticie, urmându-şi ghidul lor care mergea pe jos, cu o figură solemnă. De fiecare dată când fuseseră pasaţi unui nou *khafir,* Garin scotea aur din buzunar, ca şi cum ar fi împrăştiat pietricele care să marcheze cărarea, sperând că acestea aveau să-l conducă înapoi acasă. Pe tot cuprinsul Hijazului, unele din aceste triburi atacau pelerinii, furându-le banii şi chiar hainele şi hrana, lăsându-i la mila elementelor dure ale naturii, însă în rândurile lor părea să existe un anumit cod al onoarei care îi oprea să fure de la oaspeţi. Însă chiar dacă oamenii erau relativ paşnici, ţinutul în sine era departe de aşa ceva.

Prima moarte survenise în primele zile. Unul dintre ciprioţi călcase pe un şarpe care dormea şi fusese muşcat. Omul murise

vomitând şi făcând spume la gură. Al doilea deces se produsese patru zile mai târziu. Traversau o creastă înaltă, cu soarele în faţă, când un om alunecase. Se prăbuşise pe o pantă acoperită cu grohotiş, care îi jupuise jumătate din pielea spatelui şi îi rupsese ambele picioare. Ceilalţi soldaţi se sfătuiseră ceva vreme ce să facă în timp ce omul urla de durere, până ce Bertrand îi curmase suferinţa nefericitului cu o lovitură scurtă de sabie în gât.

Călătorind pe la poalele dealurilor şi mergând paralel cu drumul care şerpuia prin vale, le fusese relativ uşor să ţină pasul cu convoiul de templieri, în ciuda liniştii din deşert. Uneori nu-i văzuseră cu zilele pe ceilalţi, iar Garin devenea tot mai iritat şi mai arţăgos, până ce le apăreau brusc înainte. Ghizii habar n-aveau de ce străinii voiau să meargă pe urmele oamenilor de pe drum, şi nici că le păsa prea tare. Picioarele lor continuau să meargă câtă vreme aurul continua să curgă.

— Unde voiai să instalezi capcana? îl întrebă Bertrand pe Garin. În sat nu merge.

Garin fu de acord. Erau prea multe locuri pe unde ceilalţi puteau fugi.

— Trebuie să-i prindem pe drum. Arătă înspre vale, acolo unde drumul se îngusta, iar crestele muntoase se apropiau una de alta. Vom aştepta acolo. Locul ar trebui să ne permită să stăm ascunşi şi în acelaşi timp să supraveghem drumul.

— Şi arabii? Cum ne ocupăm de ei şi de templieri?

— Avem arcuri, replică Garin. Îi putem elimina pe arabi înainte de a trece la cavaleri.

Bertrand încuviinţă, mulţumit.

— Deci te-ai decis? Folosim orice fel de forţă va fi nevoie împotriva lor?

Garin se uită în altă parte. Bertrand îi punea de săptămâni întregi aceeaşi întrebare, şi tot de atâta vreme el evita răspunsul. În minte apăru imaginea lui Elwen. O revăzu întinsă sub el, revăzu schimbarea de pe chipul ei, de la extaz la disperare, revăzu felul în care continuase să plângă în tăcere în vreme ce se îmbrăca pentru a pleca din camera lui.

— Da, murmură el cu răceală în glas. Orice fel de forţă.

Mecca, Arabia
15 aprilie 1277

Mecca rămase ascunsă vederii până în ultima clipă, înconjurată de munţi. Apoi, brusc, se ivi în faţa lor, întinsă pe un câmp prăfuit în interiorul unui cerc impresionant de stânci. Cerul se schimba de la negru la albastru pe măsură ce se apropiau zorile, aşa că minaretele zvelte începeau să se vadă, palide, la orizont. La sud de oraş, priveliştea era dominată de un deal în formă de dom, în vreme ce spre est se întindea un bazar mare. Cu băi publice, case, frizerii şi farmacii pe ambele părţi, drumurile semănau cu firele plasei unui păianjen gigantic, în centrul căreia se găsea Marea Moschee, Nobilul Sanctuar.

Apropiindu-se dinspre nord, Will şi ceilalţi văzură moscheea înălţându-se în faţa lor, strălucind în întuneric, cu torţele arzând în jurul zidurilor şi luminând scrierile în arabă care îi împodobeau pereţii. Cele două porţi mari boltite din lemn erau deschise şi păzite. În vreme ce Kaysan se apleca pentru a-şi scoate încălţările, pregătindu-se să intre în locul sacru, Will schimbă o privire cu Zaccaria. Sicilianul desfăcu legăturile care ţineau coşurile legate, în vreme ce Will şi ceilalţi îl urmară pe Kaysan. Doi dintre şiiţi strânseră încălţările şi plecară mai departe, ducând cămilele de căpăstru.

— Se vor întâlni cu noi la poartă, îi explică Kaysan lui Will.

Apropiindu-se în picioarele goale de Marea Moschee, cu Zaccaria şi Alessandro cărând fiecare câte un coş, simţiră cu toţii cum încordarea atinge nivelul maxim. Kaysan intră primul. Salută respectuos gărzile şi trecu mai departe. Inima lui Will bătea nebuneşte. Se apropie de Robert.

— Asta e, murmură el. Eşti gata?

Robert încuviinţă din cap. Trecură amândoi, cu capetele plecate, pe sub umbra porţii. Făcuseră doar câţiva paşi când în spatele lor se auzi un strigăt. Will încremeni. Zaccaria şi Alessandro fuseseră opriţi. Unul dintre soldaţii de gardă vorbea, arătând spre coşuri.

Kaysan veni repede înapoi, trecu de Will şi începu să discute cu paznicul în arabă. Deschise capacul unuia din coşuri şi arătă spre conţinut. După câteva secunde, soldatul le făcu semn cu un

gest rapid să meargă mai departe. Will simţi o imensă uşurare în fiecare fibră a fiinţei lui.

După ce se văzură dincolo de porţi, merseră de-a lungul unei arcade şi intrară într-o curte somptuoasă. Acolo fuseseră ridicate pavilioane în jurul unei clădiri simple, în formă de cub, înaltă de două etaje şi situată chiar în centrul curţii: Ka'ba. Templul era acoperit, aşa cum îi spusese Everard, cu o bucată imensă de brocart negru şi auriu, numită *kiswa,* care în fiecare an era înlocuită cu una nouă în perioada Hajj-ului. Pe material fuseseră ţesute cuvintele Shahada, literele părând să sclipească în lumina torţelor amplasate în jurul complexului. Locul nu era nici aşa de pustiu şi nici aşa de întunecat precum sperase Will. De jur împrejurul curţii se vedeau mici grupuri de oameni, care îşi petrecuseră noaptea dormind sub pături şi sub cerul liber. Se vedeau chiar şi câteva focuri arzând mocnit. Alte siluete se plimbau pe sub arcada care înconjura curtea, unele dintre ele fiind gărzi, altele probabil pelerini.

Aşa cum fusese convenit dinainte, Kaysan şi şiiţii se îndepărtară, făcându-se nevăzuţi în umbrele dintre arcurile arcadei, de unde puteau supraveghea totul. Will şi Robert luară coşul lui Zaccaria. Fiind doi, îl ridicară cu uşurinţă şi se îndreptară spre Ka'ba, cu poalele rochiilor lăsând dâre prin nisip, în vreme ce sicilienii se îndreptară spre poarta vestică. Will şi Robert înaintară încet, trecând în tăcere pe lângă pelerinii care dormeau. Zona din jurul Ka'ba era pavată cu dale negre şi era dureros de rece sub tălpile lor goale. În vreme ce se apropia, Will zări relicva.

Piatra Neagră era un glob neted şi lucios, încercuit de o bandă de argint fixată la nivelul pieptului de zidul templului. Avea o strălucire ciudată, diferită de tot ce mai văzuse Will până atunci, asemenea sticlei, dar mai profund şi mai întunecat, cu adâncimi ascunse. Îl străbătu un fior când îşi aminti că Everard îi povestise că musulmanii credeau că Piatra înregistra păcatele oamenilor care aveau să fie cântărite în Ziua Judecăţii. Aproape că simţea Piatra privindu-l, un singur ochi încercuit de argint, aşa că fu nevoit să se uite în altă parte.

Planul presupunea ca Robert să aştepte cu coşul câtă vreme Will înconjura Ka'ba, procedură care trebuia repetată de şapte

ori, fiecare cerc complet fiind marcat prin sărutarea Pietrei. La ultima trecere, Will trebuia să se oprească în faţa ei. Trebuia să facă în aşa fel încât gărzile să creadă că se reculege în faţa relicvei, iar Zaccaria şi restul grupului că fure Piatra. După ce avea să se întoarcă la Robert, care avea să deschidă coşul, Will avea pur şi simplu să se aplece deasupra lui, prefăcându-se că bagă ceva înăuntru, şi astfel înşelătoria ar fi fost completă. Ceilalţi membri ai grupului erau prea departe, lângă poarta vestică, pentru a vedea că Piatra rămâne, de fapt, la locul ei în vreme ce ei părăsesc complexul.

Ajunşi cam la zece paşi de templu, Will şi Robert lăsară coşul jos, cu faţa spre colţul de care era prinsă Piatra Neagră. Will făcu un pas înspre Ka'ba. În acea clipă, un ordin răcnit sfâşie aerul. De jur împrejurul templului pelerinii care păruseră să doarmă se ridicară în picioare. Păturile care îi acopereau căzură pe jos, dând la iveală cămăşi argintii de zale şi haine stacojii, cu banderole negre pe braţe. Cel care strigase ordinul era un bărbat solid, cu pielea închisă la culoare, al cărui braţ avea o banderolă aurie. În vreme ce oamenii lui se împrăştiară, individul scoase o sabie şi se îndreptă direct spre Will.

27

Câmpia Albistan, Anatolia
15 aprilie 1277

Zăpada continua să reziste pe înălţimile impresionante ale munţilor Taurus, stând cu încăpăţânare lipită de vârfuri sau îngheţată în profunzimile umbrite ale ravenelor abrupte. În albastrul profund al zorilor, crestele de gheaţă care se întindeau spre est şi spre vest păreau golaşe şi infinite. Privind spre ele, Kalawun se simţi micşorat în prezenţa lor. Aerul era rece şi tare, iar respiraţia lui scotea vălătuci de abur în faţa ochilor. Îşi strânse mai bine pe el haina tivită cu blană de iepure şi porni spre tabăra militară care începea să se trezească.

Armata mamelucă îşi stabilise temporar baza pe un platou. Caii păşteau iarba rară din apropierea cercului de corturi. Intre corturi, focurile păreau nişte puncte strălucitoare în ceaţă. Oamenii se agitau, treziţi de ofiţerii lor, iar liniştea zorilor începea să fie spartă de zumzetul conversaţiilor. Kalawun îşi salută oamenii din regiment, care îşi înclinară respectuos capetele la trecerea lui. Se opri, discută ceva repede cu câţiva ofiţeri, apoi merse mai departe, trecând de cortul infirmeriei. În apropierea acestuia se vedeau câteva gropi proaspăt săpate. Până acum pierduseră douăzeci şi opt de oameni în campanie, iar cinci dintre ei muriseră din pricina munţilor.

După ce trecuseră prin Damasc, unde trupele siriene se adunaseră sub comanda lui Kalawun, mamelucii intraseră în Alep. Până atunci hotărât şi încrezător, Baybars fusese subjugat de oraş. Vizitase imediat mormântul lui Omar, iar Kalawun auzise ulterior de la unul dintre comandanţii care îl însoţiseră pe sultan că acesta petrecuse apoi un timp considerabil stând tăcut în faţa unei ruine arse din oraş. Omul nu cunoştea semnificaţia acelui loc, dar Kalawun ştia că Baybars îşi petrecuse primii ani de sclavie în Alep şi se întreba dacă nu cumva sultanul era încă vizitat de fantomele trecutului. Orice l-ar fi frământat însă nu păruse să treacă de zidurile oraşului, căci, a doua zi, după ce

plecaseră mai departe, moralul lui Baybars crescuse la fel de spectaculos ca şi munţii din faţa lor.

Trimiţându-l pe unul dintre comandanţi împreună cu un regiment înspre frontiera de pe Eufrat pentru a-i împiedica pe mongoli să-i atace ariergarda, Babyars condusese cavaleria mamelucă spre nord, în Anatolia, lăsând infanteria, echipamentele grele de asalt şi maşinile de asediu în Alep, în grija lui Baraka, Khadir şi a fiilor lui Kalawun. Rapoartele spionilor spuneau că Abaga, ilhanul Persiei, după ce aflase prin propriile iscoade de sosirea lui Baybars, adunase o forţă impresionantă. Armata se afla sub comanda unui formidabil general mongol, Tatawun, şi era întărită de prezenţa selgiucizilor conduşi *de pervaneh-ul* lor. Se credea că armata fusese masată pe câmpia Albistan, dincolo de marele fluviu Jayhan. Baybars intenţiona să anihileze această forţă armată înainte de a încerca să cucerească fortăreţe sau oraşe. Ruta aleasă de el era prea periculoasă pentru altceva în afară de cavalerie, dar chiar şi aşa oamenii erau la mila naturii.

Defileul care străbătea munţii Taurus luase multe vieţi din vremea când primii cruciaţi, după ce navigaseră prin Bosfor dinspre Constantinopol, se văzuseră confruntaţi cu enorma barieră muntoasă care se întindea între ei şi Siria. Trecătoarea îngustă şerpuia ameţitor printre vârfuri colţuroase de calcar, pe alocuri îmbrăcate în gheaţă şi acoperite cu păduri întunecate de conifere. Din când în când, trecătoarea înconjura câte un pisc, dezvăluind prăpăstii înfiorătoare, adânci de sute de metri. Într-o dimineaţă, pe ceaţă, după o noapte friguroasă petrecută în trecătoare, calul unuia dintre soldaţi greşise pasul şi căzuse în abis, luând cu el mamelucul din şa şi pe un alt soldat. Alţi trei ostaşi călăreau în apropiere de creastă când o bucată de drum se prăbuşise chiar în faţa lor, trimiţându-i pe toţi trei cu urlete de moarte în prăpastie. Armata se găsea încă în defileu când un spion se întorsese ca să-i anunţe că o companie de două mii de mongoli îi aştepta dincolo de trecătoare. Baybars trimisese un comandant cu un regiment întărit cu trupe de beduini înainte, ca s-o anihileze. Când Baybars coborâse de pe înălţimi cu restul armatei, cadavrele mongolilor zăceau deja umflate şi pline de muşte pe câmpul unde avusese loc măcelul.

Kalawun îl găsi pe Baybars stând în picioare la marginea taberei militare şi privind în jos spre câmpia Albistan. Lângă sultan se găseau câţiva Bahri.

— Stăpâne? Ai vrut să mă vezi?

Baybars nu întoarse privirea.

— Oamenii sunt gata?

— Ofiţerii au început să-i trezească. Vor fi gata de plecare în mai puţin de o oră.

— Bine.

Kalawun se uită în direcţia privirii intense a lui Baybars. În lumina incertă a zorilor, pământul se întindea până departe, încreţit de dune ca o pânză şifonată. O dungă palidă şi lată curgea ca o panglică de mătase prin mijlocul ţinutului. Fluviul Jayhan. Dincolo de cursul apei, vizibilă după focurile aprinse, se găsea tabăra mongolă. Kalawun zări nişte mişcări vagi, ale călăreţilor care forfoteau printre corturi, probabil deşteptându-şi oamenii. Întotdeauna găsise extrem de tulburător ca două armate să se poată privi reciproc, ca într-o oglindă imensă. La o asemenea depărtare, de unde nu desluşea chipuri şi nu auzea voci, se uita parcă la propriii săi soldaţi. Reuşi însă să se concentreze asupra a ce însemnau acei soldaţi din zare şi ochii săi căpătară aceeaşi lucire de nerăbdare pe care el o zărise în ochii albaştri ai lui Baybars. Săbiile mongolilor le omorâseră familiile lor şi atâtor altora în timpul raidurilor asupra pământurilor deţinute de turcii kipchak. Mongolii luaseră vieţi şi condamnaseră supravieţuitorii la sclavie. Trecuseră ani buni de atunci, dar amintirile erau aidoma surcelelor uscate, putând fi aprinse cu vâlvătăi de cea mai mică scânteie. Mongolii plătiseră la Ayn Jalut, cu şaptesprezece ani în urmă, preţul pentru acele atacuri. Şi acum aveau să plătească încă o dată.

— Ai fost tăcut în această campanie, amir. Ce te tulbură?

Kalawun îşi întoarse privirea de la tabăra mongolă şi îl văzu pe Baybars uitându-se fix la el. Era adevărat; fusese preocupat de ceva, dar nu-i putea dezvălui sultanului de ce anume. Luptându-se să respingă imaginea Ka’ba din Mecca, încolţită în minte la auzul întrebării, răspunse:

— Sunt îngrijorat pentru Nasir, stăpâne. Mă întrebam când ne va fi înapoiat. Au trecut multe luni de când nu am mai primit veşti de la asasini.

— N-aveau de unde să ştie că plecăm din Cairo. Îmi închipui că atunci când ne vom întoarce îl vom găsi acolo, aşteptându-ne. Hai, să ne pregătim de bătălie.

Împreună, Baybars şi Kalawun porniră spre tabără, ca doi războinici mergând în tăcere, cu cenuşiul bărbilor transformat în argintiu de lumina tot mai puternică a zilei.

Mecca, Arabia
15 aprilie 1277

Aflat la doar câţiva metri de Ka'ba, Will abia avu timp să tragă sabia de sub faldurile rochiei înainte ca omul în haine stacojii să se repeadă asupra lui. În minte i se întipări un singur cuvânt. *Trădaţi!* Se trezi apoi că se luptă din toate puterile cu sabia ca să devieze loviturile puternice ale celui care îl ataca. Armele li se întâlniră cu o forţă imensă, aproape ameninţând să îndoaie oţelurile lamelor. Will strânse din dinţi din pricina impactului şi îl auzi pe Robert, la câţiva paşi în spatele lui, luptându-se cu unul dintre oamenii care se ridicaseră de pe locurile care, acum părea evident, reprezentaseră un soi de cerc protector în jurul templului. În vreme ce se întindea spre atacatorul lui, Will zări un cuvânt inscripţionat pe banderola de pe braţul omului: Amir. Singurul loc unde mai zărise un asemenea însemn de grad fusese pe uniforma lui Kalawun. Individul nu era un paznic obişnuit şi niciun soldat de rând. Omul cu care se lupta era un comandant mameluc.

În decurs de câteva clipe, curtea din jurul Ka'ba se umplu de sunete de săbii în luptă şi de strigăte. Templierii şi şiiţii se repeziră să-i ajute pe Will şi pe Robert. Egiptenii se desfăşurară ca să-i anihileze, ajutaţi de gărzile moscheii. Unul dintre şiiţi căzu străpuns de o sabie mamelucă, iar Carlo scoase un urlet agonizant când o lamă pătrunse prin partea laterală a corpului său şi fu scoasă de acolo cu putere. Sângele ţâşni şuvoi şi Carlo se prăbuşi în genunchi. O a doua lovitură îi străpunse stomacul, ucigându-l. Francesco căzu şi el câteva clipe mai târziu, după ce

o sabie mamelucă îi străpunsese gâtul. Zaccaria eliminase un soldat, dar alţi doi îi dădeau târcoale, aşa că, extenuat de călătorie, sicilianul începea să simtă gustul acru al fricii.

Will îl auzi pe Robert ţipând de durere. Întinse cu disperare sabia înspre comandantul mameluc din faţa lui. Ar fi vrut să-i spună omului că n-avea nicio intenţie să fure Piatra, dar rămăsese fără cuvinte şi fără aer. Gâfâia, disperat, în vreme ce se bătea pentru viaţa lui.

Brusc ceva solid îl lovi cu putere în spatele picioarelor. Will căzu, aterizând cu un strigăt pe dalele negre. Sabia îi sări din mână. Se împiedicase de coş. Coşul se clătină, tava cu mirodenii desprinzându-se din legături şi împrăştiindu-şi conţinutul pe jos. Din coş mai căzu însă ceva. Piatra care fusese ascunsă pe fundul lui, învelită în cârpe, se rostogoli lângă Will. Scânteia de triumf care apăruse în ochii comandantului mameluc care se pregătea să dea lovitura de graţie dispăru instantaneu. Omul ezită, holbându-se şocat la Piatra Neagră de formă ovoidă care ieşise din ascunzişul său. Privirea i se întoarse spre adevărata relicvă fixată în zidul Ka’ba. Pe chipul lui apăru nedumerirea. Will obţinu astfel cele câteva secunde răgaz de care avea disperată nevoie. Înșfăcă sabia de pe jos şi lovi cu arma într-un arc de cerc, întinzându-se după comandantul mameluc. Acesta văzu sabia îndreptându-se spre el şi reuşi să-şi mişte propria armă, fără a fi însă suficient de rapid ca să evite lovitura. Deşi deviată de la traiectoria iniţială către pântecele inamicului, sabia lui Will alunecă pe partea exterioară a piciorului, sub punctul de maximă lungime a cămăşii de zale, şi pătrunse în carne. Comandantul scoase un urlet, se împiedică şi căzu într-un genunchi. O secundă mai târziu, Will se ridică în picioare. Mamelucul îşi înălţă capul, părând să se resemneze cu soarta. Însă Will nu-l lovi şi a doua oară. În loc de asta, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Robert se găsea aproape de Ka’ba, luptându-se cu disperare. Haina îi fusese tăiată. Will putea vedea o rană urâtă pe braţul drept, unde o bucată de carne atârna cu piele cu tot. Sângele curgea şuvoi. Ochii lui Robert ajunseseră ca două fante înguste din pricina durerii, aşa că nu-l zări pe Will alergând spre el. Nici atacatorul lui nu-l văzu. Will îşi folosi sabia pe post de bâtă,

lovind mamelucul în spatele genunchilor. Omul căzu cu un urlet. Apoi Will îl prinse pe Robert şi îl împinse către poarta vestică. Se auzi un alt strigăt. Zaccaria şi Alessandro se găseau în apropiere de poartă. Patru mameluci şi două gărzi erau la pământ, la fel ca şi trei şiiţi, Carlo şi Francesco. Will îl zări pe Kaysan bătându-se sălbatic cu doi soldaţi, lac de sudoare, cu un rânjet feroce întipărit pe faţă, apoi el şi Robert ajunseră la poartă. Acolo doi membri ai gărzii se băteau cu doi şiiţi. Will îşi dădu seama că erau cei doi şiiţi însărcinaţi cu paza cămilei.

— Ieşiţi de aici! strigă el înspre Zaccaria.

Trăgându-l pe Robert după el, Will se feri de o lovitură rătăcită de sabie care se îndrepta spre el şi goni mai departe prin umbrele arcadei către ieşire.

— Nu pot, icni Robert când ajunseră pe strada pustie.

Zgomotele bătăliei din spatele lor erau estompate acolo de zidurile înalte ale moscheii. Robert se prăbuşi, scăpându-şi sabia din mână.

Will îl prinse iarăşi şi îl ridică cu brutalitate în picioare.

— Ba da, poţi, rosti el. Apucă blestemata aia de sabie.

În vreme ce Robert ridica arma cu un geamăt, Will furişă priviri în stânga şi în dreapta, până ce găsi ce căuta. Cămila lor era legată de un stâlp la mică distanţă în josul străzii. Punându-şi braţul în jurul mijlocului lui Robert, Will se opinti într-acolo, aproape târându-şi camaradul. Deasupra lor, cerul căpăta o nuanţă sângerie pe măsură ce lumina zilei devenea tot mai puternică.

Câmpia Albistan, Anatolia
15 aprilie 1277

Zorile întindeau degete luminoase peste câmpie, stârnind lumini aurii în valurile fluviului şi colorând în sângeriu vârfurile ierburilor înalte. Prin valurile de ceaţă care continuau să stea lipite de solul depresiunilor şi al gropilor din pământ, mii de forme se mişcau precum nişte fantome în aerul lăptos. Mongolii traversaseră fluviul.

De cealaltă parte a câmpiei, coborând pe o cărare abruptă de pe platou, mamelucii avansau înspre întâlnirea cu inamicul.

Toboşarii menţineau un ritm monoton şi constant, conduşi de ofiţerii numiţi lorzi ai tobelor. Sunetul se rostogolea peste ierburi, grav şi ameninţător, dând câmpiei o bătaie proprie de inimă, diferită de zgomotul profund al copitelor de cămilă şi de cal.

La mai puţin de un kilometru şi jumătate una de alta, cele două armate se opriră. În spaţiul pustiu dintre ele foşnea vântul şi bâzâiau insecte. Ambele forţe se răspândiră pe câmpie, grupându-se rapid în formaţie de luptă, conform ordinelor răcnite de ofiţeri. Văzute de deasupra, armatele desenau nişte tipare imense pe sol, fiecare dintre ele fiind o singură masă de oameni care se deplasau în formaţie. Flancurile erau ca nişte membre care plecau din centru, ale căror extremităţi semănau cu nişte gheare lucind din pricina miilor de lănci şi suliţe, gata să smulgă hălci de carne din trupul duşmanului şi să traseze dâre mortale de sânge.

În şaua calului său negru de război, Baybars aştepta în vârful unei mici ridicături de pământ, uşor în spate şi la stânga faţă de armată, alături de o companie de o mie de Bahri. Îi urmări pe Kalawun şi pe comandantul propriului regiment de gărzi regale călărind de-a lungul rândurilor din faţă ale trupelor, aranjând centrul în albastru şi auriu constituit din trupe Bahri şi Mansuriyya, cea mai puternică secţiune a forţei mameluce. Flancurile erau compuse din regimentele rămase, trupele siriene şi soldaţii de sub comanda prinţului de Hamah, pe care Baybars îl chemase la arme în timpul călătoriei spre nord, ca şi din cavaleria uşoară a beduinilor. Mulţumit de eficienţa şi disciplina trupelor sale, Baybars îşi îndreptă atenţia asupra duşmanului.

Avea de-a face cu o armată mai mare decât cea pe care o înfruntase la Ayn Jalut cu şaptesprezece ani în urmă, iar atunci avusese avantajul surprizei. Capcana pe care le-o întinsese mongolilor în acel ţinut deluros se dovedise mortală. Acum, cei doi titani se confruntau pe teren deschis, cu prea puţine avantaje vizibile de o parte sau de alta. Crescuţi cu dorinţa de a cuceri, ca fii ai lui Gingis Han, teroarea popoarelor şi jefuitorul Orientului, mongolii se confruntau cu războinicii sclavi ai Egiptului, care îşi fondaseră dinastia pe oasele foştilor lor stăpâni şi care, sub conducerea lui Baybars, controlau acum un

teritoriu imens din Alexandria până în Alep şi de pe malurile Nilului până la Eufrat. În acea zi, nu terenul îi favoriza pe mameluci, ci altceva. Baybars zărea acel avantaj în ochii oamenilor săi şi îl simţea în bătaia ritmată a tobelor.

La Ayn Jalut, mongolii erau invincibili, niciodată înfrânţi în bătălie, fără rival şi fără egal. Dar situaţia nu mai era aceeaşi. Omul care îi anihilase atunci stătea acum în faţa lor pe câmpie, după ce intrase mult în teritoriul lor, cu inima cântând de bucurie şi cu vâlvătaia ambiţiei în privirea ochilor lui albaştri. Mai mult, Baybars auzise despre posibile probleme între selgiucizi şi mongoli, aceştia stând departe unii de alţii pe câmpul de bătălie. Spionii lui îl informaseră că ilhanul nu mai avea încredere în supuşii lui. În plus, se zvonea că era posibil ca *pervaneh*-ul selgiucizilor nici măcar să nu lupte. Baybars simţi vântul înfoindu-i mantia. Calul lui bătu cu copita în pământ, simţind încordarea de dinainte de bătălie. Pe dinafară însă, sultanul rămase calm. Încă nu dădu ordinul de atac oamenilor lui. Avea să îi lase pe mongoli să vină la ei.

În scurt timp liniştea fu spartă de sunet de goarne. Imediat ce acesta se stinse, se auzi tunetul copitelor. Flancul stâng al mongolilor pornise atacul, deplasându-se pe cinci rânduri, două compuse din cavalerie grea cu săbii şi lăncii, celelalte trei din cavalerie uşoară, înarmată cu arcuri şi suliţe. Fierul căştilor rotunde, în formă de ceapă, şi vârfurile lăncilor reflectau lumina soarelui care se înălţase pe cer ca o minge de foc, împrăştiindu-şi strălucirea peste câmpia Albistan, de la fluviu până la vârfurile munţilor. În vreme ce se apropiau de centrul armatei mameluce, cavaleriştii uşori mongoli pătrunseră printre cavaleriştii grei şi începură să tragă în inamic cu săgeţi şi suliţe. Păreau un roi de ţânţari care atacau, apoi se refugiau în spatele zidului protector al cavaleriei grele, care înainta înspre mameluci ca un şir de tigri înfometaţi. Armele lor uşoare se dovedeau mortale. În câteva clipe, zeci de soldaţi mameluci căzură răpuşi după ce săgeţile şi suliţele găsiseră ţinte pe întreg cuprinsul câmpiei, trecând uşor de scuturi şi armuri ca să se înfigă în carnea expusă a cailor şi oamenilor.

Simţind cum starea de încordare se transformă într-un imens nod în trupul lui, Baybars strânse hăţul şi urmări cu atenţie cum

comandanţii lui dădeau ordine şi rândurile de soldaţi se strângeau mai aproape unii de alţii. Scuturile se lipeau unele de altele pentru a forma un zid protector în faţa ploii ucigaşe de săgeţi şi suliţe. În scurtă vreme, iarba din faţa mamelucilor se umplu cu un strat gros de săgeţi şi suliţe respinse de scuturi. Cavaleriştii uşori mongoli fură chemaţi înapoi de ofiţeri. Treaba lor se terminase, iar acum venise rândul cavaleriei grele. Pe deasupra tuturor se ridicară vocile lui Kalawun şi a comandantului trupelor Bahri. Însoţite de urletul goarnelor, cele două regimente mameluce, elita elitelor, înaintară spre duşman. Copitele cailor făceau pământul să tremure. De ambele părţi lăncile fură ridicate şi fixate sub braţele purtătorilor. Privirile găsiră ţinte şi se fixară asupra lor. Cei cinci mii de călăreţi mameluci începură să se roage în gând, în vreme ce flancul stâng al armatei mongole şarjă chiar în centrul forţei mamelucilor, lovind ca un pumn de fier, cu dinţi dezgoliţi şi urlete de luptă.

În câteva clipe, totul se înroşi în jurul vâltorii de oameni angajaţi în luptă. Bătălia deveni cumplită. Caii nechezau când lăncile se înfigeau în trupurile lor, sfârtecând piele, muşchi şi nervi. Oamenii se hăcuiau, erau aruncaţi din şei şi mureau pe pământul răscolit de copite, călcaţi în picioare şi zdrobiţi. Numărul morţilor crescu cu repeziciune. Treptat, mamelucii se treziră împinşi înapoi, cu rândurile sfărâmate de mongolii care îşi croiau drum urlând şi lovind ca o morişcă nebună cu săbiile şi lăncile în stânga şi în dreapta.

Pe movilă, Baybars se ridică în şa. Privirea lui reuşi să desluşească tiparul atacului mongolilor. Cavaleria grea împingea cu putere în trupele lui. Sultanul îşi dădu seama de pericolul reprezentat de flancul său stâng, mai slab, aflat la mică distanţă în spate, pe câmpie. Îşi scoase imediat unul din iataganele de la şold şi îl ridică.

— La mine! tună el.

Odată cu strigătul, sultanul coborî valvârtej de pe movilă, urmat de elita mamelucilor, în vreme ce din rândurile mongolilor se făcură iarăşi auzite goarnele, iar flancul drept al armatei lor începu să înainteze spre flancul stâng al mamelucilor.

Baybars şi elita Bahri intrară ca o coasă în rândurile mongolilor, întărind forţa trupelor deja angajate în bătălie şi ridicându-le moralul. Kalawun şi sultanul se întâlniră pe câmpul de bătălie, în vreme ce gărzile Bahri şi oamenii din regimentul Mansuriyya se apropiau unii de alţii, întărindu-şi rândurile. Sultanul şi comandantul se treziră luptând cot la cot, cu chipurile sumbre şi pline de sânge. În scurt timp bătălia antrenă toţi soldaţii de pe câmpie, cu excepţia selgiucizilor, care păreau să păzească ariergarda mongolă pentru a-i împiedica pe mameluci să forţeze un atac pe la spate.

Lupta deveni tot mai dură şi mai cumplită. Centrul armatei mameluce se încovoie sub presiune, păru la un moment dat să se frângă, dar reuşi apoi să strângă rândurile. Mongolii fură respinşi treptat, cu imense eforturi. Tatawun, o siluetă uriaşă în mijlocul trupelor sale, cu braţele pline de sânge până la coate şi cu o tăietură pe frunte din care îi picura sânge în ochi, urlă dând un nou ordin peste capetele soldaţilor săi. Unul câte unul, cavalerştii mongoli începură să descalece şi să se strângă în grupuri compacte, forţându-i pe mameluci să procedeze la fel şi să se bată individual. Oamenii aruncară lăncile şi scoaseră săbiile, în vreme ce mormanele de cadavre creşteau în jurul celor rămaşi în viaţă.

Însă mamelucii refuzară să cedeze, astfel încât în ochii mongolilor începu treptat să se vadă disperarea.

După aproape trei ore de luptă crâncenă, totul se termină. Capturat şi înfrânt, Tatawun acceptă să se predea. De jur împrejurul câmpului de bătălie supravieţuitorii mongoli lăsară jos armele, înfrânţi din nou de forţa lui Baybars şi a mamelucilor. *Pervaneh*-ul şi selgiucizii lui nesocotiră ordinul şi fugiră de pe câmp înainte ca mamelucii să-i poată ajunge din urmă.

Mai bine de nouă mii de leşuri, dintre care cel puţin şapte mii aparţinând mongolilor, umpleau câmpia Albistan. Bărbaţii — fraţi, fii şi taţi — fuseseră reduşi la o masă însângerată de carne. În vreme ce inspecta cu privirea distrugerea pe care o provocase inamicului, Baybars îşi pierdu treptat entuziasmul pentru victorie. Din el dispăru orice urmă de fior de aşteptare, lăsând în loc un imens pustiu pe care victoria roşie din faţa ochilor lui nu îl putea defel umple.

28

Drumul spre Mecca, Arabia
15 aprilie 1277

În aer se auzi un fluierat. Garin se uită spre stâncile de deasupra lui şi-l văzu pe unul dintre soldaţii ciprioţi arătând spre est, către Mecca.

— Vine cineva, rosti Amaury din spatele lui.

Garin se mişcă prudent mai încolo de-a lungul stâncii, până ce văzu drumul. Stânca se lăsa abrupt spre cărare, formând o strâmtoare în vale. În depărtare, parţial acoperit de soarele care răsărea, un punct se apropia de ei. După câteva clipe, Garin îşi dădu seama că era o cămilă care înainta cu repeziciune de-a lungul drumului.

— Ei sunt? întrebă Bertrand, care stătea ghemuit în spatele stâncilor de cealaltă parte a drumului.

Alături de Bertrand aştepta un alt cipriot. Alţi trei oameni stăteau pe o creastă deasupra lor, cu arcurile încordate. Întinsă ca un şarpe mort de-a curmezişul drumului şi camuflată de nisip, o bucată de sfoară de cânepă, pe care Garin o cumpărase din tabăra de beduini unde îi dusese ghidul lor cu o noapte în urmă, aştepta să îşi îndeplinească misiunea.

Garin îşi făcu mâna streaşină la ochi.

— E doar unul… nu, staţi, văd doi călăreţi.

— Dar ei sunt?

— Cum se poate, dacă sunt doar doi? răspunse Garin.

Se încruntă văzând animalul care se apropia cu repeziciune. Cămila adoptase un ritm teribil, înaintând cu paşi mari, aproape săltaţi, ridicând un nor de praf în urma ei. Călăreţii din şaua de pe cocoaşa ei păreau să salte încoace şi încolo, ca şi cum s-ar fi ţinut cu ultimele lor puteri de spatele animalului. Garin se chinui să vadă în lumina soarelui. Ambii călăreţi purtau burka negre, dar capul unuia dintre ei era descoperit. Garin reuşi să-i desluşească trăsăturile.

— Cred că e Will, îi anunţă el pe ceilalţi, dispărând din raza vizuală a călăreţilor înainte de a fi văzut.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Amaury.

— Nu ştiu. Garin clătină nedumerit din cap. Ceva trebuie să fi mers prost.

— Nu contează, zise Bertrand. O facem oricum. Orice s-ar fi întâmplat, răspunsurile ni le vor da ei.

Garin se uită la el. Individul ţinea în pumn un capăt al frânghiei de cânepă, înfăşurat într-un laţ în jurul unui stâlp de piatră din faţa lui. Dădu din cap.

Bertrand se uită la Amaury. Dinspre călăreţi începu să se audă zgomot de copite. Cei doi prinseră mai bine frânghia, slăbind laţul.

Zgomotul de copite se auzea tot mai tare, stârnind ecouri din pricina stâncilor care mărgineau ambele margini ale drumului. O săgeată se înfipse în nisip în spatele lui Garin. Semnalul de la cercetaşii de sus.

— Acum! şuieră Bertrand.

Împreună, el şi Amaury traseră de frânghie, care se întinse şi deveni o barieră dură la câteva zeci de centimetri deasupra solului. Ciprioţii se proptiră bine cu picioarele în stâncă. După câteva secunde, cămila trecu rapid prin strâmtoare, drept înspre frânghie. Picioarele din faţă ale animalului atinseră bariera cu o viteză incredibilă şi se împiedicară dureros de ea, azvârlindu-i pe cei doi oameni din şa.

Will atinse primul solul. Îşi puse mâinile în faţă în vreme ce ateriza, stârnind un nor de praf şi de pietriş. Robert căzu o secundă mai târziu, rostogolindu-se de câteva ori, rămânând apoi nemişcat. Cămila se prăbuşi, iar şaua de pe cocoaşa animalului se frânse din pricina impactului. Ameţită, cămila încercă să se ridice, dar picioarele nu o ascultară. Will rămase pe loc, uluit. Resimţea impactul ca pe o undă de şoc în trup. Orice încercare de a se mişca îi stârnea mici fulgere dureroase. Ţipă când nişte mâini îl prinseră de braţe şi îl ridicară fără menajamente de pe jos. Simţi în gură gust de sânge şi de nisip. Privirea i se focaliza încet. Văzu patru bărbaţi stând în cerc în jurul lui. Un al cincilea îl ţinea de braţe. Cu toţii purtau haine de beduin şi acoperăminte de cap. Nu se aştepta însă deloc ca din spatele măştii negre a unuia dintre atacatori, o siluetă masivă, să audă cuvinte rostite într-o latină fără cusur.

— Unde e Piatra?

Will clipi. Pe moment nu putu spune nimic, aşa că întrebarea fu repetată. În cele din urmă, clătină din cap.

— Nu ştiu la ce te referi.

Individul masiv păşi înainte şi îi trase un pumn lui Will în stomac. Cavalerul icni de durere şi încercă să se facă covrig ca să atenueze senzaţia, dar omul care îl ţinea nu-i permise să se mişte. Tuşi, expectorând sângele care îi umpluse gura şi rămase acolo, inert, încercând să aspire cât mai mult aer. Dinspre stomac începu să-i urce în gât o senzaţie cumplită de greaţă.

— Unde e? repetă individul.

Will aşteptă o clipă, apoi se uită în ochii neîndurători ai bărbatului. Clătină din cap.

— Nu… ştiu, rosti el cu greutate.

Individul îl lovi din nou, de această dată cu mai multă furie.

Will avu nevoie de mai mult timp ca să-şi revină. Printre lacrimile care îi umpluseră ochii, zări una din siluete îndreptându-se către alta, un individ scund şi gras. Aplecându-se, prima siluetă şopti ceva.

— Aşteaptă, rosti grăsanul în vreme ce individul masiv îşi dădea braţul în spate pentru un al treilea pumn. Foloseşte-l pe amicul lui.

Grăsanul arătă înspre Robert, care zăcea nemişcat.

Will se zbătu în zadar. Mătăhălosul se duse la Robert şi îl lovi cu piciorul în spate. Braţul lui Robert sângera masiv, pătând nisipul din jurul lui. În cădere, burka îi alunecase de pe cap, dezvelindu-i chipul, care acum era cenuşiu şi inert. Will simţi un fior de groază când îl văzu. Părea mort. Apoi resimţi o uşurare imensă când pieptul lui Robert se mişcă. Uşurarea nu dură mult, căci individul mătăhălos scoase o sabie de la centura prinsă în jurul şoldurilor.

— Spune-mi unde e Piatra sau îl ucid.

Cuvintele fuseseră rostite cu răceală, cu o sinceritate brutală.

Will îşi dădu seama că pierduse.

— Am fost prinşi, rosti el printre dinţii încleştaţi. În Mecca. N-am avut nicio şansă să o luăm.

— Unde sunt ceilalţi din grupul tău? întrebă grăsanul.

— Morţi, răspunse Will pe un ton coborât, fără să-şi ia privirea de la mătăhălosul care continua să ţină vârful sabiei îndreptate spre pieptul lui Robert. Sau vor muri în curând.

— Trebuie să o luăm, rosti mătăhălosul, întorcându-se către tovarăşii lui. N-am făcut atâta drum de pomană. Nu plec fără ea. Intrăm în Mecca şi o luăm noi!

Individul îşi înălţă capul când dinspre stâncile de deasupra drumului se auzi un fluierat.

Will zări alte trei siluete coborând de pe o creastă.

— Ce e? strigă grăsanul.

— Călăreţi ieşind din oraş, icni unul dintre cei trei indivizi, ajungând jos şi sărind ultimii câţiva metri direct de pe stâncă.

Mătăhălosul înjură. Se uită la Will.

— Cine sunt?

— Mameluci. Vin după noi. Dacă ai habar de Piatră, atunci ştii şi de ce vin. Ştii şi ce ne vor face la toţi când vor ajunge aici.

Individul înjură din nou.

— Trebuie să plecăm, rosti grăsanul, apropiindu-se de camaradul său. S-a terminat.

Mătăhălosul îndreptă sabia spre Will, care încremeni. Privirea i se umplu de furia înfrângerii. Individul dădu arma înapoi ca pentru a lovi.

— N-o face!

Will privi înspre cel care strigase şi văzu că una dintre siluete făcuse un pas înainte. Mătăhălosul privi în jurul lui şi silueta care îl oprise clătină din cap. Şuierând prin mască, individul îşi băgă sabia în teacă, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Will se prăbuşi în genunchi când omul care îl ţinea îi dădu drumul şi se luă după ceilalţi, dincolo de cărare şi în sus pe panta care străjuia drumul. Indivizii ajunseră la un şir de coloane de piatră care se iveau din suprafaţa stâncoasă împreună cu un soi de potecă, abia vizibilă, şerpuind în spatele lor. În câteva clipe se făcură nevăzuţi.

Will se duse la Robert şi îi atinse fruntea.

— Robert?

Cavalerul deschise ochii. Scoase un geamăt printre buzele umflate şi însângerate. În stânga lor, cămila zăcea pe jos, pufnind de durere. Will se întoarse spre strâmtoare. Auzea

zgomot de copite. Nu se putea ascunde nicăieri. Doi călăreţi se apropiau cu repeziciune. În spatele lor, în depărtare, se vedeau alţi călăreţi, stârnind nori groşi de praf în urma lor. Will îşi scoase disperat sabia de la şold.

— Doamne, dă-mi putere.

Primul călăreţ ieşi din strâmtoare. Will se holbă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Era Zaccaria, cu chipul şi hainele pline de sânge. În spatele lui venea unul dintre şiiţi.

Sicilianul îşi struni calul când îl văzu pe Will.

— Sări în şa! strigă el, în vreme ce animalul se cabra în efortul de a se opri.

Băgându-şi sabia în teacă, Will alergă la Robert şi îl ridică. Zaccaria îl apucă pe cavalerul aproape inconştient de haine şi îl trase peste şa în faţa lui, apoi dădu pinteni calului. Will sări în spatele şiitului.

— Kaysan? întrebă Will, prinzându-se de partea din spate a şeii.

— Mort, răspunse amărât şiitul, dând la rândul lui pinteni animalului. Morţi cu toţii.

Mecca, Arabia
15 aprilie 1277

Ishandiyar se strâmbă de durere. Tăietura provocată de sabie, în apropiere de vechea rană pe care o căpătase la al-Bira, îl ardea cumplit.

— Ei bine? îi întrebă el pe cei doi soldaţi mameluci care veniră spre el.

Unul dintre ei clătină din cap.

— Îmi cer iertare, amir, nu i-am putut prinde. Am lăsat câţiva oameni în sat ca să-i caute în caz că încearcă să se ascundă acolo, dar eu cred că au fugit deja în munţi.

— Atunci, oricum sunt morţi, replică Ishandiyar, cu voce aspră. Dacă nu-i omoară deşertul, atunci o vor face beduinii. Cheamă-i pe ceilalţi înapoi. Vom rămâne aici la noapte. Dar cred că pericolul imediat a trecut.

Soldaţii se înclinară şi îşi întoarseră caii pe strada plină de negustori şi muncitori. Mulţi dintre aceştia se uitau curioşi la

grupul de mameluci aflaţi în apropiere de Marea Moschee. Ishandiyar intră înapoi în clădire, şchiopătând, la adăpost de privirile întrebătoare ale oamenilor.

Curtea moscheii era scăldată în lumină. Shariful din Mecca venise acolo şi acum discuta sumbru cu câteva dintre gărzile sale. Cadavrele a trei paznici şi cinci mameluci fuseseră întinse cu grijă la umbra arcadei. În apropierea lor se găseau, aruncate fără niciun fel de respect, leşurile atacatorilor. Muştele începuseră deja să îşi arate interesul pentru prada bogată. Ishandiyar privi înspre Ka'ba. Servitorii stăteau în patru labe în jurul templului şi curăţau sângele de pe dale. Privirea i se mută spre Piatra Neagră, care se odihnea întunecată şi tăcută la locul ei. Simţi o imensă uşurare, îşi îndeplinise promisiunea faţă de Kalawun şi faţă de Allah. Piatra rămăsese neatinsă. Fuseseră un drum lung şi o aşteptare încordată, iar el şi oamenii lui cercetaseră câteva grupuri de pelerini în ultimele zile, în curtea moscheii. Îşi dăduse seama cine sunt atacatorii imediat ce zărise cele două siluete, prea înalte pentru nişte femei, venind înspre templu cu acel coş.

Se duse către locul unde se afla coşul. Piatra dinăuntru se rostogolise pe sol şi era acum cercetată de doi mullahi de la moschee.

— Ce e? întrebă el. Aţi aflat?

Unul dintre preoţi îşi ridică privirea.

— Credem că e o copie, amir. Nimic altceva. Poate că intenţionau să pună asta în locul adevăratei relicve, ca să poată scăpa neobservaţi?

Ishandiyar tăcu. Kalawun spusese că acel cavaler creştin care îl avertizase despre jaf avea şi un plan de împiedicare a furtului. Se întrebă pentru câteva clipe dacă nu cumva unii dintre cei pe care îi omorâse fuseseră de fapt aliaţi, dar nu merse mai departe cu gândul. Kalawun avea dreptate: era responsabilitatea lor să păstreze Piatra în siguranţă. Tot ce conta era că reuşiseră asta.

Ishandiyar se duse să discute cu shariful, lăsând mullahii să îşi termine investigaţiile şi servitorii să cureţe restul sângelui de pe dalele de piatră.

După o vreme, cadavrele fură luate de acolo pentru înhumare şi astfel dispăru ultimul indiciu al celor întâmplate. O oră mai târziu, din minaretele oraşului se auzi chemarea cântată a muezinilor. Porţile Marii Moschei se deschiseră şi pelerinii, care aşteptaseră cuminţi afară, umplură curtea, cu chipurile pline de uimire.

29

Damasc, Siria
9 iunie 1277

Zgomotul tot mai intens al tobelor se auzi în Damasc cu ceva vreme înainte ca mamelucii să ajungă în oraş, ca un bubuit venind în valuri peste deşertul care fierbea.

În fruntea armatei călărea Baybars, iar trupele Bahri îi strigau numele cu putere.

— *Al-Malik al-Zahir!* Regele victorios!

Flamura sângerie cu leul galben flutura semeaţă în avangardă.

Călărind alături de sultan, Kalawun simţea cum uralele soldaţilor îi rănesc auzul. Ei, cel puţin, erau mulţumiţi.

La câteva zile după victoria de pe câmpia Albistan, mamelucii intraseră în Kayseri, capitala regatului selgiucizilor, ca eliberatori ai pământurilor selgiucide şi distrugători ai garnizoanei mongole construite acolo împotriva voinţei locuitorilor. În Kayseri, selgiucizii musulmani îl ridicaseră în slavă pe Baybars, bătuseră o monedă nouă în numele lui şi îl făcuseră moştenitor al tronului regatului. Mamelucii se relaxară în lux câteva săptămâni, după care Baybars decisese să se întoarcă în Siria. Pentru soldaţi, veştile însemnaseră ceva bun. Se bătuseră cu mongolii şi îi măcelăriseră din nou, înregistrând puţine pierderi de vieţi umane. Odată sarcina îndeplinită, se puteau întoarce la confortul din Damasc, unde fără îndoială că sultanul avea să-i recompenseze lăsându-i să jefuiască şi să ia sclavi. Dar unii generali şi consilieri erau însă de o cu totul altă părere.

Aceştia ceruseră să afle, cu un glas atât de tare pe cât le permitea curajul în faţa sultanului cu priviri de oţel, de ce plecau de acolo, după ce abia cuceriseră acel teritoriu. Ar fi trebuit să rămână acolo ca să-şi întărească poziţiile şi să aducă forţe suplimentare. Nu asta dorise sultanul? Să extindă frontiera mamelucă şi să-i înfrângă pe mongoli? Baybars le respinsese argumentele. Spionii îl informaseră că, stârnit de distrugerea garnizoanei sale, Abaga pornise în fruntea unei armate de mai

bine de treizeci de mii de mongoli din Persia înspre teritoriul selgiucid ca să răzbune pierderea suferită şi să recucerească regatul. Baybars nu dispunea de suficienţi oameni ca să se confrunte cu o asemenea forţă armată, şi nici nu avea timp ca să aştepte întăriri, aşa că le spusese generalilor săi că erau în primejdie de a fi izolaţi de restul armatei, aflată încă în Alep, dacă rămâneau acolo.

După ce fusese de acord cu decizia, Kalawun observase că Baybars era tot mai abătut după intrarea în capitala selgiucidă. Victoria asupra mongolilor la Albistan nu păruse să-i provoace o foarte mare satisfacţie. Ba chiar Kalawun ar fi putut spune, dacă n-ar fi fost ceva de necrezut, că sultanul părea tot mai mult să regrete acea victorie. Ca şi cum ceva înăuntrul lui, ceva ce ardea mocnit de o vreme, se epuizase. Pe tot drumul de la Kayseri la Alep, sultanul abia dacă scosese câteva vorbe.

Kalawun se uită acum la Baybars, a cărui privire era aţintită asupra zidurilor Damascului care se măreau în faţa lor, în spatele unor livezi bogate. Uitându-se dincolo de sultan, întâlni privirea fixă a lui Khadir. Ghicitorul reuşise cumva să-i reintre în graţii, astfel încât acum călărea în stânga lui Baybars, deşi fusese poziţionat în mod clar cu câteva rânduri mai în spate, alături de prinţul Baraka. În ultimele câteva săptămâni, Khadir făcea din nou parte din cercul apropiaţilor lui Baybars prin previziunile lui persistente despre o eclipsă de lună, un semn rău despre care se spunea că anunţă moartea unui mare conducător. Predicţia îl făcuse pe Khadir să se agite pe lângă Baybars, implorându-l pe acesta să îşi ia măsuri suplimentare de prevedere la momentul oportun. Fuseseră avertismente pe care Baybars le ascultase cu atenţie, deşi nu cu un interes prea manifest. Când se uită la Khadir, Kalawun văzu că faţa zbârcită a ghicitorului era schimonosită de ură şi suspiciuni. Comandantul simţise acea privire rea aţintită asupra lui în cea mai mare parte a călătoriei. Se săturase de ea şi devenise chiar un pic iritat. Ca şi cum Khadir încerca să arunce cine ştie ce vrajă neagră asupra lui prin acea căutătură constantă şi mascată. Cu mintea preocupată de alte lucruri, Kalawun încercase să lase deoparte disputa sa personală cu Khadir în cursul campaniei, însă îi era aproape imposibil să uite de bătrân,

căci acesta era permanent acolo, o prezenţă malefică la periferia razei sale vizuale.

Mesageri fuseseră trimişi ca să anunţe sosirea armatei în Damasc şi ca să se asigure că vor fi pregătite camere în palat pentru Baybars şi comandanţii lui. Ca atare, străzile principale fuseseră curăţate pentru trupele care se apropiau, iar cetăţenii oraşului se aliniau pe drumul către palat, dornici să-şi întâmpine sultanul. Când Baybars şi mamelucii lui intrară în oraş, locuitorii începură să arunce flori în calea lor, acoperind drumul cu un covor colorat. Bătăile tobelor stârneau plansetele bebeluşilor şi urletele câinilor în toate casele din oraş. În vreme ce corpul principal al armatei îşi aşeză tabăra pe o câmpie, în afara zidurilor, Baybars şi avangarda se îndreptară spre citadelă, unde fură întâmpinaţi de guvernatorul Damascului.

Kalawun tocmai dădea hăţul calului său unui aghiotant când un bărbat îmbrăcat în culorile violet ale mesageriei regale se apropie de el.

— Amir Kalawun?

Comandantul întoarse privirea.

— Da?

Mesagerul se înclină şi îi dădu un mesaj.

— A ajuns la postul meu acum cinci zile. Când am aflat că armata vine în Damasc, m-am grăbit să ajung aici.

Kalawun luă pergamentul şi rupse sigiliul de ceară. Desfăcu mesajul şi citi cele trei cuvinte scrise acolo de o mână pe care o cunoştea.

E în siguranţă.

Văzând mesajul lui Ishandiyar, Kalawun simţi un val de uşurare inundându-i trupul şi alungând toate grijile care îi întunecaseră mintea de când părăsise Cairo. Însă abia reuşi să-şi calmeze neliniştea legată de Piatră, că o nouă grijă apăru la orizontul minţii lui atunci când se întrebă dacă vreunul dintre oamenii lui Campbell, dacă nu cumva Campbell însuşi fuseseră răniţi prin acţiunea lui. Oare se dovedise pripit să-l trimită pe Ishandiyar acolo? „Nu“, îşi răspunse el cu fermitate. Mesajul templierului nu dezvăluise niciuna din intenţiile lui, iar

asigurările date de creştin contau prea puţin în comparaţie cu ceea ce s-ar fi întâmplat în caz de eşec. Nu numai că el, Kalawun, nu putea îngădui ca Piatra să păţească ceva, dar ameninţarea războiului generat de furt fusese mult prea mare ca el să nu acţioneze. Cu toate astea, îl nelinişteau senzaţia de trădare care îi întuneca mintea şi gândul că era posibil ca el să se fi mânjit cu şi mai mult sânge pe mâini în căutarea păcii.

Citadela, Damasc
11 iunie 1277

După doar două zile de odihnă, mamelucii se adunară să discute planurile de viitor, ca urmare a veştilor conform cărora Abaga pătrunsese în regatul selgiucizilor cu cei trei tumani ai săi şi începuse să se răzbune pe musulmanii din Anatolia care îl întâmpinaseră cu bucurie pe Baybars. Ceva indicii despre ura ilhanului şi capacitatea lui de răzbunare puteau fi obţinute din zvonurile conform cărora *pervaneh*-ul selgiucid, care fugise de pe câmpul de bătălie din Albistan după lipsa lui de implicare în luptă, fusese omorât şi servit drept friptură în cadrul unui banchet oficial. Se spunea că însuşi Abaga mâncase o porţie generoasă. Ilhanul îşi stabilise acum tabăra în regat şi începuse să arunce priviri chiorâşe înspre Siria, dincolo de munţii Taurus. Însă tot zvonurile spuneau că el n-avea intenţia să pătrundă pe teritoriul inamicului, deoarece îi lipsea forţa militară ca să-l atace pe Baybars pe terenul acestuia. Cei doi lei ai războiului se puteau doar supraveghea de la distanţă, acceptând morocănoşi amândoi faptul că, în acel moment, niciunul nu era suficient de puternic pentru a-l înfrânge definitiv pe celălalt.

În cursul discuţiei, care se concentră asupra următoarei mutări a mamelucilor, în încăpere intră un războinic Bahri, care se duse întins la Baybars.

Kalawun îi aruncă o privire. Văzu că sultanul îşi lasă capul în jos în vreme ce soldatul se apropie de el şi îi şopti ceva la ureche.

— Adu-l înăuntru, zise Baybars, vocea lui profundă întrerupându-i pe comandanţii care vorbeau.

— Stăpâne? întrebă Kalawun, în vreme ce ceilalţi comandanţi priviră în jurul lor, întrebându-se cine îndrăznea să le întrerupă întâlnirea.

Baybars nu le răspunse. Se ridică în picioare. Câteva clipe mai târziu, soldatul Bahri se întoarse, cu alţi doi soldaţi flancând un tânăr îmbrăcat cu haine negre. Tânărul îşi ţinu capul sus când intră. Aroganţa i se vedea din postura sfidătoare şi din privirea lui semeaţă cu care se uită la sultan, fără să clipească.

— Sultane Baybars, rosti el, fără să se plece. Am venit să iau restul banilor promişi ordinului meu ca răscumpărare pentru ofiţerul tău, Nasir. L-am fi putut livra mai devreme dacă nu am fi aflat că ai plecat din Cairo. Te urmărim de ceva vreme.

Kalawun privi într-o parte a camerei după ce auzi un sunet de nerăbdare scos de Khadir, care şedea pe jos, cu picioarele încrucişate, într-un petic de lumină creat de soarele de afară. Ghicitorul se mişcă într-o poziţie ca de crab. Ochii lui albi scânteiară în vreme ce îl studiau pe tânărul asasin.

Ceilalţi din încăpere fură reduşi la tăcere.

— Unde e? ceru Baybars să afle.

— În apropiere, răspunse, prudent, asasinul. Doi dintre fraţii mei sunt cu el. Când voi primi restul răscumpărării mă voi duce imediat la ei ca să îi dau drumul.

— Termenii sunt inacceptabili. Nu voi plăti nimic până ce nu voi şti că ofiţerul meu e teafăr.

Tânărul asasin rămase pe poziţie.

— Atunci nu-l vei mai vedea. Fraţii mei au primit instrucţiuni să îl ucidă pe Nasir dacă eu nu mă întorc într-o oră.

Bărbia lui Baybars tresări de nervozitate. Câteva secunde sultanul nu spuse nimic, după care făcu un gest înspre una dintre gărzile Bahri.

— Cheamă trezorierul, rosti el, fără să-şi ia privirea de la asasin.

După ce bărbatul primi o pungă de aur şi părăsi încăperea, Baybars chemă patru gărzi Bahri la el.

— Urmăriţi-l, le spuse el. Să nu-l pierdeţi din vedere. Fraţii lui nu pot fi departe dacă trebuie să se întoarcă la ei în mai puţin de o oră. Asiguraţi viaţa ofiţerului Nasir, dacă e cu ei, apoi omorâţi-i pe fideli şi aduceţi-mi aurul înapoi.

Soldaţii Bahri îl salutară.

După plecarea lor, sultanul se întoarse spre Kalawun.

— Amir, vreau ca toţi ceilalţi rebeli să fie lichidaţi. Trimite un batalion de trupe siriene la Qadamus. Îşi vor uni forţele acolo cu locotenenţii mei şi vor pleca împreună spre fortăreaţa rebelă. Vreau ca problema asta să se rezolve o dată pentru totdeauna.

— Da, stăpâne, murmură Kalawun.

Văzu totul în ochii sultanului şi auzi totul în vocea lui aspră: aceeaşi scânteie veche de furie care răsărise în ultimele luni izbucnea acum din nou. Şi Khadir părea să fi observat asta, căci se uita fix la Baybars cu o expresie de triumf pe chip. Văzându-l, Kalawun se gândi la dorinţa lui Khadir de a-l determina pe Baybars să reia războiul cu creştinii şi la planul lui de a genera conflictul prin atacul de la Kabul. Îşi aminti că tot ghicitorul fusese cel care sugerase să fie trimis cineva pentru a-i căuta pe asasini. În plus, se gândi la propriile bănuieli legate de faptul că fostul şiit fusese cumva implicat în complotul privind furtul Pietrei. Kalawun se simţi tot mai neliniştit. Dacă Nasir obţinea dovezi că francii îl doriseră mort pe Baybars, ce avea să se întâmple? Mamelucii şi mongolii ajunseseră într-un punct mort, iar armata lui Baybars, odihnită şi victorioasă, era staţionată în Damasc. La doar trei zile de marş de Acra.

Docurile, Acra
11 iunie 1277

Garin îşi aruncă bagajul pe o banchetă de la pupa şi îşi puse palmele pe balustrada de lemn, uitându-se la apa verde care se agita dedesubt. Soarele îi ardea ceafa, iritându-i şi mai mult pata roşu-închis care i se formase pe piele. În comparaţie cu ea, părul lui decolorat părea alb-argintiu. În spatele lui, marinarii vorbeau cu voci aspre şi tari în vreme ce nava se pregătea să părăsească portul Acra, ducând o încărcătură de zahăr în Franţa. Pentru Garin, plecarea oricum nu conta prea mult.

Revenise în oraş cu trei zile în urmă. Când ajunseseră la palatul regal, epuizaţi şi amărâţi de eşec, el şi ciprioţii descoperiseră că nu mai sunt bine-veniţi.

Câtă vreme fuseseră plecaţi, contele Roger se descotorosise de ultimii membri ai personalului lui Hugh. Fuseseră acceptaţi doar pentru scurt timp, cât să-şi strângă lucrurile personale. La fel de pleoştiţi precum fostul lor stăpân înfrânt, Bertrand şi camarazii lui plecaseră a doua zi cu o navă spre Cipru. Garin fusese lăsat singur într-o tavernă din port ca să-şi plângă de milă pentru ghinionul avut. Nu numai că planul lui eşuase complet, dar fusese obligat să cheltuiască toate monedele de aur pe care le avusese pentru ca el şi ciprioţii să poată ieşi teferi din imensitatea deşertului. Folosise o parte din banii pe care regele Hugh îi dăduse lui pentru Edward după semnarea acordului devenit inutil acum, de vreme ce regele Carol se instalase pe tron. Din grămada de bani dispăruse o cantitate apreciabilă. Nu numai că Garin irosise un an din viaţa lui, folosind banii lui Edward pentru qannob, pentru curve şi pentru ideea lui stupidă şi inutilă, dar nici măcar nu reuşise să scoată de la Everard şi de la Anima Templi fondurile pe care regele englez să i le asigure. Singura lui speranţă era acum ca marinarii de pe navă să fie pasionaţi de zaruri, astfel ca el să poată recâştiga o parte din suma pierdută, altfel ar fi fost mai bine să se arunce singur peste bord ca să-l scutească pe Edward de o treabă murdară.

Nu mai avea nimic. Şi era un nimic.

Cuvintele din mintea lui răsunau ca un ecou amar al celor pe care i le adresaseră în timp unchiul lui, Jacques, mama lui şi Edward. Încercă să le alunge, închizând tare ochii, dar cuvintele continuară să-l asalteze, spunându-i că nu făcuse niciodată nimic ca lumea, că era inutil şi n-avea să fie niciodată suficient de bun, bun precum tatăl şi fraţii lui morţi, bun precum Will. Ultimul nume pătrunse în mintea lui cu forţa unei lovituri de pumnal. Aproape la fel de frustrant ca insuccesul misiunii lui fusese eşecul de a se descotorosi pentru totdeauna, atunci când avusese ocazia, de acel spin nenorocit care i se înfipsese în coaste din vremea copilăriei. N-ar fi trebuit să facă nimic; doar să lase acea sabie din mâna lui Bertrand să cadă în locul în care

se îndrepta. Totul s-ar fi terminat rapid, discret, fără mult sânge şi fără vinovaţi. Nu pricepea nici acum de ce strigase. De ce împiedicase mâna lui Bertrand. Pe tot drumul înapoi prin deşert, Garin îşi amintise de acel moment, la nesfârşit, fără să ajungă la vreo concluzie despre motivul pentru care salvase viaţa lui Will când ar fi putut aşa de uşor să lase pe altcineva să-l omoare. N-avea niciun fel de sentimente pentru Will, altele în afară de mânie, dispreţ şi invidie. Tot ce avea cavalerul ar fi trebuit să fie al lui. Rangul de comandant, locul din Anima Templi, respectul şi prietenia camarazilor, familia care îl iubea indiferent ce ar fi făcut, femeia care îl dorea. Chiar dacă ea i se dăruise în acea zi, la palat, Elwen nu-l dorea în realitate. Garin ştia asta. Dacă l-ar fi dorit, n-ar fi plâns aşa de amarnic după aceea. Singura satisfacţie pe care o putea găsi acum în acel eveniment era aceea că el, Garin, cel puţin, furase ceva de la Will, chiar şi numai pentru câteva clipe. Ceva preţios, care nu mai putea fi niciodată înapoiat.

În vreme ce parâmele erau eliberate şi marinarii introduceau vâslele în apă, Garin îşi luă capul în palme şi, cu detaşare, simţi umezeala pe degete. Nici nu mai privi înapoi când nava ieşi din port, iar Acra se micşoră încet în spatele lor, lăsându-l pe Garin doar cu imensitatea mării din faţa lui.

Citadela, Damasc
11 iunie 1277

Minutele se transformară în ore de aşteptare rigidă şi tensionată pentru Baybars. Întrunirea se încheiase brusc odată cu sosirea asasinului şi doar Khadir şi Kalawun rămăseseră în încăpere. Comandantul fusese rugat să rămână, în vreme ce ghicitorul fusese pur şi simplu uitat ghemuit într-un colţ al camerei.

În cele din urmă, după trei ore cumplite, se auzi un ciocănit în uşă. Patru oameni intrară în încăpere. Trei dintre ei erau soldaţii Bahri trimişi de Baybars în urmărirea asasinilor. Al patrulea era Nasir. Kalawun sări în picioare când îl văzu pe ofiţer. Nasir slăbise enorm, părul şi barba erau murdare, iar pielea măslinie palidă şi plină de vânătăi. Ajunsese umbra omului care fusese.

Kalawun resimţi un junghi de vinovăţie pentru că el fusese cel care îl trimisese pe ofiţerul şi prietenul său într-o asemenea misiune periculoasă, din pricina căreia nefericitul ajunsese într-o asemenea stare. Făcu un pas spre Nasir.

Baybars îl opri cu mâna ridicată.

— S-a rezolvat? îi întrebă el pe cei trei Bahri. Unul dintre soldaţi înaintă şi îi dădu sultanului punga de piele pe care acesta i-o dăduse asasinului. Punga era plină cu aur şi era mânjită cu un soi de materie neagră. „Sânge”, îşi spuse Kalawun. Alte pete întunecate se vedeau pe uniformele soldaţilor. Unul dintre aceştia părea rănit.

— Da, stăpâne. Dar am pierdut un om.

Baybars dădu din cap în vreme ce cântărea punga în palmă, ca şi cum pierderea era acceptabilă, apoi îşi întoarse atenţia către Nasir, care părea gata să se prăbuşească.

— Ai obţinut ceea ce ai fost trimis să găseşti? Nasir dădu cu greutate din cap şi deschise gura să vorbească. Vocea abia dacă i se auzi. Tuşi uşor şi încercă din nou.

Baybars întinse mâna după una din cupele cu lichid răcoritor rămase pe masă. Se duse la Nasir şi îi puse una în mână.

— Bea.

Ofiţerul luă cupa şi o duse la buzele lui crăpate şi îngălbenite. După câteva secunde, i-o înapoie lui Baybars.

— Da, stăpâne, reuşi el să îngaime. Am obţinut.

— Cine a fost? întrebă sultanul cu voce uşor tremurândă. Cine i-a angajat pe asasini ca să mă omoare?

— Un franc, stăpâne, aşa cum aţi crezut. Un templier pe nume William Campbell.

Baybars întoarse privirea auzind un icnet de surprindere din partea lui Kalawun.

— Ce e, Kalawun?

Comandantul simţi cum i se opresc vorbele în gât. Nu ştia ce să mai spună ca să iasă din dificultate. Îl salvă, cu totul neaşteptat, Khadir, care sări în picioare.

— Dar îl cunoşti, stăpâne! cârâi bătrânul. Îl cunoşti!

Baybars începu să clatine din cap.

— Aşa se numea omul care a venit cu tratatul! Vocea lui Khadir deveni febrilă. El a adus tratatul de pace cu francii acum cinci ani!

Baybars se revăzu printre ruinele din Cesareea, şezând pe tronul lui din mijlocul catedralei dărâmate. Şi-l aminti pe tânărul cavaler creştin, un templier, care îi dăduse tratatul semnat de regele Edward al Angliei. Îşi aminti că acel cavaler avea părul negru şi vorbea araba, şi îşi aminti că tânărul îl rugase pe el, pe Baybars, să-i îngăduie să meargă până la Safed. Ajuns aici, sultanul îşi aminti în sfârşit şi de acel nume şi îşi dădu seama că bătrânul avea dreptate.

— I-ai dat voie să-şi îngroape tatăl, rosti Khadir.

— Taci, mormăi Baybars, strângând cupa în mână şi apăsând cu degetele metalul moale.

— L-ai lăsat să îţi străbată pământurile, escortat de oamenii tăi!

— *Am spus să taci!* tună Baybars, azvârlind cupa în perete.

Lovitura răsună ca un clopot. Resturile de lichid pătară peretele alb ca zăpada.

Khadir se lăsă să cadă pe podea, strâmbându-se din pricina izbucnirii de furie a sultanului. Soldaţii şi Nasir rămaseră tăcuţi, evitând însă privirea ucigaşă a sultanului.

— Stăpâne, începu Kalawun.

— Vreau să îl găsiţi, zise Baybars, retezându-i vorba şi uitându-se la soldaţii Bahri. Găsiţi-l şi aduceţi-l la mine.

— Şi de unde sugeraţi să începem căutările, stăpâne? întrebă unul dintre soldaţi, cu capul plecat.

— De la Templul din Acra. Dacă nu e acolo, vor şti cei de acolo unde este.

— Stăpâne, interveni iarăşi Kalawun, de această dată cu mai multă forţă.

Baybars se uită la el.

— De unde ştii că e acelaşi cavaler care ţi-a adus tratatul? William e un nume comun printre franci. Poate că sunt mai mulţi care să poarte şi celălalt nume, Campbell.

— Atunci voi ucide fiecare creştin cu acest nume pe care îl prind, zise Baybars pe un ton rece, hotărât şi de nestrămutat, până ce voi fi sigur că l-am şters de pe faţa pământului pe omul

care a angajat asasini ca să mă atace pe mine cu ocazia logodnei fiului şi moştenitorului meu, asasini ale căror cuţite nu m-au găsit, ci inima singurului om care m-a iubit ca pe un frate, necondiţionat, fără teamă sau îndoială. Vocea lui Baybars tremură puternic la ultimele cuvinte. Îl mai privi pe Kalawun câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere. V-aţi primit ordinele, le spuse el soldaţilor în trecere.

Khadir se furişă afară pe urmele sultanului, lăsându-i singuri pe Kalawun şi pe Nasir, după ce soldaţii Bahri ieşiseră supuşi, îndreptându-se în grabă spre grajdurile citadelei ca să-şi ia caii.

Kalawun se duse la Nasir şi îl îmbrăţişă.

— Am fost convins că ai murit.

Nasir reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Şi eu.

— Mi-e ruşine, mărturisi, ezitant, Kalawun, păstrându-şi mâna pe umărul lui Nasir.

— Nu trebuie să îţi fie, amir. Mi-am făcut datoria.

Kalawun clătină din cap. Rămase tăcut câteva clipe, nesigur dacă era bine să meargă mai departe. Dacă deschidea cutia cu secrete n-avea să o mai poată închide niciodată. Însă ocazia de a-şi atenua vinovăţia pentru trădarea lui Will îl determină să treacă peste orice opreliște.

— Nu, Nasir. Mi-e ruşine pentru ceea ce vreau să te rog. Oftă adânc. Nu ştiu ce să fac. Nu am pe nimeni altcineva pe care să-l pot ruga. M-aş duce eu însumi, dar mi s-ar simţi lipsa, şi singurul om în care am suficientă încredere privind această informaţie e în Cairo.

— Despre ce e vorba, amir?

Kalawun se duse la uşă, o închise bine ca să se asigure că nu îi aude nimeni, apoi se îndreptă spre o tapiserie de pe unul din pereţi, pe care era zugrăvită o scenă dintr-o grădină. Ridică tapiseria ca să verifice dacă uşa din spatele ei era bine încuiată. Citadela din Damasc, precum cea din Cairo, era plină de coridoare pentru uzul servitorilor. Asigurându-se că erau singuri, reveni la Nasir.

— Îl cunosc pe acest cavaler al cărui nume l-ai furnizat stăpânului nostru.

Nasir păstră tăcerea, în vreme ce comandantul îi explică faptul că templierul îl avertizase despre un complot al apusenilor care urmărea să fure Piatra Neagră din Mecca.

— Ai împiedicat furtul? întrebă el repede după ce Kalawun termină de vorbit.

— Cavalerul a jurat că îl va zădărnici, dar când m-am gândit mai bine pur şi simplu nu mi-am permis să încredinţez o asemenea misiune unuia care nu e musulman, oricât de bune ar fi fost intenţiile lui. L-am trimis pe amir Ishandiyar. Tocmai ce am primit de veste de la el că Piatra e în siguranţă.

— Asta e bine, îngăimă Nasir.

— Nu ştiu dacă acest cavaler a fost el însuşi la Mecca sau, în caz că a fost, dacă a scăpat nevătămat. Dar dacă a reuşit, trebuie avertizat. Am nevoie de tine să îl găseşti înaintea gărzilor Bahri.

Nasir se uită fix la el.

— Ştiu că îţi cer mult, rosti Kalawun. Poate prea mult. Dar am o datorie faţă de acest cavaler, Nasir. Cu toţii avem. Dacă nu era el puteam fi acum în război, un război care ar fi distrugător pentru noi toţi. Crede-mă, prietene, nu ţi-aş cere aşa ceva dacă n-ar fi vorba de binele general. Trebuie să ai încredere în mine. Îţi voi explica totul la întoarcere, dar acum trebuie să-l găseşti şi să-l avertizezi. Spune-i să plece de pe aceste pământuri şi să nu se mai întoarcă niciodată.

30

Templul, Acra
14 iunie 1277

Will tresări când cineva îl prinse de umăr. În spatele lui se găsea Simon.

Grăjdarul râse cu toată gura.

— Mă bucur să te văd înapoi. Îl măsură cu privirea pe Will. Doamne, dar eşti negru ca un sarazin. Am venit mai devreme să te văd în camera ta, dar mi s-a spus că te întâlneşti cu Marele Maestru.

— Îi dădeam raportul.

— Cum a fost misiunea?

Will se uită dincolo de curte, evitând privirea lui Simon.

— În cea mai mare parte lipsită de evenimente. Am vorbit cu mongolii, ne-am distrat la Curtea lor şi le-am reafirmat angajamentul nostru de a continua prietenia cu poporul lor.

Simon îi aruncă o privire piezişă.

— Haide, zise el. Am auzit zvonurile. Câţiva tovarăşi de-ai tăi nu s-au întors şi se spune că Robert de Paris a fost rănit. Îşi coborî vocea şi mai mult. Mongolii au fost? Am auzit că le*... fac* diverse chestii inamicilor. Chestii groaznice.

Will era surprins. Abia ajunseseră în Acra cu o zi în urmă şi nu se aşteptase ca zvonurile să înceapă să circule aşa de repede.

— Ai o imaginaţie la fel de bogată ca întotdeauna, replică el. Chipul îi deveni serios. Nu, n-au fost mongolii. Am avut un accident când ne întorceam din munţi. Un accident de călărie. Am pierdut trei oameni, iar pe Robert abia l-am salvat.

— Ce s-a întâmplat?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Simon dădu din cap.

— Bineînţeles că nu. Scuze.

Will zâmbi în semn de mulţumire, simţindu-se ca un trădător.

— Ascultă, vorbim în curând. Acum însă trebuie să-l văd pe Robert la infirmerie.

— Mai întâi ar trebui să afli ceva, Will. În ultimele câteva săptămâni, Elwen a tot venit pe la preceptoriu.

— A venit aici? se miră Will.

— Nu-ţi face griji. A fost discretă şi a vorbit doar cu mine. Voia să ştie dacă te-ai întors.

Will oftă încet. Avea o mulţime de scuze de cerut acum, că se întorsese.

— O s-o văd mai târziu.

Simon îşi supse buza.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce să o văd acum. Nu părea… Clătină din cap. În fine, arăta rău.

— Rău?

— Era amărâtă. Simon ridică stângace din umeri. Plângea şi chestii dintr-astea. Ca să fiu sincer, n-am ştiut ce să-i spun.

Will aruncă o privire spre infirmerie. Trebuia să discute cu Robert cât mai curând ca să-l pună pe cavaler la curent cu minciuna asupra căreia el şi Marele Maestru conveniseră să o spună în privinţa morţilor lui Carlo, Francesco şi Alessandro. Dar dacă Elwen avea nevoie de el?

— Mă duc acum, zise el.

— Îţi pregătesc un cal.

Will rămase în curte în vreme ce Simon se repezi la grajduri. Mintea lui se umpluse de griji. Lui Elwen nu-i stătea în fire să plângă în faţa altora sau să rişte să vină la Templu. Fu scos din vârtejul gândurilor de silueta gârbovită a lui Everard, care traversa curtea spre el. Preotul era îngrozitor de palid şi părea cuprins de dureri la fiecare pas.

— William, îngăimă el în semn de salut. Iar eşti prea ocupat ca să mă vezi? Ridică o mână când cavalerul vru să-i răspundă. Trebuie să vorbim.

— Voiam să te văd mai târziu, explică Will. M-am întors aseară târziu şi n-am vrut să te trezesc.

— Şi acum ce făceai? Ieşiseşi ca să te odihneşti un pic? Să faci o baie de soare?

— Eram… Will ezită, privind înspre grajduri. Întâlni privirea fixă a preotului cu fălcile strânse. Nu mai contează. Poate aştepta câteva momente.

Îl urmă pe Everard nu fără îndoieli dincolo de curte, în zona dormitoarelor cavalerilor.

— Am vrut să convoc Frăţia imediat ce am auzit că te-ai întors, zise Everard, închizând uşa camerei sale în urma amândurora. Dar mai întâi am vrut să discut cu tine. Să înţeleg că ai reuşit?

Privirea lui era întrebătoare, dar în voce i se citea limpede neliniştea.

Will acceptă cupa cu vin întinsă de Everard.

— Depinde cum defineşti reuşita. Dacă te referi la împiedicarea jafului, atunci da.

Everard luă loc încuviinţând din cap.

— Dacă întrebi de reuşită fără victime, continuă Will, sau fără ca să observe cineva, atunci răspunsul e nu.

— Am auzit că au murit trei oameni de-ai lui de Beaujeu, zise Everard, sorbind din vinul lui. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Will îi povesti repede totul.

Everard aşteptă ca Will să termine, după care se ridică să îşi umple din nou cupa. Se împiedică, reuşind cu greu să nu cadă pe jos. Will sări în picioare şi îl susţinu, dar Everard îl respinse.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie!

— Eşti bine?

Everard scoase un sunet de nemulţumire.

— Sunt bătrân, William. Scoase un oftat şuierat. Doar bătrân. Se duse şontâc-şontâc până la urciorul cu vin. Cei care v-au pregătit ambuscada dincolo de Mecca? Spui că ştiau latina?

— Nu doar că o ştiau. O vorbeau fluent şi aveau accent apusean.

— Francezi? Englezi?

— Nu sunt sigur. Will se chinui să-şi amintească. Eram ameţit din cauza căzăturii. Clătină din cap. Nu ştiu.

— Şi crezi că cei care v-au atacat în Marea Moschee erau mameluci?

— Sunt sigur. Cred că au fost trimişi de Kalawun.

— Fără să ne avertizeze?

— Poate că n-a primit mesajul meu în care îl anunţam că am aranjat totul.

— Sau l-a primit, dar n-a avut suficientă încredere în el.

Will dădu încruntat din cap.

— E posibil.

— Ei bine, tot ce contează e că Piatra e în siguranţă. Everard zări expresia lui Will. Şi că şi tu eşti, adăugă el repede. Ai fost norocos că ai reuşit să te întorci. Odată cu dispariţia lui Kaysan, aş fi crezut că şiiţii vă vor lăsa pradă deşertului.

— Erau la fel de vânaţi ca şi noi. Ştiau că e mai sigur să se înapoieze la Ula alături de noi decât pe cont propriu.

— Cu toate astea, aţi avut noroc. Am auzit că Robert de Paris a fost rănit.

— Ar trebui să se refacă în câteva săptămâni, răspunse Will, privind fix spre cupa lui cu vin.

— Nu te învinovăţi pentru el, William, rosti Everard. Până la urmă, Robert a luat propriile decizii pe baza a ceea ce a crezut că e corect.

Will preferă să îşi termine vinul decât să mai spună ceva.

— Presupun că, oricum, acum s-a terminat totul.

— Nu chiar. Mai există problema implicării Marelui Maestru şi a identităţii celor cu care lucra el. Din câte ştii, am pus doi membri ai Frăţiei să îl cerceteze anul trecut pe Angelo Vitturi. Am descoperit că este moştenitorul unei afaceri solide cu trafic de sclavi, condusă de tatăl lui, Venerio, o afacere care a scăzut serios în ultimii ani. Am mai descoperit şi că Guido Soranzo se găsea într-o poziţie similară ca şi armator. O afacere înfloritoare pe vremuri, dar acum cu probleme grave.

— Îmi amintesc.

— În vreme ce tu erai plecat am aflat că familia Vitturi a avut contracte cu mamelucii pentru a le livra băieţi pentru armata lor. Poate că aici intervine şi legătura din Cairo: fratele lui Kaysan.

— E posibil, rosti Will. Dar nu avem nicio dovadă că Angelo Vitturi ştia măcar de intenţiile Marelui Maestru. Soranzo era singura legătură reală cu Piatra.

— Şi tocmai în asta constă şi problema noastră. Marele Maestru a recunoscut faţă de tine că au fost şi alţii implicaţi, dar nu ţi-a dat niciun indiciu asupra identităţii lor.

— E chiar atât de important? Am împiedicat jaful.

— Da, deocamdată. Însă asemenea indivizi, oricine ar fi ei, sunt hotărâţi. Să meargă aşa de departe? Să îşi asume asemenea riscuri? Nu-mi vine să cred că acesta este sfârşitul. Am discutat cu membrii Frăţiei în vreme ce erai plecat, continuă Everard. Având în vedere poziţia ta faţă de Marele Maestru, William, noi considerăm că ar trebui să încerci să scoţi această informaţie de la el.

***

Guillaume de Beaujeu reveni la fereastră, în vreme ce scribul termina ultimul rând al scrisorii. Pana scârţâia pe hârtie şi tremura la fiecare literă.

— Scrie că voi lua legătura din nou în curând şi încheie cu salutările mele. După ce termini, poţi pleca.

Scribul îşi ridică privirea.

— Domnia Voastră? Se uită la foile albe de lângă el. Nu aveţi nevoie de mine ca să scriu câteva pagini azi? Credeam…

— Mai târziu, i-o reteză Guillaume. Le vom scrie mai târziu. Pleacă.

— Cum doriţi, Domnia Voastră, zise scribul, terminând repede de scris ultimele cuvinte şi strângând misiva terminată şi ustensilele pe care le folosise.

Înclinându-se, omul părăsi încăperea.

Marele Maestru închise ochii când auzi uşa trântindu-se. Soarele care pătrundea prin fereastră îi înroşea vederea în spatele pleoapelor închise. Sub mantia groasă, transpira din abundenţă. Îl durea capul şi îl ardea stomacul. Întinse mâna şi se prinse de cadrul ferestrei, apăsându-şi palma pe piatra rece.

După ce auzise raportul lui Will, Guillaume îl chemase imediat pe scrib. Mesajele pe care le trimisese de câteva luni lui Carol, lui Edward şi papei nu mai erau de actualitate, aşa că el trebuia acum să-şi amendeze şi să-şi retragă cererile anterioare. Însă abia după ce începuse dictarea primului mesaj fusese lovit de realitatea celor petrecute. *Lovit.*

Eşuaseră.

N-avea să existe nicio Piatră pentru unirea creştinătăţii, nicio relicvă a necredincioşilor care să aducă triumful cauzei drepte. Musulmanii n-aveau să se ridice furioşi împotriva lor, ceea ce ar fi necesitat un răspuns imediat din partea Apusului. Mamelucii

aveau să-şi continue războiul contra mongolilor, după care, atunci când aveau să fie gata, Baybars şi ai săi sclavi războinici aveau pur şi simplu să mături de pe faţa pământului cele câteva oraşe împrăştiate rămase în posesia francilor, punând capăt tuturor visurilor legate de o Ţară Sfântă creştină. Guillaume venise acolo cu planuri mari şi hotărâre nestrămutată, decis să recucerească ceea ce fusese pierdut, să îndeplinească lucrarea Domnului, să elibereze Ierusalimul. Tot ce făcuse în Acra de la venirea lui slujise acestui scop: sprijinul acordat vărului său Carol, bătălia personală împotriva neajutoratului rege Hugh, implicarea lui secretă în complotul negustorilor. Totul fusese în zadar.

Însă, în ciuda înfrângerii usturătoare, simţea şi uşurare, căci îi dispăruse îngrijorarea de care nu putuse scăpa în ultimele luni. Ar fi putut pierde totul, dacă ar fi reuşit să fure relicva. Guillaume fusese deja informat de către Vizitatorul Templului, Hugues de Pairaud, din Paris, de faptul că Templul înregistra întârzieri importante în planificata construire a flotei. Poate că marii conducători ai Apusului nu veniseră la timp în ajutorul templierilor. În plus, chiar dacă îşi asigurase tronul în Outremer, Carol nu dăduse niciun semn că ar fi vrut să vină prea curând în Acra ca să-şi ocupe locul cuvenit. Guillaume strânse din dinţi. Poate că ar fi fost mai bine să moară cu onoare în bătălie, o bătălie purtată în termenii aleşi de el, decât să zacă acolo şi să aştepte ca securea să-i reteze grumazul. Se auzi un ciocănit în uşă. Marele Maestru se întoarse, înfuriat de întrerupere.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Zaccaria. Pe chipul bronzat de soare i se citea îngrijorarea.

— Domnia Voastră, aveţi un vizitator.

— Ţi-am spus să nu fiu…

Guillaume se opri când zări o siluetă îmbrăcată în negru în spatele cavalerului. Era Angelo Vitturi. Guillaume îşi stăpâni imediat iritarea. Îi spusese lui Zaccaria să-l aducă pe veneţian la el imediat ce acesta îşi făcea apariţia la Templu. Sicilianul nu făcuse decât să urmeze ordinele.

— Bună ziua şi vouă, Domnia Voastră, rosti Angelo.

Zaccaria închise uşa, lăsându-i pe cei doi singuri.

Pe chipul arătos al tânărului nu se putea citi nimic, însă Guillaume sesiză ostilitate în salutul lui. Fusese ceva dispreţuitor în felul prin care Angelo rostise acel „Domnia Voastră”, ca şi cum ar fi fost mai degrabă o insultă decât o formulă de onorare.

— De ce ai venit? ceru Guillaume să afle, cu o voce puternică.

— Ştii bine de ce, zbieră Angelo, scuipând cuvintele înspre Marele Maestru ca pe nişte săgeţi.

Guillaume înţelese imediat.

— Ai auzit.

— Că planul nostru a eşuat? Da, am auzit, replică Angelo cu duritate.

— De unde?

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, continuă veneţianul, ignorând întrebarea. Tata cere o explicaţie.

Expresia lui Guillaume se schimbă brusc.

— Ai face bine să te comporţi civilizat cu mine, Vitturi, rosti el cu voce şfichiuitoare. Nu uita cu cine vorbeşti.

Angelo se uită la celălalt cu o privire de gheaţă, apoi încercă să-şi înghită o parte din animozitate. Nu încercă deloc să-şi ascundă efortul.

— Îmi cer scuze, Domnia Voastră. Dar tatăl meu şi asociaţii lui sunt extrem de îngrijoraţi din pricina acestei veşti. Am dori să ştim, din propriile dumneavoastră spuse, care este motivul eşecului.

Guillaume îi arătă cu un gest unul din scaunele din faţa biroului său.

— Ia loc.

Angelo păru să ezite, dar se conformă după câteva clipe. Guillaume rămase în picioare şi îi povesti negustorului ceea ce îi spusese Will: cavalerii ajunseseră la Mecca însoţiţi de Kaysan şi de şiiţii acestuia, dar acolo fuseseră atacaţi în interiorul moscheii de gărzi şi nu reuşiseră să ia Piatra.

După ce termină de vorbit, Angelo rămase aşezat câteva clipe, fără să rostească vreo vorbă. Apoi se ridică în picioare. Pe chipul lui se citea o negare vehementă a celor auzite.

— Noi ştim că nu e adevărat, plesni el, renunţând la orice aparenţe de maniere civilizate. Oamenii tăi n-au eşuat, au sabotat misiunea. Guillaume aproape că izbucni în râs din

pricina surprizei produse de o asemenea acuzaţie, dar Angelo continuă înainte ca el să vorbească: Am fost informaţi că unul dintre oamenii tăi a avut discuţii secrete cu Kalawun al-Alfi, mâna dreaptă a lui Baybars, lucrând cu acest individ ca să ne dea planul peste cap. L-a avertizat pe Kalawun în privinţa planului cu luni în urmă.

— Despre cine vorbeşti? ripostă Guillaume, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Despre cel pe care l-ai pus la comanda misiunii. Comandantul William Campbell.

Acum Guillaume chiar izbucni în râs.

— Dar este incalificabil ce spui! Râsul i se stinse brusc pe buze. De unde ai obţinut această informaţie?

Cercetă cu privirea chipul lui Angelo, dar nu zări nici urmă de minciună. În sufletul lui apăru îndoiala, clătinându-i convingerea.

— Ce am vrea noi să ştim cu adevărat, Domnia Voastră, continuă Angelo cu voce batjocoritoare, este cum de a putut un amărât de cavaler să intre în contact cu unul dintre cei mai puternici oameni din cadrul armatei mameluce. E imposibil să fi reuşit asta de unul singur.

— Ce vrei să sugerezi? întrebă Guillaume pe un ton periculos.

— Tu l-ai pus la conducerea misiunii şi ai ales oamenii care să-l însoţească.

— Iar trei dintre cavalerii mei au murit! Oameni care au fost alături de mine de ani buni. Cu toţii nişte spirite curajoase.

— Sunt sigur că sacrificiul este acceptabil. Nu ai fost de acord cu acest plan încă de la început. Măcar asta era evident. Ai lucrat împotriva noastră, asigurându-te că va da greş.

— Dispari din ochii mei, mârâi Guillaume, pornind pe lângă birou spre uşă. Pleacă şi ia-ţi şi scornelile cu tine sau jur pe Dumnezeu că o să te fac să îţi pară rău. Spune-i tatălui tău şi asociaţilor lui că această chestiune s-a încheiat. Întinse mâna spre clanţă. S-a terminat pentru totdeauna.

— Nu chiar, replică Angelo.

Lăsă pe furiş să-i alunece în palmă pumnalul pe care îl ţinuse ascuns în mâneca largă a hainei sale.

Guillaume zări o scânteiere metalică în vreme ce Angelo se apropia de el cu mişcări lejere şi hotărâte şi cu ochii lui negri

încărcaţi de furie. Rămase şocat o secundă sau două, după care mintea i se activă rapid.

Se trezi cu veneţianul peste el, îndreptând arma spre partea laterală a corpului său. Guillaume se răsuci în ultima clipă şi se prinse de umerii lui Angelo, încercând să-l respingă. Simţi un junghi dureros în coaste, o mişcare alunecoasă de tăiere, urmată brusc de o umezeală fierbinte. Se îngrozi când îşi dădu seama că fusese înjunghiat. Apoi se înfurie. Mâinile lui se agăţară de gâtul lui Angelo. Veneţianul scăpă arma, care zăngăni pe dalele podelei, şi începu să se lupte cu el. Marele Maestru era mai puternic şi mai mare decât adversarul său. În ciuda durerii sfâşietoare, îl împinse pe Angelo înapoi, lipindu-l de marginea biroului şi împingându-l în jos până ce aproape ajunse deasupra lui.

Angelo îşi înfipse degetele în încheieturile lui Guillaume, apăsând cu disperare carnea. Se luptă, căscând gura din pricina lipsei de aer şi zbătându-se pe marginea biroului în vreme ce, cu chipul alb şi răvăşit, Marele Maestru continua să-l stranguleze. Cu văzul tot mai înceţoşat, veneţianul zări o pată lăţindu-se pe mantia lui Guillaume, roşie precum crucea de pe pieptul lui. Marele Maestru clipi. Se clătină şi aproape se prăbuşi peste Angelo. Strânsoarea lui slăbi, aşa că veneţianul reuşi să-şi elibereze mâinile şi să se strecoare de sub Guillaume. Se îndepărtă, tuşind, în vreme ce Marele Maestru înconjură biroul, clătinându-se în continuare şi apăsându-şi cu mâna partea laterală a trupului, unde pata roşie se lăţea. Gâfâind, Angelo căută pumnalul din priviri. Îl văzu zăcând pe dale şi se duse spre el. Se întoarse când auzi un scrâşnet metalic şi văzu că Marele Maestru îşi găsise sabia şi o scosese din teacă. Chipul lui Guillaume se făcuse cenuşiu, transpira abundent dar, în ciuda suferinţei agonizante evidente, în ochii lui Guillaume se citea hotărârea de nestrămutat. Marele Maestru porni împleticindu-se spre Angelo. Veneţianul cântări scurt situaţia, după care îşi băgă pumnalul la loc sub mânecă, fugi spre uşă şi o deschise. După ce uşa se închise în urma lui, Guillaume simţi cum îi vine să leşine. Scăpă sabia şi căzu în genunchi. Întreg trupul îi era străbătut de valuri de durere. Crezu că e pe moarte, aşa că rosti o rugăciune printre dinţii încleştaţi. În scurt timp însă, ameţeala

îi trecu şi vederea i se limpezi. Simţea acum durerea ca pe un drug de fier în trup, ca pe un par unic şi solid înfipt în carnea lui. Forţându-se să se ridice, prinse marginea biroului şi se trase în sus, gemând când rana din corpul lui protestă faţă de această mişcare. Reuşi să ajungă la uşă şi o deschise cu putere.

— Zaccaria! strigă el.

În propriile urechi, vocea îi răsuna extrem de fragilă.

În câteva fracţiuni de secundă se iviră doi cavaleri printr-una din uşile care duceau spre coridorul de piatră.

— Nu e aici, Domnia Voastră, rosti unul dintre ei, venind spre Guillaume. A plecat să escorteze pe cineva până la poartă cu câteva minute în urmă.

— Fir-ar să fie, înjură Guillaume.

— Domnia Voastră...? Cavalerul se opri când privirea îi căzu asupra corpului Marelui Maestru şi a petei roşii. Omul făcu ochii mari din pricina şocului. Adu infirmierul, ţipă el înspre tovarăşul lui şi se apropie de Marele Maestru.

— Nu, rosti Guillaume cu voce slabă. Mai întâi asigură-te că omul cu care e Zaccaria nu părăseşte acest preceptoriu. *Du-te!* tună el când cavalerul nu făcu nicio mişcare.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi porni în goană de-a lungul coridorului.

— Tu, icni Marele Maestru spre celălalt cavaler. Găseşte-l pe William Campbell. Vreau să fie arestat. Se ţinu bine de uşă ca să se îndrepte de spate. Apoi trimite infirmierul la mine.

Simon stătea în mijlocul curţii şi privea năuc în jurul lui. Calul pe care îl înşeuase, un armăsar bălţat, îl împinse cu botul în spate şi fornăi. Simon îi mângâie absent nările.

— Unde e? murmură el, rotindu-se încet în jurul lui.

Câţiva cavaleri se găseau în apropiere de clădirile oficiale, iar alţi câţiva sergenţi se îndreptau, cu săbiile de antrenament în mâini, în direcţia terenului de instrucţie. Nici urmă de Will.

După câteva clipe, Simon se duse spre poartă, ducând armăsarul de căpăstru. Fusese nevoit să întârzie, căci grăjdarul-şef îi ceruse să pregătească doi cai pentru mareşal, aşa că bănuia că Will se plictisise să-l aştepte şi o luase pe jos. Însă dacă plecase doar de câteva minute, probabil că îl putea ajunge din urmă. Lui Simon i se părea o prostie ca Will să parcurgă pe

jos tot drumul până la casa lui Elwen când exista un cal foarte bun gata înşeuat. Simon porni să traverseze curtea când văzu un sergent apropiindu-se în fugă de el. Era Paul, unul dintre paznicii de la poartă.

Omul îl salută pe Simon.

— L-ai văzut pe comandantul Campbell?

— Îl caut şi eu. Credeam că poate a părăsit deja preceptoriul. Simon se uită peste umărul lui Paul, înspre poarta principală. Tu nu l-ai văzut?

Paul clătină din cap.

— Nu. Dar eu şi Richard abia am intrat la post. A venit un om aici care vrea să vorbească cu el. Spune că e urgent.

— Cine e?

— Nu şi-a dat numele. Spune că domnul comandant Campbell ştie despre ce e vorba şi că ar trebui să vină imediat.

Simon se încruntă, nehotărât, apoi oftă şi se duse să priponească animalul.

— Du-te şi întreabă gărzile care au fost la post înaintea ta dacă l-au văzut pe comandant plecând, îi ceru el lui Paul, legând hăţul calului. O să văd ce vrea omul ăsta.

Paul păru un pic nesigur.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu sunt sigur că ar trebui să te implici în treburile comandantului.

— E prietenul meu, Paul. Nu se va supăra. Dacă e aşa de important, cel mai probabil îmi va mulţumi.

— Fie cum zici tu, replică Paul, pornind spre camera de gardă.

Simon îşi croi drum spre turnul porţii, îl salută pe Richard, camaradul lui Paul, care stătea de pază, apoi trecu prin uşa tăiată în poarta masivă. Ieşi pe stradă şi închise uşa în urma lui. Se apucă să cerceteze trecătorii cu privirea. Trecu peste clădirile aflate de cealaltă parte a străzii şi se opri asupra unui bărbat singur, îmbrăcat cu un burnuz cenuşiu, cu faţa parţial ascunsă de glugă. Era singura persoană de pe stradă care nu părea să se afle acolo în trecere cu vreo treabă. Individul se uita fix la el, dar nu făcu nicio încercare de a traversa strada. Simon se duse prudent spre el, evitând doi oameni care împingeau un căruţ plin cu piersici catifelate.

— Bună ziua, rosti el ezitând şi apropiindu-se de individ. Îl aşteptaţi pe comandantul Campbell?

Bărbatul nu făcu nicio mişcare.

— Da.

Deşi vorbea latina, Simon recunoscu accentul arab.

— Îi pot transmite un mesaj?

— Eu vorbesc cu el, foarte important. Unde el?

— Cred că a plecat în oraş, răspunse Simon, vorbind rar, astfel ca omul să îl poată înţelege. Dar dacă îmi spuneţi de ce vreţi să vorbiţi cu el, îi voi transmite când se întoarce.

Omul se încruntă ascultând cuvintele lui Simon.

— Unde în oraş?

— Eu… Simon ezită. Privirea fixă a necunoscutului îl deranja. Poate că Paul avusese dreptate: nu trebuia să se amestece. Ar trebui să aşteptaţi aici, zise el în cele din urmă, făcând un pas înapoi. Comandantul Campbell se va întoarce în curând, sunt sigur.

Omul întinse brusc mâna şi îl prinse tare pe Simon de braţ.

— *Unde?* şuieră el.

Simon încercă să se smulgă din strânsoare, dar individul, deşi mai subţire ca el, era incredibil de puternic şi reuşea să-l ţină imobilizat.

— Hei! Dă-mi drumul!

Omul îşi ţuguie buzele şi fluieră. Într-o clipă apărură de pe o alee laterală aflată la câţiva paşi depărtare alte două siluete, îmbrăcate cu acelaşi gen de haine ponosite.

Simon nici nu observă măcar. Rămăsese nemişcat, concentrându-şi întreaga atenţie pe pumnalul cu aspect mortal pe care îl scosese individul care îl ţinea şi care acum fusese îndreptat spre stomacul lui.

— Ne duci la Campbell, sau noi omorâm la tine, şopti omul.

Cu picioarele tremurându-i şi cu vezica aproape să explodeze de frică, Simon se lăsă condus pe alee de cei trei indivizi. Acolo se întâlniră cu un al patrulea, care aştepta cu caii pregătiţi.

31

Templul, Acra
14 iunie 1277

— Nu sunt sigur că va funcţiona, rosti Will, punând cupa goală pe masă.

— Ai fost de acord, ripostă imediat Everard. Tocmai ai spus că vei vorbi cu el.

Will privi în jurul lui.

— Am spus că voi încerca. Dar trebuie să fiu atent. Misiunea a eşuat şi eu am condus-o. Momentan Marele Maestru nu este foarte încântat de mine. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac ar fi să-i stârnesc bănuielile şi să-l fac să creadă că am fost cumva responsabil de eşec. Când am mai încercat să-l întreb cu cine lucrează a ignorat întrebarea. În mod clar nu voia să discute despre asta. Acum, că povestea s-a terminat, cred că ar fi bizar ca eu să încerc să aflu lucruri care nu mai au importanţă.

— Ce vrei să spui?

Will dădu la o parte draperia grea care acoperea fereastra, lăsând lumina să năvălească în încăpere.

— Spun că voi discuta cu el, dar că nu cred că ar trebui să ne punem toate speranţele pentru aflarea de informaţii despre cei implicaţi doar în de Beaujeu. Zări o siluetă îndesată, îmbrăcată în negru, în curtea de dedesubt, ducând un cal de căpăstru. Era Simon. Oftă din greu, dându-şi seama cât de mult întârziase. Everard, trebuie să plec. Discutăm mai târziu. Convoacă Frăţia. O să văd ce pot face ca să-l conving pe Marele Maestru să…

Cuvintele îi rămaseră în gât când uşa se deschise cu un pocnet şi în cadrul ei se ivi un cavaler. Privirea bărbatului se opri imediat asupra lui Will.

— E aici! strigă el peste umăr.

Everard se ridică în picioare. Will se uită nedumerit la intrus, în vreme ce de pe coridor se auzi zgomot de paşi apropiindu-se în fugă. Alţi doi cavaleri năvăliră în încăpere, cu săbiile în mâini.

— Ce înseamnă asta? fulgeră preotul, cu ochii plini de mânie.

— Comandante Campbell, zise primul cavaler. Trebuie să veniţi imediat cu noi.

— Unde?

— La închisoare. Sunteţi arestat.

— Ce acuzaţii i se aduc? ceru Everard să afle, de data asta cu o undă de alarmă în glas.

— Ne aflăm aici la ordinul Marelui Maestru de Beaujeu, răspunse cavalerul, ignorându-l pe preot şi pornind spre Will. Lăsaţi arma jos.

Will ezită, uitându-se la Everard, apoi la cavalerii cu feţe sumbre, după care îşi scoase încet sabia. Cavalerii se încordară. Însă Will puse sabia pe masa lui Everard şi le permise cavalerilor să înainteze şi să-l ia. Zări privirea înfricoşată a preotului în vreme ce era escortat afară din încăpere.

— Nu-ţi face griji, murmură el.

Patru ore mai târziu, Will şedea lipit de zidul uneia din celulele de sub turnul trezoreriei, ascultând valurile care se izbeau de stâncile de afară. Îl încercase un sentiment cumplit de familiaritate când fusese dus în închisoare, un sentiment care îl făcuse să-şi amintească de soarta care putea fi extrem de crudă. Cât de înghesuite erau celulele; cât de greu părea aerul în întunericul igrasios, dificil de respirat. Mintea lui calculase implicaţiile arestării. Cavalerii nu-i dăduseră nicio explicaţie, dar în mintea lui stăruia o singură concluzie. Marele Maestru ştia. Cumva aflase. După un timp, pe Will începuse să-l înnebunească aşteptarea, din pricina zgomotului constant al valurilor, din cauza gândurilor care i se roteau, fără răspuns, în minte, chinuindu-l.

Îşi întoarse privirea când auzi sunete de voci pe coridor. Nişte paşi se apropiară de celulă. Se ridică, simţind că e pe punctul să cadă din pricina picioarelor amorţite. Se auzi zgomot de chei, apoi clănţănitul unui ivăr care era tras înapoi. Uşa celulei se deschise. Se trezi în ochi cu lumina unei torţe şi îşi duse braţul la faţă ca să şi-i protejeze. Miji ochii şi îl văzu pe Guillaume de Beaujeu aplecându-se stângaci pe sub arcada joasă a intrării, în spatele unui paznic care înfipse torţa într-un suport de pe perete, după care plecă. Celula era şi aşa înghesuită doar pentru Will: acum, că înăuntru se găsea şi silueta imensă a

Marelui Maestru, locul devenise extrem de strâmt. Will clipi, lăsându-şi ochii să se adapteze la lumină. Primul lucru pe care îl observă fu acela că Marele Maestru arăta acum complet diferit faţă de cum arătase cu câteva ore în urmă, când Will îi dăduse raportul. Pielea lui devenise cenuşie, iar pe chip îi apăruse o expresie de durere. În mână avea un baston, de care se sprijinea cu putere. De Beaujeu se strâmbă de durere când îşi muta greutatea corpului pe celălalt picior. Will era şocat de transformare, întrebându-se ce boală dăduse peste Marele Maestru.

— Domnia Voastră, începu el, dar tăcu imediat ce Guillaume îi aruncă o privire nimicitoare.

— Tu ai făcut-o?

Guillaume avea o voce îndurerată. Will nu-şi putea da seama dacă era din pricina emoţiei sau a durerii.

— Domnia Voastră, pot întreba de ce mă aflu aici?

— Tu m-ai trădat? continuă Marele Maestru. Te-ai întâlnit cu amir Kalawun ca să-l avertizezi de planul nostru? Chipul i se schimbă când Will nu răspunse. Furia îi coloră obrajii altfel pământii. *Ei bine?*

Will icni scurt, apoi zise, simplu:

— Da.

Guillaume păru lovit, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns, sau, în orice caz, nu la unul aşa de categoric. Furia îi reveni rapid.

— Explică-te.

Will privi în podea. Simţea zidul de piatră în spate şi vibraţia mării pătrunzându-l. Ezită, întrebându-se cum putea recunoaşte în faţa şefului Templului că nesocotise ordinele acestuia şi, mai rău, că lucrase împotriva lui. „Vei avea parte de o moarte de trădător”, îl avertiză o voce interioară. Era însă epuizat de călătorie, epuizat de minciuni şi întrebări, de nesiguranţă şi secretomanie. Atingând zidul cu buricele degetelor, ca şi cum ar fi vrut să ia de la acesta forţa de care avea nevoie, îşi înălţă capul şi se uită drept în ochii Marelui Maestru.

— Am crezut că dacă furăm Piatra vom fi distruşi. Noi, Templul, Acra. Îşi desfăcu mâinile în lateral. Noi toţi. Nu vedeam cum am fi putut spera să rezistăm furiei musulmanilor după o

asemenea blasfemie. Am simţit că asta ar însemna sfârşitul nostru.

— Ai simţit? se repezi Guillaume, cu vocea-i tremurând de furie. Se apropie cu un pas de Will, ridicând bastonul. Nu-mi pasă ce ai simţit tu! Eşti cavaler! Da, eşti comandant, dar sub comanda mea, supus dorinţelor mele şi ordinelor mele. Ar fi trebuit să li te supui, indiferent dacă le socoteai juste sau injuste. Fără întrebări. Fără *eşuări!* Guillaume făcu o pauză ca să respire, dar nu terminase de vorbit. Am fost ales în această funcţie de consiliul celor treisprezece. Am jurat să conduc acest ordin, să fac ce e mai bun pentru noi, pentru creştinătate. Iar din acest punct de vedere, cuvântul meu e lege.

— Şi eu am depus un jurământ, Domnia Voastră, ripostă Will pe un ton ridicat, simţind cum îl cuprinde furia. Am jurat supunere faţă de dumneavoastră şi faţă de toţi superiorii mei, dar am mai jurat şi să păstrez în siguranţă Regatul Ierusalimului. Dacă făceam ce aţi cerut, ar fi trebuit să încalc unul din aceste jurăminte. Cuvintele lui Will răsunau în celula îngustă. Singura alegere a fost pe care să-l încalc.

Guillaume îl privi pe Will cu o expresie surprinsă. Buzele i se desfăcură şi ochii îi scânteiară în lumina torţei.

— Am făcut ce am crezut că e bine, Domnia Voastră, continuă Will, ceva mai domol. Şi am crezut că poate dumneavoastră… Ezită, apoi se decise. Am crezut că nu acţionaţi în întregime din proprie voinţă. Mi-aţi spus că sunt şi alţii implicaţi în povestea asta. Am bănuit că respectivii nu fac parte din ordin.

Guillaume îşi duse mâna liberă în lateral. Pe chip îi reapăruse expresia de durere. Se dădu câţiva paşi înapoi şi se sprijini de zidul igrasios din faţa lui Will.

— Nu, nu erau, mormăi el. Cum de te-ai întâlnit cu amir Kalawun? întrebă el brusc. De ce ţi-ar fi vorbit el?

— I-am fost prezentat prin intermediul tatei, răspunse Will.

Parţial era adevărat. James Campbell fusese primul care se întâlnise cu Kalawun în numele Anima Templi.

— Tatăl tău…? se miră Guillaume, clătinând din cap a nedumerire.

— Kalawun doreşte pace, Domnia Voastră, se grăbi Will să explice. Socoteşte pacea benefică pentru ambele noastre

popoare. Mamelucii se bazează pe noi pentru comerţ. Kalawun e de partea noastră. Nu vrea să ne distrugă.

Guillaume râse scurt şi dispreţuitor.

— Nu mai contează ce vrea el atunci când Baybars este stăpânul mamelucilor. Sultanul ne vrea plecaţi de pe aceste teritorii. Iar oamenii lui îl vor urma până la capăt.

— Baybars nu va rămâne sultan pe vecie, Domnia Voastră. Kalawun are influenţă asupra moştenitorului său, Baraka Khan. Crede că va reuşi să-l determine pe băiat să aibă aceleaşi convingeri ca şi el, şi că, atunci când va lua tronul, Baraka va fi mai îngăduitor cu prezenţa noastră decât tatăl lui. Will se împinse uşor de la perete. Avem o şansă, Domnia Voastră. Avem şansa de a salva creştinătatea din Orient *fără* vărsare de sânge. Dacă Piatra ar fi fost furată, o asemenea şansă ar fi dispărut pentru totdeauna.

— Nu sunt prost, ripostă Guillaume cu asprime. Nu m-aş fi implicat în plan dacă n-aş fi crezut că poate da roade. Piatra ar fi fost folosită ca să găsesc sprijinul necesar pentru o nouă cruciadă. Dacă Baybars s-ar fi ridicat împotriva noastră, Apusul ne-ar fi sărit în ajutor. Cuvintele lui sunau însă nefiresc de superficiale. Marele Maestru păru să-şi dea seama de acest lucru, căci pe chip îi apăru o expresie de consternare. Nu puteam sta aici fără să fac nimic, aşteptând ca Baybars să ne termine. Încercam să aduc protecţie asupra noastră a tuturor, încheie el, sfidător.

Will riscă:

— Cum rămâne cu oamenii cu care aţi lucrat, Domnia Voastră? Ei de ce voiau Piatra?

Guillaume îi aruncă o privire.

— Pentru bani, recunoscu el cu amărăciune. Nu pentru Ierusalim. Păru să ezite dacă să continue sau nu, apoi oftă din greu. Ce mai contează acum? Îşi atinse iar uşor mâna de partea laterală a trupului. Unul dintre ei a încercat să mă omoare. Din ce spune infirmierul, aproape că a reuşit. Dacă acel pumnal s-ar fi înfipt mai adânc…

Lăsă fraza în suspensie.

Will era şocat.

— El credea că ai urmat ordinele mele, continuă Guillaume. Că eu am încercat să le sabotez planul. Mi-a spus de relaţia ta cu Kalawun.

— De unde ştia? Şi cine e?

— Angelo Vitturi. L-ai cunoscut.

Will dădu încet din cap.

— Cât despre de unde ştia, n-a vrut să spună. Dar are un contact în tabăra mamelucă, omul care ni l-a prezentat pe Kaysan. Poate că ai fost zărit când te întâlneai cu Kalawun. Sau poate chiar comandantul a lăsat informaţia să-i scape.

— M-ar surprinde oricare din variante. Cunoaşteţi identitatea acestui om de legătură, Domnia Voastră?

— Vitturi nu mi-a spus niciodată. El şi asociaţii lui erau foarte discreţi. Voiau pur şi simplu ca eu să aleg oameni capabili să pătrundă în Arabia, să îl contacteze pe Kaysan şi să încerce să fure relicva. Guillaume dădu din cap văzând expresia lui Will. Bineînţeles că se foloseau de mine. Dar şi eu am crezut că mă pot folosi de ei. Nu am fost de acord cu motivele lor. Îmi repugna ideea unui grup de negustori puternici ale căror câştiguri se bazau pe război şi care încercau să-şi revigoreze cu orice preţ afacerile pe moarte. Dar am crezut că pot face ca planul lor să ne slujească nouă.

Tăcură amândoi o vreme.

În cele din urmă, Will găsi curajul să continue:

— Ce veţi face, Domnia Voastră?

Chipul lui Guillaume se înăspri. Marele Maestru oftă îndelung.

— Mă gândeam să te dau pe mâna călăului, William. Am venit aici ca să te testez eu însumi şi dacă te-aş fi găsit vinovat de ceea ce te-a acuzat Vitturi te-aş fi spânzurat chiar în această seară.

Will se încordă şi fu obligat să îşi dreagă glasul înainte de a mai scoate vreo vorbă.

— Şi care e decizia voastră, atunci?

— Eşti vinovat, rosti Guillaume după câteva secunde. Vinovat de nesupunere faţă de ordinele mele, vinovat de conspiraţie cu inamicul şi responsabil pentru moartea a trei oameni de-ai mei. Oameni buni, adăugă el, dând din cap în vreme ce Will îşi plecă privirea. Dar motivaţia ta nu a fost egoistă. Nu căutai câştigul

prin acţiunile tale, şi nici nu ai vrut răul fraţilor tăi sau al Templului. Se duse la uşă, ajutându-se de baston, şi apucă broasca. Jaful comporta riscuri mari. Am ştiut dintotdeauna asta, dar fără să am o altă opţiune, nu mi-am permis să mă las pradă acelei temeri. Dacă am fi reuşit… Lăsă vorbele în suspensie şi se uită la Will. Poate că Dumnezeu a încercat să îmi spună ceva? Am refuzat să-mi ascult propriile îndoieli, dar nu pot ignora cele două atentate la viaţa mea puse la cale de cei alături de care am acţionat.

Deschise uşa şi-i făcu cavalerului semn să iasă.

— Sunt liber să plec? îngăimă Will, temându-se să spere.

— Vreau un raport complet asupra celor întâmplate la Mecca, rosti Guillaume cu asprime. Vreau adevărul de această dată. Iar pentru acţiunile tale vei fi pedepsit, William. Nu pot trece cu vederea insubordonarea ta grosolană, oricât de nobilă ai crezut că e cauza ta. Făcu o pauză. Dar nu azi şi nu prin spânzurare.

— Vă mulţumesc, Domnia Voastră, pentru milostenie, zise Will, ieşind, extrem de recunoscător, în aerul mai respirabil din coridorul închisorii.

Guillaume se mulţumi să dea scurt din cap.

— Ce se va întâmpla cu Vitturi? întrebă Will, în vreme ce se apropiau amândoi de ieşire.

— Mă ocup eu de el.

Biserica Sfântul Nicolae, lângă Acra
14 iunie 1277

Aşezarea de lângă zidurile cetăţii ajunsese o ruină. Era aşa de opt ani, de când Baybars apăruse ultima dată în faţa oraşului cu şase mii de soldaţi, intenţionând să organizeze un asalt. Nereuşind, din nou, să străpungă formidabila apărare a cetăţii, se mulţumise cu prinderea în ambuscadă şi măcelărirea unui batalion de cavaleri franci care se întorcea dintr-un raid asupra unei fortăreţe musulmane, precum şi cu distrugerea aşezării. Rămăseseră câteva resturi de ziduri, fundaţiile dărăpănate ale caselor, acoperite cu smocuri de iarbă, şi scheletul jalnic al ceea ce pe vremuri fusese biserica Sfântul Nicolae. Copiii se jucau şi acum printre acele ruine, deşi cei mai mulţi erau împiedicaţi de

părinţii lor, după ce cu un an în urmă prăbuşirea parţială a unui perete al bisericii dusese la moartea a doi băieţi. Locul era marcat de o atmosferă de abandonare şi dezolare, cu lemnele care rămăseseră pe o parte a acoperişului crăpate şi răscoapte după un deceniu de stat sub soarele arzător al Palestinei. Scorpioni negri şi alunecoşi se furişară într-o clipă peste zidăria căzută de afară şi dispărură în crăpăturile pietrelor când uşa bisericii, părăginită şi înţepenită, gemu în efortul de a fi deschisă altcuiva.

— Nu te-ai grăbit deloc.

Conrad von Bremen auzi vocea înainte de a-l vedea pe posesorul ei. Acesta se ivi din umbră o secundă mai târziu. Burnuzul lui negru, din mătase, îl făcea una cu întunericul din jur.

— Am avut nişte discuţii urgente cu un asociat de afaceri de-al meu, Venerio, răspunse Conrad, în italiana lui leneşă, cu accent. Am plecat imediat ce am putut. Însă mi-a fost greu să găsesc locul ăsta.

Venerio trecu pe lângă el şi trase de uşă. Aceasta scârţâi pe resturile podelei, opunând rezistenţă la închidere, după care se trânti cu un bubuit.

— Vino, rosti el, morocănos. Ceilalţi sunt aici.

Ocolind o barieră instabilă de bârne prăbuşite, călcând în picioare molozul şi lăsând urme pe straturile de praf de pe podea, Venerio îl conduse pe german undeva unde pe vremurile în care biserica fusese intactă era posibil să fi fost loja corului. Alte bârne căzute umpleau spaţiul din interior, unele transformate în aşchii ascuţite, altele sprijinindu-se în unghiuri ciudate de stâlpii nesiguri. Jumătate din peretele vestic se prăbuşise, lăsând acum în loc un gol pe fundalul albastru-închis al înserării. Ce mai rămăsese din acoperiş arăta ca o înşiruire de degete osoase, printre care se vedea cerul. Soarele asfinţise deja de o oră, astfel că acum la orizont se mai vedea doar o dungă untoasă, în vreme ce în dreptul acoperişului apăruse o singură stea, strălucitoare şi semeaţă.

Într-un spaţiu curăţat cât de cât de moloz din centrul lojii se găseau trei bărbaţi. Doi şedeau pe bucăţi de zidărie căzută, iar

al treilea se plimba nervos de colo-colo. Toţi trei întoarseră privirile la apariţia lui Venerio şi a lui Conrad.

— Aşteptăm de câteva ore, explodă Angelo, oprindu-se din plimbarea lui nervoasă şi aruncându-i o căutătură belicoasă germanului. Unde ai fost?

Conrad îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Se uită cu ochii lui albaştri la Angelo.

— I-am explicat deja tatălui tău de ce am întârziat.

Repulsia din glasul lui era evidentă.

Vexat, Angelo vru să se apropie de german, dar Venerio puse o mână pe umărul fiului său.

— Gata. Acum suntem aici.

— Atunci să începem, se auzi o voce cântată.

Renaud de Tours se ridică de pe piatra pe care şedea.

— Domnilor, vă rog să luaţi loc, rosti Venurio, arătând spre bolovanii aşezaţi la întâmplare în centrul lojii.

Michael Pisani se ridică. Pe chip i se vedea îngrijorarea.

— Ajunge cât am stat jos, Venerio. Aruncă o privire spre Conrad. N-a vrut să ne spună de ce ne-a adus în locul ăsta uitat de lume până ce nu veneai şi tu. Modul în care rostise cuvintele nu-i putea ascunde starea interioară de alarmă. Explică-te, Venerio. În mod clar, lucrurile nu au mers bine. Arătă spre Angelo. Vânătăile de pe gâtul fiului tău, chemarea urgentă, teama care emană din voi doi amândoi ca o miasmă. Ce s-a întâmplat la Templu? A murit de Beaujeu?

Venerio se uită la fiul lui. Pe chip îi apăru o scurtă expresie de ură, neremarcată de ceilalţi, dar sesizată de Angelo, care se îmbufnă.

— Nu suntem siguri.

— Cum adică? întrebă repede Renaud. Cum se poate să nu fii sigur?

— Lasă-l să vorbească, interveni Conrad, cu vocea lui leneşă acum mai rapidă din pricina veştii aflate.

— Fiul meu l-a înjunghiat pe de Beaujeu, dar Marele Maestru l-a atacat şi Angelo a fost obligat să fugă.

— Nu cred să fi supravieţuit, zise Angelo, uitându-se la ceilalţi, ale căror feţe păreau sumbre în lumina slabă. Când am plecat părea în agonie.

— Părea? îngăimă Michael. Dacă există măcar o şansă să fi supravieţuit…?

Lăsă întrebarea în aer.

— Angelo crede că rana a fost mortală, ripostă Venerio. E suficient de competent ca să ştie.

— Cu toate astea nu eşti sigur, Venerio, ripostă la rândul lui Michael. Altfel nu ne-ai fi adus într-un astfel de loc. Ce vrei să ne spui, de fapt? Că nu ne mai putem întoarce la casele noastre?

— De-asta ne aflăm aici, replică veneţianul. Ca să decidem ce avem de făcut.

După ce tăcuse câteva clipe, cu faţa lui arsă de soare arătând că evaluează situaţia, Conrad îşi întoarse ochii lui albaştri ca gheaţa spre Venerio.

— Ţi-am spus care e decizia mea când ne-am întâlnit aseară, după ce ne-ai povestit despre eşecul cavalerilor de a lua Piatra.

— Ai fost depăşit de vot, ripostă Angelo înaintea tatălui său. Ceilalţi au fost de acord că trebuie să-l omorâm pe de Beaujeu.

— Nu exista nicio dovadă că lucrează împotriva noastră, că acel cavaler al lui, Campbell, acţiona la ordinele lui când i-a avertizat pe mameluci de planul nostru. Conrad clătină din cap. De ce şi-ar trimite de Beaujeu propriii oameni la Mecca ştiind că mamelucii vor fi acolo ca să-i oprească?

— Trebuia să facă astfel încât să pară că lucrează pentru noi, zise Venerio, venind în ajutorul fiului său. Altfel am fi aflat de trădarea lui atunci când cavalerii lui nu s-ar mai fi întâlnit cu Kaysan.

— E adevărat, zise Renaud încet. Nu puteam să riscăm, Conrad. Dacă Marele Maestru lucra împotriva noastră, ne-ar fi putut ruina. Dacă înalta Curte descoperea planurile noastre-şi motivele din spatele lor, am fi fost terminaţi, proprietăţile şi afacerile noastre confiscate, iar noi înşine întemniţaţi sau chiar mai rău.

Venerio îi cercetă pe toţi cu privirea lui imperioasă.

— Ce s-a făcut s-a făcut. Dacă de Beaujeu e mort, singurul dintre noi implicat va fi Angelo. El e gata să plece, aşa cum s-a stabilit.

Se uită la fiul său, care încuviinţă scurt.

— Şi cum rămâne cu noi, ceilalţi? întrebă Michael. Nu ne putem ascunde cu toţii în Veneţia sub protecţia dogelui, aşteptând ca toată povestea asta să explodeze. Fir-ar să fie!

Răspunsul mârâit al lui Conrad fu estompat de un bang puternic care se auzi în jurul bisericii. Toţi cei cinci tresăriră cu putere la auzul acelui zgomot. Bubuitura fu rapid urmată de alte două zgomote camuflate.

— Ce naiba a mai fost şi asta? îngăimă Michael.

— Copii? sugeră Renaud.

Venerio îşi scoase sabia şi se duse înspre uşă, ascunsă vederii de lemnele căzute. Angelo îşi scoase propria armă şi vru să-l urmeze pe taică-său, dar de-abia făcuse câţiva paşi când în aer se auziră nişte şuierături vagi. Biserica se lumină brusc când patru mingi galbene de foc căzură prin găurile acoperişului.

— Foc! ţipă Michael, dându-se înapoi văzând că unul din proiectile se îndreptă direct spre el.

Era o sticlă de lut, aruncând flăcări din vârf. Sticla explodă într-o vâlvătaie lichidă când atinse podeaua. O substanţă mortală se împrăştie rapid, o parte din ea mânjind haina lui Michael. Pisanul urlă când aceasta se aprinse, iar ţesătura de mătase începu instantaneu să se topească. Omul îşi rupse imediat haina de la umeri, în vreme ce în jurul lui explodau celelalte proiectile, împrăştiind tot mai multă substanţă inflamabilă în jurul oamenilor şi al bisericii ruinate. Era foc grecesc.

Primele se aprinseră bârnele rupte de pe podea. Se transformară iute într-un rug imens, sfârâind şi alimentând şi mai mult focul care se întindea cu repeziciune. Cei cinci oameni se dădură înapoi, ţipând.

— Uşa! ordonă Venerio.

— Nu! strigă Michael, care scăpase de haine. Încearcă să ne scoată afară. Asta vor!

— Cine? tună Conrad.

Însă cu toţii ştiau răspunsul. Templul îi găsise.

Orice dispută legată de plecare sau rămânere pe loc fu abrupt încheiată când alte două proiectile aterizară cu zgomot în lojă, înteţind şi mai tare văpaia. Câteva secunde mai târziu, trei

săgeţi aprinse se înfipseră în lemnele acoperişului de deasupra lor. Lemnele uscate se aprinseră instantaneu.

— Ne luptăm cu ei, zise Venerio scrâşnind din dinţi şi pornind spre uşă.

Însă când ajunseră la ieşire constatară ce era cu zgomotele înfundate pe care le auziseră cu doar câteva clipe în urmă. Uşa refuză să se mişte din loc. Cineva o blocase din exterior cu ceva greu. Cu toate că erau nişte oameni în plină putere, nici împreună cei cinci nu reuşiră să clintească uşa cu vreun milimetru.

Se auzi un alt zgomot când alte lemne din spatele lor se aprinseră. Înăuntrul bisericii era acum lumină ca în miezul zilei. Incendiul genera un nor de fum alb, care se ridica, plin de vălătuci, spre acoperiş, unde începuse un al doilea incendiu. Bârnele de sus se înnegreau tot mai mult şi pârâiau, trimiţând şuvoaie de scântei ca o ploaie incandescentă în spaţiul bisericii de dedesubt.

— Ne vom căţăra pe zid, strigă Angelo, băgându-şi sabia în teacă şi furişându-se pe lângă grămezile de lemne de lângă uşă ce nu luaseră încă foc. Căldura îl sufoca şi îi dădea usturimi pe gât. Se opri când se văzu confruntat cu un nou zid de foc. Îşi croi drum înspre partea laterală a lojii şi începu să se caţere pe grămezile de pietre căzute. Se auzi un pârâit sinistru şi o nouă vâlvătaie izbucni, trimiţând scântei în jur, când o altă bârnă de acoperiş se prăbuşi. Angelo se lipi pe pietre când văzu pala de foc venind spre el şi ţipă din pricina căldurii insuportabile. Focul îi prinse haina, care începu să ardă. Se căţără cu disperare pe restul pietrelor şi ajunse la zidul prăbuşit din spate, de care se izbi furios, în încercarea de a stinge flăcările care îl cuprinseseră. Ceilalţi plecaseră de la uşă şi încercau acum să se caţere pe grămada nesigură de pietre, urmându-l pe Angelo, care reuşise între timp să stingă focul de pe haine şi se prăbuşise lângă zid, scâncind şi ţinându-şi mâinile arse şi pline de băşici între picioare. Se auzi un alt pârâit sinistru venind de sus. Cu toţii îşi îndreptară privirile într-acolo. Michael urlă atunci când de sus se desprinse o altă bârnă. Un capăt al acesteia ateriză pe spatele lui Renaud şi îi zdrobi trupul de grămada de pietre. Angelo urlă la rândul lui când bolovanii se rostogoliră şi

tatăl lui fu tras în infernul din centrul bisericii. Michael îl urmă o secundă mai târziu. Căzură alte două bârne din acoperiş şi Conrad fu şi el înghiţit de foc. Fumul deveni înăbuşitor. Angelo căzu în genunchi în vreme ce flăcările devorau hulpave universul din jurul lui.

Templul, Acra
14 iunie 1277

— Eşti sigur? întrebă cu insistenţă Everard. De Beaujeu n-are habar de noi? Nu ştie de Frăţie?

— Sunt sigur, răspunse Will.

Se uită înspre cer şi inspiră adânc aerul proaspăt de seară, simţind cum încet, încet scapă de senzaţia de umezeală şi de claustrofobie induse de celula închisorii. Luna era galbenă şi aproape rotundă. Auzise unul dintre paznici spunând că în trei zile avea să urmeze o eclipsă. Will simţi cum teama îl părăseşte cu mici tresăltări. Acum, că fusese eliberat, îşi dădea seama cât de aproape fusese să nu mai vadă niciodată lumina zilei. Iar gândul îi slăbea forţele. El şi Everard stăteau pe întăriturile pustii de lângă turnul trezoreriei. Când ieşise din temniţa de sub pământ, Will îl găsise pe preot aşteptându-l în curte.

— Şi negustorii? Vitturi şi ceilalţi? Ce se va întâmpla cu ei?

— De Beaujeu a spus că se va ocupa el de asta, zise Will, aruncându-i o privire lui Everard. Nu cred că mai trebuie să ne facem griji în privinţa lor.

Preotul îşi odihni braţele pe parapet.

— Sunt prea bătrân pentru aşa ceva, şuieră el. Credeam că am terminat. Se întoarse spre Will. Pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii, jur că tu ai mai multe vieţi decât o nenorocită de pisică!

Will râse aprobator.

— Când de Beaujeu şi-a dat seama că l-am trădat, am crezut că o să mă strângă de gât cu mâinile lui în acea secundă.

— Te-ai descurcat bine, William, zise preotul, serios, întinse mâna şi îşi puse palma osoasă, din care mai avea doar două degete, pe umărul cavalerului. Un om mai slab putea ceda, putea dezvălui secretele noastre din pricina fricii sau a neghiobiei. Tu ţi-ai păstrat calmul şi ai gândit la rece. Un zâmbet

extrem de rar îi lumină faţa. Când ai plecat din camera mea, m-am temut că a fost ultima dată când te-am văzut.

Will vru să răspundă, când zări o siluetă traversând curtea în fugă înspre turnul trezoreriei. Îl recunoscu pe Simon şi strigă spre el. Grăjdarul se opri şi ridică privirea. În lumina galbenă a torţelor, faţa lui părea nefiresc de albă şi de răvăşită.

— Will! strigă el răguşit, fugind spre scările de piatră care duceau spre metereze şi urcându-le câte două ca să ajungă mai repede la ei.

Se împiedică, pică în nas, după care se ridică şi aproape se aruncă asupra lui Will, care coborâse repede pentru a-i ieşi în întâmpinare, deja alarmat de expresia de pe chipul lui Simon.

— Ce e? ceru Will să afle, prinzându-şi prietenul de braţe.

— Doamne, Dumnezeule, icni grăjdarul. Doamne, Dumnezeule. Inspiră repede de câteva ori şi încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată decât un scâncet, îmi pare rău, izbucni el. Din vârful nasului lui curgeau picături de transpiraţie. Tunica lui neagră era îmbibată de sudoare şi mirosea cumplit. Se prăbuşi pe trepte, aproape trăgându-l pe cavaler după el. Will, îmi pare aşa de rău!

Will se ghemui lângă el şi îl prinse bine de umeri.

— Ce e?

Everard coborâse şi el între timp, şi acum stătea în spatele lor.

— Elwen, gemu Simon.

Will simţi cum îl năpădeşte frica.

— Ce-i cu Elwen? Vorbeşte!

Forţa glasului său păru să-l trezească pe Simon la realitate. Omul îşi înălţă capul.

— Au luat-o.

— Cine?

— Nu te-am găsit pe tine, zise Simon, clătinând tare din cap. Aveam calul tău, dar tu nu erai acolo. Am crezut că ai plecat înspre Elwen, aşa cum ai spus. Voiam să mă duc după tine, dar Paul mi-a zis că a venit un om să te vadă, aşa că am ieşit ca să văd ce vrea. Credeam că te voi ajuta. Simon inspiră adânc. Dar el nu voia să te vadă, Will. Eu… eu cred că voia să te omoare.

— Negustorii? întrebă repede Everard. Vitturi?

Will îi aruncă o privire, apoi se uită la Simon, care nu părea să-l fi auzit pe preot.

— Cine era? Şi-a dat vreun nume?

— Nu. Dar ştiu cine era, răspunse Simon, cu amărăciune. S-a asigurat el de asta. Era un mameluc. Unul dintre oamenii sultanului Baybars. Un Bahri.

— Şi ce are asta de-a face cu Elwen?

Simon îşi şterse nasul cu mâneca tunicii.

— Erau şi alţii cu el. M-au făcut să-i duc la tine, Will. Îşi ridică iute privirea. Aveau pumnale. Spuneau că mă vor omorî. Ar fi trebuit să-i las să o facă, şopti el, neputând să se uite în ochii lui Will. Însă mi-a fost teamă. Nu puteam gândi. Credeam că tu vei şti ce să faci, aşa că…

Nu putu să încheie, dar nici nu era nevoie.

Will dădu drumul umerilor lui Simon şi se înapoie pe treaptă. Simţi cum întreg trupul i se înmoaie.

— I-ai dus la Elwen, gemu el.

— Credeam că eşti acolo! Credeam că te poţi bate cu ei!

— De ce au luat-o mamelucii?

Simon înălţă privirea auzind vocea dură a lui Everard. Părea că-l vede pentru prima dată pe preot.

— Au aflat că ea… Se uită iarăşi la Will. Când şi-au dat seama că nu eşti acolo, au crezut că i-am dus pe o pistă falsă. În casă nu era nimeni care să ne ajute, doar servitori, iar mamelucii i-au încuiat la etaj. Voiau să ştie cine e Elwen şi cum niciunul dintre noi nu răspundea ne-au ameninţat cu moartea. Ar fi făcut-o, Will, jur că ar fi făcut-o. Elwen le-a spus că e soţia ta. Au luat-o… Simon se resemnase deja. Şi au spus să îţi transmit ce s-a întâmplat. Au zis că dacă vrei ca ea să trăiască atunci trebuie să te duci la Damasc şi să suporţi procesul pentru crima comisă de tine împotriva sultanului lor. Clătină din cap. Nu ştiu la ce se refereau. Dar aşa au spus.

Everard şuieră printre dinţi auzind asta, însă Will nu spuse nimic. Cuvintele lui Simon răsunau în mintea lui, reverberând în toate zonele ascunse unde plănuise moartea lui Baybars, în toate colţurile întunecate unde gemuse singur după eşecul asasinatului, locuri din mintea lui bântuite de vinovăţie, amărăciune şi dezamăgire. În cele din urmă, totul se concentră

în cea mai profundă zonă a minţii lui, acolo unde de luni întregi sălăşluia frica, încă de când aflase că mamelucii îi căutau pe cei care îi angajaseră pe asasini, adică pe *el.* Neauzind nicio vorbă de la Kalawun şi gândindu-se numai la furtul Pietrei Negre, Will încercase să se convingă singur că n-avea să se întâmple nimic rău, că nimeni n-avea să-i descopere pe asasini şi că vina lui n-avea să fie niciodată dezvăluită. Acum frica nu mai avea unde să se ascundă. Se confrunta cu răzbunarea, bruscă şi aprigă. Iar răzbunarea lovise în cea mai slabă şi vulnerabilă parte a lui.

Will îşi duse mâna la pandantivul cu Sfântul Gheorghe de la gât.

— Calul pe care mi l-ai pregătit e încă înşeuat?

— Eu… nu sunt sigur. S-ar putea.

— Du-te şi adu-l, rosti Will pe un ton plat.

— Îmi pare rău, şopti Simon, ridicându-se cu faţa spre el.

Will îl privi.

— Nu te învinovăţesc, zise el după câteva clipe. Ai făcut ce trebuia să faci.

Simon clătină trist din cap, ca şi cum n-ar fi fost de acord, apoi coborî repede treptele îndreptându-se în fugă spre grajduri.

— Ce faci? întrebă Everard, prinzând braţul lui Will când cavalerul porni după grăjdar.

— Ce trebuie să fac.

32

Citadela, Damasc
17 iunie 1277

Kalawun se găsea în camera lui şi discuta cu doi ofiţeri din regimentul de sirieni când la urechile lui ajunse vestea că soldaţii Bahri trimişi de Baybars ca să-l găsească pe William Campbell se întorseseră. După ce termină de vorbit cu ofiţerii, tocmai se îndrepta spre sala tronului, aflată în apropiere de camera lui, când se întâlni cu Nasir, care venea spre el. Chipul ofiţerului era încă palid de oboseală şi marcat de cicatrice, dar părea mai întremat faţă de fantoma care fusese cu şase zile în urmă.

— Amir, veneam să te văd.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kalawun, inspectând cu privirea coridorul, ca să se asigure că erau singuri. L-ai găsit pe Campbell?

Nasir îşi plecă privirea.

— Nici măcar nu am ajuns în Acra, amir. În a doua zi calul meu s-a rănit. Am reuşit să ajung la unul din posturile noastre de pază, de unde am luat alt cal, dar era deja prea târziu. I-am văzut pe Bahri întorcându-se, aşa că m-am ascuns şi i-am urmărit până aici. Am venit cât de repede am putut ca să te avertizez.

— L-au prins?

— Au prins pe cineva. Eram la ceva distanţă de ei când m-au depăşit, dar cred că e vorba de o femeie, nu de un bărbat.

— O femeie? Kalawun se încruntă. O să cercetez eu însumi. Mulţumesc, Nasir.

— Nu-mi mulţumi. Am dat greş.

— Ai făcut ce ai putut, şi asta-i tot ce ţi-am cerut. Acum du-te şi odihneşte-te. Ai făcut destule.

Kalawun se duse repede înspre sala tronului, de unde putea auzi vocea lui Baybars dând ordine. Sultanul părea extrem de activ. Kalawun deschise uşa.

Îl văzu pe Baybars agitându-se prin încăperea luminată de razele soarelui, cu faţa roşie de furie. Se plimba nervos pe podeaua de marmură în faţa a patru soldaţi Bahri înfricoşaţi. Dominându-i prin înălţime în hainele lui negre cu auriu, Baybars părea ameninţător ca o furtună.

Lângă pereţii sălii tronului aşteptau eunucii casei, toţi cu capetele plecate, pregătiţi să fie chemaţi sau concediaţi. Mai mulţi guvernatori, care în mod clar avuseseră o întrunire cu Baybars, şedeau în jurul unei mese de lângă fereastră, cu expresii de perplexitate pe chipuri. Spre surprinderea lui Kalawun, alături de ei se găsea Baraka Khan, iar pe treapta de sus a podiumului tronului stătea Khadir, ca un vultur bătrân şi costeliv. În încăpere se mai afla o femeie care, în ciuda avertismentului dat de Nasir, părea aşa de deplasată acolo încât pentru câteva clipe Kalawun rămase pironit locului şi se holbă la ea. Îşi reveni repede când văzu privirea feroce a lui Baybars aţintită asupra lui.

— Stăpâne, am fost informat că s-au întors oamenii tăi, zise Kalawun, închizând uşa.

Privirea lui alunecă iarăşi spre femeia care stătea între doi Bahri. Era înaltă şi zveltă, cu păr arămiu-auriu ondulat şi ciufulit. Încremenit din pricina şocului, chipul ei era alb ca varul prin comparaţie cu culoarea părului. Femeia tremura din tot corpul. Kalawun observă că Baraka Khan părea şi el transfigurat din pricina femeii, uitându-se la ea cu o privire hulpavă.

Baybars se domoli la apariţia lui Kalawun, apoi întinse mâna spre femeie.

— Mi-au adus-o pe nevastă-sa!

— Nevastă-sa?

— A lui Campbell, spuse ironic Baybars. Privirea lui se opri, belicoasă, asupra celor patru Bahri. La ce îmi foloseşte ea? Vocea îi scăzu în intensitate. Acum va şti că îl caut. Va fugi, iar eu niciodată nu voi… întinse o mână spre soldaţi. M-aţi dezamăgit.

— Cerem iertare Luminăţiei Tale, murmură unul dintre Bahri, uitându-se la Baybars, apoi la camarazii săi. Dar n-am putut face nimic altceva. Ni s-a spus că îl vom găsi pe Campbell cu această femeie.

— Ar fi trebuit să-i omorâţi, pe ea şi pe toţi ceilalţi din casă, şi apoi să-l aşteptaţi pe el.

— Stăpâne, nu ştiam că va veni.

— Pe Allah, ea e nevasta lui! tună Baybars. Bineînţeles că ar fi venit!

— Am lăsat un mesaj… începu un alt soldat.

— Ai mai spus asta, mârâi Baybars. Un mesaj? Clătină din cap şi râse amarnic. Iar creştinul va veni singur călare până aici? Ca să rişte moartea pentru ea!

— Da, se auzi un răspuns şuierat.

Baybars întoarse privirea înspre Khadir, care coborî treptele şi se opri în faţa femeii, privind-o intens cu privirea. Ea vru să se dea înapoi, dar fu oprită de cei doi Bahri care o ţineau bine de braţe.

— Va veni, murmură Khadir, cercetând-o cu capul plecat într-o parte. După legea lor, cavalerii Templului nu se pot căsători. Dacă sunt căsătoriţi, mariajul e secret şi el a riscat foarte multe. Va risca şi mai multe pentru ea.

— Când va veni? întrebă Baybars, cu o voce din care dispăruse o parte din ferocitate.

— Curând, răspunse Khadir. Se uită la Kalawun. Iar atunci vei avea grijă ca necredinciosul să sângereze şi să sufere cum ar trebui. Cum ar trebui să sufere cu toţii. Privirea lui se întoarse la Baybars. Aşa cum ai jurat atunci când ai urcat pe tron, stăpâne.

Kalawun se îngrijoră când zări expresia meditativă a lui Baybars la auzul cuvintelor îndrăzneţe ale ghicitorului. Cu doar câteva săptămâni în urmă sultanul ar fi refuzat să asculte sfaturile lui Khadir.

— Stăpâne, dacă va veni ar trebui să-l testezi, evident, iar dacă vina lui va fi dovedită, atunci trebuie luate măsurile necesare. Dar aş atrage atenţia împotriva unor decizii pripite împotriva unui om, luate la mânie.

— Asta nu e treaba ta! şuieră ameninţător şi plin de ură Khadir înspre Kalawun.

— Sultanul poate decide singur, rosti comandantul cu calm, deşi cu o animozitate evidentă în voce.

— Lăsaţi-mă! Baybars îşi ridică privirea când nimeni nu se mişcă. Lăsaţi-mă! ţipă el, apropiindu-se de soldaţii Bahri, care se

dădură înapoi. Şi voi! Se întoarse spre guvernatori şi spre fiul lui, care aşteptau uluiţi la masă. *Plecaţi!*

Khadir strigă când Baybars se răsuci spre el. Se îndepărtă rapid de podium şi se ascunse în spatele lui Baraka şi al guvernatorilor.

— Cu toţii! tună Baybars spre eunuci, care se grăbiră să iasă, cu capetele încă plecate. Staţi! tună el când soldaţii Bahri porniră spre ieşire. Nu şi ea. Arătă înspre femeie. Ea va rămâne. Şi cu tine, strigă el, pocnind din degete înspre un eunuc.

— Stăpâne, începu Kalawun, în vreme ce servitorii se grăbeau să iasă pe uşă.

Se uită la femeia care tremura în mijlocul încăperii. Acum, că soldaţii îi dăduseră drumul, părea gata să se prăbuşească. Reuşea însă cumva să se ţină pe picioare. În ciuda groazei evidente, în ochii ei verzi se citea o anumită determinare, ba chiar îndrăzneală. Privind-o, Kalawun îşi aduse aminte de fiica lui.

— Ce vei face?

— Du-te, Kalawun, zise Baybars, clătinând din cap. Lasă-mă în pace.

Dându-se înapoi, Kalawun ajunse la uşă. Se uită pentru ultima dată la Baybars şi la femeie, apoi închise uşa după el.

Elwen se simţi cuprinsă de panică imediat ce în sala tronului se lăsă tăcerea. În ciuda groazei, care o asaltase imediat ce uşa casei lui Andreas se deschisese cu forţa şi în locuinţă pătrunseseră soldaţii, resimţea şi un fior de speranţă. Sultanul îi spusese „Kalawun“ bărbatului înalt în haine albastre. Elwen cunoştea acel nume. Aşa îl chema pe aliatul lui Will din Egipt. Lui Elwen nu-i scăpase nici privirea îngrijorată, aproape îndurerată, pe care i-o aruncase acel om. Se uită fix înspre uşi, până ce sesiză mişcare şi îşi dădu seama că Baybars se afla în faţa ei.

Elwen îşi întoarse privirea spre silueta masivă, apoi şi-o ridică înspre chipul dur şi colţuros al sultanului. Văzu steaua albă din ochiul acestuia. Îşi aminti instantaneu de toate acele momente în care auzise oamenii vorbind despre acel om, întotdeauna cu voci grave sau înspăimântate. Omul pe care ei îl numeau Arbaleta, Leul Orientului. Iar omul era la fel de impozant şi de

înspăimântător în viaţa reală precum îşi imaginase ea din acele poveşti. Speranţa o părăsi. Elwen îşi plecă privirea, aşteptându-se ca el să scoată oricând una din armele teribile pe care le purta la centură şi să o omoare pe loc. Nu voia să-şi vadă sfârşitul venind, aşa că închise ochii şi îşi încleştă dinţii.

— *Ismik eh?*

Cuvintele răsunară în mintea ei străine la început, apoi brusc familiare. „M-a întrebat cum mă cheamă?” Ezitând, îşi înălţă capul şi înghiţi în gol.

— Ismi Elwen, Malik, reuşi ea să îngaime, după care îşi plecă iarăşi capul.

Baybars schiţă un zâmbet când o auzi spunându-i „rege“. Îşi ridică poalele mantiei şi urcă treptele estradei înspre tron, pe care se aşeză, continuând să se uite la Elwen.

— Vei traduce pentru mine, îi porunci el eunucului căruia îi ceruse să rămână, fără să-şi ia privirea de la Elwen.

— De cât timp eşti soţia lui Campbell?

Cum el vorbea în arabă, Elwen îşi muşcă buza din pricină că nu reuşea să priceapă. O clipă mai târziu însă, vorbele fură repetate într-o franceză stricată de către eunuc, iar atunci ea îşi dădu seama de ce i se ceruse omului să rămână. Câteva clipe se întrebă ce să răspundă, apoi decise să meargă mai departe cu minciuna. La fel cum mulţi creştini ar fi dezaprobat relaţia ei ilicită cu Will, cei mai mulţi musulmani s-ar fi comportat la fel.

— De unsprezece ani, zise ea, alegând anul în care Will o ceruse de soţie şi aruncând o privire spre eunuc, care repetă cuvintele ei în arabă.

— Cum de s-a căsătorit cu tine, dacă el e templier?

De această dată, după ce cuvintele sultanului fură traduse, Elwen nu se mai uită la eunuc când răspunse.

— Templul nu ştie că suntem căsătoriţi.

— Şi-a riscat gradul de cavaler pentru tine?

— Da, murmură ea.

— Trebuie să te iubească!

Elwen nu răspunse. Se gândi la Garin şi o cuprinse durerea remuşcării, încă atât de vie. Intensitatea senzaţiei o făcea să nu poată rosti o vorbă.

Baybars nu avea nevoie însă de un răspuns.

— Atunci mă aştept să ştii de ce s-a dus la asasini, rosti el, cu o voce brusc autoritară şi aspră. De ce m-a vrut mort? Se ridică de pe tron, dominând-o pe Elwen de pe treptele estradei în vreme ce eunucul traducea. Vreau să-mi spui. Povesteşte-mi ce ţi-a spus el!

În cele din urmă Elwen înţelese de ce se afla acolo, de ce mamelucii veniseră după Will şi o luaseră pe ea în locul lui. Până în acel moment, şocul celor întâmplate o împiedicase să caute motivele capturării ei. Nu ştia ce e mai bine să răspundă, dar acum nu avea timp de ezitări. Baybars voia un răspuns şi voia unul care să îl satisfacă.

— I-aţi ucis tatăl, mărite sultan, îi spuse ea, încet, asigurându-se că eunucul o înţelege. La Safed. James Campbell era unul dintre cavalerii a căror execuţie aţi ordonat-o după asediu. De aceea s-a dus la asasini.

Baybars se încruntă, ascultându-l pe eunuc, apoi deveni imobil. Pe chipul lui jucau diverse stări emoţionale. Recunoaştere, mânie, triumf. Apoi totul fu înlocuit cu o oboseală profundă. Se prăbuşi pe tron, strângând cu mâinile capetele leilor de pe braţe, ca şi cum leii ar fi fost nişte babale pe un doc, iar el o navă în derivă, căutând cu disperare să acosteze la mal.

În toţi aceşti ani se gândise că tentativa de asasinat fusese orchestrată de conducătorii franci din Acra; baroni sau regi care îl doreau dispărut ca să-şi salveze posesiunile şi teritoriile. Nu crezuse niciodată că un singur om dintre miile şi miile pe care Baybars îi trimisese la moarte, fortăreaţă după fortăreaţă, oraş după oraş. Dorinţa de revanşă îl motivase pe Campbell până la capăt şi îl dusese la asasini. Iar Baybars cunoştea prea bine cântul hipnotizator de sirenă al răzbunării. Îl ştia perfect. De multe ori acel cântec de sirenă îl ţinuse treaz nopţile. Îi cântase la ureche în decursul anilor, ţinând timpul şi amintirile în loc. Fiecare viaţă pe care o luase, fiecare oraş cucerit şi fiecare armată măcelărită slujiseră la ostoirea acelui apel insistent, la umplerea vidului din interiorul lui, acolo unde chemarea răsuna fără încetare. Însă nimic nu-i adusese satisfacţie.

După Omar, acel spaţiu pur şi simplu se lărgise, deschizându-l pe sultan către zădărnicia unui apetit constant care nu fusese niciodată potolit, indiferent ce ar fi făcut. Îşi imaginase mereu că

acea chemare începuse cu ea, sclava tânără violată cu brutalitate şi apoi ucisă în faţa ochilor lui de către stăpânul lor, un fost cavaler templier, într-o altă viaţă petrecută în Alep. Însă moartea ei violentă doar lărgise gaura deja făcută de mongolii care-i invadaseră pământurile, determinând capturarea lui şi vânzarea către negustorii de sclavi, moment care îi schimbase întreaga viaţă. Iar acum răzbunarea ceruse o nouă victimă. De această dată, el era victima. La ordinele lui, tatăl acelui creştin murise, iar ca să se restabilească echilibrul Omar fusese luat de lângă el. Dintr-odată, Baybars înţelese, cu o limpezime de cristal, că n-avea să găsească niciodată vreun înlocuitor pentru ceea ce pierduse. Căutase asta acolo unde nu trebuia.

— Allah să mă ajute, şopti el, închizând ochii şi strângând leii din aur ca şi cum s-ar fi simţit înghiţit de pustietatea din sufletul lui. Ajută-mă.

Eunucul decise că nu trebuia să traducă ultimele cuvinte ale stăpânului său, aşa că în încăpere se lăsă tăcerea. Singurele sunete care se auzeau erau respiraţiile celor trei: cea a lui Elwen — rapidă şi scurtă, cea a eunucului — încordată şi discretă, şi cea a sultanului — vibrantă şi şuierătoare.

Într-un târziu, Baybars deschise ochii. Păreau umezi şi distanţi. Nici nu se uită la Elwen sau la eunuc când coborî treptele estradei şi părăsi încăperea.

În faţa zidurilor Damascului, Siria
17 iunie 1277

Sudoarea curgea de pe sprâncenele lui Will în vreme ce el şedea întins pe o buză de nisip şi se uita înspre oraşul Damasc. Era târziu în cursul dimineţii şi, deşi în aer plutea negura, forţa soarelui nu fusese cu nimic diminuată. Ba chiar ardea mai tare ca de obicei, reducând lumea de dedesubt la nemişcare. De acolo, Will dispunea de un punct bun de observaţie asupra oraşului şi a terenurilor din jur, cu drumul principal care ducea spre vest înspre Acra şerpuind din faţa porţilor. Pe o latură, Damascul era mărginit de un râu lat, cu malurile pline de livezi şi grădini verzi. În faţa zidurilor estice, o altă aşezare, de această dată compusă în întregime din corturi, acoperea o

câmpie deschisă cu o paletă largă de culori. Mijind ochii, Will putu zări maşini de luptă, aşa că bănui că acolo trebuia să se afle tabăra armatei mameluce. Urmărea drumul de ieşire de aproape o jumătate de oră şi văzuse un şuvoi constant de oameni, cămile şi cărucioare intrând şi ieşind prin porţile oraşului. Mulţumit că putea intra fără prea mare dificultate, se ridică în picioare şi se grăbi înapoi spre poteca îngustă unde îşi lăsase calul. Se urcă în şa şi ieşi dintre dealuri pentru a intra pe drumul spre oraş.

Drumul de la Acra fusese greu. Tunica simplă, cu care Will avusese înţelepciunea să-şi schimbe mantia de cavaler, era umedă şi murdară, iar sub ochi i se lăţeau, din cauza lipsei de somn şi a neliniştii, cearcăne cenuşiu-albăstrui. Când părăsise preceptoriul, Simon îi adusese, cu o faţă pe care se citea vinovăţia, un pachet plin cu provizii. Will abia dacă se atinsese de mâncare. Ştia că ar fi trebuit să o facă. Ştia că avea nevoie de toată energia, dar simpla vedere a bucatelor îi stârnise o senzaţie de greaţă. Nu reuşise decât să înghită câteva bucăţi de carne sărată cu o seară în urmă. În mintea lui jucau doar imagini şi amintiri cu Elwen, mai strălucitoare şi mai dulci decât fusese vreodată cazul în realitate. Imaginile îl zguduiseră, accentuând până la paradoxism teama care i se insinuase în suflet.

Privirea lui Will inspectă zidurile înalte ale oraşului, unghiurile ascuţite ale sutelor de acoperişuri, înmuiate ici şi colo de domurile rotunde ale moscheilor, toate mărşăluind în sus, stradă după stradă, înspre citadela regală care se ridica solidă pe fundalul cerului translucid, împodobită cu flamuri care atârnau inerte în aerul greu. Vederea citadelei îi provocă un moment de ezitare. Undeva în acea junglă de piatră se găsea Elwen. Deşi bănuia că ea e ţinută în citadelă, Will nu vedea cum ar fi putut spera să o găsească în acel palat gigantic, darămite să o mai şi salveze. Măcar trăia? Oare spera el prosteşte? Clătină din cap, ca pentru a-şi limpezi gândurile. Numai speranţa îl mai îndemna să meargă înainte. Planul lui era simplu. Avea să-l găsească pe Kalawun, dacă acesta se afla acolo, şi să-l implore să-l ajute.

După ce trecu pe lângă câţiva negustori cu cărucioare pline cu marfă, pe lângă două femei cu urcioare mari cu apă pe cap şi de mai mulţi soldaţi în cămăşi de zale, Will intră în oraş. Odată

ajuns înăuntru se văzu obligat să îşi mâne calul pe jos prin aglomeraţia de pe străzi. Ca oraş comercial major şi punct de oprire pe ruta de pelerinaj spre Mecca, Damascul avea o populaţie la fel de diversă ca şi Acra şi, cum mulţi dintre mameluci erau albi, Will nu trezi nicio suspiciune. Ştia însă că nu se putea baza prea mult timp pe acest lucru. Odată ajuns în citadelă, avea să fie imediat remarcat în hainele lui murdare, iar atunci era în pericol să fie recunoscut. Avea nevoie de o deghizare.

În vreme ce înainta, privirea lui Will măsura oamenii pe care îi întâlnea: negustori, muncitori, copii, cerşetori. Privirea lui adăstă cel mai mult asupra a doi soldaţi Bahri în hainele lor distincte, dar încetă să se mai uite după ei, căci îşi dădu seama că nu se poate bate cu amândoi. Merse aşa o vreme, intrând tot mai mult în oraş şi devenind tot mai nerăbdător, până ce ajunse în sfârşit într-o piaţă umbrită, unde se sprijini de un zid. Se îndreptă de spate după doar câteva clipe şi tocmai voia să-şi mâne calul spre o adăpătoare dintr-un colţ când privirea lui căzu asupra unui bărbat care ieşea singur dintr-o clădire aflată pe latura vestică a pieţei. Omul era îmbrăcat cu haine violet înspicate cu dungi negre şi aurii şi un turban pe potrivă înfăşurat în jurul capului. Will văzuse astfel de haine şi înainte. Era uniforma mesagerilor regali mameluci. Individul se îndrepta spre calul legat în apropiere de intrarea pe o stradă care şerpuia din piaţă şi acum se apleca pentru a slăbi legătura cu care fusese prins animalul. Will se apropie de el.

Citadela, Damasc
17 iunie 1277

Cu un sâsâit de frustrare, Khadir se ghemui, gemând, în mijlocul încăperii, înconjurat de un hăţiş de perne de mătase, mobilier răsturnat şi covoare destrămate. N-avea niciun rost. Oricât de mult şi-ar fi dorit, ea nu se găsea acolo. Căutase în fiecare cameră şi în fiecare colţ unde se aşezase de la întoarcere, dar fără niciun rezultat. Păpuşa dispăruse. Înșfăcând o pernă şi mototolind-o în mâini, Khadir îşi miji ochii şi încercă

să-şi dea seama când o văzuse ultima dată. Nu reuşi să-şi amintească nimic. Scoase un şuierat sinistru.

Timp de câţiva ani se luptase cu memoria. Era capabil să-şi amintească într-o secundă evenimente din copilărie, însă nu mai putea să-şi aducă aminte cu cine vorbise cu doar câteva ore în urmă. În mintea lui apăruseră goluri, zile lipsă, momente golite de conţinut. Iar situaţia se înrăutăţea continuu. Cu toată lupta lui cu sine, nu-şi putea aminti dacă luase păpuşa cu el în timpul campaniei militare. Să se fi aflat păpuşa încă în cuibul lui din Cairo, stând drăguţă şi inutilă la opt sute de kilometri depărtare?

Khadir intenţionase să comită fapta în Alep, cu ceva timp în urmă. Baybars organizase o petrecere înainte de plecarea cavaleriei spre Anatolia, iar el se gândise să strecoare câteva picături de otravă în băutura lui Kalawun, până să descopere lipsa păpuşii. În acea noapte căutase înnebunit prin întreaga tabără, dar până la ivirea zorilor nu reuşise s-o găsească, aşa că fusese nevoit să se uite, cu amărăciune, de pe întăriturile fortăreţei, cum Kalawun şi Baybars plecaseră unul lângă altul la luptă. Ajungând la concluzia că lăsase probabil păpuşa în Damasc, rostise toate blestemele pe care le cunoştea, scuipându-şi în pumni în fiecare noapte cât Kalawun fusese plecat, cerând cu glas tare ca o săgeată mongolă, un pas greşit pe cărările de munte sau un şarpe care să ţâşnească de sub o piatră să curme viaţa comandantului. Însă Kalawun se întorsese teafăr, împreună cu armata.

Când părăsiseră Damascul, Khadir ajunsese treptat la convingerea că fusese mai bine aşa. Un accident nefericit însemna ceva prea aleatoriu, prea lipsit de sens. Khadir voia să fie martor la moartea lui Kalawun: voia să deţină controlul sfârşitului omului care îi distrusese toate planurile cu atâta perseverenţă. Abia atunci ar fi putut savura pe deplin victoria. Însă toate aceste urzeli se reduseseră la zero atunci când revenise în Damasc şi se trezise că memoria îl lăsase iarăşi baltă, iar păpuşa nu era nicăieri. În ciuda sentimentului de frustrare, în sufletul lui începu să se insinueze o senzaţie de îngrijorare. Una era să eşueze în tentativa de a-l omorî pe Kalawun, şi cu totul altceva să nu mai dispună de singura

dovadă certă care îl putea lega pe Khadir de moartea Aishei, despre care tatăl ei continua să creadă că era din cauza lui.

Khadir se ridică brusc de pe jos. Nimic din toate acestea nu mai conta. Totul era doar un zgomot neplăcut în mintea lui, un zgomot inutil, care producea confuzie. Avea un singur lucru de făcut, şi încă repede. Baybars fusese stârnit de dovada că francii încercaseră cu adevărat să îl omoare, dar Kalawun deja intervenise pentru a-i abate atenţia sultanului, iar el ştia că Baybars avea să asculte, ca întotdeauna, răspunsul prudent şi măsurat al comandantului. Khadir putea reuşi şi fără ajutorul otravei. Mâna i se duse înspre pumnalul cu mâner de aur, împodobit cu rubinul de culoarea sângelui. O moarte demnă de un asasin. Crima avea să fie evidentă şi mai mult ca sigur avea să fie urmată de o anchetă, dar asta avea să-l ţină pe Baybars mai mult timp în Damasc, iar cu Kalawun dispărut, Khadir se putea asigura că sultanul nu avea să plece imediat spre Cairo, ci avea să pornească în fruntea armatei sale puternice împotriva cetăţii Acra. Pe Khadir nu-l deranja ca degetul acuzator pentru moartea lui Kalawun să fie îndreptat împotriva lui. Baybars n-avea să-l omoare niciodată; se temea prea tare ca prin asta să nu-şi pună propria viaţă în pericol. Khadir sădise cu multă vreme în urmă seminţele fricii în sufletul sultanului, făcându-l să creadă cu fanatism că vieţile lor erau irevocabil legate şi că moartea unuia avea să aducă şi moartea celuilalt. Era posibil să-l arunce în temniţă, dar un astfel de gând nu-l îngrijora prea mult pe Khadir. După luni de manevre subtile, Baraka reuşise în sfârşit să reintre în graţiile părintelui său, iar Khadir era sigur că prinţul i-ar fi putut asigura eliberarea. Mai mult decât atât, ambiţia tânărului se deşteptase în ultimul an, iar Khadir ştia prea bine că Baraka era acum pregătit să-l îndrume pe tatăl lui în direcţia potrivită.

Khadir se uită spre fereastră, unde draperiile delicate de muselină se unduiau în vântul fierbinte, încadrând imaginea cerului albastru. În curând acel albastru avea să devină negru, iar pe cer avea să răsară luna. În acea noapte avea să fie eclipsă. Khadir îşi exprimase temerile legate de fenomen de săptămâni întregi, iar ceva mai devreme insistase ca Baybars să-şi dubleze paza personală pe timpul nopţii şi să evite anumite

mâncăruri. Însă, aşa cum sublimase chiar sultanul, dispariţia unui mare conducător nu trebuia să se refere neapărat la moartea lui. Baybars spusese că putea fi vorba de un semn de rău augur pentru ilhan, Abaga sau alţi conducători: vreun rege franc ori un prinţ. Sau un înalt comandant. Khadir zâmbi în sinea lui pentru potrivire. Dacă cerul avea să ceară sânge în acea seară, atunci el avea să se asigure că o asemenea cerere avea să fie satisfăcută.

Simţindu-se sigur pe sine, Khadir plecă din cameră şi ieşi pe coridor. La jumătatea drumului se opri, privi în jurul lui, apoi se strecură printr-o arcadă îngustă înspre un şir de trepte care duceau în sus înspre labirintul de coridoare ale servitorilor.

***

Baraka Khan deschise uşa de la sala tronului cu înfiorare şi anticipaţie, după ce îi spusese gărzii de afară că tatăl lui îi ordonase să strângă nişte hârtii pe care sultanul le uitase înăuntru. După ce nu primiseră niciun ordin de la plecarea lui Baybars, adică de aproape o oră, gărzile îl lăsară pe prinţ să intre fără a scoate vreo vorbă.

Cei doi ocupanţi ai sălii tronului tresăriră la deschiderea uşilor. Privirea lui Baraka se opri mai întâi asupra femeii, care stătea la fereastră, cu părul ei auriu, luminat de la spate de soarele începutului de după-amiază, luminos ca un halou. Chipul ei era palid, iar ochii se uitară la Baraka fără să clipească. Aveau o nuanţă incredibilă de verde, care îl ducea pe Baraka cu gândul la apă, la un râu leneş vara sau la un lac de munte. Prinţul înghiţi în sec. Aruncând o privire fugară spre al doilea ocupant al încăperii, întinse o mână indiferentă în direcţia lui.

— Pleacă, îi ordonă el eunucului.

Eunucul ezită, dar nervii lui, deja întinşi la maximum de atitudinea imprevizibilă a sultanului, cedară şi omul porni iute spre uşă. Femeia se uită după el, apoi îşi întoarse privirea ei verde înspre tânăr. Baraka îşi dădu seama că în acea privire vedea forţă acolo unde înainte văzuse doar teamă. Constatarea îl debusolă pe moment şi îl făcu să-şi piardă din încredere. Ca să-şi mascheze nervozitatea, trânti uşa cu putere, îi puse zăvorul de siguranţă şi se duse la masa unde şezuse alături de guvernatori atunci când fusese adusă femeia. Tăblia era plină

de hârtii. Se prefăcu preocupat de răsfoirea lor, simţind în tot acest timp privirea femeii arzându-l în spate, provocându-i mâncărimi pe gât şi încălzindu-i faţa.

Baraka habar n-avea ce discutaseră femeia şi tatăl lui, nici de ce ea încă trăia. Însă îl intrigase profund faptul că sultanul părăsise sala tronului cu chipul scăldat în lacrimi. Furişându-se pe un coridor îngust atunci când Baybars le ordonase tuturor să iasă, Baraka îşi urmărise tatăl trecând pe lângă el în tăcere, cu acele lacrimi incredibile pe obraji. În întreaga lui viaţă de până atunci nu-şi văzuse tatăl plângând. Nici măcar nu-şi imaginase că aşa ceva era posibil. La început amuzat şi uluit, Baraka se ghemuise în locul unde stătea, încercând să ghicească ce anume se putuse întâmpla. Cu cât se gândise mai mult, cu atât mintea lui revenea la femeia cu părul de aur. Fusese instantaneu vrăjit când ea fusese adusă de soldaţi. Îi excitaseră aspectul ei şi frica animalică pe care ea o emitea. Însă ea să-l facă pe tatăl lui să plângă? Ei bine, şi asta îi stimula curiozitatea.

Încurajat după moartea Aishei de rolul jucat de el şi de faptul că escapadele lui amoroase erau din nou în siguranţă, Baraka îşi continuase aventurile lui săptămânale cu tinerele sclave, devenind tot mai îndrăzneţ în căutarea eliberării sexuale. De puţină vreme însă, începuse să nu se mai simtă satisfăcut. Sclavele se obişnuiseră cu pretenţiile lui, deveniseră docile şi supuse. Lui Baraka îi lipsea senzaţia fizică de putere pe care i-o oferise iniţial actul, când fetele erau speriate şi opuneau rezistenţă. Resimţea acea lipsă ca un foc interior. Dorinţele îi provocau dureri fizice şi îl făcuseră mai nerăbdător şi mai bădăran ca de obicei. Găsise însă şi momente de satisfacţie. Baraka nu ştia prea bine de ce luase păpuşa, dar faptul că o avea îi conferea un soi de sentiment de omnipotenţă. Îşi ţinea secretă comoara mortală, nu numai de Khadir, dar şi de toţi ceilalţi oameni din armata tatălui său. La petreceri îi urmărise pe toţi, simţind fiola fierbinte şi umedă în palma ascunsă sub masă, şi resimţise o imensă plăcere în faptul că toţi se găseau la mila lui şi că, asemenea unui zeu nemilos, putea oricând să-i ia viaţa oricăruia dintre ei.

Se auzi o voce în spatele lui şi Baraka se răsuci pe călcâie. Femeia vorbise. Dar el nu înţelegea ce spunea ea.

Femeia vorbi din nou, de această dată în arabă, cu ezitări.

— Cine eşti tu?

Baraka îşi ţinu respiraţia de surpriză. O femeie creştină, o prizonieră, i se adresa lui cu impertinenţă, *interogându-l* pe el în limba lui! Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Tăcere! ripostă el, înfuriat de privirea ei calmă.

Se simţi răzbunat când ea tresări. Probabil doar se prefăcea că nu-i este frică. În realitate, crezu Baraka, era îngrozită. Ideea îl îmboldi brusc şi îl făcu să se ducă spre ea. Fiecare pas pe care îl făcea îl excita mai tare, în vreme ce ea se dădea înapoi, privind în jur, căutând o portiţă de scăpare.

În cele din urmă o prinse la fereastră. Chipul ei palid se îmbujorase şi părea o întruchipare a stării de alarmă. Femeia vorbea repede într-o limbă neînţeleasă de el. Prinse câteva cuvinte în arabă amestecate în şuvoi, însă nu mai era dispus să asculte. Apropierea şi groaza ei îl chemau ca un drog, alungându-i teama că ar putea fi prins. Nu mai văzu nimic altceva în afara fiinţei ei. Nu-i mai păsa ce-i făcuse tatălui său sau de ce acesta îi cruţase viaţa. Baraka îşi dorea un singur lucru.

33

Citadela, Damasc
17 iunie 1277

Ajuns înapoi în camera lui, Kalawun îşi turnă apă într-o cupă. Proaspăt scoasă din puţul citadelei, apa avea un gust mineral şi înviorător. Era rece ca gheaţa. Kalawun bău prea rapid, astfel că fruntea îi fu străbătută de un junghi dureros. Închise ochii ca să lase durerea să treacă şi revăzu în minte femeia stând singură în sala tronului, uitându-se fix după el în vreme ce el se dădea înapoi cu spatele. Odată cu imaginea, în mintea lui se auzi o voce care îi spunea să se întoarcă în sala tronului. Era ascultat de sultan. O putea salva pe femeie. În realitate însă, îi era frică. Îi era frică să nu-l mânie pe Baybars şi să nu-şi pericliteze poziţia, frică să nu trezească bănuieli legate de motivele pentru care ar fi vrut ca ea să trăiască. Însă cel mai mult îi era frică de durerea neaşteptată pe care i-o provocase amintirea fetei sale.

Deschizând ochii, Kalawun îşi turnă o nouă porţie de apă şi duse cupa la buze ca să bea, dar o lăsă jos înainte ca aceasta să-i atingă buzele. Pe masă, alături de urciorul cu apă, se găsea o tavă de argint cu fructe: piersici, struguri, banane. Fructele se ofileau şi se încingeau în căldura din încăpere. Se uită la ele, întrebându-se dacă îi era foame, dar durerea nu se lăsa ignorată sau negată aşa de uşor. Dintr-odată fructele reprezentau o nouă expresie a unei vieţi terminate. Aisha n-avea să se mai legene niciodată pe genunchiul lui, cu degetele lipicioase de la sucul de piersici, şi să-i povestească cu vocea ei intensă cum îi fusese ziua. Kalawun îşi lipi palmele de masă, înfigându-şi degetele în lemn până ce acestea se făcură albe, apoi, cu o singură mişcare brutală, mătură tava şi urciorul de pe masă, împrăştiind apă şi fructe peste tot. În vreme ce urciorul se făcea ţăndări, iar un ciorchine de struguri verzi se zdrobea de podea, Kalawun simţi o prezenţă în spatele lui. Vru să se întoarcă. Prea târziu. Un braţ se furişă în raza lui vizuală, venind din spate într-un fulger de auriu şi roşu. Simţi lama unui pumnal la gât şi un miros rânced de igrasie şi putreziciune.

— *Şarpe!* se auzi vocea lui Khadir sâsâind la urechea lui. Te-am prins!

Furişându-şi privirea în dreapta, înspre uşa închisă a camerei, Kalawun îşi dădu seama că ghicitorul trebuia să se fi furişat prin coridorul servitorilor în dormitorul lui. Încercă să se întoarcă, dar simţi o arsură când Khadir îi apăsă lama pe gât, tăind pielea. Rămase nemişcat.

— Ce faci, Khadir? îngăimă el, luptându-se să-şi păstreze vocea calmă.

Bătrânul nu luă în seamă tonul lui conciliant.

— Am aşteptat asta atâta vreme. Atâta vreme! Acum plasa pe care ai aruncat-o în jurul stăpânului meu se va destrăma. El îi va distruge pe francii necredincioşi, aşa cum am prezis eu, iar tu nu-l vei mai putea opri!

— Baybars e propriul lui stăpân, Khadir. El a luat decizia să se concentreze asupra mongolilor şi nu a francilor. În cele din urmă, nu a contat ce am spus eu.

— Minciuni! şuieră Khadir. E fapta *ta.* Acţiunile şi vorbele tale, o, atâtea, *atâtea* vorbe l-au abătut pe stăpânul meu de la calea lui. Nu cunosc motivul, dar adevărul e limpede ca apa. Tu l-ai orbit, l-ai asurzit, l-ai încovoiat după voinţa ta, i-ai întors faţa de la creştini. Acum vorbeşti ca să-ţi scapi pielea. Toate sunt minciuni!

— Nu, Khadir, eu…

— Voiam să te otrăvesc, i-o reteză ghicitorul, pe un ton aproape întrebător, aşa cum am făcut cu fata ta.

Kalawun încremeni. Respiră adânc.

— Dar aşa îţi pot vedea teama, continuă Khadir. Adulmecă aerul prin nările lăţite. O pot *mirosi.* Ghicitorul era atât de absorbit de îndeplinirea dorinţei sale, că nu observă când uşa principală a camerei se deschide tăcută în spatele lui. Aşa, Amir Kalawun, când o să mori o să-ţi simt sufletul alunecându-mi printre degete!

— Dă-i drumul.

Khadir îşi răsuci capul la auzul vocii. Ochii i se făcură mari când văzură un bărbat în spatele lui care ţinea în mână o sabie scurtă. Omul purta veşminte de mesager regal şi avea o geantă pentru mesaje aruncată peste umăr, dar vorbea într-o arabă

greoaie. O clipă mai târziu, îl recunoscu. Scoase un ţipăt de furie, care se transformă repede într-un urlet atunci când Kalawun se smulse cu putere din strânsoarea lui, dezechilibrându-l. Khadir lovi imprecis într-o mişcare largă a mâinii cu pumnalul. Kalawun reuşi să se elibereze. Bătrânul reacţionă însă rapid şi lovi iarăşi. Rubinul luci în lumina soarelui, iar lama pumnalului tăie braţul lui Kalawun, pe care acesta reuşise să şi-l ridice ca scut de apărare. Se auzi un zgomot de haine tăiate şi chipul comandantului se schimonosi de durere. Khadir scoase un alt urlet de furie şi se repezi iarăşi la el, dar de această dată Kalawun reuşi să-l prindă de încheietura mâinii.

Will îi sări în ajutor.

— Nu! strigă Kalawun. E al meu!

Mâneca hainei era tăiată, şi de undeva de dedesubt ţâşnea cu putere sânge, dar, chiar dacă efortul îi provoca o durere cumplită, Kalawun îl prinse pe ghicitor într-o strânsoare de cleşte. Cu faţa roşie de efort, cu spume la gură, Kalawun răsuci încheietura lui Khadir până ce vârful pumnalului ajunse pe gâtul bătrânului.

Cu propria faţă încordată de efort, Khadir încercă să i se opună. Însă, deşi fostul asasin era agil pentru vârsta lui, nu se putea opune forţei comandantului.

Încet, dar sigur, vârful pumnalului se apropie milimetru cu milimetru de faţa lui Khadir. Ghicitorul icni. Faţa i se făcu vineţie şi venele i se umflară ca nişte şerpi pe gât. Lovi fără milă din picioarele goale, dar Kalawun rezistă. Brusc, puterile îl părăsiră pe Khadir. Gura i se căscă de uimire. Menţinând mâna scheletică şi plină de pete a ghicitorului pe mâner, Kalawun împinse pumnalul spre ţintă cu un ţipăt de efort. Pumnalul se înfipse în gâtul lui Khadir şi îl străpunse de jos în sus, înspre baza craniului, ieşind pe partea cealaltă. Din gura bătrânului ţâşni un şuvoi de sânge, împroşcând faţa lui Kalawun. Khadir gâlgâi ceva, se înecă, apoi se lăsă moale în strânsoarea comandantului. O miasmă pestilenţială umplu încăperea când vezica urinară şi intestinele lui îşi goliră instinctiv conţinutul. Apoi spasmele bătrânului se potoliră şi Khadir se prăbuşi pe podea.

Kalawun îi dădu drumul şi se sprijini de masă, căutând cu disperare aerul şi strângându-şi braţul care sângera din abundenţă. Se uită la Will, care îl privi în tăcere, apoi la Khadir, care zăcea în amestecul de fructe mânjite de sânge, dejecţii umane şi cioburi. Ochii ghicitorului erau deschişi, iar gura, pieptul şi podeaua din jurul lui erau pline de sânge. La fel ca şi rubinul de pe pumnal.

— E mort, rosti Kalawun pe un ton lipsit de vlagă, după care se clătină pe picioare.

Will făcu un pas înainte şi îl prinse.

— Ai o rană serioasă.

— Voi supravieţui. Kalawun îşi şterse gura cu dosul palmei, mânjindu-se cu picături din sângele lui Khadir. N-ar fi trebuit să vii aici. Or să te omoare.

— Trebuia să vin.

Kalawun oftă din rărunchi şi îşi apăsa rana mai bine cu palma, făcând o grimasă de durere.

— Am trimis un ofiţer de-al meu ca să te avertizeze, dar nu a ajuns la timp. Făcu o pauză. În ciuda circumstanţelor, mă bucur să te văd. Nu eram sigur ce s-a întâmplat la Mecca sau dacă tu…

Lăsă fraza neterminată şi privi în jos la cadavrul lui Khadir.

— De ce nu ne-ai avertizat că îţi trimiţi propriile forţe ca să protejezi Piatra? îl întrebă Will, pe un ton din care nu-şi putu ascunde mânia. Nu te-ai gândit că poţi pune în pericol viaţa mea şi pe cele ale oamenilor mei?

— Nu mi-ai spus nimic despre planurile tale în mesaj. Nu ştiam cum aveai să procedezi ca să împiedici furtul.

— Nu puteam risca să dezvălui o asemenea informaţie într-o scrisoare. Trebuia să…

— Îmi dau seama de asta, i-o reteză Kalawun. Sincer, n-am vrut să te înşel. Dar trebuie să pricepi că nu mă puteam baza doar pe promisiunea ta, cel puţin nu în cazul celei mai sfinte relicve a poporului meu. Orice risc pentru oamenii tăi, chiar şi pentru tine, era depăşit de necesitatea de a păstra Piatra în siguranţă, atât pentru poporul meu, cât şi pentru al tău. Îmi pare rău, William. A fost doar încă un sacrificiu. Se sprijini greoi de

masă, simţind sângele cum curge fierbinte pe braţul lui. Mă înţelegi?

Will încuviinţă după câteva secunde. Chiar înţelegea.

Brusc, Kalawun râse, cu o grimasă de durere pe chip.

— Uneori mă întreb dacă merită ceva preţul pe care tu şi cu mine îl plătim. Uneori cred… Tăcu imediat ce prin uşa deschisă se auziră ţipetele slabe, dar clare, ale unei femei. Soţia ta, rosti el repede.

Baybars auzi ţipetele în vreme ce se îndrepta spre sala tronului, cufundat în gânduri şi preocupat. Capul i se ridică imediat. Mări pasul pe coridor şi aproape că o luă la fugă când văzu gărzile palatului, pe care le lăsase afară, bătând în uşile sălii.

— Deschideţi uşile! tună el când ajunse în dreptul lor.

— Sunt zăvorâte, stăpâne, rosti una dintre gărzi, dându-se la o parte la apropierea sultanului.

Dinăuntru se auzi un nou ţipăt, retezat repede, după care urmară zgomote de lucruri căzând, un bufnet înfundat şi sunet de sticlă spartă.

— Plecaţi, porunci Baybars, înfigându-şi umărul în uşi. Lemnul gros vibră, dar nu vru să cedeze. Cine le-a zăvorât? ceru el să afle, pregătindu-se să încerce din nou.

— Fiul tău, stăpâne, răspunse una dintre gărzi, înspăimântată.

Baybars se încruntă.

— Fiul meu?

Se uită la uşi, se dădu înapoi, apoi le izbi cu toată forţa. De cealaltă parte, bolţurile de prindere ale zăvorului săriră de la locul lor şi se rupseră. Uşile zburară înăuntru.

Lângă fereastră, o masă mică fusese răsturnată, determinând căderea urciorului aflat pe ea şi spargerea lui în mii de cioburi. Două siluete se vedeau pe podea. Una era a lui Baraka Khan. Se găsea deasupra femeii prizoniere, cu o mână strângând tare mâna ei în încercarea de a o ţine lipită de podea, iar cu cealaltă acoperind parţial gura femeii. Părul ei se răsfrânsese peste chip, iar rochia albă îi fusese ruptă în faţă, dezvelind o bucată de piele albă, de la gât la sân. În mintea lui Baybars apăru amintirea unei scene sângeroase petrecute demult. Se apropie în fugă de scena luptei, simţind la fiecare pas cum îi creşte furia.

Văzându-şi tatăl cum vine ca o furtună, Baraka se ridică de pe femeie.

— A încercat să evadeze! izbucni el. Înainte de a se ridica însă, Baybars întindea deja mâna şi îl trăgea în sus de spatele tunicii lui de mătase, care se rupse la subsuori din pricina violenţei mişcării. Tată! Te rog! încercam să o opresc de la…

— Ştiu ce făceai! tună Baybars, trăgându-şi fiul spre el.

Se auzi un pocnet răsunător când sultanul îl plesni pe Baraka peste faţă, mutând capul tânărului într-o parte. Pe obrazul prinţului apăru imediat o pată, albă la început, apoi stacojie. Apoi Baybars îl lovi cu violenţă în piept.

Baraka se dădu înapoi, se împiedică de picioarele mesei răsturnate şi căzu cât era de lung pe podea, ţipând de durere când capul i se lovi de dale şi în craniu i se înfipseră cioburi din urciorul spart.

— Te rog, tată! strigă el cu disperare, încercând să se ridice de pe jos.

Femeia era acum în picioare şi căuta să îşi acopere goliciunea cu rochia ruptă, dar nici sultanul şi nici Baraka nu se mai uitau la ea.

— Crezi că nu ştiu? tună Baybars, pornind spre Baraka. Tivul mantiei agăţă mai multe cioburi şi le târî pe podea cu un sunet ca de unghii zgâriind sticla. Mă crezi orb? *Idiot?*

— Ce…

— *Ştiu!* urlă Baybars. Ştiu ce faci cu sclavele mele!

Baraka încremeni. I se pusese un nod în gât şi nu mai putea vorbi.

— De ce crezi că te-am luat în această campanie? continuă Baybars. Crezi că pentru sfaturile tale? Pentru curajul tău? Râse dispreţuitor şi se opri la fel de brusc precum începuse. Te-am luat cu mine ca să te ţin departe de haremul meu! Clătină din cap. O vreme am crezut că tăcerea ta şi noua ta dorinţă de solitudine, departe de influenţa periculoasă a prietenilor tăi, reprezentau un semn al dorinţei tale de a te potoli şi de a te apuca de muncă, de a fi gata să fii omul care speram să ajungi. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Fetele alea erau ale mele, erau cadouri pentru mine. Pe unele le-aş fi putut lua drept soţii! Mă

dezgustă că ai lucrat pe la spatele meu ca să-ţi faci poftele cu ele ca un câine în călduri. Mă *dezguşti!*

Dădu furios cu piciorul, lovindu-l pe Baraka în partea laterală a corpului.

Prinţul se încovrigă şi icni de durere. Se lipi mai tare de podea, căutând să scape de furia tatălui său. Însă Baybars veni din nou după el şi se aplecă pentru a-l ridica în picioare. Simţind cum tatăl îl prinde de gulerul tunicii, Baraka întinse disperat mâna, căutând ceva de care să se agaţe. Degetele lui găsiră un ciob din urciorul spart. Când Baybars îl trase în sus, Baraka întinse ciobul spre faţa tatălui său. Se opri la câţiva milimetri de obrazul sultanului. Încremeniră amândoi, cu ciobul tăios între ei, mânjit de o linie subţire roşie pe margine, acolo unde Baraka se tăiase atunci când îl luase de pe jos. Din afara sălii tronului se auzea o mare agitaţie, dar niciunul dintre ei nu privi într-acolo. Întreaga lor atenţie era îndreptată unul asupra celuilalt. În privirile lor se citeau fără putinţă de tăgadă ura, dezgustul şi dezamăgirea acumulată în atâţia ani între ei. Răsuflările lor acopereau ciobul cu o peliculă fină, ca o ceaţă.

Nasul lui Baraka începuse să curgă, iar de pe sprâncene îi cădeau broboane de sudoare, udându-i părul ondulat. Ochii i se transformaseră în două tăieturi aprige, fără vreo urmă de lacrimă în ele.

— Poate că ţi-am distrus haremul, tată, rosti el, cu o voce ciudat de străină pentru Baybars, lipsită de dragoste, respect sau chiar teamă. Dar tu ţi-ai distrus poziţia. Khadir, Mahmud, Yusuf, atâţia de la Curtea ta au sperat să-ţi ţii angajamentul şi să-i lichidezi pe creştini, dar tu nu ai ascultat. Ştii câţi oameni de-ai tăi sunt acum împotriva ta? Câţi vor să te vadă mort? Dar eu sunt dornic şi gata să fac ceea ce tu nu vrei. Eşti un *laş,* tată.

Ochii albaştri ai sultanului se măriră. Baybars smulse ciobul din mâna lui Baraka şi se tăie în el. Aruncă ciobul şi îl scutură pe tânăr ca pe o păpuşă dezarticulată.

— Eşti gata, nu-i aşa? Ei bine, să vedem cât eşti de gata fără un *regat!* Se opri din scuturat şi apelă la pumni. Se apucă să-l lovească pe Baraka până ce încheieturile pumnilor i se înroşiră de sânge. Într-un târziu, se opri, gâfâind. Nu te vei urca pe tron după ce eu nu voi mai fi, Baraka, icni el. Nu eşti potrivit să

conduci poporul nostru. Fratele tău, Salamish, va fi moştenitorul meu. Baybars se îndepărtă de trupul însângerat al fiului său, care căzu şi se făcu covrig pe dale. Am încercat, şopti el, să te fac… Umerii îi căzură. Am încercat.

***

În vreme ce gonea pe coridor pe urmele lui Kalawun, Will zări pe cineva ieşind ca o furtună din sala tronului. Prin uşile deschise ale încăperii putea auzi o discuţie aprinsă.

— Elwen!

Una dintre gărzile palatului se duse repede spre Elwen, cealaltă se întoarse la strigătul lui Will. Ochii omului se măriră când îi văzu pe Kalawun şi pe un mesager regal apropiindu-se de el. Elwen strigă când celălalt soldat de pază o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa la perete, lipind-o de el. Will se năpusti asupra lui înainte ca tovarăşul lui să-l poată avertiza de pericol şi îl lovi furios cu cotul în faţă, îndepărtându-l de Elwen. Apoi îl prinse pe om de păr şi îl izbi cu capul de perete. Kalawun se ocupă de celălalt soldat, trimiţându-l în lumea viselor cu mânerul sabiei. Elwen ţipă din nou când Will o prinse de braţ.

— Elwen!

Privirea ei se opri, şocată şi nedumerită, asupra lui.

— Întoarceţi-vă în camera mea, rosti iute Kalawun, băgându-şi sabia în teacă. Strângând din dinţi de durere, îşi apăsă rana cu mâna. În spatele unei tapiserii din dormitorul meu se află un coridor. Urmaţi-l până ce ajungeţi la un şir de trepte care coboară. La baza lor cotiţi la dreapta şi veţi ajunge lângă bucătărie.

— Kalawun… începu Will.

Dinspre sala tronului se auziră alte strigăte.

— Ascultaţi! şuieră Kalawun, prinzându-l pe Will de umăr şi întorcându-l în direcţia apartamentului său. În spatele bucătăriei se găseşte un coridor al servitorilor care duce dincolo de ziduri printr-o poartă mică, spre oraş. Acolo se află o moschee, în apropiere de un târg de vite în piaţa principală. Duceţi-vă şi găsiţi un loc unde să vă ascundeţi. Vă voi trimite oameni cu cai. Vă vor lăsa animalele la intrarea în moschee. Îi dădu drumul lui Will, lăsând o urmă de sânge pe umărul lui. *Plecaţi!*

34

Drumul Damascului, Siria
17 iunie 1277

După ce inspectă caii, Will luă o ploscă de apă dintr-un harnaşament şi se întoarse la locul unde şedea Elwen, pe o ieşitură stâncoasă. Era învelită cu o pătură, cu genunchii la piept şi cu privirea fixată pe drumul care cobora din spatele lor, pierzându-se în depărtare. Luna atârna jos pe cer, transformând noaptea într-o zi fantomatică. Vârfurile copacilor din valea de sub ei, care se înşirau de-a lungul albiei unui râu, păreau ca nişte nori în lumina argintie, iar nisipul deşertului nemărginit semăna cu o pudră de nea.

Dinţii lui Elwen clănţăneau. Respiraţia ei caldă genera apariţia unor norişori în aer. Will se căţără lângă ea şi îi dădu plosca. Elwen o luă, dar nu bău.

— Ar fi trebuit să găsesc lemne pentru un foc, îngăimă el, dându-şi jos propria pătură şi punând-o în jurul umerilor ei. Peste rochia ruptă, Elwen purta haina de mătase pe care Will o furase de la mesagerul regal. Violetul-închis părea gri în lumina lunii, iar mătasea licărea precum un val de apă peste picioarele ei. Tu ai mai multă nevoie de ea, rosti el când Elwen încercă să protesteze.

Se înălţă pe ieşitura de stâncă, simţind cum îl cuprinde frigul.

— Tot mai eşti îngrijorat că vor veni după noi?

Will întoarse capul auzind-o pe Elwen şi negă cu vehemenţă, dar îşi îndreptă repede privirea din nou spre drum. Încordarea pe care o resimţise de când fugiseră din citadelă nu se diminuă în ciuda asigurării sale.

După o aşteptare agonizantă în apropiere de moscheea din oraş, oamenii lui Kalawun îşi făcuseră apariţia şi lăsaseră doi superbi armăsari arabi, încărcaţi cu provizii, lângă intrarea în lăcaşul de cult. Will şi Elwen ieşiseră călare cât putuseră de repede din oraş. Cavalerul ar fi vrut să pună o distanţă cât mai mare între ei şi porţile Damascului. În afară de călătorii obişnuiţi, de negustori şi de fermieri, nu văzuseră pe nimeni

altcineva pe drum. Deşi Will se aştepta la asta, părea că nimeni nu pornise în urmărirea lor. Schimbaseră doar câteva cuvinte între ei, amândoi prea căzuţi pe gânduri ca să întreţină o conversaţie.

— Stai lângă mine?

Will îşi luă privirea de la drum. Elwen se uita la el. Obrajii ei supţi păreau şi mai traşi în lumină, iar chipul i se scofâlcise. După ce părăsiseră Damascul, observând când de slăbită şi de trasă la faţă era Elwen, Will îşi amintise ceea ce îi spusese Simon în preceptoriu şi o întrebase despre aparenta ei suferinţă. Elwen însă preferase să evite subiectul, spunându-i că nu avea nicio importanţă. Nu insistase, aşa cum nici ea nu-l întrebase despre Mecca. Ca şi cum între timp se petrecuseră prea multe lucruri pentru fiecare. Se simţeau stânjeniţi unul în compania celuilalt, ca nişte străini, după atâtea luni de despărţire. Uitându-se acum la ea, Will îşi dădu şocat seama cât de mult noroc avusese ca să o salveze, şi stânjeneala i se risipi ca prin farmec. Se duse la ea şi se aşeză, apucându-i mâinile ei în propriile mâini. Erau reci şi netede. Doamne, aproape că o pierduse. Închise ochii şi şopti o rugăciune de mulţumire pentru salvarea vieţii ei.

— Elwen, începu el, după care se opri din pricina emoţiilor.

Ea îl privi, cu ochi tot mai strălucitori.

— Îmi pare aşa de rău.

— Pentru ce? întrebă el cu voce îngroşată.

Elwen făcu o pauză, apoi zise, ezitând:

— Pentru… că te-am pus în primejdie. E vina mea. N-ar fi trebuit să le spun acelor soldaţi că sunt soţia ta. Ar fi trebuit să mint, dar n-am ştiut cum să… Brusc, îşi dădu seama. Simon?

— E bine, răspunse Will, urmărind-o cum îşi închide ochii de uşurare. Dar nu-mi dau seama cum de poţi crede că e vina ta.

Ea îşi plecă privirea.

— Nu-i vorba doar de asta, şopti Elwen. E…

— Dacă n-aş fi pus la cale asasinarea lui Baybars, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, continuă Will, ca şi cum n-ar fi auzit-o. De-asta ai fost luată tu. Din pricina mea.

— Nu, Will, eu… Sunt şi alte lucruri, lucruri pe care trebuie să ţi le spun că…

— Lasă-mă să vorbesc. Te rog, i-o reteză el. Trebuie să spun asta. Ar fi trebuit să o spun mai demult, dar… Ezită. Nu. Ar fi trebuit să o spun *de ani buni.* Doar că mereu a apărut câte o scuză sau câte o diversiune. Credeam că ştiu ce vreau, dar nu era aşa. Când m-am întors de la Mecca am fost bucuros că am împiedicat jaful, sincer, dar sentimentul n-a însemnat nimic în comparaţie cu ce am simţit când călăream spre Damasc, ştiind că tu poţi fi… Icni. Că poţi fi moartă. Mi-am dat seama că eşti mai importantă pentru mine decât…

Spre uimirea lui Elwen, vocea lui Will se stinse şi el începu să plângă cu suspine, din capul pieptului. Elwen îl luă în braţe, chiar dacă gestul făcu imediat ca pătura în care era învelită să-i cadă de pe umeri.

După un timp, suspinele încetară. Will îşi înălţă privirea ca să se uite la ea.

— Mai vrei să te măriţi cu mine?

Elwen izbucni uluită în râs, apoi văzu că el vorbise serios. Râsul îi dispăru. Se uită fix la el, şocată. În timp ce îl privea, Will păru să se transforme într-o siluetă fantomatică. Elwen se uită în sus şi scoase un icnet de surpriză. Pe lună apăruse o umbră, ca un arc întunecat în jurul marginii.

Will îi urmări privirea.

— Eclipsa, zise el încet.

Se ridicară amândoi şi urmăriră o vreme fenomenul. Întrebarea lui continua să atârne fără răspuns între ei, în vreme ce umbra aruncată de eclipsă se alungea încet pe pământ, ca o pată neagră. La un moment dat, Will simţi cum Elwen îl ia de mână.

— Sunt însărcinată.

Will tresări violent, fără să ştie exact motivul, apoi simţi cum se petrece o schimbare în interiorul lui. Încordarea dispăru. Se simţi mai uşor şi mai calm. Să fi fost vestea despre copil? Nu se gândise până atunci la un urmaş. De ce ar fi făcut-o? Dacă o căsătorie era imposibilă pentru un cavaler, ei bine asta nu însemna nimic prin comparaţie cu a avea un copil. Nu. Nu era vorba atât de mult despre ideea copilului în sine, ci despre faptul că aşa ceva *era* posibil. Îşi spusese că nu poate fi împreună cu Elwen, dar fusese împreună cu ea de atâţia ani.

Auzi cum ea expiră uşor, după care o auzi vorbind, din nou în şoaptă.

— Da. Răspunsul meu este da.

Will îi mângâie mâna, iar pe chip îi înflori un zâmbet în vreme ce, deasupra lor, luna dispărea treptat. Cu privirea aţintită pe cer, nu observă că Elwen îşi ţinea ochii închişi.

Citadela, Damasc
17 iunie 1277

Kalawun stătea în patru labe şi freca podeaua. Apa din hârdăul de lângă el era închisă la culoare din pricina sângelui, la fel ca şi cârpa de şters. Sângele era împrăştiat pretutindeni. Îi putea simţi gustul sălciu de fiecare dată când înghiţea. Lumina lunii transforma în forme ciudate obiectele cunoscute din încăpere. Eclipsa începuse cu ceva vreme în urmă şi acum se apropia de faza maximă. Luna ajunsese de culoare roşu-arămiu. Arăta ca un ochi umflat şi bolnav. Proptindu-se pe călcâie, Kalawun stoarse cârpa în hârdău şi îşi şterse sprâncenele cu dosul palmei. Privirea lui era inevitabil atrasă de cadavrul lui Khadir, înfăşurat în cearşafuri de mătase, ca o omidă în cocon, şi proptit de zidul de lângă uşă.

După ce îl lăsase pe Will să o ia la fugă prin coridor, Kalawun intrase în sala tronului şi îl găsise pe Baraka pe podea, pe Baybars stând deasupra lui cu pumnii încleştaţi şi privirea goală. La vederea lui, sultanul ieşise din încăpere fără a scoate vreo vorbă. Kalawun îl ajutase pe Baraka să se ridice, însă, când încercase să îl ducă la doctorii din citadelă, tânărul se îndepărtase, spunându-i pe un ton de gheaţă şi lipsit de orice emoţie că voia să fie lăsat în pace. Ştiind că trebuie să facă rost de cai pentru Will, Kalawun îi dăduse drumul. Între timp, fusese aproape să leşine din pricina sângelui pierdut. Înainte de a putea găsi doi ofiţeri care să ducă animalele şi proviziile la moschee, se trezise confruntat cu problema gărzilor inconştiente, care continuau să zacă lângă sala tronului. Baybars trecuse pe lângă bieţii oameni fără să le arunce vreo privire, însă Kalawun ştia prea bine că nu va trece prea multă vreme până ce vor începe întrebările despre fuga femeii.

În cele din urmă, ceruse ca soldaţii să fie duşi la infirmerie, spunându-i guvernatorului Damascului, care aflase despre cele întâmplate, că un bărbat forţase intrarea în citadelă şi îi atacase pe oamenii lui Kalawun. În vreme ce braţul îi era cusut de doctorul citadelei, comandantul îi explicase guvernatorului că se luase după intrus, dar acesta ajunsese la gărzi înainte ca el să-l poată opri şi le atacase, după care plecase cu prizoniera. El, Kalawun, încercase să-l împiedice pe individ să fugă, dar fusese rănit când atacatorul scosese o sabie de la brâu. Crezuse că a reuşit să-l convingă pe guvernator cu povestea lui, dar fusese lăsat să aştepte până ce gărzile aveau să-şi vină în fire. Copleşiţi de prezenţa comandantului mameluc şi ascultând ameţiţi versiunea lui despre evenimente, ambii oameni păruseră convinşi că el, Kalawun, se luase după atacatorul lor. Însă, cu o strângere de inimă, Kalawun bănuia că doar timpul va arăta dacă cei doi oameni aveau să-şi amintească ce se întâmplase cu adevărat. După ce îşi trimisese oamenii la moschee, Kalawun se apucase să medieze între guvernator, care ar fi vrut să trimită soldaţi după atacator, şi un Baybars tăcut, care la început refuzase să îl vadă, apoi îi spusese să oprească orice căutare a femeii şi a salvatorului ei. Pentru el chestiunea nu mai avea importanţă.

Kalawun lăsă cârpa în hârdău şi se ridică în picioare, strâmbându-se de durere. Braţul îi trimitea junghiuri până la creier. Între cusăturile curate realizate de doctor apăruseră picături de sânge proaspăt. Kalawun trecuse de punctul de epuizare. Corpul i se mişca precum un automat, ca şi cum mintea adormise deja, iar restul trupului uitase să se supună comenzii creierului. Se duse ameţit către cadavrul înfăşurat şi tocmai se apucase să îl tragă pe podeaua udă către dormitor când se auzi o bătaie în uşă. Se opri, şocat, şi simţi cum îl inundă un val de adrenalină. Trase repede leşul lui Khadir până în dormitor, după care crăpă uşa.

Unul dintre eunucii lui Baybars aştepta pe coridor. Omul se înclină.

— Amir Kalawun. Sultanul solicită prezenţa dumneavoastră în sala tronului.

Kalawun îşi drese glasul.

— Vin imediat.

Eunucul aşteptă afară, lăsându-l pe Kalawun să se schimbe de hainele murdare şi să se spele de sângele lui Khadir de pe mâini. După ce termină, comandantul îl urmă, îngrijorat, pe eunuc înspre sala tronului. Oare deja fusese remarcată lipsa ghicitorului?

Sultanul stătea în faţa ferestrelor, scăldat în lumina uşor roşiatică a lunii. Sala tronului era surprinzător de goală. Dintr-odată se putea remarca importanţa servitorilor, prin absenţa lor. Mizeria de pe jos fusese curăţată şi acum doar aşchiile de lemn din jurul zăvorului uşii mai puteau dezvălui ceva din actele de violenţă petrecute acolo.

La intrarea lui Kalawun, Baybars îşi întoarse privirea spre el.

— Amir. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Stăpâne?

— Vreau să convoci o întrunire cu şeful meu de stat-major. Fă-o discret. Încă nu vreau ca altcineva să afle despre asta.

— Să afle despre ce anume, stăpâne? întrebă Kalawun în vreme ce Baybars plecă de la fereastră şi urcă pe estradă.

Sultanul luă o cupă incrustată cu pietre preţioase, plină cu lapte bătut, de pe masa de lângă tron. Kalawun aruncă o privire prin camera plină de umbre în timp ce Baybars bău, dus pe gânduri.

— E întuneric aici, stăpâne. Să pun servitorii să facă lumină?

— Nu, răspunse Baybars, aşezându-se pe tron. Vreau să urmăresc eclipsa. Schiţă un zâmbet amar. Credeam că va fi şi Khadir aici ca s-o urmărească. Sau cel puţin ca să-mi spună că nu dispun de suficienţi paznici. L-ai văzut?

— Nu, rosti Kalawun, un pic prea repede.

Baybars nu păru să observe. Mai luă câteva guri de lapte fermentat.

— Lucrurile s-au schimbat, Kalawun. Iar eu mă simt mai bine. Acum ştiu ce trebuie să fac. M-am înconjurat prea mult timp de oameni care se tem de mine în loc să mă respecte. Aş prefera doar câţiva sfătuitori loiali faţă de numeroşii consilieri care mă dispreţuiesc în secret.

— Oamenii tăi nu te dispreţuiesc, ripostă Kalawun.

Baybars ridică o mână.

— Insatisfacţia lor este evidentă. M-am ocupat de Mahmud, dar nu mi-am dat seama cât de răspândită este infecţia. A venit vremea să tai de la rădăcină restul corupţiei. Făcu o pauză. Începând cu fiul meu.

Kalawun tăcu.

— Nu vreau ca Baraka Khan să ocupe tronul după dispariţia mea. Am decis că Salamish va fi moştenitorul meu. Baybars clătină din cap cu amărăciune. Nizam mă va urî pe vecie, dar dacă e să spunem adevărul, patul ei este rece de mulţi ani pentru mine.

Kalawun îşi regăsi glasul.

— Stăpâne, ar trebui să te gândeşti bine în legătură…

— Nu e demn să domnească, Kalawun, i-o reteză, sec, Baybars. Ştiam asta de ceva vreme, dar cred că încă mai speram să se schimbe. Nu o va face. Acum îmi dau seama. Are o slăbiciune în el care mă tem că va creşte cu timpul. Dacă aş fi fost un tată mai bun, atunci poate că… îşi şterse fruntea, pe care îi apăruseră broboane de sudoare, apoi clătină din cap. Dar n-am fost.

Kalawun gândea cu febrilitate. Ştia că Baybars are dreptate. Ştia de multă vreme că eforturile lui de a-l influenţa pe Baraka se dovediseră inutile. Ca şi cum ar fi încercat să scoată apa cu palmele căuş dintr-o barcă gata să se scufunde. Dar Salamish? Avea doar şapte ani şi Kalawun abia dacă îl cunoştea. În vreme ce se uita în podea, gândind cu repeziciune, auzi un zgomot de metal care loveşte piatra. Baybars scăpase cupa cu lapte fermentat. Aceasta se rostogoli pe trepte, împrăştiind laptele peste tot. Baybars întinsese mâna, nedumerit. Brusc, Kalawun sări înainte, ca împins de o mână nevăzută.

— Stăpâne!

Kalawun se repezi la tron. Urcă în goană treptele estradei, în vreme ce Baybars se prăbuşea.

— Doctorii! urlă Kalawun cu toată forţa. *Doctorii!*

Uşile sălii tronului se deschiseră cu putere. Două gărzi Bahri îşi făcură apariţia. Unul dintre soldaţi alergă în cameră, celălalt plecă instantaneu de acolo când îl văzu pe sultan prăbuşit. Kalawun îi auzi paşii gonind pe coridor.

— Ce a păţit, amir? întrebă soldatul rămas, venind în fugă lângă sultan.

— Nu ştiu, răspunse Kalawun, susţinând capul lui Baybars.

Sultanul părea să încerce cu disperare să respire, ca şi cum cineva sau ceva îl prinsese de gât şi îl strângea cu putere. În slaba lumină pe moarte a lunii, ochii lui aveau o privire nebună şi panicată.

Câteva minute mai târziu se ivi un doctor, gâfâind şi cu hainele în neorânduială. Era urmat de servitori care cărau apă caldă, cuţite, cârpe, medicamente. Doctorul ordonă imediat aprinderea torţelor, aşa că sala tronului fu inundată de lumină. Kalawun se trezi dat la o parte. Sultanul icnea zadarnic după aer, ca un peşte pe uscat, cu gura închizându-se şi deschizându-se inutil.

— A înghiţit ceva? îl întrebă doctorul pe Kalawun.

— Doar lapte fermentat, răspunse Kalawun. Ce pot face?

— Lăsaţi-mă să lucrez, răspunse medicul.

Kalawun se îndepărtă şi se sprijini neajutorat de fereastră. Afară, oraşul era scăldat în lumina bizară a lunii. Când simţi pe cineva lângă el, se întoarse: era Baraka. Faţa prinţului era plină de vânătăi şi umflată de la bătaia pe care i-o administrase Baybars. Privirea lui era aţintită asupra trupului scuturat de convulsii al tatălui său.

— Baraka, rosti Kalawun, prinzându-l pe tânăr de braţ. Ce cauţi aici?

— N-a murit încă? replică prinţul. Vocea îi era distorsionată din pricina umflăturii feţei, dar în afară de asta părea bizar de calm. Kalawun tresări auzind întrebarea. Se holbă la Baraka, care păru să-şi dea seama că rostise ceva nelalocul lui şi clătină din cap. Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău s-a prăbuşit, răspunse Kalawun, după o scurtă ezitare.

— Oh, făcu Baraka, cu acelaşi ton lipsit de intonaţie şi de emoţie.

În vreme ce Baybars se zvârcolea lângă tron, Kalawun îl fixă cu privirea îngrozită pe Baraka Khan, dându-şi seama ce făcuse acesta.

35

Templul, Acra
10 iulie 1277

Străzile din Acra vibrau de râsete şi muzică. Îmbrăcaţi cu haine de sărbătoare, copiii se jucau, alergându-se printre picioarele adulţilor care se adunaseră în faţa bisericilor discutând cu aprindere în pieţe ca să bea ceai aromat şi să mai bârfească, sau făcând cântece despre împăraţi morţi în tavernele pline-ochi. Întinse pe frânghii din cânepă între clădiri, triunghiuri mari din mătase decolorată de soare fluturau în bătaia vântului fierbinte. Atelierele meseriaşilor zăceau goale, magazinele erau închise, iar focurile de abia mai ardeau în forjele fierarilor. Oamenii îşi vedeau de treburile lor obişnuite doar în cartierele musulmanilor. Pentru toţi ceilalţi din oraş era zi de sărbătoare. Nu o sărbătoare obişnuită, care să celebreze viaţa unui sfânt sau vreun festival din Biblie. Nu. În acea zi oamenii din Acra sărbătoreau moartea.

Baybars Bundukdari, omul care îi mânase ca pe nişte oi până pe această coastă îngustă şi care îi secerase cu miile, subminându-le puterea în Ţara Sfântă, murise.

Zvonurile spuneau că fusese otrăvit. Unii susţineau că de către propriul ghicitor, dar nimănui nu-i păsa cu adevărat cum se întâmplase totul. Conta doar că ameninţarea cea mai mare cu care se confruntaseră francii din zilele lui Saladin încoace dispăruse, iar moştenitorul lui, un tânăr de doar şaisprezece ani, era cunoscut ca slab de înger şi lipsit de viziune. Ca atare, oamenii se bucurau şi râdeau, spuneau snoave şi glume, iar într-o piaţă cineva fabricase o efigie batjocoritoare a sultanului, care fusese dată pradă focului pe un rug construit în pripă, spre marele amuzament al gloatei.

Vestea morţii lui Baybars sosise cu aproape o săptămână în urmă şi fusese anunţată de procuratorul oraşului, contele Roger de San Severino, în cadrul unei întruniri de urgenţă a înaltei Curţi din Acra, după care contele îşi consolidase poziţia decretând o zi de sărbătoare pentru celebrarea evenimentului.

Oamenii îl plăceau pe Roger. La fel ca şi guvernul oligarhic din Acra. Nu pentru forţa conducerii sale, ci pentru lipsa ei.

După luptele de stradă din anul precedent, Acra reuşise în fine să se întoarcă la vechile obiceiuri. Afacerile reveniseră la normal, armistiţiile dificile între cartierele divizate fuseseră reinstaurate, iar grijile legate de posibila urcare pe tron a lui Carol de Anjou, fapt ce ar fi putut distruge fragilul echilibru social instalat, se dovedeau treptat neîntemeiate. Se ştia prea bine că monarhul era prea ocupat să lupte pentru a-şi crea un imperiu personal în Bizanţ ca să se mai deranjeze cu preluarea locului său de drept din Acra. Unii glumeau că ambiţiosul rege pur şi simplu avea prea multe tronuri şi funduri insuficiente cu care să se aşeze pe ele. Oamenilor din Acra le plăcea ca regii lor să se remarce prin absenţă; lipsa unor reguli stricte era cea care menţinea echilibrul delicat din capitala cruciaţilor. O astfel de lipsă îngăduia ordinului breslaşilor, statelor comerciale italiene, maeştrilor ordinelor militare, patriarhului şi altora să-şi conducă bucăţelele proprii de oraş fără prea mult amestec de sus, fapt care, la rândul lui, îi permitea contelui Roger să organizeze petreceri şi sărbători pentru prietenii săi nobili, asta însemnând că, în general, toată lumea era fericită.

Stând acum la fereastră şi privind pe deasupra preceptoriului, Will auzea cântecele unor beţivi care treceau prin faţa zidurilor Templului.

— Trage draperia.

Will întoarse privirea şi îl văzu pe Everard clipind dureros în direcţia lui. Lăsă draperia să cadă, iar aceasta fâşâi înapoi la locul ei stârnind un nor de particule de praf. Imediat în încăpere se lăsă o penumbră apăsătoare în locul luminii vesele a soarelui de după-amiază. Se duse la preot, care zăcea ghemuit pe patul lui.

— Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că te-ai trezit.

— Sunt treaz de ceva vreme, răspunse Everard cu un oftat, punându-şi din nou capul pe pernă, în vreme ce Will se aşeza pe un scaun lângă el. M-au trezit cântările. Privirea lui împăienjenită de sânge se opri asupra lui Will. Pentru el se cântă? oftă din nou când Will dădu din cap, de această dată cu o

expresie de tristeţe pe chip. Ca nişte hiene care atacă oasele unui leu căzut. Urlă de parcă ei l-ar fi omorât!

Everard se opri din peroraţie din pricina unui acces de tuse.

Will îşi strecură cu abilitate mâna sub capul preotului în vreme ce acesta horcăi sinistru, apoi, cu un efort imens, reuşi să scoată pe gură o flegmă sângerândă, pe care o scuipă în cârpa pe care Will i-o ţinea în faţa gurii.

— Nu-i poţi învinovăţi pentru bucurie, Everard, îngăimă Will, dându-i preotului o cupă cu apă să bea, pe care bătrânul o refuză cu dispreţ. În timpul campaniei lui Baybars împotriva noastră, mulţi şi-au pierdut fiinţele iubite, casele, afacerile. Asta e justiţia lor.

— Justiţie? se stropşi Everard. Musulmanilor li s-a oferit justiţie când am venit noi aici şi le-am invadat pământurile? Când le-am măcelărit familiile?

— Spun doar că…

— Ştiu, murmură preotul, închizând ochii. Ştiu.

— Cel puţin acum avem o şansă mai mare pentru pace, pentru o pace *durabilă.* Baraka Khan va ocupa tronul şi Kalawun va putea să lucreze mai liber alături de noi pentru a renegocia tratatul şi pentru a continua construirea relaţiilor dintre popoarele noastre. Moartea lui Baybars e spre binele tuturor.

Everard întredeschise un ochi şi îl studie cu atenţie pe Will.

— Şi nu spun asta pentru mine sau din satisfacţia de a fi răzbunat, continuă Will, zărindu-i privirea.

— Ca să fiu sincer, nu te-aş învinovăţi dacă ai face asta. El a ordonat execuţia tatălui tău şi a răpit-o pe Elwen. Ai motivele tale pentru care îi doreai moartea.

— Poate altădată. Acum însă, că a murit, nu simt nicio plăcere. Will se încruntă. Nu ştiu exact de ce. Poate pentru că a ţinut-o pe Elwen în viaţă când ar fi putut s-o omoare? Nu ştiu. Simt doar… Ridică din umeri. Nu simt nimic.

— Ştiu eu de ce, replică Everard.

Will aşteptă un răspuns. Preţ de câteva secunde, preotul tăcu, cu ochii închişi. Pieptul i se ridica şi cobora spasmodic sub pătură. Pielea lui ajunsese aproape translucidă şi i se întindea peste faţă, ca şi cum nu ar mai fi fost suficientă ca să-i acopere muşchii. Însă preotul continua să se agaţe de viaţă cu fiecare

respiraţie. Trecuseră mai bine de trei săptămâni de când infirmierul Templului declarase că preotul era pe moarte.

— Cât are? îi spusese felcerul lui Will. Nouăzeci de ani? Ar fi trebuit să moară de mult. Mă aştept ca febra asta să-l doboare foarte repede.

Însă asta se petrecuse cu două săptămâni în urmă şi deşi fusese deja împărtăşit de trei ori până atunci, Everard continua să se agaţe cu încăpăţânare de viaţă. Will vru să-i pună o mână pe frunte, întrebându-se dacă preotul nu adormise. În acea clipă, Everard vorbi:

— Te-ai maturizat, William.

Will zâmbi un pic sardonic.

— Am treizeci de ani, Everard. Speram să mă fi maturizat de ceva vreme.

— Pentru un cavaler, da, replică Everard, dând din cap. Pentru un comandant al Templului. Dar nu pe deplin pentru un membru al Frăţiei sau la nivelul la care ştiu că te poţi maturiza. Will vru să protesteze, dar Everard nu-l lăsă şi continuă: De când te cunosc eu, William, ai fost mânat de pasiune. Pasiunea de a te pune de acord cu tatăl tău şi de a te mântui pentru păcatele trecutului, pasiunea pentru o femeie, pentru prietenii tăi, pentru răzbunare. Dar un membru al Frăţiei nu se poate lăsa condus de dorinţe şi bătălii personale. Are de dus un război mai important, mai presus de mizerii mărunte şi de dorinţele celor mai mulţi oameni: un război pentru viitor, dincolo de un câmp obişnuit de bătălie. Este cel mai greu război, acela de a schimba lumea în bine, nu de dragul schimbării în sine, al politicii sau al vreunei naţiuni, ci de dragul tuturor acestora împreună. Nu simţi nimic faţă de moartea lui Baybars pentru că nu o priveşti ca pe ceva personal, ci ca un membru al Frăţiei. Poate chiar mai bine ca mine.

— Aş vrea să-ţi pot accepta lauda, Everard. Nu prea obişnuieşti aşa ceva. Dar n-o pot face.

— De ce?

Will îşi strecură o mână pe sub gulerul mantiei şi scoase de acolo un lanţ lung de argint. Alături de pandantivul cu Sfântul Gheorghe atârna un inel delicat din aur.

— Încă sunt condus de pasiune.

Everard zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, William. *Ai* pasiune. Iar asta e foarte diferit de a te lăsa condus de ea. Preotul se mişcă sub pătură, tuşi puţin, apoi se linişti. Ea cum se simte?

— N-ar trebui să întrebi. Ştiu că nu mă aprobi.

— Prostii, ripostă Everard. Mi-a trimis rodii.

Will nu se putu abţine să nu râdă. La întoarcerea din Damasc, când îl găsise bolnav pe Everard, Will se apucase să vegheze aproape fără încetare la căpătâiul preotului, părăsind preceptoriul o singură dată, ca să se căsătorească cu Elwen. Andreas aranjase totul în locul lor, în mare secret. Fusese o ceremonie scurtă şi simplă, la care participaseră doar ei doi şi un preot. După aceea, Will se întorsese la Everard. Din acel moment, el şi Elwen comunicaseră prin mesaje, transmise prin intermediul lui Simon. Împreună cu urările ei de bine, Elwen trimisese şi un coş cu fructe pentru Everard.

— E bine. Chiar foarte bine.

— Şi a reînceput să mănânce? Va trebui să îşi recapete puterile.

Will se aplecă în faţă, îşi puse coatele pe genunchi, îşi luă capul în palme şi zâmbi amuzat.

— Ce e? se răţoi Everard.

— Nu mi-am imaginat că voi sta vreodată cu tine ca să discut obiceiurile alimentare ale soţiei şi copilului meu încă nenăscut.

— Ei bine, din experienţa mea, William, spuse preotul cu o respiraţie şuierată, nimic în viaţă nu iese exact aşa cum te aştepţi.

Everard închise iarăşi ochii. De această dată rămaseră închişi. Curând respiraţia lui se linişti, devenind tot mai rară şi mai slabă, până ce Will se trezi ciulind urechea pentru a auzi ceva.

O oră mai târziu Will era pe punctul de a aţipi, cu obrazul odihnindu-se în palmă, când pleoapele lui Everard tremurară şi buzele uscate ale preotului se întredeschiseră.

— Cred că rabinul Elias încă are cartea aceea pe care i-am împrumutat-o. Vrei să i-o ceri data viitoare când te vezi cu el?

Will se agită pe scaun.

— Bineînţeles, rosti el, ameţit.

Sprâncenele preotului se îmbinară a întrebare.

— Mă întreb dacă Hasan va şti?

— Ce să ştie? Will se trezise complet. Everard? Ce să ştie?

Însă din gura lui Everard nu mai ieşi niciun sunet, deşi rămăsese deschisă, ca şi cum preotul ar fi vrut să adauge ceva. Will îl atinse pe gât şi simţi ultimele pulsaţii ale venei. Apoi nimic. Îşi trase încet mâna şi se lăsă pe spatele scaunului, uitându-se fix la trupul lipsit de viaţă al preotului. Părea fragil, aproape ca de copil sub faldurile păturii. Trebuia să aducă un preot şi pe infirmier. În loc de asta, se ridică şi se duse la fereastră. Ezită câteva clipe, neştiind dacă era cazul să tragă draperiile. În cele din urmă o făcu, lăsând lumina puternică a soarelui să inunde încăperea. Când se întoarse spre Everard, văzu că bătrânul era acum scăldat în lumina aurie, iar pielea lui translucidă părea să licărească dinlăuntrul ei.

În acea seară, după ce trupul preotului fu îmbrăcat pentru funeralii şi la slujba de seară se rostiră rugăciuni pentru el, Will fu chemat de seneşal. De la moartea lui Everard, Will fusese amorţit şi ameţit. Însă acum, în vreme ce urca scara către camerele seneşalului, în el reveni starea de alertă. De ani întregi ştia că va veni şi o asemenea zi, dar, în ciuda certitudinii, Will continua să tremure. Odată cu moartea lui Everard, altcineva avea să fie ales ca şeful Anima Templi. În sinea lui, Will nu se îndoia nicio clipă cine putea fi altcineva şi, deşi încerca să se convingă singur că orice era posibil, îl încerca sentimentul că ştia prea bine şi care este motivul acestei convocări la seneşal.

Îşi spuse că sosise vremea să se confrunte cu pedeapsa finală pentru tentativa de asasinare a lui Baybars şi pentru trădarea Frăţiei.

Când intră, seneşalul se uită chiorâş la el pe deasupra unui teanc de hârtii. Luminat din spate de strălucirea amurgului, seneşalul părea mai mare ca de obicei, o siluetă ameninţătoare, cu părul lui de culoarea fierului tuns scurt şi lăsând să se vadă foarte bine capul lui pătrăţos, animalic.

— Ia loc, rosti el, fără să se deranjeze să-l salute pe Will.

Will se îmbărbătă singur, apoi se duse hotărât la scaunul din faţa mesei şi, se aşeză, dându-şi seama că seneşalul şedea pe unul mult mai înalt. Se simţea ca un şcolar obraznic în faţa unui dascăl, adică probabil exact aşa cum intenţionase seneşalul să

se simtă. Oftă în sinea lui, întrebându-se de ce nu putea fi iertat când atâtea lucruri se petrecuseră între timp. Îşi riscase viaţa ca să păzească Piatra Neagră, îl salvase pe Marele Maestru din ghearele corupţiei şi oprise un război. Ce altceva mai putea face ca să-şi răscumpere păcatele în ochii acelui om?

Seneşalul nu spuse nimic, continuând să citească foaia de hârtie pe care o avea în faţă. Tăcerea se prelungi, apăsătoare, secundele devenind parcă minute. Will se agită pe scaun. Într-un târziu, nu mai putu suporta. Se ridică în picioare.

— Domnule, aş vrea să-mi petrec seara jelindu-l pe maestrul nostru şi rugându-mă pentru el în capelă în loc să stau aici aşteptând să mă daţi afară din Frăţie. Aşa că vă rog să faceţi ce aveţi de făcut, ca să ne putem vedea amândoi de treburile noastre.

Seneşalul îi aruncă o privire ucigătoare.

— *Stai jos!* tună el, trântind hârtia pe masă.

— Domnule, eu…

— Nu vei fi dat afară.

Seneşalul vorbise încet. Will nu fu sigur că îl auzise bine.

— Domnule?

— Stai jos, Campbell, repetă seneşalul, morocănos. Făcu o pauză cât Will se prăbuşi la loc pe scaun, apoi, expirând cu putere, continuă: Când erai în Arabia, fratele Everard a convocat o întrunire a Frăţiei. Ştia că nu mai are mult de stat în această lume. Voia să fie prezent la întrunirea de numire a înlocuitorului său. Frăţia a votat conform recomandării lui. Membrii ei au fost de acord cu alegerea lui.

— Şi? întrebă Will, clătinând din cap a nedumerire.

— Şi te-au ales pe tine.

— Cum…?

— Te-au ales pe tine, repetă seneşalul. Ca să fii şeful Anima Templi.

Will simţi cum ceva începe să se zvârcolească în el. Îşi dădu seama că îi venea să râdă şi că trebuia să reziste tentaţiei. Se prefăcu că tuşeşte.

— Frăţia a votat pentru mine?

— Nu ai fost ales în unanimitate, zise seneşalul cu o mutră acră.

Will îşi puse palmele pe coapse, şi se legănă pe scaun.

— De ce nu mi-a spus? murmură el.

Seneşalul ridică din umeri.

— Everard nu şi-a manifestat niciodată emoţiile sau recunoştinţa. Cred că era prea stânjenit ca să-ţi spună. Ar fi fost mai bine să o fi făcut, adăugă el printre dinţi.

Will se abţinu de la orice replică. Se uită cum seneşalul se apleacă în spatele mesei şi ridică de acolo o carte mare, bine legată, cu marginile paginilor prinse sendviş între copertele de piele franjurate pentru o răsfoire mai uşoară. Will recunoscu imediat cronica preotului.

Seneşalul îi dădu cartea lui Will.

— A vrut ca tu să ai asta. S-a gândit că ai putea să o continui. Personal, cred că ar trebui să o distrugi. Şi aşa am avut mari probleme cu furtul Cărţii Graalului. Nu ne mai putem permite asemenea evenimente. Dar e doar părerea mea. Tu eşti şeful acum. Vei face cum vei crede de cuviinţă.

— O să o citesc, apoi voi decide.

Seneşalul dădu din cap. Will îşi dădu seama că era singurul semn de reconciliere pe care avea să-l primească de la seneşal în acele momente. Dădu şi el din cap şi porni spre uşă. A doua zi se putea gândi la însemnătatea celor întâmplate şi la ceea ce avea să facă în viitor. Deocamdată însă, voia să fie singur. După ce închise uşa în urma lui, se opri în faţa scării şi strânse cartea cu braţele la piept. Din paginile gălbui emana un miros strident, animalic. Tradiţionalist ca întotdeauna, Everard continua să prefere pergamentul hârtiei. „Continuase”, se corectă Will. *Continuase.*

În acel moment simţi o durere imensă în suflet.

Citadela, Damasc
10iulie 1277

Baraka Khan şedea pe tron, cu privirea aţintită dispreţuitor asupra adunăturii de oameni de sub el, în vreme ce şeful de stat-major al armatei mameluce ţinea un discurs oficial extrem de lung.

Kalawun era uimit de cât de mic părea prinţul prin comparaţie cu colosul de om care ocupase acel tron cu doar trei săptămâni în urmă. Mic ca prezenţă, dar şi ca dimensiuni. Baraka părea micşorat de tronul ornat cu aur şi de distinşii oameni din jurul lui.

Comandantul îşi încleştă pumnii. Baybars abia fusese îngropat şi deja locul lui fusese ocupat. Poate că el, Kalawun, nu fusese mereu de acord cu politica sultanului, dar din multe puncte de vedere, în ciuda slăbiciunilor, îl respectase pe Baybars. Kalawun încercase să facă din fiul sultanului un om mai bun decât fusese Baybars, dar tânărul încruntat şi rău nici măcar nu se apropiase de tatăl lui. Toţi acei ani de pregătire fuseseră o pierdere de vreme. Şi toate sacrificiile pe care Kalawun le făcuse, sacrificii mai mari decât şi-ar fi putut imagina.

La trei zile după moartea lui Baybars fusese găsită o păpuşă de cârpă, umflată şi îmbibată de apă, prinsă în trestiile de pe malul râului care curgea în afara Damascului. Pescarul care o găsise ar fi vrut să o arunce înapoi în apă, dar zărise o tăietură ciudată, cusută la loc, în burta păpuşii. Cusătura se desfăcuse parţial. Intrigat, omul desfăcuse păpuşa şi dăduse peste o fiolă mică din sticlă. Temându-se de vreo vrăjitorie sau de vreo farsă proastă, pescarul dusese păpuşa unui soldat din partea locului care, neştiind ce să facă cu ea, o pasase mamelucilor. Două zile mai târziu, păpuşa fusese recunoscută ca aparţinând lui Khadir, cel care între timp fusese declarat dispărut. Doctorul care încercase în zadar să îl salveze pe Baybars bănuia că sultanul fusese otrăvit, dar, nereuşind să colecteze suficient lapte fermentat din care băuse Baybars pentru a-l analiza, nu putuse da un verdict sigur. Fiola de sticlă din păpuşă fusese deschisă, iar cele câteva picături de lichid dinăuntru confirmaseră la testare că aveau proprietăţile cucutei, otravă care dădea manifestări similare cu cele pe care le avusese Baybars înainte de moarte. Misterioasa dispariţie a lui Khadir, corelată cu apariţia otrăvii şi a păpuşii păruseră să ofere dovada necesară Curţii mameluce. Baybars fusese omorât de ghicitorul său.

Kalawun era singurul care credea, aproape cu certitudine, că lucrurile nu stăteau deloc aşa. De fiecare dată când îl vedea pe Baraka îşi amintea de expresia de pe chipul său şi de tonul vocii

cu care vorbise în vreme ce urmărea agonia tatălui său. Din punctul lui de vedere, Baraka fusese cel care pusese otrava în băutura sultanului în noaptea eclipsei, atunci când Khadir zăcea deja mort în dormitorul lui Kalawun. În acelaşi timp, comandantul era muncit şi de alte gânduri, şi mai cumplite. Erau gânduri legate de fiica lui şi de moartea ei, care semăna atât de bine cu cea a sultanului. Khadir îşi recunoscuse implicarea, dar tot el îi spusese lui Kalawun că intenţionase să îl otrăvească. Comandantul bănuia că planul bătrânului fusese zădărnicit de Baraka, cel care furase probabil otrava. Dar de unde să fi ştiut tânărul să caute în burta păpuşii, în afara cazului că ştia ce se ascunde acolo?

Cu mare atenţie şi calm, Kalawun încercase o confruntare cu Baraka pentru a scoate adevărul de la acesta. Însă prinţul nu dorea să vorbească şi Kalawun îşi făcea griji să nu sară peste cal. Nimeni altcineva nu ştia că Baybars dorise ca Salamish să-i ia locul, aşa că, precum se proclamase, Baraka se urcase pe tron, deţinând acum controlul asupra lumii răsăritene, din Alexandria până în Alep. Fără un decret regal, semnat de Baybars, Kalawun nu avea nicio putere să-l împiedice pe Baraka. Singura satisfacţie pe care o încercase consta în declaraţia şefului de stat-major conform căreia, din pricină că Baraka era prea tânăr ca să domnească, imperiul avea să fie condus de un regent până ce prinţul avea să împlinească optsprezece ani. Ca omul cel mai apropiat de Baybars şi ca socrul lui Baraka, Kalawun era alegerea naturală. Însă toate astea reprezentau doar o palidă amăgire prin comparaţie cu posibilitatea sumbră ca tânărul cu mutră acră, care acum ocupa tronul, să-i fi ucis atât pe Baybars, cât şi pe Aisha.

Kalawun simţi o prezenţă lângă el şi privi în jos, înspre Khalil. Schiţă un zâmbet şi împinse spre ceafă părul băiatului, care îi cădea cu obstinaţie în ochi. Khalil avea doar treisprezece ani, dar începea să câştige rapid în înălţime. Kalawun bănuia că va ajunge mai înalt decât el la maturitate.

— Ali vrea să ştie când mâncăm, tată, murmură Khalil pe un ton serios.

— Chiar aşa? se miră Kalawun, vorbind în şoaptă şi uitându-se înspre fiul lui mai mare, care urmărea, cu o expresie plictisită şi

vag amuzată pe chip şi cu braţele încrucişate peste piept, discursul şefului de stat-major. Du-te şi spune-i fratelui tău să îşi mascheze plictiseala. Şi să vorbească pentru el însuşi data viitoare. Văzând că fiul lui nu se mişcă de pe loc, se încruntă. Mai e ceva?

Khalil se agită stânjenit şi aruncă o privire spre fratele lui.

— Ali mi-a spus că l-a văzut pe Khadir.

— Cum? strigă Kalawun, simţind cum i se ridică părul de pe ceafă.

— A spus că fantoma lui Khadir e aici. Ne urmăreşte prin ziduri, aşa cum obişnuia, bântuindu-ne.

Kalawun expiră scurt, apoi îşi puse braţul în jurul umerilor fiului său şi îl strânse bine.

— Fratele tău te necăjea. Khadir a dispărut de multă vreme.

— Eşti sigur?

— Sunt. Acum pleacă.

Îi zâmbi patern lui Khalil şi îl urmări cum se întoarce la fratele lui şi cum îl bate pe braţ.

Ali îi aruncă o privire lui Kalawun şi zâmbi, apoi reveni la ocupaţia lui de a-l urmări pe vorbitor cu o expresie evident mimată de interes pe chip. Chiar dacă se deosebea radical prin aspect şi temperament de fratele său mai mic şi mai sobru, Ali era imaginea în oglindă a Aishei, o versiune masculină şi ceva mai în vârstă a fetei. Zâmbetul lui reprezenta confort şi provocare pentru Kalawun. Se gândi ce conducător bun ar putea deveni Ali într-o bună zi: comandantul unui regiment sau poate guvernatorul unui oraş. Când îşi mută din nou privirea asupra tânărului nemernic de pe tron, Kalawun simţi cum se umple de o senzaţie de limpezime, combinată cu sfidare, mai pură decât propria lui mânie şi propria lui teamă. Nu era neajutorat. Din contră, ca regent avea mai multă putere decât avusese vreodată. Nu avea nevoie decât de o ocazie. Dinastia mamelucilor se născuse prin insurecţie armată. Baybars însuşi omorâse doi sultani înainte de a se urca pe tron.

În mintea lui Kalawun nu existaseră niciodată asemenea gânduri de răscoală. Fusese mulţumit cu poziţia lui sub Baybars. Acum însă, în vreme ce privea spre tron la felul cum e aşezat

cercul de aur pe capul lui Baraka, îşi dădu seama ce trebuia să facă.

***

În cealaltă parte a sălii tronului, Nasir zări un zâmbet răsărind în colţul gurii lui Kalawun şi se întrebă ce însemna.

Îşi petrecuse mulţi ani studiind acel chip şi ajunsese să cunoască expresiile aşa cum un fermier îşi cunoaşte pământul pe care îl lucrează şi anotimpurile. De obicei, îşi dădea seama doar uitându-se la ce anume se gândea comandantul. Însă acel zâmbet părea ciudat şi deplasat, mai ales în condiţiile în care Nasir ştia ce gânduri trec prin mintea lui Kalawun. Cu două zile în urmă, comandantul avusese încredere să-i împărtăşească intima lui convingere că Baraka îl omorâse pe Baybars. Nasir fusese surprins de o asemenea posibilitate, dar la urma urmei putea fi adevărat. În definitiv, el ştia prea bine cât de uşor pot fi înşelaţi oamenii. De câţiva ani înşela pe toată lumea din jurul lui, inclusiv pe sincerul şi *principialul* Kalawun.

PARTEA A TREIA

36

Lângă Bordeaux, Regatul Franţei
24 aprilie 1288

Vânătorii goneau prin pădure, trecând peste lăstărişuri, ramurile subţiri lovindu-i din spate. Furtunile se abătuseră asupra regiunii în noaptea precedentă şi acum solul era mâlos. Bucăţi mari de clisă săreau de sub copitele cailor. Umezeala pământului se înălţa ca o ceaţă fină printre copaci, în vreme ce resturile putrezite ale plantelor, rămase după trecerea iernii, emanau o miasmă grea. Din când în când, razele soarelui se făceau văzute prin frunzişul des, strălucind în picăturile de rouă şi transformând pânzele de păianjen în şiruri fragile de perle, iar iarba din luminişuri într-o pătură lucitoare de satin. Pe cer se vedeau pete de senin, albastre şi limpezi. Era dimineaţă devreme şi aerul tare păstra ultimele vestigii de răcoare a nopţii, care aveau în curând să fie înlocuite de căldura soarelui.

Aproape de şeful poterii călărea un bărbat foarte înalt, cu o constituţie atletică. Părul lui negru era acoperit de o beretă de culoarea smaraldului, iar tunica de aceeaşi culoare era brodată cu flori aurii. Deşi ajuns la aproape cincizeci de ani, bărbatul continua să fie chipeş ca un tânăr. Uşoara cădere a uneia din pleoape, moştenită de la tatăl lui, reprezenta singurul defect despre care se putea vorbi, dar chiar şi acesta nu făcea decât să-i dea feţei un aer aparte. Ignorându-i pe curtenii şi pe pajii care goneau în faţa şi în urma lui, Edward I, regele Angliei, se concentra totalmente asupra vânătorii. Undeva în faţă, nu prea departe, se auziră lătrăturile câinilor cercetaşi. Sunetul goarnelor le răspunse, iar potera se repezi spre pradă.

Edward simţi un fior de satisfacţie când zări pentru prima dată lupul. Îl urmăreau de câteva ore şi regele ar fi fost dezamăgit dacă bestia s-ar fi dovedit doar o altă creatură pe jumătate epuizată de foame, aşa cum se întâmplase în ziua precedentă. Animalul de acum era o brută, negru ca pana corbului şi plin de muşchi. Pajii chemară înapoi cu fluierături câinii cercetaşi şi dădură drumul din lese, la ordinul lui Edward, ogarilor de

vânătoare. Câinii urmăriră lupul câteva sute de metri până când unul dintre ogarii din fruntea haitei făcu un salt în faţă. Cu fălcile lui puternice deschise larg, câinele sări la gâtul lupului şi îşi înfipse colţii în carnea bestiei cu o forţă zdrobitoare. Lupul scoase un urlet de durere şi se prăbuşi la pământ, rostogolindu-se cu ogarul prins de blana lui. Ceilalţi câini se apropiară la rândul lor, în vreme ce lupul se zbătea în zadar.

Împreună, ogarii ţintuiră sălbăticiunea de sol şi se apucară s-o muşte cu ferocitate, în vreme gonacii se apropiau de ei, cu caii înspumaţi de sudoare. Oamenii smulseră cu brutalitate ogarii de pe prada lor înainte ca lupul să fie sfâşiat în bucăţi. Edward sări cu graţie din şa. Restul vânătorilor se grupară în spatele lui. În aer se lăsase tăcerea, cu excepţia zgomotului de copite şi al mârâielilor înfundate de protest ale ogarilor, care se vedeau lipsiţi de pradă şi legaţi la loc în lesă.

Edward îşi scoase sabia. Lupul rămăsese întins pe o parte, gâfâind. Încercă să se ridice la apropierea omului şi îşi dezgoli colţii, dar era prea slăbit ca să se mai poată sprijini pe labe. Capul îi căzu la loc pe pământ. Pe gâtul şi pe burta lui se vedeau pete roşii, iar dinspre el venea miros de transpiraţie şi urină. Lupul se uită la Edward cu ochii lui galbeni şi înceţoşaţi. Regele ridică sabia şi o înfipse în inima animalului. Se auzi un chiot general când sângele ţâşni, pătând tăişul armei. Regele o scoase, luă cârpa întinsă de unul dintre paji şi şterse lama cu gesturi bruşte. Servitorii ridicară lupul mort, care avea să fie jupuit pentru blană, în vreme ce carnea avea să fie dată ca hrană câinilor. Ceilalţi vânători descălecară şi începură să-şi treacă de la unul la altul ploşti cu vin, felicitându-se reciproc pentru reuşită. Edward li se alătură, de-acum relaxat, şi îşi scoase mănuşile.

Stând separat de grupul principal, cu faţa bolnăvicios de palidă şi plină de sudoare, un bărbat întinse mâna către o ploscă ce-i fusese oferită.

Chiar dacă participa la o discuţie însufleţită, Edward privi în acea direcţie şi ridică o mână.

— Doar apă pentru el.

Curteanul nu ezită nicio secundă şi dădu plosca plină vin altcuiva. Bărbatul cu chipul palid o urmări cu o privire amărâtă.

— Ţi-aş recomanda să verşi, de Lyon, rosti Edward, venind spre individ.

— Maiestatea Voastră, murmură Garin, înclinându-şi capul.

Stomacul i se revoltă şi protestă violent la vederea lupului care era înfipt într-un par de către paji. Blana animalului era plină de sânge şi de salivă.

— Sau, continuă Edward, dacă nici voma nu merge, ţi-aş sugera să mănânci mai puţin la cină.

Vocea regelui nu se schimbase ca tempo sau ca tonalitate, dar sub acea mască se ghicea o răceală de oţel.

Garin se uită în ochii cenuşii ai lui Edward, apoi privi în altă parte. Avea patruzeci şi unu de ani, dar, cu toate astea, prin doar câteva cuvinte alese cu grijă, Edward continua să-l facă să se simtă ca şi când ar fi avut doar treisprezece.

— Maiestatea Voastră, murmură el din nou.

Regele se îndepărtă pentru a discuta cu unul dintre vasalii lui francezi, lăsându-l pe Garin singur şi tremurând în aerul tare.

De obicei, Garin reuşea să mascheze în faţa regelui urmele unei beţii de o noapte întreagă; nu se întâmpla des să fie convocat înainte de mijlocul dimineţii, iar până la acea oră reuşea să depăşească cumplitele stări convulsive însoţite de transpiraţii reci. În acea zi însă, Edward insistase ca toţi consilierii să-l însoţească pe el şi pe vasalii lui la vânătoare, pentru că voia să se folosească de ocazie pentru a discuta cu toţi despre planurile lui pentru luna care urma. Şi Garin fusese convocat, deşi el nu era chiar consilier, sau cel puţin nu în sensul oficial al termenului. De fapt, după aproape douăzeci şi nouă de ani în slujba Maiestăţii Sale, Garin încă nu ştia sigur ce poziţie ocupa sau unde se încadra în ierarhia complexă a casei regale. De fapt, nici ceilalţi nu-i cunoşteau exact poziţia, fapt care îl deranja pe Garin, căci lipsa unei definiţii clare îi determina să fie precauţi faţă de el, astfel încât fusese mereu un singuratic în cadrul vieţii agitate de la Curte. Ura această segregare, dar în acelaşi timp accepta că era necesară. Unele din sarcinile pe care le executa el pentru rege nu se potriveau unei poziţii oficiale. Existenţa în exteriorul cercului limitativ al birocraţiei impus celorlalte oficialităţi regale făcea ca munca lui să fie mai uşor de dus la îndeplinire. Prins între treburi legale şi

ilegale, Garin trăia o viaţă ciudată, în care nu era niciuna, nici alta, iar această stare de lucruri era exacerbată de faptul că bea constant şi mult.

Dacă se gândea acum ce ajunsese, Garin îşi putea vedea viaţa cu un soi de detaşare amuzată, ca un om care, la un moment dat, a luat o decizie proastă, dar care e convins că poate reveni oricând pe drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze tot timpul. Se gândise la asta încă de la întoarcerea din Ţara Sfântă, cu unsprezece ani în urmă, dar acea reîntoarcere pe drumul corect încă nu se materializase. Ar fi putut pleca. Ar fi putut dispărea într-o noapte cu o pungă de bani din cuferele lui Edward şi s-ar fi putut refugia într-un alt regat, departe de puterea de influenţă a regelui, ca să înceapă o viaţă nouă. Însă frica, nehotărârea şi speranţa îl determinaseră să rămână. În slujba lui Edward avea un statut şi un scop, chiar dacă lipsite de recunoaştere oficială. Era plătit, nu la fel de bine precum i-ar fi plăcut lui, dar suficient cât să-şi ducă viaţa. În plus, continua să creadă, în ciuda dovezilor care susţineau contrariul, că Edward avea în cele din urmă să-l recompenseze pentru serviciul lui credincios. Totodată, nutrea un soi de sentiment de apartenenţă la casa regală, care, din anumite puncte de vedere, îi conferea o senzaţie de familie, iar acest lucru devenise foarte important după ce mama lui, Cecilia, murise cu cinci ani în urmă, lăsându-l singur pe lume. Edward îi luase înapoi proprietatea din Rochester, după ce îl aburise pe Garin cu chestii legale şi tehnice, reuşind să bage ceea ce mai rămăsese din averea familiei de Lyon în trezoreria regală şi asigurându-se că Garin nu va vedea niciodată vreun ban din moştenirea lui.

Când terminară de băut vinul, vânătorii încălecară din nou. Doi paji cărau lupul mort, trupul animalului bălăngănindu-se pe ţepuşa de care era legat. Garin se urcă şi el slăbit în şa, gândindu-se cât de bine s-ar fi simţit cu o picătură de vin în stomac. Sobrietatea nu era o stare prea convenabilă pentru el, căci gândurile lui tindeau întotdeauna să rememoreze trecutul şi să-l arunce în abis ori de câte ori se trezea din beţia zilei precedente. Moralul i se ridică puţin la gândul urciorului lăsat neterminat în dormitorul lui, în vreme ce vânătorii îşi reluară drumul prin pădure, îndreptându-se spre Bordeaux.

Aproape o oră mai târziu ieşiră din hăţişuri în zona câmpurilor şi podgoriilor care se întindeau dinspre oraş sub forma unor petice imense de galben şi verde, mărginite de Garonne, râul albastru ca seninul cerului, care curgea prin mijlocul cetăţii şi apoi se vărsa în mare. Fermierii munceau solul bogat, pregătind noi recolte. Încă mici şi acri, strugurii atârnau în ciorchini deşi pe coardele de viţă. Răcoarea dimineţii dispăruse, alungată de căldura metalică a zilei. Pentru Garin, scena avea ceva inconfundabil englezesc în ea, în ciuda căldurii tipice Sudului, a şirurilor de viţă-de-vie şi a aşezărilor curate împrăştiate în peisaj, multe dintre ele construite de Edward. Regele îşi petrecuse ultimii doi ani în Gasconia, muncind neobosit la înfiinţarea de noi aşezări şi la unirea nobililor locali sub stindardul ducatului său francez, un teritoriu obţinut de străbunicul său şi lăsat moştenire urmaşilor. Edward primise proprietatea de la tatăl său, Henric al III-lea. Bordeaux era capitala regelui şi aici era locul unde el îşi făurise o viaţă confortabilă pentru sine şi pentru familia sa.

Trecând la pas prin oraş, către castelul care se înălţa arogant peste cetate şi peste râul pe malurile căruia creşteau crini, vânătorii intrară cu zgomot în curtea fortăreţei. Gărzile de la porţi salutară scurt. Luând în considerare faptul că majoritatea oficialităţilor îl însoţiseră pe Edward la vânătoare, curtea părea surprinzător de plină. În faţa grajdurilor erau probabil cincisprezece cai, cu mai mulţi tineri, mai mult ca sigur paji, aşteptând în apropierea lor. Garin observă că harnaşamentele animalelor aveau culori şi erau confecţionate în stiluri necunoscute, însă curiozitatea cea mai mare era stârnită chiar de pajii cu un aspect evident străin, cu piele măslinie şi turbane colorate înfăşurate în jurul capetelor.

Şi Edward îi văzuse. După ce descălecă şi îşi scoase bereta de vânătoare şi îşi trecu o mână prin părul năclăit de transpiraţie, porni apoi în direcţia tinerilor cu o expresie întrebătoare pe chip. Înainte de a ajunge la străini însă, fu întâmpinat de şambelanul lui personal, care ieşi repede în curte.

— Aţi avut o dimineaţă rodnică, Maiestatea Voastră?

Edward nu-i răspunse.

— Avem oaspeţi?

În spatele lui, ceilalţi participanţi la vânătoare descălecau. Lătrând cu putere, câinii fură duşi înspre cuştile lor.

— Au ajuns la scurt timp după ce aţi plecat, maiestate. Şambelanul se văzu obligat să ridice vocea din pricina lătrăturilor şi păru că se chinuieşte ca să facă asta. Vă aşteaptă în sala de recepţii.

— Cine sunt?

— Un ambasador mongol, Maiestatea Voastră, sub autoritatea unui om pe nume Rabban Sauma, ambasadorul ilhanului Arghun.

Dând hăţurile unui paj, Garin ascultă cu interes conversaţia. Ultimele veşti primite din Mongolia spuneau că după moartea lui Abaga, ilhanul Persiei, fratele lui se urcase pe tron, dar fusese ucis de generalii săi după ce se convertise la islamism. În locul lui fusese ales Arghun, unul dintre fiii lui Abaga, dar până acum nu se auzise nimic despre el.

— Du-mă acolo, rosti imediat Edward.

Le făcu semn câtorva consilieri care veniră imediat spre el, în vreme ce Edward se descotorosea de hainele de vânătoare şi intra în castel alături de şambelan.

Garin îi urmă de la distanţă, curios să afle ce căuta ambasadorul mongol la asemenea depărtare de casă.

Câţiva bărbaţi aşteptau în camera bine luminată, construită din bârne de stejar, dintr-un capăt al castelului. Unii păreau apuseni, dar majoritatea erau complet străini. Când intră în încăpere, la ceva distanţă în urma regelui şi a consilierilor acestuia, Garin observă imediat silueta din mijlocul grupului, un bărbat rotofei şi exuberant, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu veşminte elegante în alb şi verde-jad, contrastând puternic cu faţa lui bronzată. Turbanul lui alb era decorat cu un safir mare şi gros, prins într-un cadru de aur, iar mustaţa groasă şi neagră i se lăsa înspre bărbie, încadrând o barbă dată cu ulei. Omul părea extrem de exotic stând în centrul acelei încăperi sobre. În dreapta lui se afla un bărbat subţire, anemic, care privea cu dispreţ în jurul lui.

— Maiestate, rosti şambelanul. Vi-l prezint pe ambasadorul…

Rotofeiul deveni imediat şi mai exuberant. Înainte ca şambelanul să termine de vorbit, individul porni spre Edward.

— Maiestatea Voastră, rosti el, înclinându-se. Fiţi binecuvântat. Sunt Rabban Sauma, ambasadorul înălţimii Sale, mult stimatul ilhan al Persiei.

Omul vorbea franceza încet, fără accent.

Edward acceptă cu graţie salutul.

— Bun venit la Curtea mea, ambasadorule. Să vă aducă ceva servitorii mei? Mâncare? Vin?

Rabban se încruntă uşor şi făcu un semn înspre un om din apropierea lui, care i se adresă repede într-o limbă ce suna gutural. Rabban zâmbi din nou şi clătină din cap. Îi răspunse omului de lângă el, care imediat traduse vorbele pentru Edward.

— Vă mulţumim pentru ospitalitate, maiestate. Ar fi bine-venite ceva de mâncare şi ceva dulce de băut, pentru mine şi pentru oamenii mei.

— Vom lua masa împreună, replică regele.

Dădu din cap înspre şambelan, care se înclină şi părăsi încăperea.

— Maiestate, îl auzi Garin pe unul dintre consilierii lui Edward. N-ar fi prudent să-l întrebaţi pe ambasador de ce a venit înainte să împărţiţi bucatele cu el?

Ignorând schimbul de cuvinte, ambasadorul se dusese la una din ferestre, de unde se putea vedea priveliştea oraşului şi a câmpurilor însorite din afara lui.

— Frumos, rosti el în franceză, arătând spre peisaj. Foarte frumos. Reveni la limba lui natală, translatorul apucându-se să-i redea vorbele într-un şuvoi constant. Vin de la Paris. Şi Parisul e frumos, dar în genul lucrului făurit de om. M-am minunat de splendoarea universităţii de acolo, de eleganţa arhitecturii, de frumuseţea capelelor. Ochii lui Rabban se făcură mari de încântare. Aţi văzut Sainte-Chapelle, Maiestatea Voastră?

Edward aşteptă ca translatorul să termine.

— Da.

Rabban nu păru să observe nota de acreală din vocea regelui.

— Însuşi regele Filip mi-a prezentat acel loc minunat. Am văzut acolo un fragment din însăşi crucea lui Hristos, adusă de regele Ludovic, iar după aceea am fost la slujbă cu întreaga Curte a lui Filip. A fost o zi pe care o voi preţui întotdeauna.

Stând în spate şi un pic în dreapta regelui, Garin zări bărbia lui Edward tremurând la menţionarea numelui regelui Franţei. Stăpânul lui îşi începuse domnia în Gasconia cu o vizită la Paris pentru a-i prezenta salutările sale cordiale noului rege al Franţei, un tânăr hotărât, ai cărui supuşi îl supranumiseră cel Frumos, din pricina aspectului său legendar. Cu ocazia acelei prime întâlniri, între cei doi se făcuse imediat remarcată o rivalitate. Garin credea că în parte acest lucru se datora faptului că lui Edward nu-i plăcea să fie vasalul lui Filip, iar lui Filip nu-i plăcea să aibă un monarh englez care să domnească peste un teritoriu de pe cuprinsul regatului său. În acelaşi timp, Garin nu se putuse opri să nu se gândească la faptul că Filip îi amintea lui Edward de propria imagine de odinioară: tânăr, ambiţios şi chipeş, o vedetă în devenire, care ameninţa să-l întreacă în strălucire pe celebrul rege englez, erou al cruciadelor şi nimicitorul velşilor. Lui Edward nu-i plăcea să împartă gloria cu cineva.

Regele strânse şi mai tare din dinţi atunci când Rabban arătă înspre bărbatul anemic din suita sa.

— El e Gobert de Helleville, Maiestatea Voastră. Generosul rege Filip l-a numit ambasador. Se va întoarce împreună cu mine la Curtea ilhanului ca să anunţe dorinţa regelui de lungă prietenie şi interesul pentru menţinerea alianţei dintre popoarele noastre.

Gobert se înclină rigid înspre Edward. Părea complet nemulţumit de perspectiva drumului până în Persia alături de Rabban.

— Şi în ce chestiune aţi avut discuţii cu regele Filip? întrebă Edward, ignorându-l pe Gobert.

— În aceeaşi chestiune care m-a adus aici, Maiestatea Voastră. Entuziasmul copilăresc al ambasadorului fu înlocuit de o poză serioasă. Aceeaşi care m-a purtat mai întâi la Roma ca să discut cu papa, unde am aflat că suveranul pontif a murit şi înlocuitorul lui nu a fost ales încă.

Edward dădu din cap.

— Am fost recent informaţi că noul papă este Nicolae al IV-lea. Dar care este, mai exact, această chestiune?

— Chestiunea unei noi cruciade, Maiestatea Voastră.

Acum ambasadorul reuşise să capteze interesul regelui.

— Deşi înălţimea Sa, ilhanul, este budist, la fel ca mulţi alţii de la Curte, şi el are o afinitate pentru creştini. Cel mai drag prieten al lui, ca şi al meu, un creştin nestorian ca şi mine, a fost ridicat în poziţia de patriarh în Irak. Ilhanul nutreşte de multă vreme dorinţa de a recuceri locurile sfinte ale creştinilor de la musulmani, o dorinţă împărtăşită de prietenul lui apropiat, patriarhul. Astfel încât, m-a trimis aici ca să cer sprijinul regilor şi al clericilor din Apus. Va aloca oameni şi fonduri pentru cauză dacă la fel vor proceda şi conducătorii din Apus. Maiestatea Voastră, rosti el pe un ton plin de înţelesuri, pe vremuri aţi încheiat o alianţă cu tatăl dumnealui, ilhanul Abaga, împotriva mamelucilor. Veţi proceda la fel şi acum? Vă veţi angaja într-o cruciadă?

În sala tronului se lăsă tăcerea. Edward se uită gânditor la ambasador. Sfetnicii săi se priveau întrebător. Tensiunea fu diminuată de intrarea servitorilor, care aduceau tăvi încărcate cu carne rece, brânzeturi şi pâine caldă.

— Aşteptaţi, rosti Edward, când servitorii se îndreptară spre masa lată de lângă fereastră ca să lase tăvile. Duceţi mâncarea în apartamentul meu. Ceilalţi pot mânca aici. Se uită la Rabban. Vreţi să discutăm între patru ochi?

— Bineînţeles, Maiestatea Voastră.

O parte dintre consilierii lui Edward şi ai ambasadorului vrură să intervină, părând ultragiaţi de faptul că aveau să fie excluşi de la o asemenea discuţie importantă. Însă nici regele şi nici diplomatul nu cedară. Urmaţi de interpret şi de servitorii care duceau mâncare, cei doi părăsiră încăperea.

Garin aşteptă plecarea lor ca să pornească spre camera lui, lăsându-i pe sfetnici să discute cu însufleţire şi cu indignare. Intră, trase draperiile şi se întrebă care avea să fie rezultatul întâlnirii. Ştia prea bine că dorinţa lui Edward de a ridica iarăşi Crucea şi de a se întoarce în Outremer în fruntea unei armate era cât se poate de vie. Până în acel moment însă, ambiţia regelui de a vedea împlinit un asemenea vis fusese împiedicată de evenimente petrecute mai aproape de casă.

Cu doisprezece ani în urmă, regele anunţase public decizia de a anihila ameninţarea crescândă reprezentată de prinţul de

Wales şi lansase un atac în zona muntoasă şi sălbatică din nord. După ce condusese o rebeliune, Llewelyn de Gwynedd fusese în sfârşit înfrânt, iar teritoriile secesioniste din nordul şi din sudul Ţării Galilor fuseseră aduse sub controlul juridic al lui Edward. Dacă cineva ar fi îndrăznit să protesteze, capul desprins de trup al lui Llewelyn, înfipt într-o ţeapă de fier lângă Turnul Londrei ar fi reprezentat un avertisment clar al preţului plătit pentru trădare.

Edward avea o nevoie aproape obsesivă de a controla, iar în acest sens îşi dorise crearea unui regat disciplinat, cu graniţe bine demarcate, sub conducerea lui. După ce cucerise Ţara Galilor, ordonase construirea mai multor castele impozante care să păzească noul lui regat şi să îl menţină în posesia lui, apoi plecase în Gasconia ca să-şi organizeze proprietatea de pe teritoriul francez. Ambele sarcini le îndeplinise cu aceeaşi intensitate şi lipsă de scrupule cu care făcea totul. Garin ştia că o mare victorie în Orient continua să fie visul lui Edward. Însă Irlanda şi Scoţia nu fuseseră încă îngenuncheate, iar odată cu moartea regelui Hugh al Ciprului, survenită cu patru ani în urmă, promisiunea unei baze militare pentru lansarea unei cruciade dispăruse.

Când aflase despre asta, Garin simţise că i se ridică o greutate de pe suflet, căci nu-i povestise niciodată lui Edward despre complotul pus la cale de el şi de Hugh pentru a fura Piatra Neagră. În timpul călătoriei de întoarcere câştigase o parte din banii pe care îi primise de la Hugh, iar într-un port francez îşi vânduse sabia ca să mai câştige ceva. Aşa cum îi explicase unui Edward furios din cale-afară, restul banilor îi fuseseră furaţi, împreună cu fondurile pe care reuşise să le obţină de la Anima Templi. Sperase cu disperare ca această ultimă minciună să îl oprească pe Edward de la a-l trimite înapoi în Ţara Sfântă ca să ameninţe Frăţia să se supună dorinţei regale, căci se temea că regele asta ar fi făcut dacă ar fi descoperit că Garin nu îl ascultase. Însă, deşi scăpase doar cu o bătaie zdravănă şi umilitoare pentru crasa lui neglijenţă, Garin îşi făcuse tot timpul griji că într-o bună zi regele Hugh ar fi putut vorbi despre planul lor eşuat şi despre implicarea omului lui Edward în el.

Garin găsi urciorul neterminat sub pat şi se apucă să bea, savurând gustul abia după ce îl goli. Simţi alcoolul curgându-i prin vene şi făcând lumea un loc mai suportabil. Îşi aruncă cizmele pline de noroi din picioare, se întinse pe patul lui îngust şi se holbă la tavan, încercând să-şi dea seama ce va face regele în privinţa propunerii îndrăzneţe din partea mongolilor.

Nu trebui însă să aştepte prea mult răspunsul.

Două ore mai târziu, după ce aţipise şi se trezise cu un gust amar în gură şi cu o senzaţie tot mai puternică de foame, Garin plecă spre bucătărie, întâlnindu-se însă pe drum cu un servitor care îl căuta şi care îi spuse că fusese convocat în apartamentul lui Edward.

Garin îl găsi pe rege singur, şezând la birou, cu degetele lui subţiri împreunate şi o expresie gânditoare pe chip. În faţa lui era o scrisoare.

— Închide uşa. Edward se uită la Garin cum se apropie. Am o misiune pentru tine. Această scrisoare este pentru papă. Vreau să pleci imediat la Roma ca să i-o duci.

Garin fu surprins neplăcut de veste, dar nu reacţionă în niciun fel. Nu dorea să îşi dezvăluie sentimentele faţă de Edward, care reuşea întotdeauna să exploateze emoţiile umane. Aşa că, îşi păstră chipul imobil, simţindu-se mai încrezător în sine acum decât în urmă cu câteva ceasuri, din pricina vinului băut. De dimineaţă fusese prins nepregătit. N-avea să se mai întâmple asta.

— Vă pot întreba ce conţine scrisoarea, Maiestatea Voastră?

— Poţi, răspunse Edward după o scurtă pauză. Se lăsă pe spătarul scaunului. Îl rog pe papă să înceapă atragerea de sprijin pentru o nouă cruciadă. Îi cer să trimită emisari în întreg Apusul la regi şi prinţi, implorându-i pe ei şi popoarele lor să se unească în sprijinirea unui nou război care să recucerească Ierusalimul şi care să reînceapă lupta noastră pentru Ţara Sfântă şi pentru locul de naştere al lui Hristos.

Garin mai auzise astfel de discursuri. În marea lor majoritate rămâneau doar atât, nişte exerciţii de retorică făcute cu sobrietate şi profund entuziasm, toate pierzându-se în cele din urmă într-o tăcere absolută. Conducătorii apuseni erau prea preocupaţi de ceea ce se întâmpla în propriile regate ca să

asculte astfel de chemări războinice. Cruciadele deveniseră scumpe şi depăşite. Edward era altfel: vorbea serios. Cu toate astea, Garin nu-şi închipuia că prea mulţi lideri ar fi dat vreun ban pe un asemenea apel.

— Intenţionaţi să ridicaţi Crucea, maiestate?

— În cele din urmă, da. Între timp însă, nu vreau să pierd sprijinul Imperiului Mongol. Propunerea lor este interesantă şi bine-venită, dacă nu chiar extrem de potrivită ca timp. Deocamdată îmi voi arăta sprijinul faţă de ei şi de planul lor astfel. Se pare că şi regele Filip a trimis o cerere asemănătoare papei Nicolae. Edward îşi răsuci delicat buza. Am auzit că Sfântul Părinte este un susţinător al cruciadei şi, cum de-abia a urcat pe tronul papal, fără îndoială că va vrea să facă impresie. Cred că va asculta cererile noastre. Între timp, mă voi întoarce în Anglia, aşa cum a fost plănuit. Munca mea aici este aproape terminată.

Garin ştia că mai urma şi altceva.

— Pot să vă întreb de ce nu trimiteţi un mesager regal cu această scrisoare, maiestate? Doar nu cuprinde informaţii secrete.

— Vreau să mai faci ceva pentru mine.

Garin aşteptă.

— După ce livrezi scrisoarea în Roma, vreau să pleci în Outremer şi să te întâlneşti cu William Campbell.

De această dată Garin nu mai reuşi să-şi ascundă emoţiile. I se afişară în toată splendoarea pe chip, o mască de ură şi urâţenie.

Edward observă schimbarea, dar continuă fără să comenteze.

— După cum ştii, am planuri la întoarcerea în Anglia. Planuri care, deocamdată, mă împiedică să lansez o cruciadă. Edward împături scrisoarea şi luă de pe birou o lumânare roşie, care ardea potolit în camera însorită. Turnă ceară pe îmbinare, apoi aplică sigiliul regal. Voi avea nevoie de toate fondurile pe care le pot obţine dacă voi pleca la război împotriva Scoţiei.

Garin simţi cum dispare efectul vinului şi cum lumea din jur devine din nou aspră şi golită de conţinut. Regele îi dădu scrisoarea. Cu unsprezece ani în urmă, când părăsise Ţara

Sfântă, Garin îşi promisese să nu se mai întoarcă niciodată acolo.

— Anima Templi a ezitat mult până să ne dea sumele cerute, rosti el cu o voce coborâtă. Mi-a luat mult ca să-i conving să-şi împartă cu noi aurul data trecută când am fost acolo.

— Şi ţi-a luat foarte puţin timp ca să pierzi acel aur, răspunse Edward cu asprime. Îl urmări pe Garin cum îşi pleacă privirea şi dădu din cap, mulţumit de ruşinea afişată de celălalt. Nu-mi pasă cât de greu va fi. Este clar că metodele de convingere sau ameninţările proferate de tine atunci au funcţionat. Foloseşte-le din nou acum. Întoarce-te la mine cu banii de care am nevoie şi poate că voi reuşi să-ţi iert greşelile trecutului.

Garin nu mai zise nimic. Simţea că se prăbuşeşte în sufletul lui la gândul de a se întoarce acolo şi de a-l revedea pe Will.

37

Citadela, Cairo
31 august 1288

Kalawun simţi cum înţepătura surdă din frunte se transformă în durere acută pe măsură ce vocile din jurul lui deveneau tot mai vehemente. Îşi frecă sprâncenele cu mişcări lente şi cu degetele alunecoase din pricina transpiraţiei. Soarele apunea la orizont, inundând cerul cu mii de nuanţe de roşu şi auriu, dar căldura din aer continua să fie nemiloasă, refuzând să dispară odată cu venirea serii şi îmbâcsind atmosfera.

— Stăpâne? urmă o lungă pauză. Stăpâne sultan?

Kalawun îşi înălţă capul când auzi a doua adresare. Văzu un tânăr comandant care se uita nerăbdător la el.

— Da, amir Dawud? rosti el obosit.

— Am spus că acum e timpul să acţionăm. Ştim că ilhanul a trimis o solie în Apus ca să ceară sprijin pentru o nouă cruciadă. Nu putem permite ca aceste forţe să se alieze. Împreună, alături de întăririle primite din teritoriile lor, francii şi mongolii ne-ar putea învinge.

Câţiva guvernatori din încăpere încuviinţau din cap. Alţii păreau neconvinşi.

— Mă oboseşte această dezbatere, îngăimă Kalawun după câteva clipe. A fost o zi lungă. Haideţi să revenim asupra chestiunii mâine, după ce somnul ne va împrospăta minţile. Poate că atunci vom lua o decizie.

— Asta aţi spus şi la ultimul consiliu, zise printre dinţi un alt comandant, şi încă nu s-a hotărât nimic.

— Amir Ahmed, vei arăta sultanului nostru respectul pe care îl merită când i te adresezi.

Oamenii se întoarseră spre sursa vocii puternice şi limpezi care se auzise. Prinţul al-Ashraf Khalil se ridicase în picioare şi stătea drept şi rigid. Părul lui castaniu îi căzuse peste un ochi, dar celălalt ochi îşi fixase privirea necruţătoare asupra comandantului care vorbise.

Ahmed aruncă o privire spre Kalawun. Îşi înclină capul.

— Îmi cer scuze, stăpâne sultan. Prinţul meu, adăugă el cu curtoazie în direcţia lui Khalil.

Kalawun dădu din mână înspre Khalil.

— Stai jos, fiule. Comandantul are dreptate şi îi înţeleg frustrarea.

Câţiva oameni părură surprinşi. Îl urmăriră pe Kalawun cum se ridică obosit de pe tron şi coboară treptele estradei înspre locul unde şedeau ei, pe un covor imens, în jurul unor mese joase pline cu băuturi şi resturi de mâncare. Silueta lui mare era încă musculoasă, dar pentru cei care îl cunoşteau de multă vreme, Kalawun părea cam gârbovit în ultima vreme. Sultanul trecuse cu mult peste şaizeci de ani şi părul îi era înspicat cu şuviţe argintii, iar pielea tăbăcită şi bronzată făcea riduri în jurul ochilor.

Când ajunse printre ei, Kalawun li se adresă:

— Dezbatem chestiunea asta de ceva ani, de mai mulţi ani decât îşi dau seama unii dintre cei de faţă. De fiecare dată e la fel. A apărut zvonul că mongolii şi francii îşi vor uni forţele şi ne vor invada ca să ne atace şi să ne jefuiască pământurile. Oamenii devin agitaţi şi se tem. Kalawun începuse să se plimbe, strângându-şi pumnul în timp ce vorbea. Vor să facă repede ceva ca să împiedice răul. Făcu o pauză. Tinerii comandanţi care vorbiseră dădeau cu putere din cap. Însă mereu apar astfel de zvonuri, încheie Kalawun. Iar rezultatul e întotdeauna acelaşi. Oamenii uită însă asta. Clătină din cap în vreme ce se uită la ei. Francii din Apus nu-şi doresc o cruciadă. Toate sursele noastre indică acest fapt şi fac asta de zeci de ani. Nu se vor uni cu mongolii.

— Şi dacă o fac, stăpâne? întrebă un comandant. Să spunem că se realizează o alianţă. Ce se va întâmpla atunci?

— Vom afla de ea cu mult timp înainte şi vom putea acţiona în consecinţă, răspunse Kalawun. Gândiţi-vă cât le-ar trebui francilor ca să strângă o forţă puternică. Aşa cum stau lucrurile acum, dispunem de capacităţi mai mari în termeni de forţă şi resurse. Suntem în siguranţă.

— Oamenii atacaţi de cavalerii Sfântului Ioan în cursul raidurilor nu au fost în siguranţă, stăpâne, ripostă Dawud.

— Ne-am ocupat de ospitalieri, rosti în apărarea lui Kalawun un comandant bătrân, al cărui chip era marcat de cicatrice. Cavalerii Sfântului Ioan au plătit pentru atacurile lor contra forţelor noastre. Drept represalii le-am cucerit ultima lor fortăreaţă.

Dawud se aplecă înainte. Pe chip i se citea pasiunea.

— Le-am luat fortăreaţa, dar nu le-am luat şi vieţile. I-am lăsat să plece liberi în Acra, unde fără îndoială că se vor dovedi utili în cadrul oricărei viitoare agresiuni împotriva noastră.

— Avem un tratat cu francii, amir, asta în caz că ai uitat, răspunse comandantul cu cicatrice pe faţă, pe un ton aspru, dar calm. În acest moment nu avem nicio dispută cu forţele lor şi ei n-au nicio dispută cu forţele noastre. Principala ameninţare la adresa noastră vine din partea mongolilor, dar nici măcar ei nu mai reprezintă un pericol atât de mare ca în trecut. Oare de ce crezi că s-au dus la franci ca să caute o alianţă? Ştiu că singuri nu ne pot învinge. De fiecare dată când au încercat i-am respins dincolo de Eufrat. Devin tot mai slabi cu fiecare bătălie pe care o pierd.

Kalawun dădea din cap.

— Francii nu pot câştiga un război contra noastră, după cum nu pot nici mongolii. Am ajuns într-o situaţie de echilibru.

— Sunt de acord că nu-i putem distruge pe mongoli pe terenul lor, rosti Dawud, plin de frustrare. Dar îi putem nimic pe franci. Nu ne vor mai face niciun fel de probleme dacă îi alungăm din Palestina pentru totdeauna!

— Nu m-ai ascultat, amir, rosti Kalawun pe un ton încordat. Dacă îi atacăm pe franci, se schimbă regulile jocului. Mongolii ar putea profita de ocazie ca să ne atace pe la spate. Un asediu asupra cetăţii Acra va fi lung şi costisitor în termeni de bani şi oameni. În plus, nu există nicio garanţie că vom cuceri oraşul. Sprâncenele i se încruntară când văzu îndoielile din ochii lor. Mulţi dintre voi sunteţi tineri, aşa că vă iert ignoranţa, de data asta. Predecesorul meu, sultanul Baybars, a încercat de cinci ori să cucerească oraşul Acra. Ştiţi de câte ori a reuşit? tună el în tăcerea care se lăsase.

— Niciodată, murmură Dawud.

Kalawun îşi făcu palma pâlnie în dreptul urechii, într-un gest care să-i sublinieze intenţiile.

— Nu te-am auzit.

— Nu a reuşit niciodată, stăpâne, zise îmbufnat Dawud.

— Şi nu credeţi că ei îşi vor regândi decizia de a se uni cu mongolii dacă încalc tratatul de pace pe care eu însumi l-am semnat cu Templul, cu negustorii şi cu nobilii din Acra, o pace care trebuie să dureze zece ani? Dacă atacăm Acra şi ei ne resping, vor şti că reprezentăm o ameninţare pentru ei şi vor căuta să-şi ia măsuri de siguranţă. Aşa cum voi aţi spus, o alianţă a francilor cu mongolii ne-ar putea provoca mari daune. Vocea lui Kalawun deveni aspră. Vreţi să-i împingem pe unii în braţele celorlalţi? Nimeni nu răspunse. Kalawun clătină iritat din cap. Întrunirea s-a încheiat. Sunteţi liberi.

Le întoarse spatele în vreme ce oamenii începeau să iasă din încăpere. Urcă treptele estradei către tron şi se aşeză cu o strâmbătură în timp ce servitorii veniră să cureţe tăvile şi să strângă cupele. Un om rămase în încăpere.

— Mulţumesc pentru sprijin, zise Kalawun, frecându-şi iarăşi sprâncenele, moment în care tânărul înalt urca treptele spre tron.

— Vei avea întotdeauna sprijinul meu, tată, zise Khalil cu răceală.

Kalawun îi aruncă o privire.

— Dar nu eşti de acord cu mine?

— Ştii bine că nu.

— Chiar şi după ce ai auzit tot ce am spus?

— Ştiu că îi putem învinge pe franci, tată, replică Khalil pe un ton sincer. Cu destui oameni şi maşini de luptă. Am studiat planurile oraşului. Există puncte slabe. Francii nu mai sunt la fel de puternici ca în vremea în care sultanul Baybars a încercat să-i atace. Sunt dezorganizaţi şi divizaţi.

— Zidurile oraşului sunt la fel de puternice, zise Kalawun fără intonaţie în glas. Asta nu s-a schimbat.

— De ce iei totul atât de personal, tată? ceru să afle Khalil, surprinzându-l pe Kalawun cu forţa tonului. I-ai apărat întotdeauna!

Prinţul coborî treptele estradei şi se duse la fereastră. Când se postă acolo, o pală de vânt îi ridică părul.

Kalawun îi zări sprâncenele amarnic încruntate şi simţi o oboseală imensă. Khalil îi apăruse mereu ca un cărturar sau un mullah, cu privirea lui iscoditoare şi manierele lui discrete şi delicate. În realitate, Khalil era un războinic. La douăzeci şi patru de ani, ajunsese un strateg de mare forţă, de care şi Baybars ar fi fost tare mândru.

Baybars.

În ultimele zile, gândurile lui Kalawun se îndreptaseră adesea către vechiul lui camarad. Poate pentru că acum înţelegea prea bine ce dificultăţi întâmpinase predecesorul lui pe aceeaşi temă şi cu aceeaşi Curte. Diferenţa consta în faptul că Baybars nu dorise prietenia cu francii; i-ar fi vrut eliminaţi la fel de mult ca şi oamenii săi, dar crezuse că mongolii reprezintă o ameninţare mai mare. Aşa cum se întâmplă de multe ori însă, pentru Baybars ameninţarea venise de undeva mult mai aproape de casă.

Kalawun simţi un fior rece trecându-i în vreme ce se uita la Khalil. Ce ironie. Îşi cheltuise atâta amar de ani încercând să facă din Baraka Khan un om mai bun şi se trezise că propriul său fiu devine un geniu militar. Nici măcar nu era vorba de faptul că fiul lui ar fi nutrit o ură fanatică şi nesăbuită faţă de franci. Pur şi simplu avea convingerea fermă că francii nu aveau niciun drept să se găsească acolo şi, ca atare, trebuia să fie alungaţi. Uneori, stând singur noaptea şi neputând dormi, Kalawun se întreba dacă nu cumva era el pedepsit pentru trădarea faţă de Baybars şi faţă de moştenitorii acestuia. Încerca să ignore astfel de gânduri. Îl trădase pe Baybars pentru binele propriului său popor, dar şi pentru binele francilor. Cât despre Baraka, ei bine, îl tratase cât de corect putuse.

Baraka Khan stătuse doar de doi ani pe tronul Egiptului, timp în care nu realizase nimic, înainte de a fi ameninţat de Kalawun, care se bucura de un sprijin consistent în rândul militarilor, cu o lovitură de stat şi de a se confrunta cu un marş al trupelor siriene înspre Cairo, cu Kalawun în fruntea lor. Găsind prea puţină susţinere în rândurile propriilor oameni şi temându-se pentru viaţa lui, Baraka fugise împreună cu mama lui, Nizam,

lăsându-şi fratele mai mic, Salamish, ca moştenitor al tronului. Câteva luni mai târziu, Kalawun îl deposedase cu blândeţe pe copil de titlu şi fusese proclamat sultan, moştenind toate pământurile cucerite prin forţă de Baybars. L-ar fi putut urmări pe Baraka şi l-ar fi putut aduce înapoi în lanţuri ca să-l ancheteze, dar îl lăsase să fugă. Nu mai avea chef de o nouă confruntare. Baybars şi Aisha erau morţi. Nimic din ce i-ar fi făcut lui Baraka nu i-ar fi adus înapoi, iar Kalawun găsise întreaga afacere mult prea dureroasă ca să fie dezgropată. Şi moartea lui Ali şi a lui Ishandiyar îi întărise dorinţa de a nu reînvia trecutul. Fiul lui cel mare, puternicul Ali, căzuse victimă unei febre, iar Ishandiyar fusese înjunghiat pe o alee în Cairo, la scurt timp după ce armata mamelucă se întorsese din Damasc, după moartea lui Baybars. Ucigaşul nu fusese prins. Noul val de durere sufletească amorţise orice dorinţă de răzbunare, astfel că, într-un final, Kalawun lăsase ca totul să treacă de la el. Asigurase tronul şi îşi asigurase oamenii. Putea trăi cu pierderile suferite pentru această realizare.

Însă, în ciuda eforturilor intense şi a alianţei secrete încheiate cu Anima Templi, aflată sub conducerea lui William Campbell, pacea nu fusese uşor de obţinut. Kalawun ajunsese să o considere ca pe o fiinţă vie. Pacea însemna ceva schimbător, în care nu se putea avea încredere, reprezentând lucruri diferite pentru oameni diferiţi şi având efecte neaşteptate. Pacea între musulmani şi creştini era încă fragilă şi nepusă la încercare; un copil care avea nevoie de protecţie. În ciuda acestui fapt, o bună parte din domnia lui Kalawun se bucurase de linişte şi prosperitate. Comerţul înflorise şi, deşi fusese imposibil să se încheie orice fel de pace cu mongolii, care continuau să fie agresivi, conflictele cu ei, chiar dacă brutale, fuseseră de scurtă durată. Fusese întocmit un alt tratat care înlocuise armistiţiul semnat de Edward şi de Baybars, în cea mai mare parte datorită ajutorului Anima Templi, în special al lui Campbell, care îl convinsese pe Marele Maestru al Templului să susţină propunerea de pace în rândul celorlalţi lideri din Acra.

Însă oamenii lui Kalawun nu erau fericiţi. Şi nici fiul lui.

Kalawun îşi luă privirea de la Khalil când auzi o bătaie în uşă. La intrare era Nasir, care cu o mână bătea în lemnul uşii, iar în cealaltă ţinea un pergament. Kalawun îl salută.

— Intră.

Nasir intră şi îl salută în trecere pe Khalil, care îi zâmbi. Kalawun simţi un fior neplăcut de gelozie; Nasir şi Khalil se apropiaseră în ultimii ani, de când Nasir se întorsese în Citadelă. Însă în ciuda invidiei pe prietenia lor, Kalawun era bucuros de relaţia bună care exista între fiul lui şi vechiul lui tovarăş de arme.

Însemna un liant suplimentar în cadrul relaţiei de prietenie refăcută între el însuşi şi Nasir, o relaţie care cu câţiva ani în urmă părea iremediabil distrusă.

După moartea lui Baybars, ofiţerul sirian se retrăsese în sinea lui, devenind distrat şi furios. Kalawun pusese totul pe seama chinurilor îndurate ca prizonier al asasinilor şi îi făcuse prietenului său mai multe concesii. Însă, odată cu trecerea lunilor, dispoziţiile lui Nasir deveniseră tot mai proaste, transformându-se în momente de insubordonare deschisă, astfel încât Kalawun găsise tot mai greu motive ca să-i scuze purtarea. În cele din urmă, foarte întristat, dar, rămas în pană de idei şi cu răbdarea ajunsă la limită, Kalawun îl trimisese pe Nasir într-o garnizoană dintr-un oraş sirian de frontieră, cu speranţa că timpul petrecut departe de agitaţia de la Curte avea să-l tempereze. Mutarea dăduse roade. Cu şase ani în urmă, mongolii capturaseră oraşul şi Nasir revenise la Curte, mai calm şi mai potolit. Durase ceva vreme, dar Kalawun îl readusese în viaţa lui şi îi reacordase încredere. Treptat, prietenia lor fusese reconstruită şi Nasir devenise din nou confidentul lui apropiat. Kalawun decisese chiar să-şi numească ultimul fiu născut cu numele ofiţerului.

— Au venit rapoartele lunare de la Damasc şi de la Alep, stăpâne, zise Nasir, venind spre tron şi dându-i pergamentul lui Kalawun. Consilierii tăi le-au citit. Se pare că nu prea e nimic de comentat.

— Asta îmi place să aud, mormăi Kalawun, ridicându-se şi luând mesajul.

— Cum a mers consiliul?

— Cred că în cele din urmă am reuşit să fac câţiva oameni să-mi accepte punctul de vedere.

Dinspre fereastră se auzi un oftat cu tâlc. Nasir şi Kalawun se uitară la Khalil.

— Dacă ai ceva de spus, Khalil, spune, îl invită Kalawun. Ştii că poţi vorbi întotdeauna deschis faţă de mine.

— Rişti, tată, cu insistenţa ta de a ignora problema francilor. Iar ei reprezintă o problemă, orice ai spune tu, fie şi doar pentru faptul că atâţia dintre noi îi vor plecaţi de aici. Mă tem pentru siguranţa ta, adăugă încet Khalil. Pentru poziţia ta.

— Lasă-ne pe mine şi pe gărzile mele să ne facem griji în privinţa asta, replică morocănos Kalawun.

— Dar eu…

— Ascultă-ţi tatăl, prinţul meu, interveni Nasir. Ştie el ce face.

Kalawun se uită recunoscător la ofiţer.

Khalil îşi plecă privirea.

— Îmi cer scuze, tată.

Sultanul se duse la el şi îi puse o mână pe umăr.

— Haide, să luăm cina împreună. Vom putea discuta mai mult atunci. Voiai să mă vezi şi pentru altceva? îl întrebă el pe Nasir.

— Nu, stăpâne.

Kalawun dădu din cap înspre el şi porni spre uşă. Khalil se smulse de sub mâna tatălui său, dar consimţi să plece alături de el.

După plecarea lor, Nasir se întoarse în camera lui ca să pună în ordine câteva hârtii pe care le strânsese odată cu achiziţionarea unui nou lot de sclavi, în majoritate mongoli, pentru regimentul Mansuriyya al lui Kalawun, devenit acum regimentul mameluc de Gardă Regală.

Tocmai trecea în revistă lista cu sclavi, verificând amănuntele scrise de negustor şi decizând ce nume arabe aveau să poarte acei băieţi, când se auzi o bătaie în uşă. Se duse spre ea, mormăind distrat ceva, şi o deschise. Afară aştepta un servitor.

— Da?

Servitorul îi dădu un pergament.

— A venit asta, domnule.

— De la cine?

— Nu ştiu, domnule. A fost lăsat la poartă cu instrucţiuni de a vă fi înmânat.

Nasir luă pergamentul şi închise uşa. Încruntându-se, se duse la fereastră, unde ultimele fărâme de lumină ale zilei îi ajungeau ca să citească, şi desfăcu mesajul. Avu nevoie de câteva minute ca să-l citească, iar la sfârşit mâna lui ajunse să strângă cu putere, albă şi tremurând, mesajul. După ce termină, îl mototoli cu furie şi îl aruncă departe, peste dalele de piatră, îşi puse palmele pe pervazul ferestrei şi îşi lăsă capul în jos. Când îl ridică, se zări în oglinda din argint bătut prinsă de perete. Palid, asudat, Nasir arăta ca şi cum tocmai văzuse o fantomă. Ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, se şi întâmplase.

Cu treizeci de ani în urmă, viaţa lui Nasir, deja marcată de conflicte, intrase în vrie odată cu căderea Bagdadului în mâinile mongolilor. În haosul care urmase, negustorii de sclavi puseseră mâna pe el şi îl despărţiseră de fratele lui, singurul din familie care îi mai rămăsese pe lume. La vârsta de nouăsprezece ani, Nasir devenise sclav în armata mamelucă. Îşi petrecuse primul an de sclavie în Cairo, plănuind evadarea. Însă neştiind unde se află Kaysan, sau măcar dacă fratele lui trăia, nu avusese habar unde ar fi putut fugi, aşa că renunţase, ştiind că răstignirea, pedeapsa pentru evadare, nu reprezenta o opţiune. În loc de a evada, se aruncase orbeşte în procesul de instruire, dându-şi seama că, în timp, cu cât reuşea să distingă mai tare, cu atât îi creştea puterea şi, prin asta, libertatea pe care o putea obţine. Sub Kalawun, avansase rapid în grad şi, în cele din urmă, ca o ironie amarnică a sorţii, fusese pus să cumpere sclavi şi să-i instruiască pentru armată. Nasir fusese mereu uimit de cât de rapid erau asimilaţi copiii în regimul rigid de viaţă din armata mamelucă, cu câtă uşurinţă erau îndoctrinaţi, cât de repede le erau eradicate sentimentele trecutului, cum uitau ei în câteva luni de familie şi credinţă. Bănuia că vârsta fragedă intensifica procesul, căci el rămăsese perfect conştient de identitatea şi de credinţa lui după ce fusese înrobit, şi nicio instruire primită ulterior nu îl putuse învăţa altceva.

Era un şiit ismailit, născut în nordul Siriei, unde trăise alături de familie până la vârsta de zece ani, când satul lui fusese atacat brutal de o ceată de Nubuwwiyya: răzbunători sunniţi

care se organizaseră în bande de curăţare a regiunii de şiiţi, pe care cu de la sine putere ei îi proclamaseră eretici. Cu patru ani mai mare decât Nasir, Kaysan îl dusese în munţii Jabal Bahra, după ce scăpaseră de atac. Se întorseseră a doua zi de dimineaţă şi descoperiseră că familia lor şi restul locuitorilor fuseseră măcelăriţi, iar trupurile mutilate ale acestora fuseseră azvârlite la întâmplare pe pământul pârjolit. Părăsind ruinele fumegânde, cei doi fraţi trăiseră în sălbăticie timp de aproape o lună, până când fuseseră găsiţi de un negustor creştin sirian, care trecea prin zonă împreună cu o caravană comercială. Omul îi luase în grija lui. În schimbul hainelor şi al mâncării primite, băieţii aveau grijă de cămilele negustorului. Nasir se adaptase cu viaţa nomadă, dar lui Kaysan îi repugna munca de întreţinere a animalelor, astfel că devenise îmbufnat şi insolent, până ce negustorul îi pusese o sabie în mână şi îl promovase la statutul de paznic al caravanei. Cei opt ani petrecuţi pe drumuri între Alep, Damasc şi Bagdad fuseseră în mare parte ani buni, chiar dacă nu îndeajuns de buni ca să şteargă din amintirile lor tragedia care îi obligase să apuce pe un asemenea curs al vieţii. După aceea însă, mongolii atacaseră Bagdadul şi totul se schimbase pentru ei doi.

Durase mulţi ani, dar în cele din urmă Nasir ajunsese să îşi accepte soarta sub domnia mamelucilor sunniţi. Se simţea ca un tigru ai cărui colţi fuseseră piliţi şi ale cărui gheare tăiate. În inima lui continua să ardă un foc sălbatic, dar, dându-şi seama de inutilitatea agitaţiei, încetase să se mai lovească de barele cuştii în care era închis şi se întinsese pe jos, înfrânt.

Întorcându-se de la fereastră, se uită la scrisoarea boţită de pe dale. Se duse încet spre ea şi se aplecă. O ridică de jos, o deschise din nou şi netezi pergamentul. Îşi plimbă privirea peste slovele scrise şi reveni, temător şi simultan cu o senzaţie, imposibil de definit, de speranţă, demult uitată, la numele scrijelit neglijent cu cerneală roşie în partea de jos.

Angelo Vitturi.

38

Nisipurile, Acra
20 octombrie 1288

Will stătea întins pe spate, proptit pe coate pe nisipul cald. Din pricina strălucirii soarelui, putea vedea doar contururile celor două siluete de la marginea apei. În spatele lui, dincolo de dunele rotunjite unde nisipul era fin şi uşor ca zahărul, chiparoşii străjuiau plaja. Cerul fusese întreaga dimineaţă de un albastru uluitor, nesfârşit, însă acum, dinspre sud începea să avanseze o masă de nori cenuşii, ridicându-se în spatele umbrei gârbovite a muntelui Carmel. Marea scânteia, cu şirurile de valuri albe urmărindu-se unele pe altele în cursa lor către mal. Will urmări cum cele două siluete sar peste valuri, auzi râsete şi simţi mulţumirea inundându-i sufletul şi făcându-l somnoros.

Avea ochii închişi şi aproape că aţipise când auzi iarăşi râsetele, de această dată mai aproape. Deschise ochii, prea târziu, căci primi un val de apă peste gât şi peste piept. Se ridică icnind în şezut şi văzu un chip zâmbitor şi o sclipire aurie care dispăru într-o fracţiune de secundă.

— Binee, ameninţă el, ridicându-se în picioare.

Atacatoarea lui ţipă, pe jumătate de frică, pe jumătate de bucuria izbânzii. Ridicându-şi fustele, fugi cu picioarele ei lungi peste nisip. De pe mâini îi cădeau picături de apă cu sclipiri ca de diamant.

Will o prinse la mal. Apucând-o de mijloc, o ridică cât putea de mult în aer. O aruncă peste umăr şi intră în apa înspumată, udându-şi izmenele din in.

— Nu! *N-o face!*

— Ai spus ceva?

Se avântă mai departe. Apa îi ajunse la genunchi. Şuieratul valurilor verzi devenise puternic în jurul lor.

— Îmi cer scuze! ţipă atacatoarea, fără însă ca să-şi poată opri râsetele.

— Nu te aud.

— *Tată!*

Will chicoti şi porni spre mal, unde o trânti pe fiică-sa pe nisip. Fata respira precipitat, cu chipul îmbujorat de plăcere. Îl plesni pe Will peste braţ şi îi zâmbi. Se înapoiară împreună pe plajă, mână în mână.

— Putem să mai facem asta în curând, tată?

Will se uită la fata lui şi zâmbi.

— Sigur că da.

Mâna ei îl strânse mai tare. Fata se opri brusc.

— Mi-aş dori să putem face mai multe.

Will se opri la rândul lui. I se părea că trecuse prea puţin timp de când fusese nevoit să se ghemuiască pe vine ca să vorbească cu ea. Acum fata îi ajungea deja la piept şi creştea repede în înălţime. Îşi duse un deget sub bărbia ei şi i-o ridică uşor, până când îi întâlni privirea. Ochii ei erau albaştri, de nuanţa mării în timpul unei furtuni de primăvară.

— Înţelegi de ce, nu-i aşa, Rose?

— Din pricina Templului, zise ea încet, uitându-se în altă parte.

— Te-aş vedea zilnic dacă aş putea, îngăimă Will. Dar nu pot. Îşi puse palmele pe umerii ei. Pot să promit însă că voi încerca să fac din fiecare zi petrecută împreună una perfectă, precum cea de azi.

— Juri? îl întrebă Rose, mijindu-şi ochii.

Acum Will chiar se lăsă în jos. Se lăsă într-un genunchi şi îşi duse o mână la inimă.

— Jur.

În colţurile gurii ei înflori un zâmbet.

— Îţi accept jurământul.

— Will.

Will şi Rose priviră în direcţia chemării şi o văzură pe Elwen la mică distanţă, mai sus pe plajă, lângă hainele şi coşul cu hrană pe care îl aduseseră cu ei.

Îşi ţinea o mână la ochi, pentru a şi-i proteja de soare. Cu cealaltă mână arăta ceva înspre chiparoşi. Will zări un călăreţ îmbrăcat în alb apropiindu-se de dunele de nisip. Pe pieptul lui apăru un licăr de culoare roşie.

Will simţi că-i stă inima în loc când îşi dădu seama că licărul provenea de la o cruce brodată pe haina albă. Se ridică în

picioare, dar îşi dădu imediat seama că îl cunoştea pe călăreţ. Uşurat, o luă pe Rose de mână şi alergă spre Elwen, în vreme ce templierul cotise şi se îndrepta direct spre ei.

— E-n regulă, strigă Will de la distanţă. E doar Robert.

Elwen îşi dădu ochii peste cap.

— Văd şi eu.

Fusta i se udase atunci când sărise peste valuri împreună cu fiica ei, şi acum i se înfăşurase strâns în jurul gleznelor. În lumina soarelui, silueta ei înaltă era cât se poate de graţioasă. Când Elwen fusese mai tânără, frumuseţea ei însemnase puritate şi dulceaţă. Acum însemna putere. La patruzeci şi unu de ani, chipul ei era mai împlinit, mai viguros, cu trăsături mai puternic conturate, mai bine definite, iar părul auriu căpătase o nuanţă mai întunecată şi mai amplă.

— Mă uit la voi amândoi. Sunteţi uzi până la piele.

— E vina tatei, răspunse imediat Rose.

— Ca de obicei, replică Elwen.

Robert descălecă şi se apropie ducându-şi calul de căpăstru.

— Bună ziua, rosti el, dând din cap înspre Elwen şi zâmbindu-i lui Rose, care se înroşi, furioasă, şi se întoarse cu spatele, apucându-se să studieze ceva în nisip la picioarele ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Will, venind spre Robert.

— Nu. Dar te caută Marele Maestru. Am zis că-i mai bine să te avertizez în caz că mai vine cineva să te caute în numele lui.

Robert aruncă o privire spre Elwen şi spre Rose.

— Mulţumesc, zise Will, recunoscător.

— Mulţumeşte-i lui Simon. El mi-a spus unde te pot găsi. Robert privi plaja. Frumos, nu-i aşa? Nu ştiu de ce nu vin şi eu aici. Se uită iarăşi la Will. O, evident, pentru că mă pui la muncă al naibii de mult.

— Te pot pune şi mai mult la muncă dacă vreau. Lasă-mă câteva clipe.

Will se duse spre Elwen, care se chinuia să-i pună lui Rose ceva pe cap.

Elwen îl privi pieziş pe Will, ignorând protestele fetei.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă întorc. Îmi pare rău.

Elwen clătină din cap.

— N-ai de ce. A fost o zi minunată. Dădu din cap înspre sud, unde se adunau norii pe cer. Oricum se pare că va fi o furtună în curând. Rose, te rog! se răţoi ea la fată, dându-i părul auriu, lipicios din pricina sării, de pe faţă.

— Mă mănâncă! se plânse Rose.

— Mie mi se pare că şi tu porţi foarte rar boneta pe cap, îi zise Will lui Elwen.

Rose îi aruncă maică-si o privire sfidătoare.

— Mulţumesc foarte mult, replică Elwen înspre Will. Oftă şi se uită la fiică-sa. Bine, poţi să nu ţi-o pui până ce ajungem în oraş. Rose ţâşni triumfătoare în susul plajei, cu părul ei lung fluturând, în vreme ce Elwen se apucă să adune lucrurile cu care veniseră, iar Will să îşi scuture tunica şi mantia.

— Când te vom revedea? întrebă Elwen, pornind alături de Will înspre Robert şi lăsând în urmă marea scânteietoare.

— Curând.

Elwen tăcu câteva clipe, apoi zâmbi.

— Ieri a trecut Catarina pe acasă cu bebeluşul ei. Rose şi-a petrecut întreaga zi pretinzând că e mama fetiţei. Izbucni în râs. Mi-aş fi dorit să o fi văzut. Era atât de serioasă!

Will îi aruncă o privire, auzind ceva trist în râsul ei.

— Nu-ţi doreşti niciodată să fi avut parte de ceva mai mult? Se opri când ea nu-i răspunse. Ei bine?

— Nu, răspunse Elwen, după câteva secunde. Îşi duse o mână rece la obrazul lui. Nu, repetă ea, cu mai multă fermitate. Îmi este suficient să vă am pe tine şi pe Rose în viaţa mea. Mai mult decât suficient.

Merseră toţi patru de-a lungul unei poteci prăfuite printre chiparoşi, cu Robert ducându-şi calul de căpăstru, până ce ajunseră la imensele ziduri ale oraşului. Odată trecuţi de Poarta Patriarhului, se despărţiră, Elwen şi Rose îndreptându-se spre cartierul veneţian, în vreme ce Will şi Robert cotiră spre Templu.

După ce îşi sărută soţia şi fiica, Will îşi puse pe el tunica şi mantia.

— Ai idee de ce vrea să mă vadă de Beaujeu? îl întrebă el pe Robert, adoptând o atitudine sobră.

Robert clătină din cap.

— Dar ştiu că în această dimineaţă consulul venețian a venit la preceptoriu ca să se întâlnească cu Marele Maestru.

Will se încruntă.

— A mai participat şi altcineva la întâlnire?

— Seneşalul era cu de Beaujeu în camerele acestuia, dar a fost concediat la sosirea consulului. Aşa am auzit. Era destul de iritat.

— Nu mă îndoiesc, replică Will, zâmbind cu amărăciune.

Cu siguranţă că seneşalul nu se înmuiase cu trecerea vremii. Ba chiar devenise mai ţâfnos ca niciodată. Chiar dacă lui Will nu-i plăcea să recunoască asta, bătrânul scorţos îi fusese un ajutor nepreţuit, mai ales la început după ce Will preluase conducerea Anima Templi.

Cu timpul, nici măcar seneşalul nu mai putuse să nege motivele pentru care Everard îl alesese pe Will ca înlocuitor. Nu numai că Will avea o relaţie personală cu Kalawun, o alianţă extraordinar de rodnică acum, după ce mamelucul devenise sultan, dar în calitate de comandant el lucra îndeaproape cu Guillaume de Beaujeu. Chiar dacă nu cunoştea existenţa grupării secrete din interiorul Templului, Marele Maestru se baza foarte mult pe Will. Celorlalţi membri ai Frăţiei le plăcea stilul lui blând şi sincer de conducere, iar cei doi adepţi, intraţi în organizaţie după moartea a doi cavaleri mai vârstnici, se dovediseră extrem de populari. Primul dintre ei, Robert de Paris, şi cel de-al doilea, ales cu cinci ani în urmă, Hugues de Pairaud, erau camarazi din copilărie cu Will. De Pairaud era Vizitator al ordinului şi stătuse un an în Ţara Sfântă înainte de a se întoarce la Paris.

În cei zece ani scurşi de la moartea lui Everard apăruseră câteva schimbări sau dificultăţi mari care afectaseră Sufletul Templului sau chiar întregul Outremer. În afară de asta însă, existaseră mii de probleme mărunte, unele dintre ele ameninţând să devină probleme mari dacă nu ar fi existat misiunea permanentă de pace în care se angajase Frăţia. Cu toate astea, atmosfera generală de calm care domnea în capitala cruciaţilor în acele zile nu se datora în exclusivitate eforturilor Anima Templi. Cu trei ani în urmă murise Carol de Anjou, fără să-şi fi ocupat vreodată tronul din Acra, pe care

contele Roger îl deţinuse până ce Carol îl chemase înapoi în Sicilia, unde suveranul se confruntase cu o rebeliune. Regele murise, părăsindu-şi adepţii în toiul unei lupte sângeroase, astfel că, în încercarea de a găsi un înlocuitor, înalta Curte din Acra se uitase la Henric al II-lea, moştenitorul regelui Hugh al Ciprului. Tânărul de paisprezece ani venise în Acra cu doi ani în urmă. Fusese primit cu mare bucurie, iar această bucurie devenise şi mai mare atunci când tânărul se întorsese în Cipru după încoronare, lăsând în locul lui un procurator capabil şi pe conducătorii originari din Acra să îşi urmeze propriile reguli.

— Fetele tale arată bine.

Will se uită la Robert.

Cavalerul clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred cât de repede creşte Rose.

— Hm, mormăi Will. Prea repede.

— Cum adică? făcu Robert, râzând când văzu expresia întunecată din ochii lui Will.

— Ştii prea bine.

În faţa lor apăru un mic grup de bărbaţi de pe o stradă laterală, păşind hotărâţi. Cei mai mulţi purtau haine simple de servitori, dar unul, care mergea în fruntea lor, purta haine elegante, negre, bogat ornamentate. Individul avea glugă pe cap dar, când aruncă o privire în jurul lui pe stradă, Will zări o sclipire metalică şi îşi dădu seama că acesta avea mască pe chip. Masca era prinsă bine de craniu, dispunând de tăieturi negre pentru ochi şi gură.

— N-am ce face dacă fata ta mă place, spuse Robert. Ridică din umeri. Ce pot să spun?

— Cred că ar fi cel mai bine să nu spui nimic, răspunse Will, cu atenţia îndreptată însă asupra omului în negru.

Măştile nu reprezentau ceva neobişnuit şi erau adesea folosite pentru a ascunde desfigurările produse de boli precum lepra, dar Will nu zărise până atunci decât măşti confecţionate din materiale textile sau din piele. Cea văzută acum era confecţionată din argint. Era o mască aproape frumoasă, chiar dacă ciudat de lipsită de orice expresie.

— Să îl informez pe seneşal că te întâlneşti cu Marele Maestru?

După ce mascatul şi anturajul lui traversară strada şi îşi văzură mai departe de drum, Will se uită la Robert.

— Nu, îi voi spune eu însumi. Oricum trebuie să discut cu el câteva lucruri.

— Să ştii că te respectă foarte mult.

— Atunci ţine bine ascuns acest respect, replică Will cu ţâfnă, deşi zâmbi în sinea lui.

Odată ajuns în preceptoriu, Will se duse direct la palatul Marelui Maestru, unde i se spuse că acesta se găsea în grădină, inspectând recolta de toamnă. Will îl găsi plimbându-se printre şirurile de palmieri şi piersici în umbra caldă a livezii preceptoriului, unde nişte albine imense şi negre bâzâiau leneşe în jurul fructelor. În livadă se vedeau mai mulţi sergenţi care strângeau piersici în coşuri împletite.

Marele Maestru îl zări pe Will apropiindu-se şi îl salută dând scurt din cap.

— A, comandante.

Trecerea anilor lăsase puţine semne asupra lui Guillaume. În ciuda părului albit, Marele Maestru continua să arate sprinten şi chipeş. Ochii lui păstrau o nuanţă strălucitoare de turcoaz pe fondul unui ten înnegrit de soare. Îi aruncă o piersică lui Will.

— E mai bine ca sezonul trecut, nu crezi?

Will testă fructul de culoare aurie din mâna sa. Era moale şi cald, ca o bucată de piele.

— A fost un an bun.

Guillaume ieşi de sub umbra ramurilor în lumina soarelui. Mantia lui mătura iarba de pe jos.

— Mergi alături de mine.

Will i se alătură. Ieşiră împreună din livadă, îndreptându-se spre grădina de legume şi magaziile pentru alimente.

— Spune-mi ce ştii despre situaţia din Tripoli, rosti Guillaume în vreme ce treceau pe lângă straturile de verdeţuri cu arome puternice.

Will îi aruncă o privire, întrebându-se încotro avea să se îndrepte discuţia. Medită câteva secunde la răspuns.

— Ştiu că a existat o problemă legată de conducerea ţinutului după ce Bohemond, ultimul stăpân de acolo, a murit anul trecut. Văzând că Guillaume nu spune nimic, Will continuă, sesizând

starea de aşteptare a Marelui Maestru: Lui Bohemond i-a urmat sora lui, Lucia, care a ajuns acolo cu câteva luni în urmă din Apulia pentru a-şi ocupa locul, dar a fost refuzată. După moartea lui Bohemond, nobilii şi familiile de negustori din Comitatul Tripoli au decis să respingă linia ei de succesiune în favoarea unei forme de conducere comună, cu un procurator ales care să guverneze independent faţă de puterea suverană.

Guillaume dădu din cap.

— Aşa cum stau lucrurile, chestiunea putea fi rezolvată prin intervenţii diplomatice potrivite. Numai că această comună din Tripoli, cu o înţelepciune infinită, a decis să solicite protecţia dogelui genovez în cazul în care prinţesa Lucia ar fi decis să lupte pentru ce era al ei. Dogele a trimis un reprezentant cu cinci galere de război în ajutorul lor, dar nesăbuiţii de acolo nu se aşteptau ca genovezii să-şi urmărească, de fapt, propriile interese. În schimbul protecţiei, reprezentantul dogelui a cerut ca republicii reprezentate de el să i se dea o mai mare porţiune de oraş decât cea pe care o deţinea deja. Mai multe străzi, mai multe case, spaţiu mai mare în pieţe şi în port.

Guillaume vorbea cu voce lipsită de intonaţie.

Will ştia în mare parte toate acestea, dar păstră tăcerea pentru că îşi dădea seama că Marele Maestru dorea să vorbească.

— Alături de Marii Maeştri ai cavalerilor Sfântului Ioan şi ai teutonilor, am încercat să-i convingem pe cei din Tripoli să o recunoască pe Lucia drept conducătorul lor. În special veneţienii sunt afectaţi de aceste pretenţii ale genovezilor şi mi-au cerut personal sprijinul, dar comuna a refuzat să asculte de sfatul nostru. Guillaume se uită la Will. Este o situaţie serioasă, care trebuie gestionată cu prudenţă şi consideraţie. Ştim prea bine cât de repede poate izbucni un război între comunităţile noastre.

Will încuviinţă. Aflat la o sută şaizeci de kilometri nord de Acra, Tripoli era al doilea oraş ca mărime rămas în posesia francilor, ceea ce îi conferea o importanţă vitală, deopotrivă pentru negustori şi pentru cetăţeni.

— Astăzi a venit să mă vadă consulul veneţian, continuă Guillaume. Comunitatea veneţiană a înaintat mai multe

propuneri, atât aici, cât şi în Tripoli. Consulul m-a invitat la o întâlnire săptămâna viitoare, unde se speră să se cadă de acord asupra unui mod de acţiune. Guillaume se opri lângă un tufiş de coriandru şi rupse câteva frunze uscate. Le rulă între degetul mare şi arătător şi apoi mirosi. Aş vrea să vii cu mine, comandante.

Cartierul veneţian, Acra
25 octombrie 1288

Sălile de consiliu din interiorul marelui palat se umpleau treptat. Bărbaţii îmbrăcaţi cu haine somptuoase ce le trădau bogăţia îşi ocupau poziţiile pe şirurile de bănci aşezate în faţa unui podium. Erau unii din cei mai puternici oameni din Outremer, cu toţii negustori veneţieni, ale căror afaceri dominau o mulţime de industrii din lumea comerţului: argintul, aurul, cheresteaua, lâna, mirodeniile şi sclavii.

Will îl urmă pe Marele Maestru în sala bogat ornată, cu tavanul ei arcuit şi podeaua în model mozaicat. Pe podium se găseau şapte scaune, deocamdată neocupate. Will îşi dădu seama că într-acolo se îndreptau când Guillaume urcă treptele podiumului. Se aşeză alături de Marele Maestru, simţindu-se expus pe platforma înălţată şi în faţa unei audienţe care se tot mărea. Câteva minute mai târziu, în încăpere pătrunse consulul veneţian împreună cu patru bărbaţi. Cu toţii veniră repede spre podium. În vreme ce el urca treptele, în sală intrară şi întârziaţii. Consulul părea afectat de o uşoară febră, căci avea pielea palidă şi un nas roşu ca focul, pe care şi-l şterse imediat cu o bucată de mătase. Uşile se închiseră cu ecou şi cei patru oameni alături de care intrase consulul, probabil consilieri după cum îşi spusese Will, îşi ocupară locurile de pe podium.

— Bun venit, rosti consulul într-o italiană nazală. Unul dintre consilieri se apropie de Guillaume şi de Will şi se apucă să-i traducă vorbele în şoaptă: Cei mai mulţi dintre voi probabil că aţi participat la cel puţin o întrunire pe tema Tripoli. Astăzi şi aici vom lua o decizie legată de modul în care vom proceda. L-am invitat pe Marele Maestru al Templului, prietenul nostru de nădejde, să participe la această discuţie în speranţa că un alt

punct de vedere ne-ar putea ajuta să găsim răspunsul pe care îl căutăm. Consulul îşi înclină capul înspre Guillaume, care zâmbi plin de curtoazie adunării de negustori. Cred că trebuie să lăsăm deoparte diferenţele noastre de opinie în această chestiune, continuă consulul, privind adunarea, în favoarea unei soluţii rapide.

În vreme ce consulul îşi prezenta consilierii, iar traducătorul îşi continua treaba în şoaptă, Will îşi lăsă privirea să se plimbe peste mulţime. Se opri asupra unui chip cunoscut din al doilea rând de bănci: Andreas di Paolo, stăpânul lui Elwen şi naşul lui Rose. Andreas îi zări privirea şi dădu din cap.

După prezentări începu întrunirea propriu-zisă.

Primul se ridică un bărbat corpolent, cu o voce piţigăiată.

— Lord consul, avem ceva veşti proaspete din Tripoli? Ultimele auzite spuneau că membrii comunei de acolo au contactat-o pe prinţesa Lucia aici, în Acra, declarând că o vor accepta drept conducător dacă şi ea le acceptă autoritatea în interiorul comitatului.

— Avem, răspunse consulul. Se pare că membrii comunei au îndoieli legate de decizia lor de a implica Genova în dispută, un fapt deloc surprinzător având în vedere cererile absurde ale respectivului stat privind hegemonia. În încăpere se auzi un murmur de voci furioase drept încuviinţare. Consulul continuă: Am fost informaţi că prinţesa Lucia a acceptat termenii comunei şi a fost recunoscută drept conducător de drept al Comitatului Tripoli.

Murmurele furioase se transformară în cor de exclamaţii de încântare.

— Aşteptaţi, vă rog, domnilor, rosti consulul, ridicând o mână ca să reducă audienţa la tăcere. Din nefericire, asta nu e tot. De înţeles, dată fiind poziţia ei precară, Lucia l-a contactat, după ce a discutat cu membrii comunei, pe emisarul dogelui. Făcu o pauză şi strănută cu putere de trei ori, apoi îşi suflă nasul în batista de mătase. Săptămâna trecută, reprezentantul s-a întâlnit cu ea în Acra, moment în care prinţesa i-a spus că va fi de acord să confirme atât autoritatea comunei, cât şi privilegiile cerute de genovezi. Reprezentantul a fost de acord cu termenii.

Ca atare, Lucia va fi peste puţin timp numită contesă de Tripoli, iar genovezii au obţinut ce au vrut.

Murmurele de satisfacţie dispărură, înlocuite de un amestec de voci ridicate. Câţiva dintre participanţi se ridicară în picioare.

— Dar este monstruos, lord consul!

— În afară de Acra şi de Tyr, Tripoli este singurul port la care încă mai avem acces deplin. Nu-i putem lăsa pe genovezi să monopolizeze o astfel de bază strategică.

— Dacă Genova va domina Tripoli, Veneţia va fi terminată în Outremer! Deja genovezii au pus mâna pe rutele comerciale bizantine dinspre Mongolia.

— Aici nu avem ce discuta, ripostă consulul, obligat să ţipe ca să se facă auzit. Bineînţeles că nu putem îngădui ca Genova să preia controlul asupra Tripoli, limitându-ne capacitatea de a face comerţ liber şi corect în oraş. Am vrut-o pe Lucia conducător, dar nu cu acest preţ. Întrebarea e ce să facem. Prinţesa, comuna şi genovezii au căzut de acord. Nu ne putem lupta cu ei pe această temă. Sunt uniţi.

— Trimiteţi nave, propuse un negustor. Blocaţi portul până ce genovezii renunţă la pretenţii.

— Asta va dăuna şi comerţului lor, şi comerţului nostru, se plânse un altul.

— Cum rămâne cu înalta Curte, lord consul? întrebă Andreas, ridicându-se în picioare. Nu va interveni în această chestiune?

— Nu, răspunse cu amărăciune consulul. Nu va interveni.

— Există o altă opţiune.

Will se uită înspre sursa vocii ciudat de răsunătoare. Privirea i se opri asupra unei siluete îmbrăcate în haină neagră brodată, care stătea în picioare în partea din spate a încăperii. Zări imediat chipul sau mai exact lipsa chipului, căci în loc de faţă, persoana avea o mască de argint. Era omul pe care îl văzuse pe stradă înconjurat de servitori, cu o săptămână în urmă.

— Vorbeşte, Benito, rosti consulul, făcându-i semn individului.

Mascatul păru să inspecteze întreaga sală cu privirea.

— Cred că există un om care ne poate ajuta. Sultanul Kalawun.

Câţiva oameni începură să şuşotească, dar alţii, după cum constată Will, încuviinţau.

— S-a mai întâmplat şi înainte ca mamelucii să fie rugaţi să intervină în treburile noastre, iar în acest caz ar fi şi în interesul lor. Dacă Genova controlează Tripoli, va domina comerţul din Orient, iar asta îi va afecta pe mameluci la fel de mult ca şi pe noi. Sultanul Kalawun nu are vreo dispută personală cu genovezii sau cu comuna, aşa că poate fi mai potrivit să negocieze cu ei.

— Ţi-ai mai prezentat cauza şi înainte, Benito, zise un negustor, ridicându-se în picioare. Însă mie îmi este în continuare neclar de ce l-ar asculta genovezii şi membrii comunei mai degrabă pe sultanul egiptean decât pe noi.

— Răspunsul e simplu, replică Benito. Sultanul Kalawun poate bloca orice comerţ genovez în şi dinspre Egipt. Dacă se întâmplă asta, Genova va pierde mai mult decât ar avea de câştigat.

Unul dintre consilieri se aplecă la urechea consulului şi îi şopti ceva. Acesta încuviinţă. De jur împrejurul sălii, vocile se ridicau din nou. Însă Will vedea foarte bine că propunerea lui Benito se bucura de sprijin.

Se întrebă de ce purta mască acel om, dar bănuia, după ce observase mănuşile groase de pe mâinile lui, că prima lui presupunere fusese corectă, anume că masca ascundea cine ştie ce urme hidoase ale vreunei boli.

Întrunirea continuă aşa ceva vreme, cu alte idei înaintate plenului, dar niciuna dintre acestea nu fu primită cu prea mult entuziasm de consul sau de participanţi. Marele Maestru rosti doar câteva cuvinte, aşa că, în cele din urmă, discuţia reveni la propunerea lui Benito.

— Pe cine vom trimite? întrebă un negustor. Care ar fi cea mai indicată persoană care să-l abordeze pe sultan?

Auzind asta, Benito se ridică din nou.

— Lord consul, după cum ştiţi, am mai avut de-a face cu mamelucii. Cunosc bine Cairo şi m-aş bucura să mă duc acolo ca emisar al dumneavoastră.

Will zări din nou un consilier murmurând ceva la urechea consulului.

Câteva secunde, acesta nu spuse nimic. Se mulţumi să-şi şteargă gânditor nasul.

— Foarte bine. Propun trimiterea unei delegaţii la sultanul Kalawun, care să-l roage să intervină. Să sperăm că simpla lui intervenţie va fi îndeajuns ca să-i determine pe genovezi să dea înapoi fără să fie nevoie să aplicăm sancţiuni. Accept propunerea ta, Benito. Te vei duce la Cairo ca să te întâlneşti cu sultanul, cu o scrisoare din partea mea în care îi explic situaţia şi îi cer ajutorul. Se uită la ceilalţi din încăpere. Sunt obiecţii? se auziră câteva proteste, dar majoritatea se arătară de accord. Atunci s-a decis, încheie consulul, ridicându-se de pe scaun.

— Lord consul, interveni Guillaume. Pot adăuga ceva la această propunere?

Urmă o pauză în care translatorul traduse întrebarea lui.

— Bineînţeles, Domnia Ta, rosti consulul, făcându-i semn din cap lui Guillaume să continue.

— Propun ca omul meu, aici de faţă, să însoţească delegaţia.

Cum Guillaume vorbi pe un ton calm, măsurat, Will înţelese brusc de ce fusese şi el invitat. Probabil că Marele Maestru intuise care va fi rezultatul întrunirii şi îl dorise pe Will acolo exact pentru asta. Guillaume nu avea de gând să-i lase pe veneţieni să acţioneze după bunul lor plac într-o chestiune atât de sensibilă.

— Lord consul, mă văd nevoit să protestez, rosti Benito, luând-o înaintea consulului. Chiar dacă apreciez oferta Marelui Maestru, nu este nevoie de aşa ceva. Aşa cum am spus, am lucrat îndeaproape cu mamelucii. Un străin ar putea perturba relaţia delicată pe care am stabilit-o cu ei.

— Omul meu a stabilit legături directe cu sultanul Kalawun în numele meu în trecut, replică Guillaume. Se uită la consul. Şi este o voce neutră în această chestiune.

— Dar eu…

— Cavalerul va merge cu tine, Benito, hotărî consulul, întrerupându-l pe mascat. Strânse batista de mătase în palmă şi se ridică. Credeam că vei fi bucuros să te însoţească un cavaler templier. Drumurile nu sunt lipsite de pericole.

Cu asta, întrunirea luă sfârşit. Will nu zărea expresia de pe chipul lui Benito, dar era convins că nu putea fi una de încântare. Îl înţelegea prea bine pe individ. Nici el nu sărea în sus de bucurie la gândul unei călătorii până la Cairo.

Deşertul Sinai, Egipt
6 noiembrie 1288

Will se agită neliniştit în şa. Luă hăţurile într-o mână pentru a şi-o flexa pe cealaltă, deja obosită şi dureroasă din pricina crampelor musculare. Soarele cobora pe cer, aşa că umbra lui se alungea mult lângă el, unduindu-se în ritmul mersului calului. Privi peste umăr şi văzu restul grupului la mică distanţă în urmă. Erau cinci paji pe cai grei, încărcaţi cu provizii, două gărzi trimise de consul şi, în mijlocul lor, Benito. Aşa stătuseră lucrurile în cea mai mare parte a călătoriei. Benito şi oamenii lui păstrau distanţa, mâncând, dormind şi chiar călărind separaţi de Will, iar el nu prea schimbase vreo vorbă cu unul dintre ei în cele zece zile de când părăsiseră Acra. Lui Will situaţia îi convenea, căci n-avea niciun chef de conversaţie de complezenţă.

Înţelegea de ce de Beaujeu dorise ca un templier să-l însoţească pe veneţian la Curtea lui Kalawun şi ştia de ce Marele Maestru îl alesese pe el pentru această sarcină. Însă în ultimii câţiva ani se obişnuise să-şi petreacă majoritatea timpului în Acra şi ura să fie departe de Rose şi de Elwen. Despărţirea îl făcea agitat şi ţâfnos, ca şi cum firul care îi lega pe ei trei se întindea prea mult. În ciuda nemulţumirii de a fi trimis în misiune, însă, era bucuros că are ocazia de a vorbi cu Kalawun. Apăruseră zvonuri de agitaţie la Curtea mamelucă, şoapte despre disensiuni referitor la unele din politicile sultanului, mai ales în privinţa blândeţii sale faţă de franci, iar Will putea folosi oportunitatea pentru a-şi da seama exact cât de relevante erau acele zvonuri.

Se întoarse cu faţa spre drum, dar, înainte de asta, privirea i se opri scurt asupra lui Benito. Din pricina acelei măşti lipsite de expresie n-avea de unde să ştie dacă negustorul se uita la el. Cumva însă, Will simţea că e privit. Simţise asta pe tot parcursul drumului prin deşert, ca o mâncărime în ceafă. Suspiciunea lui legată de boala care îl afectase pe Benito se confirmase într-o seară când acesta îşi scosese mănuşile negre ca să ia un castron cu supă. Will se uitase cu coada ochiului la degetele

deformate care ieşiseră la iveală, cu pielea măcinată şi plină de noduri.

După încă un kilometru şi jumătate de drum, veneţianul propuse o oprire, sugerând să îşi instaleze tabăra lângă un şir de stânci joase care mergeau paralel cu drumul. Pajii se dădură jos imediat ce ajunseră în zona respectivă, dar când Will vru să facă şi el la fel, se trezi chemat de Benito.

— Ne trebuie apă, comandante. Vocea veneţianului se auzise ca o şoaptă prin mască. Benito arătă din cap înspre est. Soarele luci pe metal, făcându-l să sclipească precum o flacără pentru o fracţiune de secundă. Cam la trei kilometri şi jumătate de aici este un puţ folosit de beduini.

— De obicei beduinilor nu le plac oamenii care le încalcă teritoriile, replică Will.

— Sunt suficient de amabili dacă le oferi bani. În trecut am folosit puţul fără probleme.

Will tăcu câteva secunde.

— Şi de ce trebuie să mă duc eu?

— Doar pentru că n-am avut probleme până acum nu înseamnă că sunt nesăbuit. Benito îşi înclină capul într-o parte. N-a spus consulul să mă bucur că sunt însoţit de un templier?

Will avu impresia că individul rânjea pe sub mască.

— Nu e treaba ta, comandante, să păzeşti călătorii creştini pe drum? reluă Benito. Dacă nu cumva greşesc, ăsta e chiar motivul pentru care a fost înfiinţat Templul.

Will ar fi vrut să refuze, dar îşi spuse că oricum ar fi fost ceva meschin, aşa că plecară amândoi prin deşert, lăsând pajii să organizeze tabăra. În ultima parte a drumului nu obosiseră prea tare caii, aşa că acum animalele mai aveau destulă forţă. În vreme ce călăreau, Will îşi păstră privirea ageră şi nu îşi depărtă nicio secundă mâna prea mult de mânerul sabiei. Soarele aproape ajunsese la orizont, iar umbrele de pe sol deveniseră prelungi. Benito mergea drept, părând să ştie exact unde vrea să ajungă.

Dacă ar fi fost mai întuneric, Will se îndoia că ar fi zărit acel puţ, căci stâncile aveau aproape aceeaşi nuanţă roz-maronie ca deşertul. Se apropiară cu prudenţă de puţ, dar nisipurile din jur

păreau pustii. Doar câteva formaţiuni stâncoase, împrăştiate ici şi colo, se ridicau către orizont.

— Astăzi se pare că nu sunt probleme, îi spuse Will lui Benito, care nu-i răspunse.

Dându-se jos din şa, Will veni lângă puţ. Buza acestuia era crăpată în multe locuri şi se înclina spre abis. De cealaltă parte, Will găsi un hârdău de lemn, pe jumătate îngropat în nisip. Era cenuşiu, cu lemnul putrezit şi cu o frânghie veche înfăşurată în jurul lui ca un şarpe mort. Will ridică hârdăul şi îl încercă. În mână îi rămaseră câteva şuviţe de cânepă, dar miezul frânghiei rezista. Un capăt al frânghiei era legat de un inel de fier fixat de partea laterală a puţului.

— Are apă? întrebă Benito, lăsând jos ploştile cu care venise.

Will se aplecă şi se zgâi în puţ.

— Nu sunt sigur. Vocea i se pierdu în adâncuri. Avem o singură cale de a afla.

Legând capătul liber al frânghiei de hârdău, trecu obiectul de lemn peste buza puţului şi îl lăsă încet să se scufunde în hău. Dădu drumul frânghiei, centimetru cu centimetru, aşteptând contactul cu apa. Ceva, probabil o mişcare, îl făcu să-şi ridice privirea. Pe sol se vedea o umbră, venind spre el; un braţ ridicat, ceva ieşind dintr-un pumn închis.

Will răsuci capul la timp ca să-l vadă pe Benito apropiindu-se cu un pumnal în mână. Dădu drumul frânghiei şi reuşi să-şi răsucească pe jumătate trupul, ferindu-se de lama mortală. Veneţianul urlă de ciudă când pumnalul întâlni doar aerul, la câţiva centimetri de umărul lui Will. Cavalerul se repezi la încheietura individului şi o prinse. Îşi înfipse degetele în carne, apăsând cu toată puterea. Benito urlă din nou, de data asta de durere. Degetele lui inerte dădură drumul armei, care căzu în puţ pe urmele hârdăului. Will lăsă încheietura veneţianului şi vru să scoată sabia, dar acesta se mişcă repede şi îl lovi cu putere în piept. Will se dădu înapoi. Partea de jos a spatelui său se lipi de buza puţului. Cavalerul simţi că se ridică de la sol şi că începe să alunece. Întinse cu disperare mâinile înainte şi se prinse de Benito. Degetele lui apucară haina individului, trăgându-l cu totul în faţă. Cealaltă mână căută un punct mai bun de sprijin şi dădu peste marginea măştii de metal, care se

desprinse imediat de capul lui Benito. Se auzi ceva plesnind când panglica de piele care prindea masca se rupse din pricina forţei cu care era trasă, astfel că Will rămase cu bucata de metal în mână. Veneţianul se împletici în faţă cu un geamăt. Se izbi de Will şi îl împinse înapoi exact acei câţiva milimetri necesari ca să-l trimită pe cavaler în hău. Will simţi metalul cald în mână, apoi spaţiul înfiorător de gol în spate. Zări un chip deformat în faţa lui. Apoi chipul dispăru, împreună cu restul lumii, şi el se prăbuşi în beznă.

Veneţianul fugi spre calul lui. Lovi tare crupa celuilalt animal, făcându-l să ţâşnească în galop. Urcă în şa şi se întoarse repede în tabără. Simţea aerul de început de seară surprinzător de răcoros pe pielea lui acum neprotejată.

— Împachetaţi! strigă el înspre pajii uluiţi văzându-l galopând. Repede!

— Ce s-a întâmplat? întrebă una dintre gărzi, venind în fugă.

— Bandiţii. L-au ucis pe templier. Plecăm acum!

Pajii nu mai avură nevoie de alte îndemnuri. În zece minute erau în şa şi călăreau prin ultimele rămăşiţe ale luminii zilei, cu gărzile supraveghind drumul din spatele lor în căutarea unui inamic nevăzut.

Deşertul Sinai, Egipt
6 noiembrie 1288

Era beznă şi frig. Un frig amarnic, nemilos. Apa ajungea la el de undeva. Îi îngheţase tot corpul. Îşi simţea membrele blocate şi solide ca nişte bucăţi de gheaţă sau ca nişte pietre. Îl dureau toate oasele. Orice mişcare, cât de mică, îi provoca o durere imensă în interiorul trupului. Ca un monstru, durerea creştea şi urla înăuntrul lui, oribilă şi copleşitoare prin intensitate. Undeva sus vedea o bucată de cer ca un inel, plină de stele. Cădea în inconştienţă şi îşi revenea.

În unele momente, Will se trezea înapoi în Acra, alteori cădea din nou. Întotdeauna însă, în vis sau treaz, vedea un chip. O jumătate de chip era plină de băşici şi lipsită de păr, ridată şi puhavă ca un fruct putrezit. Cealaltă era uluitor de întreagă şi

şocant de familiară. Încă frumoasă, încă rece şi arogantă, acea jumătate era faţa lui Angelo Vitturi.

39

Docurile, Acra
13 noiembrie 1288

Garin deschise ochii. Lumina soarelui îl lovi cu putere. Se strâmbă şi îşi puse un braţ peste faţă. Mişcarea îi provocă junghiuri de durere în cap. La urechi îi ajunse un plescăit, apoi un pârâit. Lumina strălucitoare era blocată de o umbră. Garin clipi zărind silueta imensă.

— Nu m-ai auzit? se auzi o voce morocănoasă. Am spus că am ajuns.

— Bertrand? îngăimă Garin.

Umbra nu-i răspunse. Plecă de acolo şi dispăru din calea soarelui. Din nou orbit, Garin se ridică în capul oaselor şi îşi şterse gura cu dosul palmei. Salivase şi acum barba lui blond-închisă, stufoasă şi încâlcită, era murdară. Ameţit, simţind junghiuri în cap,

Garin privi în jur. Senzaţia de somnolenţă îl părăsi treptat, lăsând loc realităţii total diferite. Omul căruia el îi spusese Bertrand se căţăra pe dunetă şi, de fapt, nu era Bertrand. Garin visase că se afla iarăşi în Outremer, undeva în deşert, căutând ceva uitat. Ceva important? Auzi un ţipăt îndepărtat rotindu-se deasupra lui, mai întâi slab, apoi mai tare, apoi iarăşi slab. Era un sunet cunoscut, pe care Garin nu îl mai auzise de săptămâni întregi. Era un sunet de… pescăruşi. Garin se încruntă. Se prinse de balustrada navei şi se ridică în picioare. Atunci îl văzu. Acra. Oraşul neschimbat, neprimitor, insuportabil. Zidurile alea imense, arogante, încercuind peste o sută douăzeci de mii de locuitori, cu toţii strânşi laolaltă împreună cu murdăriile şi excrementele lor, împreună cu păcatele şi secretele lor; curve, cavaleri, cuţitari, preoţi, lunatici şi regi. Dumnezeule, cât mai ura acel oraş.

Garin se duse, clătinându-se, spre locul unde îşi lăsase bagajul. Îl ridică de pe punte şi îşi croi drum, nesigur pe propriile picioare, către pasarela de debarcare ce fusese deja aruncată pe docul portului. Câţiva membri ai echipajului dădură din cap

sau îşi luară la revedere, însă Garin nu-i observă. Soarele emitea căldură, dar lui îi era frig. Pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se de-a lungul docului, se îndreptă înspre porţile de fier care aveau să-l ducă în oraş. Miasma emanată de o grămadă de maţe de peşte lăsate să putrezească în soare îi întoarse stomacul pe dos. Se sprijini de un zid şi începu să vomite, cu ochii aproape împăienjeniţi de lacrimi. Avea nevoie de mâncare.

Nu mâncase ca lumea de câteva săptămâni, iar stomacul îl durea şi i se umflase de la berea pe care o băuse la bordul navei. Îşi lăsă bagajul jos, se aplecă şi căută înăuntru plosca plină cu vin pe care o pusese deoparte. O găsi cu o mare uşurare. Odată cu plosca, dădu şi peste un pergament. Garin se holbă năuc la el. Era cea de-a doua scrisoare pe care trebuia să o livreze.

Papa Nicolae fusese încântat de promisiunea lui Edward de a ridica Crucea atunci când circumstanţele i-o vor permite. Intenţionase şi el să înceapă discuţii despre cruciade cu consilierii săi de la Curtea papală şi credea că angajamentele luate de Filip şi de Edward în această privinţă aveau să însemne enorm în munca de convingere pentru lansarea unui nou război sfânt. Îi spusese lui Garin să-l informeze pe regele Angliei că intenţiona să-şi trimită emisarii în întregul Apus pentru a face apel la cetăţeni să ridice Crucea pentru eliberarea Ierusalimului. Cu ochii strălucind, Nicolae vorbise despre cum totul avea să fie ca la Clermont, unde, cu două sute de ani în urmă, papa Urban al II-lea făcuse prima chemare la arme pentru misiunea sfântă şi primii pelerini plecaseră înspre Orient, cu câte o cruce din cârpe în mâini şi cu auzul fermecat de vorbele suveranului pontif, care le promisese iertarea tuturor păcatelor.

Garin se încruntă şi înghesui pergamentul la loc în bagaj. Cea de-a doua scrisoare mai putea aştepta. Nu suporta ideea de a se întâlni cu Will fără să bea ceva. Îşi duse plosca la buze. Aceasta se înclină tot mai mult. Nimic. În fine, câteva picături de vin îi curseră pe limbă. Garin înjură şi o aruncă. Se ridică în picioare, îşi azvârli bagajul peste umăr şi se uită în jur. Privirea i se opri asupra unui şir de taverne care mărgineau linia ţărmului. Porni repede spre ele, trecând pe lângă câteva curve pipernicite care

îşi făceau veacul pe docuri. Niciuna nu era chiar atât de disperată încât să-l cheme la ea.

Fustat Misr, Cairo
13 noiembrie 1288

Cei doi bărbaţi mergeau pe aleile întortocheate, umbrite de clădirile care se înălţau din toate părţile ca un labirint de faţade prăfuite întrerupte de ferestre cu gratii şi uşi joase. Aerul era încărcat cu miros de carne şi mirodenii. Un bebeluş plângea, iar o femeie striga.

— Unde mergem? întrebă în şoaptă unul dintre bărbaţi, cu vocea camuflată de acoperământul pentru cap.

— Nu mai e mult, replică celălalt, luând-o înainte printr-un şir de alei mai înguste şi mai întunecate, trecând în cele din urmă pragul unei clădiri, acoperit cu o cârpă care se legănă uşor, după care reveni la loc.

Câteva lămpi ardeau înăuntru, emanând un miros uleios. La mese şedeau bărbaţi care jucau şah, cu urcioare de lut şi căni de lemn lângă ei. Unul dintre indivizi, care se sprijinea de zidul din spatele lui, îi salută din cap timp în care cei doi se duseră la o masă, aşezându-se la oarecare depărtare de ceilalţi. Omul care îi salutase dispăru pe o uşă şi reveni o clipă mai târziu cu un urcior şi cu două căni de lemn, pe care le aşeză pe masă.

— E vin, murmură Nasir, uitându-se în urcior după plecarea individului.

— Nu-ţi cer să bei, răspunse Angelo într-o arabă fluentă şi exactă.

Veneţianul turnă vin în căni şi îi dădu una lui Nasir, de cealaltă parte a mesei.

— Baybars a închis tavernele cu douăzeci de ani în urmă.

Nasir privi în jur, la ceilalţi oameni care beau. Se întrebă câţi dintre ei erau musulmani.

— Sultanul Baybars a dispărut demult. Angelo luă cana în ambele mâini şi o ridică în dreptul feţei. Lucrurile s-au schimbat.

Sorbi din vin şi câteva picături i se scurseră pe bărbie.

Nasir se uită, ca atras de un magnet, cum acea gură distrusă reuşea să bea din cană. O bucată de cârpă acoperea jumătate

din faţa lui Angelo, legată la ceafă, dar cicatricele de dedesubt deveneau vizibile ori de câte ori Angelo vorbea sau se mişca, din pricina cârpei care se ridica, expunând pielea distrusă.

— Ce ai păţit? şopti el, incapabil să se mai abţină.

Angelo lăsă cana jos şi îl privi.

— Templul a încercat să mă omoare. Au dat greş, în mare parte.

Nasir clătină întrebător din cap.

— În ziua în care ai venit la mine în Acra, continuă sec Angelo. S-a întâmplat în noaptea aia.

Nasir îşi amintea de acea zi, cu unsprezece ani în urmă, când Kalawun îl trimisese să-l avertizeze pe Will că Baybars era pe urmele lui. În loc să ajungă la destinaţie, se dusese direct la Angelo ca să-i spună veneţianului că William Campbell le zădărnicise planurile şi salvase Piatra. Ceruse atunci şi recompensa promisă: el îşi respectase partea lui din înţelegere şi, chiar dacă proiectele veneţianului eşuaseră, nu vedea niciun motiv ca să nu-şi primească răsplata. Însă Angelo îl refuzase. Lucrurile nu funcţionaseră şi afacerea lui continua să fie ameninţată. Nicio recompensă. În acel moment, toate planurile lui Nasir se năruiseră. Şocul resimţit fusese copleşitor. Tot ce încercase el ca să-şi asigure libertatea şi să-şi refacă viaţa distrusă fusese în van. Atunci, ceva murise în el. Rămasă multă vreme singura care îl ţinuse în viaţă, speranţa se ofilise complet în sufletul lui.

— M-am dus după Marele Maestru, ca să micşorez daunele, continuă Angelo, fără să observe expresia de amărăciune de pe chipul lui Nasir. Cuprinse cana cu mâinile înmănuşate. Am eşuat, iar când m-am întâlnit cu tata şi cu ceilalţi oameni alături de care lucram într-o biserică abandonată în acea noapte, de Beaujeu ne-a atacat. Înălţă cana la buze, dar se opri. M-a salvat moartea tatei. Clădirea s-a prăbuşit parţial în incendiu, ucigându-l pe el şi pe ceilalţi, dar căscând o gaură în zid, pe unde am reuşit să scap.

— Ai rămas în Acra?

Angelo lipi cana de buze şi bău.

— Doar până la vindecarea rănilor. Marele Maestru a confiscat casa şi averea familiei mele. Angelo clătină din cap. În acea

noapte ne-am pierdut imperiul din Orient, un imperiu construit în patru generaţii. M-am dus în Veneţia, de unde plecase familia mea, şi am început să reclădesc ce pierdusem. M-am întors acum doi ani ca să refac afacerea noastră de aici. În asta constă bogăţia. Limitat la Apus, un negustor de sclavi nu poate supravieţui. Nu pot vinde creştini creştinilor. Am nevoie de mongoli, turci, arabi. Aşa merg treburile, după cum ştii, adăugă el, observând expresia lui Nasir. Şi-acum, reluă el scurt, ai făcut ce te-am rugat în scrisoare?

Nasir simţi că îl cuprinde mânia.

— De ce ai venit la mine după atâta vreme? ceru el să afle cu voce tare. Câţiva bărbaţi întoarseră privirile, după care reveniră la jocul lor de şah. N-aveai dreptul! şuieră Nasir. Ar fi trebuit să mă duc la sultanul Kalawun când am primit scrisoarea ta.

Angelo se uită fix la el, surprins de izbucnire. Apoi râse, batjocoritor.

— Dar n-ai făcut-o, nu-i aşa, Nasir? Cum puteai să o faci fără să te demaşti? Soarta ta în mâinile lui Kalawun ar fi mai rea decât a mea!

— Mi-ai promis libertate. Mi-am pierdut fratele din cauza ta.

— Libertate? ripostă Angelo. Pe asta o puteai câştiga oricând. N-aveai nevoie de mine.

— Aveam nevoie de bani.

— Puteai fura bani din cuferele stăpânilor tăi. Fii cinstit, Nasir, mârâi Angelo. De ce ai rămas? Nu vrei să răspunzi? Se aplecă înainte. Atunci îţi voi spune eu. Ai rămas pentru că te temi de libertate.

Nasir tăcu auzindu-i cuvintele. Pentru Kalawun şi toţi ceilalţi din jurul lui, era un mameluc loial şi un sunnit credincios, dar în inima lui nu era niciuna, nici alta. Ura fiecare zi şi fiecare secundă în care se prefăcea că e altfel în cadrul parodiei care devenise viaţa lui. Însă oricât îi dispreţuia, mamelucii reprezentau cel mai apropiat lucru de o familie care îi mai rămăsese.

Era un fapt care devenise şi mai evident atunci când Nasir aflase de moartea lui Kaysan, ucis de Ishandiyar la ordinele lui Kalawun. Turbând de durere, Nasir îşi răzbunase fratele asasinându-l pe comandant, dar resimţise totul ca pe o victorie

stearpă. O vreme se gândise să-l omoare pe Kalawun, dar se temuse că uciderea stăpânului său ar fi însemnat compromiterea oricărei şanse de libertate. Chiar şi aşa, cu toată furia şi frustrarea încă nedomolite în sufletul lui, ştiuse că totul era doar un pretext. Se temea să-l omoare pe Kalawun nu pentru că n-ar fi putut scăpa de pedeapsă, ci tocmai pentru că atunci ar fi trebuit să fugă. Odată eliberate, animalele crescute în captivitate mureau adesea în sălbăticie, incapabile să supravieţuiască pe cont propriu şi incapabile să se apere de duşmani. După atâţia ani, temniţa lui Nasir îi devenise casă. Angelo avea dreptate: pur şi simplu fusese prea înspăimântat ca să spargă zidurile curţii.

— Şi atunci de ce ar trebui să te ajut? mormăi el, împingând mai încolo cana cu vin, rămasă neatinsă. Când e clar că nu îmi poţi oferi nimic?

— Ce zici de viaţa ta? răspunse Angelo.

— Cum adică?

— Lucrăm de atâţia ani suficient de bine împreună, de când familia mea ţi-a furnizat băieţi pentru regimentul Mansuriyya. Nu vreau să fiu obligat să te ameninţ, Nasir. Dar o voi face dacă mă forţezi.

— Cum să mă ameninţi? murmură Nasir, ducând mâna la sabie.

— N-aş avea nevoie nici măcar să ridic vreun deget, replică Angelo, urmărind mişcările celuilalt cu ochiul lui întunecat şi neacoperit de cârpă. Kalawun ar acţiona în locul meu dacă ţi-ar descoperi trădarea. Vocea îi coborî la nivelul unei şoapte. Dacă ar afla cum ai lucrat alături de mine ca să punem la cale furtul Pietrei Negre, trădându-ţi propria credinţă... Cum i-ai scris lui Kaysan şi l-ai convins ca să-i ducă pe cavaleri la Mecca...

— Tu m-ai forţat să fac asta! Mi-ai spus că-mi vei ucide fratele dacă nu fac ce vrei!

— L-am găsit pe Kaysan pentru tine, Nasir. Îmi erai dator. Mi-a luat un an după ce m-ai implorat să-l caut, neştiind dacă mai trăieşte sau a murit.

Nasir dădea furios din cap.

— Şi în schimb am fost de acord ca să cumpăr sclavi pentru armata mamelucă doar de la familia ta. Am obţinut amândoi ce am vrut. A fost o înţelegere.

— Uneori, în afaceri, înţelegerile se schimbă, rosti Angelo cu indiferenţă.

— Nu şi în cazul afacerii mele, ripostă Nasir cu răceală, trăgând sabia şi ridicându-se.

Auzi în spatele lui scârţâit de scaune când doi oameni din tavernă se ridicară în picioare. Nasir aruncă o privire în jur şi văzu că individul care îi servise scosese de undeva o bâtă mare împănată cu cuie enorme.

— Ia loc, Nasir, zise Angelo, fără să-şi ia privirea de la sirian. Dacă mă ataci, nu vei pleca viu de aici. Încă mai am prieteni în acest oraş.

Gâfâind de furie, Nasir se aşeză, însă îşi puse sabia pe masă, între el şi veneţian. Individul cu bâta o lăsă jos.

Veneţianul se sprijini de zid.

— Dacă totul ar fi mers aşa cum fusese planificat, tatăl meu ar fi trăit încă, pacea dintre popoarele noastre n-ar mai fi existat, iar casa mea ar fi dominat comerţul cu sclavi din Orient. Tu ţi-ai fi primit banii, ai fi dezertat încărcat cu provizii şi o identitate nouă şi te-ai fi dus să trăieşti alături de fratele tău, aşa cum voiai. Soarta ne-a dat amândurora o lovitură dură. Dar de ce ar trebui să depunem armele în faţa toanelor ei? Îţi ofer o nouă şansă. Nu e prea târziu, Nasir. Iar dacă ai făcut ce te-am rugat în scrisoare, ai crede şi tu asta. Se opri câteva clipe. Ei, ai făcut?

Nasir ezită. Îşi aminti de vaga senzaţie de speranţă, un sentiment pe care îl considerase dispărut din sufletul lui, atunci când citise scrisoarea lui Angelo. Făcuse ceea ce îi ceruse veneţianul, în ciuda mâniei şi a frustrărilor sale. O făcuse pentru că şi acum, după atâţia ani de sclavie şi după ce îşi pierduse fratele şi credinţa, libertatea rămânea o posibilitate, oricât de îndepărtată, o posibilitate pe care omul din faţa lui i-o putea transforma în realitate. Se uită drept în ochii lui Angelo.

— Da, îngăimă el. Am întocmit rapoartele şi m-am asigurat că acestea vor fi primite de Kalawun.

Pe jumătatea întreagă a chipului lui Angelo înflori un rânjet.

— Deci, rosti veneţianul, aplecându-se în faţă, Kalawun crede acum că francii din Tripoli, conduşi de genovezi, lucrează împotriva lui? Bine. Mâine mă duc la Citadelă ca să cer o audienţă sultanului. O să am nevoie de tine ca să mă ajuţi să îl conving.

— Să îl convingi ca să facă ce anume? În scrisoare nu mi-ai spus clar.

— Nasir, împreună o să ne asigurăm că atunci când sultanul Kalawun va termina cu Tripoli şi cu cetăţenii de acolo, din oraş nu va mai rămâne în picioare nici măcar atât cât să umple cana asta. Luând cana de pe masă, Angelo o goli dintr-o sorbitură. Atunci, poate, vom obţine amândoi ce vrem.

Cartierul veneţian, Acra
13 noiembrie 1288

Garin se deşteptă tresărind şi simţindu-se dezorientat. Afară ziua se transformase într-un amurg palid. Se chinui să se ridice în capul oaselor când văzu o fată stând în faţa lui. Fata avea o feţişoară serioasă şi priviri iscoditoare. Obrajii îi erau îmbujoraţi, ca şi cum alergase până atunci, iar pe unul dintre ei atârna o şuviţă de păr bălai, scăpată de sub bonetă. Fata îşi băgă cu mişcări rapide şuviţa la loc, fără să-şi ia privirea de la Garin, apoi rosti ceva într-o limbă pe care el nu o cunoştea. Italiană?

Garin se uită ameţit în jur. Şedea proptit de un zid pe o stradă prăfuită; n-avea nici cea mai mică idee cum ajunsese acolo.

— Îmi cer scuze, eu…

Avea vocea răguşită, aşa că se văzu nevoit să-şi dreagă glasul.

— Vorbeşti engleza, zise fata, schimbând cu dezinvoltură limba.

De această dată, Garin înţelese. Dădu din cap.

— Cine eşti?

— Locuiesc aici, răspunse fata, arătând cu mâna.

Urmând degetul ei, Garin văzu o uşă albastră decupată în zidul casei de lângă el. Dintr-odată îşi aduse aminte totul şi îşi dădu seama de ce era acolo.

— Cine eşti? îl întrebă fata.

— Rose!

Fetiţa întoarse privirea. Garin zări o femeie zveltă apropiindu-se în grabă pe stradă, cu câte un coş în fiecare mână.

— Ţi-am spus să nu fugi înainte, zise femeia, exasperată. Îi aruncă o privire lui Garin şi îi dădu fetei unul din coşuri. Intră în casă.

— Elwen.

Elwen se răsuci pe călcâie şi se holbă la omul pe care îl credea un cerşetor. La început nu zări nimic familiar la acel individ, iar faptul că el îi rostise numele i se păru complet de neînţeles. Părul şi barba lui erau lungi şi murdare, iar buzele erau îngălbenite şi pline de coji. Omul avea hainele pătate, iar dinspre el venea un iz amestecat de bere, mare şi disperare. Apoi Elwen îi văzu ochii albastru-închis.

Cum Elwen aproape icni, Garin avu senzaţia că ea îl recunoscuse. Se chinui să se ridice în picioare.

— Treci înăuntru, Rose, rosti Elwen, cu voce încordată.

— Dar, mamă… începu fata să protesteze.

— Acum! ţipă Elwen, întorcându-se spre ea.

Fata păru uluită de tonul mamei ei, apoi se răsuci furioasă pe călcâie şi împinse uşa.

— Ce cauţi aici? şopti Elwen, uitându-se încă şocată la Garin.

— Sunt într-o misiune importantă în numele regelui, răspunse Garin, încercând să se ţină bine pe picioare. Era conştient că limba lui părea un pic împleticită, aşa că încercă să vorbească mai limpede. Vin de la Papa de la Roma. Regele Edward vrea să pornească o nouă cruciadă.

Elwen îşi coborî şi mai mult glasul.

— Nu, rosti ea, clătinând din cap. Ce cauţi *aici,* în faţa casei mele?

Garin privi spre uşa pe care dispăruse fetiţa. Era întredeschisă şi Garin crezu că vede mişcare în umbra dinăuntru.

— E fata ta? întrebă el, uitându-se din nou la Elwen. Încă eşti cu Campbell?

— Da, răspunse iute Elwen, strângând mai bine coşul în mână.

Garin privi fix înspre uşă.

— Deci o cheamă Rose? Bună, Rosie, zise el tare, văzând cum umbra se mişcă din nou.

— Las-o în pace, Garin, ripostă Elwen. Se duse la uşă şi se postă, protectoare, în faţa ei. Nu te vrem în viaţa noastră, niciuna dintre noi.

Păru că vrea să mai adauge ceva, după care intră în casă şi dispăru.

— Aşteaptă, strigă Garin când uşa se închise cu zgomot.

Rămase acolo, ameţit. După câteva secunde, îşi luă bagajul şi se duse. Când ajunse la oarecare depărtare de clădire, se opri şi se răsuci pe călcâie. În mintea lui răsuna vocea lui Elwen. „Nu te vrem în viaţa noastră, niciuna dintre noi.“ Ceva era ciudat în spusele ei. Iar acea ciudăţenie îl stârnea. „Niciuna dintre noi.“

40

Citadela, Cairo
14 noiembrie 1288

— Mărite sultan, zise Angelo. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi acordat o audienţă.

Privirea lui alunecă spre Nasir, care stătea pe treptele inferioare ale estradei, alături de alţi câţiva bărbaţi. Sirianul nu se uită la el, ci preferă să privească, rigid, drept înainte.

— Le-aţi spus consilierilor mei că veniţi într-o chestiune urgentă. Kalawun îl studie pe Angelo cu o expresie insistentă, dar nu lipsită de amabilitate. Ce vi s-a întâmplat?

Arătă spre faţa veneţianului.

— Un incendiu, Luminăţia Voastră, răspunse Angelo, atingând fără să vrea cârpa care ascundea zona cea mai îngrozitoare a rănilor. Fără masca sa se simţea gol, dar acolo doar Nasir îl cunoştea. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă şi nu de asta am venit.

— De ce aţi venit, domnule…?

Kalawun aruncă o privire întrebătoare spre cel care stătea alături de Angelo.

— Benito, stăpâne, răspunse omul. Se numeşte Benito di Ottavio.

— Am fost trimis aici de către consulul veneţian din Acra, Luminăţia Voastră. Întâmpinăm dificultăţi mari după recenta schimbare de putere din Tripoli.

Kalawun dădu din cap.

— În ultimul raport primit de la consilierii mei se spune că s-au implicat genovezii.

— Aşa este, mărite sultan. Genovezii au emis unele pretenţii în schimbul sprijinirii comunei de către ei. Prinţesa Lucia tocmai a fost numită conducător şi le-a reconfirmat privilegiile. Genovezii deţin acum controlul asupra comitatului şi a portului. Atât eu, cât şi conaţionalii mei veneţieni suntem în mod evident îngrijoraţi de modul în care evoluează situaţia, însă cu toţii, inclusiv Egiptul, vor fi afectaţi. Dacă Genova va controla

comerţul din Tripoli, va controla întreg Orientul. Ne vom afla cu toţii la mila lor.

— Sunt veşti foarte neplăcute. Dar ce vrea Veneţia de la mine?

— Consulul vă roagă să interveniţi, Luminăţia Voastră.

Angelo scoase din bagaj pergamentul care purta sigiliul consulului, conştient în acelaşi timp de gărzile înarmate care îl înconjurau pe sultan şi care îi urmăreau fiecare gest. Omul care îl introdusese pe Angelo luă pergamentul şi i-l dădu sultanului.

— Consulul crede că implicarea voastră ar putea linişti situaţia înainte ca ea să devină violentă, continuă Benito.

Kalawun îşi înălţă privirea. I se păruse că aude ceva aparte în vocea veneţianului.

— Nu împărtăşiţi aceeaşi opinie?

— Eu cred că situaţia va deveni violentă indiferent dacă veţi interveni sau nu, mărite sultan. Genovezii sunt tot mai agresivi de când au fost daţi afară din Acra de poporul meu, după războiul de Sfântul Sabas. După ce au încheiat alianţa cu Imperiul Bizantin, au ajuns să preia controlul asupra rutelor comerciale de la Marea Neagră, iar acum domină întreg negoţul provenind din Imperiul Mongol. Odată cu preluarea controlului asupra Comitatului Tripoli, puterea lor va deveni şi mai mare. Însă ambiţiile acestora nu se opresc aici. În scrisoarea lui, consulul vorbeşte de genovezi ca impunându-se în Tripoli în dauna altor naţiuni. Însă el nu menţionează acolo că Genova are planuri dincolo de aceste graniţe, planuri care se întind până la teritoriile voastre.

Toţi cei aflaţi în încăpere îl ascultau cu atenţie pe Angelo.

— Ce planuri?

— Genovezii vor să atace Alexandria, Luminăţia Voastră, ca să preia controlul asupra rutelor comerciale înspre şi dinspre Egipt. Pentru asta construiesc în secret o flotă de război. Sursele mele mi-au spus că aceasta este aproape gata. Comuna din Tripoli sprijină întru totul planul şi a început de câteva luni recrutarea de soldaţi.

Oamenii de pe podium începură să şuşotească agitaţi. Unul dintre ei, un tânăr înalt cu o faţă solemnă şi plete castanii, se încruntase. Nasir continua să privească drept înainte.

— Tăcere, le porunci Kalawun. Se uită fix la veneţian. Nu văd cum ar putea spera genovezii să cucerească Alexandria, chiar şi cu ajutorul comunei, darămite să o mai şi păstreze. Cu excepţia cazului în care republica genoveză intenţionează să-şi trimită întreaga armată peste mare, toate rapoartele noastre indică faptul că genovezii nu dispun de un număr suficient de mare de soldaţi ca să lanseze un asemenea atac.

— Genovezii întreţin relaţii strânse cu mongolii de peste zece ani, Luminăţia Voastră, de când au preluat controlul asupra negoţului la Marea Neagră. Aşa cum sigur ştiţi, mongolii vor o alianţă cu francii. Cred că genovezii vor căuta să exploateze acest lucru. În alianţă cu mongolii, flota lor ar putea cuceri şi menţine în posesie Alexandria. Poate chiar şi Cairo, adăugă Angelo pe un ton grav.

Kalawun tăcu. Unul dintre oamenii din spatele lui vru să intervină, dar sultanul i-o reteză:

— De ce nu mi-a spus toate astea consulul în persoană? îl întrebă el pe Angelo, ridicând pergamentul. Are habar de aceste planuri?

— Fără îndoială, mărite sultan, dar cred că s-a temut că, în loc să interveniţi pe cale diplomatică, veţi ataca Tripoli.

— Mă foloseşte? murmură Kalawun.

— Da, Luminăţia Voastră.

— Şi dumneata nu te temi că voi ataca Tripoli, Benito di Ottavio?

— Din contră, mărite sultan, chiar vă îndemn să atacaţi. Genovezii nu ascultă de bun-simţ sau de diplomaţie. Eu mi-aş putea pierde afacerea din Tripoli şi aş putea supravieţui, dar nu pot pierde afacerea pe care o am în Egipt.

— Şi care ar fi această afacere?

— Sunt negustor de sclavi. Am mai avut contracte cu mamelucii şi înainte. Genovezii ameninţă să distrugă toată munca mea de o viaţă. Principala lor bază din Orient se află acum în Tripoli. Odată această bază distrusă, nu vor mai reprezenta o ameninţare pentru comunităţile noastre. Este o măsură drastică, dar populaţia din Tripoli a ales să-i adăpostească pe genovezi în vreme ce ei îşi construiesc flota de război. Vor fi nevoiţi să suporte consecinţele.

Kalawun se lăsă pe spatele tronului, cu un chip sumbru.

— Dacă atac Tripoli, voi încălca tratatul de pace semnat cu creştinii.

— Această acţiune agresivă împotriva dumneavoastră oricum încalcă acel tratat, Luminăţia Voastră, răspunse repede Angelo.

— Nu-mi spune dumneata care e treaba mea, mârâi Kalawun, ridicându-se de pe tron. Cunosc foarte bine prevederile legale ale tratatului.

— Bineînţeles, mărite sultan, vă rog să mă iertaţi, replică Angelo, înclinând capul cu umilinţă.

În timp ce îşi înclina capul, îi aruncă iute o privire dură lui Nasir.

— Este adevărat, stăpâne, rosti Nasir după câteva clipe. Se uită la Kalawun. Dacă francii plănuiesc un atac împotriva ta, atunci tratatul devine nul şi lipsit de substanţă.

— Stăpâne, trebuie să intervin, rosti unul dintre oamenii de lângă Nasir. Întinse o mână spre Angelo. Ce spune omul ăsta se potriveşte cu recentele rapoarte pe care le-am primit. Ştiam că francii construiesc acele nave. Acum ştim şi de ce.

— Amir Dawud, începu Kalawun.

— Ne temeam ca francii şi mongolii să nu încheie o nouă alianţă, rosti un alt om înainte ca sultanul să continue. Asta este dovada că temerile noastre nu erau nefondate. Trebuie să trecem la acţiune.

Chipul lui Kalawun împietrise. Mâna lui strânse mesajul consulului, strivindu-l.

— De ce mi-ai spus toate astea? întrebă el brusc, uitându-se la Angelo.

— Aşa cum am explicat, Luminăţia Voastră, planurile genovezilor ne afectează pe noi toţi. Trebuie opriţi pentru binele…

— Nu, îl întrerupse Kalawun. Care este adevăratul motiv pentru care te afli aici? Ce va însemna această înţelegere pentru dumneata? De ce eşti singurul negustor care a ieşit în faţă ca să-mi spună asta? Cu siguranţă că nu eşti singurul afectat.

— Aşa este, mărite sultan. Vreau ceva în schimbul informaţiei oferite. Aşa cum am spus, am mai lucrat cu mamelucii şi înainte. Aş vrea să negociez un nou contract privind sclavii.

— Dacă atac Tripoli, voi avea sclavi pe gratis.

— Îmi dau seama de asta, Luminăţia Voastră, şi de aceea sunt pregătit să vă ajut armata să intre în Tripoli. Am asociaţi în acel oraş. Ei vor putea deschide porţile, anulând nevoia unui asediu îndelungat şi costisitor. În schimb, vă cer zece la sută din toţi cetăţenii pe care îi capturaţi.

— Din câte ştiu, ca apusean sunteţi obligat să respectaţi o lege care interzice să vindeţi creştini ca sclavi. Îmi cereţi musulmani? întrebă Kalawun pe un ton ameninţător.

— Nu, mărite sultan, doar apuseni. Dar nu am nevoie să-i vând celor la fel ca ei. Vreau să închei un contract şi cu mongolii, dintre care mulţi vor cumpăra creştini de la mine.

Kalawun rămase tăcut o vreme. În cele din urmă, îşi înălţă capul.

— Plecaţi. Toţi. Trebuie să mă gândesc.

Angelo vru să mai adauge ceva, dar simţi pe umăr mâna de avertizare a omului care îl introdusese. Aruncându-i lui Nasir o ultimă privire, se lăsă condus afară din sala tronului. Ceilalţi participanţi ieşiră şi ei, cu feţe sumbre.

Khalil, care nu se amestecase în discuţie, rămase pe estradă.

— Trebuie să faci asta, stăpâne. Kalawun se întoarse spre el. Trebuie. Generalii tăi sunt dezamăgiţi. Până acum ai refuzat să comentezi rapoartele primite de noi privind aceste nave pe care le construiesc genovezii. Dar chestia asta n-o mai poţi ignora. Vestea îi va inflama pe oameni. Vor cere să-i lichidăm pe franci înainte de a deveni o ameninţare pentru noi. Aminteşte-ţi ce au păţit predecesorii tăi. Au fost ucişi pentru că cei din jurul lor nu erau de acord cu deciziile luate de ei. Khalil se apropie de sultan. Nu da oamenilor tăi aceeaşi scuză.

Kalawun se încruntă şi mai tare.

— De ce e nevoie de atâta muncă pentru pace? De ce atât de des războiul pare starea naturală?

— Pentru că nu suntem meniţi să avem pace cu creştinii, răspunse Khalil. Ei sunt necredincioşii. Francii ne-au invadat pământurile, ne-au distrus moscheile şi ne-au masacrat semenii. Ei nu vor pace cu noi. Ei vor doar teritoriile şi avuţiile noastre. Îi vei lăsa să le aibă? Când Kalawun îşi lăsă capul în bărbie, Khalil

îşi miji ochii. Mă stânjeneşti, tată, rosti el ţeapăn, răsucindu-se pe călcâie şi ieşind ca o trombă din încăpere.

Kalawun simţi un junghi în inimă.

— Nu vorbeşte serios, stăpâne.

Kalawun întoarse privirea şi îl văzu pe Nasir stând în picioare.

— Ba da.

— Şi totuşi are dreptate într-o privinţă. Vestea asta va inflama întreaga Curte.

— Poate că dacă negociez cu francii din Acra voi putea…

— S-ar putea să nu existe timp pentru asta, stăpâne. Rapoartele primite arată că această flotă este aproape gata. De asemenea, nu avem de unde să ştim că francii din Acra vor asculta acuzaţiile noastre.

— Atunci nu am de ales, murmură Kalawun, aruncând pergamentul boţit. Nu-i aşa?

— Aşa e, stăpâne, replică Nasir, cu privirea aţintită pe chipul îngrijorat al sultanului. Nu cred că ai de ales.

Deşertul Sinai, Egipt
31 decembrie 1288

Will gemu simţind cum îl apasă zidurile. Avea o senzaţie de sufocare, de panică. Încercă să strige, dar printre buzele lui abia dacă ieşi un scâncet slab. Diverse creaturi se târau pe el şi îl ciupeau. Altele i se înfigeau în carne. O lumină intensă bătea în jos, făcând zidurile ca de tunel şi amplificându-i forţa. Undeva sus, un ochi imens îşi arunca o căutătură urâtă, fierbinte şi albă peste el. Se rugă ca ochiul să dispară curând ca să revină întunericul şi apoi frigul. Deocamdată nu putea face altceva decât să zacă încovrigat, prins în acea căutătură nemiloasă, simţind că arde tot din pricina febrei. Şi să aştepte şi să se roage. Dar cu fiecare rugăciune lumina devenea mai fierbinte şi mai strălucitoare, până ce fiecare bucăţică a trupului său păru să ia foc. Faţa şi mâinile se acoperiră de băşici, sângele şi grăsimea se topiră sfârâind, oasele de la degete i se dezgoliră de carne, apoi se înnegriră şi se transformară în cenuşă.

Will se trezi, icnind după o gură de aer. După câteva clipe în care se holbă la pânza mare şi albă de deasupra lui, inima îi

reveni la un ritm aproape normal. Privi în jurul lui, în vreme ce pânza de la intrarea cortului se dădu la o parte, lăsând să intre un bărbat. După atâta vreme petrecută în îngrijirea acelui om, Will continua să nu-i cunoască numele, dar îi spunea la fel cum îi spuneau ceilalţi oameni din tabără: şeicul, ceea ce însemna conducătorul.

Şeicul dădu din cap înspre Will.

— Cum e simţul?

Ca toată lumea pe care Will o auzise vorbind în cadrul tribului, araba folosită de individ era mai săracă şi mai laconică decât cea vorbită de arabii din Acra sau din alte oraşe. Câţiva oameni din tabără erau surzi şi muţi, iar cei de acolo care formau comunitatea păreau să se bazeze mai degrabă pe un soi de înţelegere fără vorbe, un amestec de intuiţie şi gesturi.

— Mai bine, răspunse Will. E mai puternic.

Îşi studie piciorul drept, legat cu cânepă de trei bucăţi de lemn. Una din bucăţi, mai groasă şi mai lată decât celelalte, era prinsă de spatele călcâiului şi de partea de jos a coapsei, deasupra încheieturii genunchiului, în vreme ce celelalte două erau fixate de o parte şi de alta a piciorului.

— Azi vreau să încerc să merg.

— Prea repede, cred, răspunse şeicul.

În tonul lui Will se ghici imediat frustrarea.

— Ţi-am spus, trebuie să ajung la Cairo.

— Şapte zile, declară şeicul cu calm. Atunci ai mai multă forţă.

Disperat, Will îşi băgă mâna în gulerul tunicii din material alb şi gros cu care fusese îmbrăcat. Scoase de acolo lanţul cu inelul de aur şi pandantivul cu Sfântul Gheorghe, ignorând durerea din suflet la gândul că se va despărţi de obiectele lui dragi.

— Ia astea.

Şeicul făcu un gest de respingere cu mâna.

— Nu, nu vreau.

— Mi-ai salvat viaţa.

Celălalt inspiră scurt, apoi se aşeză lejer pe saltea alături de Will, cu picioarele încrucişate.

— Tu ai lăsa om rănit să moară în deşert?

— Nu, dar…

— Şi l-ai salva pentru bogăţii? Pentru răsplată?

— Nu.

— Atunci de ce aştepţi asta de la mine? Nu vreau plată pentru că ţi-am salvat viaţa, creştine. Sunt nomad, nu mercenar. Oamenii mei duc viaţă grea, dar nu facem hoţii. Şeicul chicoti scurt. Şi dacă te lăsăm în puţ şi tu mori, când apa se întoarce este otrăvită. E bine pentru noi toţi dacă tu salvat. Tu noroc că puţul e uscat acum şi că oamenii mei auzit ţipete la tine când trecut pe lângă el.

— N-am vrut să te jignesc. Will îşi trecu lanţul peste cap şi îl ţinu în afară. Dar o să am nevoie de o cămilă ca să ajung în Cairo. Aşa că, te rog, ia asta ca plată a animalului.

— De ce aşa important? întrebă şeicul după câteva clipe. Tu cald. Îşi atinse fruntea şi Will îşi dădu seama că se referea la febră. Abia dusă. Tu încă slab, piciorul tău nerefăcut.

Will privi spre locul unde obiectele lui personale fuseseră depozitate pe nisip. Sabia se găsea în teaca ei lângă hainele pe care le purtase atunci când beduinii îl scoseseră la lumină, delirând, din puţ, plin de noroi, sânge şi insecte. Piciorul i se rupsese în două locuri, osul ieşind în afară, spart, din partea laterală a genunchiului. Rana se umpluse deja de viermi albi şi graşi. Buricele degetelor i se sfâşiaseră şi se acoperiseră de sânge din pricină că încercase să se caţere pe pereţii netezi ai puţului. Îşi amintise de aceste lucruri în episoade scurte, atât treaz, cât şi în somn. După ce beduinii îl aduseseră în tabăra lor unde şeicul şi alţi doi oameni îi rupseseră iarăşi piciorul pentru ca acesta să se sudeze şi să se refacă aşa cum trebuia, amintirile i se estompaseră. Habar n-avea de cât timp se găsea în tabără, dar bănuia să trebuia să fi trecut cel puţin o lună. Se temea că putea fi vorba chiar de mai mult de atât.

Şeicul urmări privirea lui Will şi se încruntă când zări alături de sabia cavalerului masca de argint şi pumnalul cu plăsele de argint pe care Angelo le scăpase în puţ. Beduinii păreau suspicioşi când se uitau la mască. Will observase că unii dintre ei făceau nişte gesturi cu degetele înspre obiect. Uneori se întreba dacă acei oameni nu cumva simţeau răutatea omului care purtase masca şi căutau acum să se protejeze împotriva lui.

— Mă tem să nu se întâmple ceva rău dacă nu ajung la Cairo, îi spuse Will şeicului. Omul care m-a împins în puţ mă voia mort dintr-un anume motiv. Cred că nu doar din răzbunare, zise el mai încet, uitându-se la mască. Poate ceva rău s-a întâmplat deja, poate am întârziat prea mult. Dar, oricum, nu mai pot sta.

După câteva secunde, şeicul se ridică în picioare şi se duse la obiectele lui Will. Ghemuindu-se, culese pumnalul şi se întoarse. Will clipi când şeicul se aplecă deasupra lui, dar simţi o uşurare deplină când omul tăie cu un gest scurt frânghiile de cânepă care legau bucăţile de lemn. Şeicul închise palma lui Will peste inel şi peste pandantiv.

— Astea nu au folos pentru mine, spuse el. Se ridică. Nu pot da cămilă la tine, dar un om al meu te va duce în siguranţă în Cairo. Acum… întinse mana. Noi vedem dacă poţi merge.

Cartierul veneţian, Acra
5 ianuarie 1289

Turna cu găleata când Garin coti pe o alee din strada Mătăsii. Haina lui de lână era îmbibată de apă, iar gluga îi atârna pe frunte. Adulmecând umezeala din aer, Garin împinse gluga peste cap şi se uită la bărbaţii şi femeile care se grăbeau să ajungă acasă după o zi de muncă. Nu fu nevoit să aştepte mult. Plecă de pe alee când Elwen trecu pe lângă el, ferindu-şi capul de şuvoaiele de apă care curgeau de pe acoperişuri.

Vru să strige ca s-o oprească. Însă nu o putu face, în ciuda ocaziei ivite. Se mulţumi să se ia după ea, simţindu-se ca un hoţ, cu nervii încordaţi.

O urmărea de săptămâni întregi, bântuind aleile din jurul străzii Mătăsii şi din jurul casei ei, sau pierzându-şi timpul prin piaţa unde ea venea ca să cumpere de mâncare. Devenise o obsesie, tot mai intensă cu fiecare săptămână care trecea. La început, după ce o văzuse în ziua în care ajunsese în Acra, fusese iritat de atitudinea ei faţă de el, dar la scurt timp după aceea, nu se mai gândise decât la întâlnirea cu Will. Garin avusese nevoie de trei zile ca să-şi adune curajul de a se hotărî să se ducă la Templu. După ce i se comunicase că onor comandantul Campbell era plecat cu treburi şi avea să lipsească

o vreme, Garin se întorsese la locuinţa lui din apropiere de port, unde devenise obişnuitul tavernelor şi bordelurilor din zona docurilor. În cursul acelor zile ceţoase şi lipsite de noimă începuse să se gândească mai serios la Elwen şi la ceea ce spusese ea.

Într-o după-amiază, în vreme ce călărea o curvă fără să simtă nimic, Garin se trezise căutând imagini şi gânduri care să-l ajute să termine actul într-un mod plăcut. Spre surprinderea lui, în minte îi apăruse atunci Elwen. Cu imaginea ei unduindu-se sub el în pleoapele lăsate, finalul actului se dovedise mult mai satisfăcător decât începutul. Însă, după ce termină, nu-şi mai putu şterge imaginea din minte. Gândurile i se fixară asupra lui Elwen. A doua zi începuse prima supraveghere a casei ei. Se luase după Elwen şi după fata ei când cele două plecaseră la piaţă. Fata, Rose, mergea ţopăind pe stradă alături de maică-sa, din când în când făcând cu mâna oamenilor pe care părea să-i cunoască. În acea seară, meditând cu un urcior de vin în faţă, Garin începuse să îşi pună întrebări. Fata cu păr auriu semăna cu Elwen, fără nicio îndoială, dar nu avea nimic din trăsăturile lui Will. Garin bănuia că nu putea avea mai mult de doisprezece ani, aşa că făcuse calcule în minte, până când începuse să îl doară capul. Se mai gândise la expresia de pe chipul lui Elwen când îl văzuse; la modul în care îşi expediase fata înăuntru; la cuvintele rostite de ea. „Las-o în pace, Garin. Nu te vrem în viaţa noastră, niciuna dintre noi.“ Niciuna dintre noi, nu eu şi Will. În schimb, niciuna dintre noi. Adică ea şi Rose? Mintea lui se gândise la posibilităţi, la început ca la nişte variante îndepărtate, care însă deveneau tot mai solide cu fiecare zi în care le vedea pe Elwen şi pe fată, cu ochii lui înfundaţi din pricina alcoolului şi a lipsei de somn. Într-un târziu ajunsese să fie convins.

Ploaia îi cădea drept în creştet acum, în vreme ce el grăbea pasul după Elwen, pleoscăind prin noroi. Era prima dată când era treaz de multe săptămâni şi simţea efectele acestui fapt. Nu dorise să se îmbete pentru o asemenea ocazie, ba chiar se dusese la bărbier şi îşi tunsese părul şi barba. Însă chiar dacă nu mai arăta ca un cerşetor, se simţea ca unul. Cuvintele pe care le pregătise în gând păreau răsuflate, rugătoare, iar el şi-ar fi dorit

acum, în vreme ce o urmărea, alunecând mereu, pe Elwen înspre strada pe care ea locuia, să fi băut o cupă sau două de vin înainte. Elwen ajunsese aproape de uşa albastră. În câteva clipe avea să dispară, iar întrebările rămase fără răspuns aveau să se răsucească din nou în mintea lui, chinuindu-l.

— Elwen!

Femeia se răsuci repede pe călcâie. Faţa îi sclipea de la ploaie în lumina cenuşie. Îl zări pe Garin şi ochii se măriră puţin. Însă pe faţă nu i se citea surpriza sau şocul, ci doar un soi de resemnare agitată, ca şi cum ea ar fi aşteptat acest moment, pe care îl urâse.

— Aşteaptă, strigă el când ea vru să deschidă uşa.

Garin alergă pe stradă, hotărât şi nerăbdător, şi o prinse de braţ înainte ca ea să intre în casă.

— Ţi-am spus să mă laşi în pace, rosti Elwen, clătinând din cap şi azvârlind picături de apă în jurul ei din pricina bonetei de pe cap.

Materialul coifului devenise transparent din pricina ploii, iar sub el se vedea părul ei, răsucit şi strâns în bucle.

— N-am nimic să-ţi spun.

— Ei bine, am eu ceva să-ţi spun. În acea zi, Elwen, când ai venit la mine la palat, când noi am…

Elwen păru mortificată.

— Nu, Garin, te rog! îl imploră ea, nelăsându-l să termine. Nu suport. Încercă să-şi smulgă braţul. Te rog, pleacă.

— Nu i-ai spus lui Will, nu-i aşa? rosti Garin pe un ton mai dur. Se simţea iritat de neplăcerea ei. Doar ea venise la el! Nu i-ai spus niciodată că te-ai culcat cu mine. Degetele lui se înfipseră în braţul ei. O trase spre el, cuprins acum de furie. I-ai povestit despre Rose? Ştie de ea?

Chipul lui Elwen se albi la auzul numelui fetei. Elwen îşi ridică mâna şi îl plesni tare peste faţă. Surprins, Garin îi dădu drumul şi ea se trase, prinzându-se de încheietura mâinii, acolo unde el îi lăsase deja vânătăi. Culoarea îi reveni în obrajii care se făcură roşii.

— *Niciodată* să nu pomeneşti despre fata mea, rosti ea pe un ton de gheaţă. Nu te vreau în apropierea ei, nu vreau să-i vorbeşti. Mă auzi? Niciodată!

Garin rămase locului, clipind repede. Elwen ezită şi umerii i se prăbuşiră.

— Ce am făcut noi a fost o greşeală, o greşeală pe care am regretat-o în fiecare zi de atunci. Îmi pare rău că am venit la tine, dar nu pot schimba ce s-a întâmplat. Îl iubesc pe Will şi suntem fericiţi. Nu sunt ceea ce cauţi tu, Garin. Sper să găseşti ce cauţi. Dar nu sunt eu aceea.

Întinse mana şi deschise uşa.

— Ea mea, nu-i aşa? strigă Garin în spatele ei. De-asta nu mă vrei aproape de voi amândouă! E fata *mea!*

Când uşa se trânti, Garin păşi înapoi pe stradă. Ploaia i se scurgea de pe marginile glugii pe obraji. Cuvintele lui rămăseseră suspendate în aer. Vru să se ducă din nou la uşă, ca să bată în ea până ce Elwen avea să-i deschidă, dar zări mişcare la una dintre ferestrele de la etaj. Privi într-acolo, cu ploaia căzându-i în ochi, şi o văzu pe Rose uitându-se fix la el de după o draperie. Garin îşi ridică pe jumătate mâna, dar o altă umbră apăru în spatele fetei şi lăsă draperia jos. Dându-se înapoi în noroiul alunecos, Garin plecă de acolo cu paşi grei.

41

Tripoli, Comitatul Tripoli
1 aprilie 1289

Era Tunetul lui Dumnezeu.

Aşa numeau soldaţii mameluci zgomotul scos de bolovanii aruncaţi de maşinile de asalt care atacau zidurile oraşului. Douăzeci şi cinci de catapulte se aliniau în jurul fortificaţiilor de sud-est ale oraşului Tripoli, cu bârnele de lansare proiectând, una după alta, încărcăturile asupra zidurilor. Soldaţii mameluci se concentrau asupra distrugerilor provocate la adăpostul scuturilor de asediu: bariere artizanale din lemne prinse laolaltă pentru a forma o baricadă protectoare. Uneori maşinile de asalt erau încărcate cu butoaie cu lichid combustibil, care exploda la contactul cu ţinta, incendiind structuri şi oameni şi trimiţând ciuperci negre de fum înspre cerul senin al după-amiezii. Turnul Episcopului şi Turnul Ospitalierilor erau deja înnegrite şi găurite. În oraş se dezlănţuise infernul. Nimeni nu fusese pregătit pentru atac, chiar dacă oamenii fuseseră avertizaţi.

Cu o lună în urmă sosise un mesager din Acra, în numele Marelui Maestru de Beaujeu, care informase locuitorii oraşului că sultanul Kalawun pornise în fruntea forţelor sale armate împotriva cetăţii. Deşi oficialităţile din Tripoli primiseră rapoarte despre mişcările mamelucilor, nimeni, nici prinţesa Lucia, nici genovezii şi nici membrii comunei nu crezuseră că ajunseseră ţinta sultanului, aşa că mesagerul Templului fusese repede alungat. Oficialităţile se plânseseră că Marele Maestru agita apele în propriile scopuri meschine. Kalawun era în termeni de pace cu Tripoli. N-avea niciun motiv să atace oraşul! Veneţienii se dovediseră un pic mai circumspecţi. Aveau încredere în Marele Maestru şi, cum consulul lor nu primise nicio veste de la Benito di Ottavio, apăruse teama ca sultanul să nu îşi pună în aplicare planurile proprii. În ciuda îngrijorării însă, nici măcar ei nu fuseseră pregătiţi când, cu patru zile în urmă, alarma răsunase de-a lungul zidurilor cetăţii.

Vestea fusese transmisă înainte de ivirea zorilor de către fermierii din satele învecinate, care fugiseră din faţa unui val imens şi întunecat de oameni şi maşinării de luptă. Veneau mamelucii. Cetăţenii din Tripoli se treziseră în sunetele clopotelor la o oră mult prea timpurie pentru slujba de dimineaţă. Urmăriseră cu toţii îngroziţi cum soldaţii mameluci îşi făcuseră treptat apariţia şi se aliniaseră în faţa zidurilor oraşului. În aceeaşi după-amiază începuse asediul.

Zidurile din sud-est erau veriga slabă a fortificaţiilor şi tocmai acolo îşi concentrau mamelucii eforturile. După panica şi confuzia iniţiale, diversele comunităţi din oraş, adică templieri, ospitalieri, veneţieni, genovezi, pisani şi francezi, înarmaseră trupe şi le poziţionaseră pe ziduri. Mai multe case fuseseră rechiziţionate şi transformate în posturi de veghe, depozite de armament şi magazii de alimente. Saci imenşi cu nisip adunat de pe plajă aşteptau aliniaţi ca să contracareze răspândirea incendiilor provocate de butoaiele cu lichid inflamabil care zburau peste ziduri şi se prăbuşeau peste acoperişuri ca nişte mingi enorme de foc. Pe metereze fuseseră armate catapultele mari şi mici. Unele nu fuseseră folosite ani buni, aşa că lemnul lor putrezise şi devenise inutil. Cele stricate fuseseră coborâte în grabă pentru a servi drept materie primă la ridicarea baricadelor de la porţile oraşului, ca armă de protecţie împotriva imenşilor berbeci de asalt manevraţi încontinuu de mameluci. Locul maşinilor de luptă stricate de pe metereze fusese luat de arcaşi cu arbalete îmbrăcaţi în uniforme prăfuite, cu nările şi gurile înnegrite din pricina fumului.

În acea dimineaţă, trupele de pe ziduri, stând ghemuite ca să se protejeze de valurile de săgeţi trimise de soldaţii mameluci, urmăriseră, nedumerite şi extrem de tulburate, cum marile galere veneţiene de război întorseseră încet spatele şi ieşiseră din port. Flamurile cu San Marco, simbolul Veneţiei, fluturaseră, tot mai mici cu fiecare mişcare a vâslelor. Vestea se răspândise cu repeziciune. Oficialii veneţieni ordonaseră evacuarea conaţionalilor lor. Veneţia pleca. Acest fapt generase panica generală printre locuitorii din Tripoli, aşa că, începând de dimineaţă, tot mai mulţi cetăţeni se grăbiseră să ajungă în port, ducând cu ei ce putuseră lua din case. Un şuvoi aproape

neîntrerupt de galere, vase de pescuit şi nave comerciale se înşirau acum la ieşirea din port. Alţii, care nu-şi putuseră asigura nave pentru ei şi familiile lor, îşi legaseră copiii de spate şi se apucaseră să înoate cu disperare înspre insuliţa Saint Thomas, care se înălţa din mare aproape de capătul peninsulei pe care se ridica oraşul. Oamenii spuneau că pe insulă se construiau deja tabere de refugiaţi. Mulţi alţii, însă, rămăseseră pe loc, punându-şi încrederea în Dumnezeu şi în forţa soldaţilor. Habar n-aveau că în mijlocul lor exista o ameninţare nevăzută care abia aştepta o ocazie să se manifeste.

Tabăra mamelucă, în faţa zidurilor din Tripoli
1 aprilie 1289

Kalawun stătea în picioare şi urmărea imenşii bolovani zburând, unul după altul, înspre ziduri. Aerul era încărcat de mirosurile bătăliei. Deasupra oraşului atârna o pâclă de praf şi fum. Din când în când, câte un bolovan cădea peste aleea de pe metereze, zdrobind sau aruncând oameni în gol. Kalawun ar fi vrut să întoarcă spatele acelei scene şi să evadeze la adăpostul cortului său, să se întindă şi să închidă ochii ca măsură de protecţie contra durerii de cap şi a loviturilor bolovanilor. Se forţă însă să stea acolo. Cu chipul palid, cu mâinile încordate pe lângă trup, urmărea cu privirea fixă asaltul. Ordinul lui provocase acel asediu. Nu-şi putea permite să fugă acum de responsabilitate. Trebuia să se confrunte cu realitatea, ştiind prea bine că un asemenea atac nu fusese inevitabil. Trebuia să sufere; să accepte vina sufocantă că fiecare bărbat, femeie şi copil care muriseră, care mureau sau care aveau să moară în interiorul acelor ziduri păţeau asta din pricină că el comandase moartea lor.

N-ar fi trebuit să procedeze aşa.

Ar fi trebuit să se bată mai tare ca să prevină dezastrul. Ar fi trebuit să deschidă canale diplomatice cu Tripoli sau Acra. Ar fi trebuit să intre în negocieri, să ameninţe cu trecerea la acţiune. Dar n-o făcuse. În loc de asta, mărşăluise în fruntea armatei împotriva acelui oraş, şi nu pentru că asta era singura opţiune sau pentru că el credea în justeţea acţiunii. Făcuse asta pentru

că se temea. Se temea de răspunsul oamenilor săi faţă de lipsa lui de dorinţă de a trece la acţiune, se temea de pierderea poziţiei şi chiar de pierderea propriei vieţi, se temea să nu piardă respectul propriului fiu. Îi pierduse deja pe Ali şi pe Aisha. Nu suporta gândul de a renunţa la Khalil. Tripoli însemna o monedă de schimb; pentru cucerirea oraşului, el avea să recâştige aprobarea propriei Curţi. Numai că, odată cu fiecare bolovan aruncat înspre zidurile acelui oraş, simţea tot mai tare că pacea pentru edificarea căreia luptase întreaga viaţă se năruia puţin câte puţin.

— Stăpâne.

Kalawun se întoarse şi îşi văzu fiul apropiindu-se împreună cu amir Dawud. În spatele lor venea veneţianul, cu privirea aţintită asupra zidurilor asediate. Când Benito di Ottavio îşi întoarse faţa, Kalawun văzu că pe jumătatea rămasă întreagă de chip se întipărise o expresie de nerăbdare. Simţi în acea clipă amărăciune, acreală şi o stare de rău, aşa că se concentră asupra lui Khalil.

Fiul lui era îmbrăcat cu haine negre brodate cu fir stacojiu. Avea pe dedesubt o cămaşă sclipitoare de zale. Ducea sub braţ un coif de argint, iar de centura de la şold atârna un iatagan, care sălta la fiecare mişcare. Părea întruchiparea unui prinţ războinic.

— Nasir şi oamenii lui au ajuns pe poziţie în faţa porţii de nord-est, stăpâne, îi spuse el lui Kalawun. Stau ascunşi şi nu vor fi văzuţi înainte de a fi prea târziu. Benito crede că semnalul va fi dat în curând. Cea mai mare parte a apărării este acum concentrată în sectorul de sud-est. Oraşul este atent doar la bombardament.

Kalawun aruncă o privire veneţianului şi zări iarăşi acea expresie de autosuficienţă.

— Dacă acest plan eşuează, di Ottavio, te voi face personal răspunzător pentru fiecare om pe care îl pierd.

Angelo Vitturi nu-şi modifică expresia.

— Vă promit, Luminăţia Voastră, că veţi fi victorios. Oamenii mei vor urma instrucţiunile.

Se auzi un pârâit îndepărtat, apoi un muget când partea de sus a Turnului Episcopului se prăbuşi. Dinspre mamelucii care

manevrau catapulta ce lansase bolovanul vinovat de ispravă se înălţă un strigăt de triumf.

— Dacă va continua aşa, s-ar putea să nici nu avem nevoie de oamenii tăi, murmură Kalawun.

Rânjetul lui Angelo se lăţi, întinzând mai tare cârpa care îi acoperea jumătate de faţă şi care lăsă să se vadă pe sub ea cicatricele cumplite pe care le masca.

— Nu sunt general, mărite sultan, dar chiar şi eu îmi dau seama că ar dura săptămâni ca să dai jos zidurile alea. Cu ajutorul meu, veţi cuceri Tripoli într-o zi. Îşi înclină capul într-o parte. Presupun că înţelegerea noastră va rămâne în picioare. Kalawun nu răspunse, aşa că rânjetul lui Angelo se estompă. Luminăţia Voastră? Aveam un contract. Întinse o mână înmănuşată înspre un şir de dealuri care se ridicau spre est. Patruzeci de căruţe aşteaptă să ducă sclavi în Mongolia. Am aranjat deja cu un cumpărător. Vă veţi nesocoti promisiunea?

— Nu, răspunse Kalawun. Se vedea nevoit să scoată vorbele cu forţa pe gură. Înţelegerea noastră rămâne valabilă. Privirea lui se mută la Dawud. Am o întâlnire cu doi dintre guvernatorii mei, amir. Voi fi în cortul meu. Pune-l pe unul dintre oamenii tăi să mă anunţe când se dă semnalul.

Porni spre pavilionul roşu cu auriu care se înălţa maiestuos deasupra restului taberei.

Khalil se luă după el.

— Stăpâne.

Kalawun nu se uită spre el.

— Ce e?

— Tată, aşteaptă. Khalil îşi puse o mână pe braţul lui Kalawun, chiar la intrarea în pavilion. Te rog.

Kalawun se opri.

— Am vrut să-ţi spun, începu Khalil. Se uită în altă parte, apoi la Kalawun. Sunt mândru de tine, continuă el. Văzând că taică-său nu spune nimic, se înclină, îmi voi ocupa locul şi voi aştepta semnalul.

— Ai grijă, Khalil, rosti brusc Kalawun, punându-şi o mână pe umărul fiului său.

Vru să mai spună ceva, dar zări trei mameluci care aşteptau la baza estradei regale. Un al patrulea om era ţinut de braţe de

doi dintre ei. Nasul omului sângera puternic. Kalawun icni de surpriză.

— Ce e, tată? întrebă Khalil, încruntându-se.

Kalawun îşi regăsi vocea.

— Nimic, rosti el iute. Du-te şi ocupă-ţi poziţia.

Îşi abandonă fiul şi se duse spre soldaţi şi spre prizonierul lor.

— Ce mai e şi asta? întrebă el, luptându-se să-şi mute privirea de la ostatic.

— Mărite sultan, rosti al treilea mameluc, cu o plecăciune adâncă. Ţinea în mâini un bagaj şi o centură de care atârna o sabie scurtă. Am venit ca să-l vedem pe amir Kamal. Ni s-a spus că veţi avea o întâlnire aici în scurt timp. Soldatul se uită la prizonier. Patrulam perimetrul taberei când l-am prins pe acest om încercând să intre. Pretindea că e unul de-ai noştri, dar când l-am întrebat nu ne-a putut da numele superiorului. Credem că e un spion, poate din oraş. L-am adus amirului Kamal pentru interogare.

Kalawun rămase tăcut câteva clipe, după care se duse înspre intrarea în camerele lui private.

— Aduceţi-l.

Soldaţii se priviră, nesiguri pe ei, dar nu îndrăzniră să pună la îndoială ordinul sultanului, aşa că îl traseră pe prizonier după ei.

Kalawun trecu printr-o deschizătură din draperia groasă. Câţiva eunuci aranjau interiorul pentru masa de după-amiază. Kalawun arătă spre un divan.

— Puneţi-l acolo.

Soldaţii îl împinseră cu brutalitate pe prizonier pe divan.

— Să-l legăm, stăpâne? întrebă unul dintre ei.

— Nu-i nevoie. Kalawun nu-şi lua privirea de la prizonier. Plecaţi. Îl voi interoga eu însumi.

Soldaţii făcură o plecăciune, ezitând, apoi ieşiră mergând cu spatele.

— Şi voi, le porunci Kalawun eunucilor şi celui de-al treilea soldat, care continua să ţină sabia şi bagajul prizonierului. Lăsaţi lucrurile lui aici şi plecaţi. Aşteptă plecarea tuturor, apoi chipul i se înăspri, după ce până atunci îşi păstrase o mască de indiferenţă. De ce ai venit aici?

Will se ridică de pe divan.

— Ca să te opresc de la o greşeală cumplită. Trebuie să anulezi acest asediu, mărite sultan. Acum.

Kalawun râse strâmb.

— Să anulez asediul? Ochii i se îngustară. Şi de ce aş face asta, când oamenii tăi complotează împotriva mea? Îşi ridică pumnul înspre Will. De ce nu m-ai avertizat? De ce nu mi-ai spus că genovezii plănuiesc să atace Alexandria?

— Pentru că nu plănuiesc nimic, mărite sultan, răspunse Will, ştergându-şi nasul de sânge. Orice ţi-a spus Angelo, a fost o minciună.

— Nu cunosc niciun Angelo.

— Benito di Ottavio. Aşa îşi spune acum. Numele lui adevărat este Angelo Vitturi. Îl credeam mort, ucis cu ani în urmă la ordinele Marelui Maestru. Mărite sultan, continuă Will, întinzând o mână înspre oraşul de dincolo de pavilion, de unde se auzeau zgomotele amortizate ale bolovanilor căzând peste ziduri. Omul ale cărui minciuni te-au adus aici este acelaşi care a organizat furtul eşuat al Pietrei Negre.

— Nu, ripostă Kalawun cu hotărâre. Nu se poate. Nu, repetă el cu glas tare, ridicând mâna când Will vru să riposteze. Nu a fost doar cuvântul lui. N-aş fi venit aici doar pe baza cuvântului lui. Drept cine mă iei? Am avut rapoarte! Rapoarte conform cărora genovezii construiau o flotă, rapoarte care indicau faptul că Tripoli plănuieşte un război. Generalii mei nu s-au îndoit de ele!

Se îndepărtă, clătinând din cap.

— Generalii tăi n-au vrut să se îndoiască, răspunse Will pe un ton dur.

Se luă după Kalawun, mergând un pic rigid. Piciorul rănit încă îl mai durea, mai ales atunci când călărea vreme îndelungată. Partea laterală a genunchiului era răsucită acolo unde osul fusese fracturat, şi întreaga zonă era plină de cicatrice.

— Rapoartele alea? Puteau fi false?

— Ce vrei să spui? se răţoi Kalawun, întorcându-se cu faţa spre el.

— Ai ştiut mereu că în rândurile voastre există un trădător. Omul care a scris mesajul codificat pentru Kaysan? Nu ai descoperit niciodată cine a fost.

— A fost Khadir, ripostă Kalawun. Sunt sigur de asta. Pe vremuri a fost un asasin, un şiit. Voia plecarea creştinilor de pe aceste pământuri. El a fost.

— N-a existat niciodată vreo dovadă. Chiar tu mi-ai spus asta. Ai zis…

— De ce n-ai venit mai devreme? i-o reteză Kalawun. De ce nu m-ai avertizat că acest Benito, sau cum s-o numi el, minte? De ce l-au trimis la mine propriii lui oameni?

— Nu ştiau ce va face. Consulul veneţian a fost de acord ca el să te abordeze toamna trecută ca să te roage să intervii în conflictul legat de Tripoli. Nu cu acţiune militară, ci ca un negociator imparţial. Am fost şi eu trimis în acea misiune, dar n-am ajuns până la Cairo. Angelo a încercat să mă omoare. Viaţa mi-a fost salvată, dar am fost rănit şi au trecut multe săptămâni până ce am putut merge din nou. Kalawun tăcea şi asculta. Când am ajuns în Cairo, continuă Will, am aflat că ţi-ai dus armata în Palestina. Am aflat cu ajutorul unuia dintre servitorii din Citadelă că ai pornit spre Tripoli şi atunci mi-am vândut puţinele bunuri pe care le aveam la mine ca să fiu luat de o caravană comercială ce se îndrepta spre Damasc. Când am ajuns înapoi în Acra, Marele Maestru a delegat un emisar în Tripoli ca să-i avertizeze de apropierea ta şi a trimis o delegaţie la tine în speranţa unor negocieri. Conducătorii din Tripoli nu l-au crezut, iar tu n-ai vrut să-l primeşti pe emisarul lui. Will îl urmări pe Kalawun cum se întoarce cu spatele. Am încercat să oprim grozăvia, mărite sultan, crede-mă. Dar se pare că… Se încruntă. Se pare că ţi-ai dorit asta.

— Nu mi-am dorit-o, răspunse Kalawun, uitându-se la Will. Oamenii mei… Ridică o mână, apoi o lăsă să cadă la loc. Aveau nevoie de aşa ceva. I-am ţinut prea multă vreme mult prea strânşi în hăţuri. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi întors împotriva mea. Uneori, Campbell, cred că ne-am născut într-o epocă nepotrivită. Nu mai sunt deloc sigur că pacea între credinţele noastre va putea exista vreodată. Tu şi cu mine… Am renunţat amândoi la atâtea pentru cauză şi, cu toate astea, se pare că n-am schimbat nimic. Propriul meu fiu… Kalawun oftă. Propriul meu fiu vrea distrugerea francilor.

— Trebuie să meargă, răspunse Will. Altfel conflictul ăsta va continua, şi pentru încă o mie de ani oamenii din ambele tabere vor muri. Opreşte atacul, mărite sultan. Cheamă-ţi forţele înapoi. Această luptă ameninţă să distrugă puţinele rezultate pentru care ne-am sacrificat amândoi.

— Nu pot. Oamenii sunt implicaţi. Am pierdut oameni în bătălie. Dacă îi chem înapoi acum, s-ar putea să-mi pierd poziţia.

— Şi oamenii dinăuntru? ceru Will să afle. Ei ce vor pierde?

Kalawun îşi ridică privirea când auzi sunet de goarne.

— Semnalul. Apucă centura cu sabia lui Will şi i-o dădu acestuia. Pune-ţi asta, adăugă el, dându-i cavalerului şi un coif.

Will îşi petrecu centura pe după mijloc şi îşi aşeză coiful pe cap. Îl urmă pe Kalawun afară din pavilionul regal, în tabăra militară, unde soldaţii alergau să încalece.

— Săgeata s-a înălţat cu câteva clipe în urmă, mărite sultan, strigă un ofiţer mameluc, venind în grabă către Kalawun. Trupele ofiţerului Nasir s-au pus în mişcare.

Omul arătă spre nord.

Will şi Kalawun văzură un grup de aproximativ cincizeci de călăreţi gonind peste câmpie către o poartă din zidul de nord-est al oraşului.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Will, făcând un pas în faţă.

Chiar şi de la o asemenea distanţă se vedea clar poarta larg deschisă. Bolovanii trimişi de catapulte continuau să zboare peste zidul din sud-est. Toate forţele de apărare ale oraşului erau concentrate acolo. Până când oamenii îşi dădeau seama de pericol, mamelucii aveau să fie deja în oraş.

— Trebuie să-i opreşti, îi spuse el lui Kalawun, în vreme ce ofiţerul se întoarse ca să-şi îndrume oamenii care se repezeau spre caii lor.

Kalawun nu răspunse. Privirea lui se mutase de la călăreţi la o siluetă care aştepta, solitară, în apropiere, urmărind cum călăreţii ajung la poartă. Kalawun se îndreptă spre individ.

— Angelo Vitturi, strigă el cu voce tare, pe deasupra ţipetelor oamenilor şi sunetelor de goarnă.

Silueta se întoarse. Ochiul lui vizibil se mări. Însă individul îşi reveni repede.

— Uitaţi-vă, mărite sultan. În curând oamenii dumneavoastră vor ajunge înăuntru.

— De ce m-ai minţit în legătură cu genovezii, Vitturi? Doar pentru sclavii tăi?

— Vă cer iertare, Luminăţia Voastră, răspunse veneţianul, părând nedumerit. De ce îmi spuneţi aşa? Ochiul lui teafăr se uită la bărbatul înalt de lângă sultan, a cărui faţă era acoperită de coif. Despre ce e vorba?

— Nu eşti singurul care a primit o a doua şansă la viaţă, răspunse Will, privindu-l fix pe veneţian prin deschizăturile din coif. Data viitoare când mai împingi pe cineva într-un puţ, asigură-te mai întâi că puţul are apă înăuntru.

Angelo scoase un şuierat. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de Kalawun, care venea spre el. În depărtare, călăreţii conduşi de Nasir ajunseseră la poartă şi se repezise înăuntru.

— Gărzi! tună Kalawun. În ciuda agitaţiei, patru războinici Mansuriyya auziră chemarea lui şi se apropiară în fugă. Prindeţi-l!

— Ascultaţi-mă, Luminăţia Voastră, strigă Angelo, în vreme ce gărzile regale îl prinseră de braţe. Azi v-am făcut un mare serviciu, iar în noaptea asta tabăra va răsuna de laude la adresa numelui vostru. Poziţia dumneavoastră se va întări datorită mie.

Fu întrerupt de un strigăt din partea unui ofiţer aflat în apropiere.

Will şi Kalawun îşi ridicară privirile şi zăriră patru săgeţi aprinse trase înspre cer pe deasupra zidului de nord-est. Mamelucii intraseră. Cuceriseră poarta. Se auzi un nou muget de goarne şi imediat cavaleria mamelucă, în frunte cu amirii Dawud şi Ahmed, ieşi din tabără şi porni în goană peste câmpie.

— Vedeţi! strigă Angelo. Oamenii dumneavoastră au cucerit oraşul!

— Mărite sultan, interveni Will. Trebuie să opreşti atacul. Acum!

Însă Kalawun nu-l asculta.

— Cine a fost? Cu cine lucrai? Cine m-a trădat?

Angelo îl fixă cu o privire războinică.

— Daţi-mi drumul şi vă voi spune.

Kalawun le făcu semn gărzilor care îl ţineau pe veneţian.

— Aduceţi-l aici, le porunci el, îndreptându-se către o maşină de luptă.

Will îl urmă, în vreme ce Angelo era târât, zvârcolindu-se şi protestând. Primele rânduri ale cavaleriei ajunseseră deja la jumătatea câmpiei. Din interiorul oraşului se auziră răsunând clopotele de alarmă.

— Ţineţi-l bine, rosti Kalawun, arătând înspre unul din bolovanii imenşi din grămada de lângă maşina de luptă.

— Stăpâne? întrebă una dintre gărzi.

— Aici, arătă Kalawun. Vreau gâtul lui pe bolovan.

— Nu! urlă Angelo, în vreme ce gărzile îl împinseră în jos, lipindu-i pieptul de stâncă.

Kalawun îşi scoase sabia în faţa lui.

— Cine a fost?

— Daţi-mi cuvântul că nu voi muri, icni Angelo.

Kalawun se opri, apoi îşi coborî sabia.

— A fost ofiţerul Nasir.

Auzind cuvintele, Kalawun păru că se prăbuşeşte în sinea lui. Culoarea îi dispăru din obraji. Se dădu încă un pas înapoi, apoi se întoarse cu spatele. După aceea, brusc, faţa i se contorsionă de furie. Se răsuci pe călcâie, ridică sabia şi o coborî spre gâtul lui Angelo.

Veneţianul urlă văzând lama cum se apropie şi încercă să se mişte. Deoarece îşi ridicase capul, marginea sabiei lovi craniul, nu gâtul, şi crăpă capul lui Angelo cu un zgomot sec. Imediat izbucni un şuvoi de sânge. Kalawun îşi eliberă sabia. De necrezut, dar Angelo era încă în viaţă. Din gura lui deschisă se auzea un urlet sinistru, iar sângele curgea din rana căscată în craniu. Kalawun lovi din nou, icnind de efort. De această dată nimeri ţinta. Avu însă nevoie de alte două lovituri ca să taie complet capul lui Angelo şi astfel să-i reteze urletele înecate în sânge.

Gărzile Mansuriyya se îndepărtaseră. Will rămase pironit locului, incapabil să-şi ia privirea de la craniul hăcuit al veneţianului. Haina albastră a sultanului se umpluse de sânge, iar lama sabiei devenise stacojie. Fără a scoate vreun cuvânt,

Kalawun trecu pe lângă Will şi se duse înspre locul în care câţiva paji aşteptau cu caii gata pregătiţi de bătălie.

— Ce faci? întrebă Will, urmându-l.

Kalawun continuă să tacă. Îşi băgă sabia în teacă fără să o şteargă şi luă hăţurile unuia din cai.

— Stăpâne sultan, rosti, surprins, unul dintre paji. Calul vostru este…

Însă Kalawun sărea deja în şa. Will înjură şi se duse înspre un alt cal. Văzând că îl însoţeşte pe sultan, pajul care ţinea animalul se dădu la o parte, nesigur pe el. Will se urcă în şa în vreme ce Kalawun ţâşnise deja în galop. Înfipse călcâiele în burta animalului şi se luă după sultan şi după ultimele rânduri ale cavaleriei, înspre porţile oraşului.

Când Will reuşi să ajungă în dreptul cetăţii, cea mai mare parte a cavaleriei dispăruse înăuntru. Un clopot bătea nebuneşte de pe ziduri, undeva deasupra. Will vedea oameni alergând pe metereze şi strigând. Câteva săgeţi se înfipseră în sol, nu departe de el, aşa că se feri şi îşi îndemnă animalul să călărească mai repede, prin porţi şi printre zidurile groase. Imediat după intrare, calul lui Will se opri din pricina masei imense călare din faţa şi din jurul lui. Ceva se mişcă în faţă şi mulţimea de călăreţi înaintă, repezindu-se pe străzile de dincolo de poartă. Aproximativ cincizeci dintre ei rămaseră să păzească poarta. Câteva leşuri zăceau întinse pe sol: trupuri de soldaţi franci. Will auzea deja zgomote de luptă printre clădirile din faţa lui, în vreme ce oamenii din oraş veneau în fugă înspre sunetul alarmei. Vestea se răspândise deja: poarta de nord fusese străpunsă şi francii alergau să îşi înfrunte inamicul.

Will călări mai departe, blestemând coiful prin care nu vedea aproape nimic, dar neîndrăznind să şi-l scoată. Îl căută pe Kalawun, care dispăruse în masa de oameni. Străbătu o stradă îngustă între două şiruri de magazine, zări chipul alb şi îngrozit al unui copil, stând în cadrul unei uşi, apoi văzu un licăr albastru în faţă şi îşi îmboldi calul. Ieşi într-o piaţă mică, ce avea un bazin de apă în mijloc şi îl văzu pe Kalawun sărind jos din şa. Dincolo de bazin se găsea un grup de bărbaţi, în mijlocul căruia o siluetă înaltă şi zveltă dădea ordine. Abandonându-şi calul, Kalawun

traversă în grabă piaţa. Individul înalt se întoarse. Will văzu surprinderea de pe chipul lui.

— Stăpâne sultan? întrebă bărbatul, venind spre Kalawun.

— Cunoşti un om pe nume Angelo Vitturi? întrebă sultanul cu voce răguşită şi aspră.

Îşi scoase sabia, încă pătată de sângele lui Angelo.

Nasir se uită la armă, apoi înapoi spre Kalawun.

— Ce s-a întâmplat?

După ce sărise din şaua calului, Will putea sesiza acum frica în vocea omului. Auzi strigăte dinspre o stradă care ieşea din piaţă, urmate de zgomote de săbii încleştate, ricoşând de zidurile clădirilor înghesuite, îşi scoase sabia şi se grăbi spre Kalawun, care se oprise şi se uita la Nasir. Pe chipul sultanului se citeau furia şi disperarea, dar şi lipsa milei. În acea clipă, Will îşi dădu seama că sultanul n-avea să-l asculte până ce nu termina ceea ce avea de spus.

— Înainte de a-l omorî, zise Kalawun, continuând să se uite la Nasir, veneţianul a spus că m-ai trădat, că ai lucrat cu el împotriva mea. Spune-mi că nu e adevărat.

Nasir strânse din buze. În cele din urmă, vorbi:

— Nu pot. Avea vocea îngroşată de emoţie. Nu-ţi pot spune asta.

Kalawun începu să clatine din cap.

— E imposibil să fi făcut aşa ceva, rosti el cu fermitate în glas. E imposibil. Râse. Ochii îi deveniseră strălucitori, ca de nebun. Te cunosc, Nasir. Pe Allah, te *cunosc!*

— Nu, ripostă Nasir, furios. Sunniţii mi-au ucis familia. Cum aş fi putut vreodată să fiu unul dintre ei? Vocea îi devenea tot mai puternică, la fel ca şi zgomotele luptelor de pe străzile de dincolo de piaţă. Nasir flutură din mâini. Te înşeli, Kalawun, tu şi toţi oamenii tăi! Crezi că tu conduci lumea. În realitate, voi sunteţi sclavii şi întotdeauna veţi fi aşa. Niciunul dintre voi nu a ales viaţa asta. Tu, eu, am ajuns cu toţii să o trăim împotriva dorinţei noastre, în lanţuri. Chiar numele nostru înseamnă *deţinut!* Libertatea e doar o iluzie pentru noi. Nu e adevărată. Vocea lui Nasir scăzu în intensitate. Am vrut... *tot* ce am vrut a fost să trăiesc împreună cu fratele meu o viaţă pe care să o aleg eu. Veneţianul mi-a oferit acea şansă. Iar eu m-am agăţat de ea.

— Mi-am numit fiul după tine, murmură Kalawun, lăsându-şi sabia să cadă imobilă pe lângă trup. Te-am lăsat în viaţa mea!

— Şi l-ai omorât pe fratele meu! Nasir veni spre el, cu pumnii încleştaţi. Doar Kaysan îmi rămăsese în lumea asta. El era familia mea!

— *Eu eram familia ta!* mugi Kalawun, aruncând sabia şi prinzându-l pe Nasir de braţe. Se apucă să-l scuture cu violenţă. Te-am hrănit! Te-am îmbrăcat! Pentru mine erai un frate, un *fiu!*

Nasir nu făcu niciun efort să-l oprească. Se mulţumi să atârne inert în strânsoarea sultanului.

În piaţă îşi făcu apariţia un grup de călăreţi. Templieri. Unul ridică un arc şi smulse o săgeată dintr-un sac prins de spate. Will strigă un avertisment, pe jumătate adresat lui Kalawun, pe jumătate templierului. Însă cavalerul potrivi săgeata în arc şi trase.

Nasir căzu în faţă când săgeata i se înfipse în ceafă, unde nu purta armură care să-l protejeze. Imediat pe gura lui ţâşni sânge. Nasir făcu ochii mari înspre Kalawun, care se dădu înapoi, continuând să-l ţină în braţe, încercă să formuleze un cuvânt, dar nu mai reuşi.

Will se feri din calea unei săgeţi care veni bâzâind spre el, apoi apucă braţul lui Kalawun şi îl trase pe sultan, lăsându-l pe Nasir să se prăbuşească pe jos. Se furişară pe o alee, în vreme ce o companie de mameluci se năpusti în piaţă şi porni după templieri.

În întreg oraşul oamenii cădeau şi mureau. În mai puţin de o oră, alte trei porţi fuseseră străpunse, lăsând să treacă prin ele soldaţi mameluci, care se apucară să împingă apărătorii oraşului înapoi spre mare. Bătălia nu mai avea cum să fie oprită. Luptele erau aspre şi rapide. Orice bărbat găsit pe stradă era trecut prin sabie, iar de masacru nu scăpară nici acei cetăţeni care fugiseră pe insula Saint Thomas. După ce traversase oraşul ca o imensă coasă sângeroasă, cavaleria mamelucă ajunse repede la malul mării şi intră cu caii în apa puţin adâncă. Animalele înotară până la insulă unde călăreţii, cuprinşi de nebunia bătăliei, îi măcelăriră pe toţi cei găsiţi acolo. Prinţesa Lucia şi Curtea ei plecaseră cu câteva ore în urmă, ieşind cu navele din port. Doar

oamenii de rând rămăseseră în urma ei ca să fie martori la căderea oraşului.

Will reuşi să găsească nişte cai şi îl conduse pe Kalawun afară din oraş, după ce îşi dăduse seama că orice efort de a opri atacul era inutil. Singurul lucru la care mai putea spera era ca supravieţuitorilor să le fie cruţată viaţa.

Kalawun îşi struni calul înainte de a ajunge în tabăra militară şi se uită la oraşul pe moarte.

— S-a terminat, murmură el.

Will îl privi.

— Nu trebuie să fie aşa. Lasă-ţi oamenii să facă ce vor azi, mărite sultan, lasă-i să jefuiască bogăţiile din Tripoli. Însă trimite femeile şi copiii în Acra. Oferă un nou armistiţiu semenilor mei. Îl vor accepta. Nu te putem ataca; nu avem forţa necesară. Everard de Troyes mi-a spus odată că uneori pacea se cumpără cu sânge. Va fi sângele vărsat azi îndeajuns ca să ne cumpere nouă pacea?

Kalawun îşi încordă muşchii feţei, dar dădu din cap. Privirea lui se întoarse spre oraş, de unde se înălţau fuioare groase de fum negru. Închise ochii.

Lombardia, nordul Italiei
29 mai 1289

Pe câmp se strânsese deja o mulţime, iar oamenii continuau să vină pe măsură ce aflau vestea. Sosise un legat papal de la Roma, cu un mesaj direct de la Sfântul Părinte. Copiii fuseseră ridicaţi pe umerii taţilor ca să-l vadă mai bine pe emisar, care stătea pe o platformă special înălţată şi le vorbea cu o voce tunătoare.

Legatul era un bun orator şi oamenii îl ascultau. Nu vorbi despre voinţa Domnului sau despre datoria creştină, şi nici măcar despre mântuire. După ce se confruntase cu mulţimi plictisite sau indiferente în ultimul an, legatul trimis la ordinul papei Nicolae aflase ce voiau oamenii să audă. Pentru ţărani, Dumnezeu exista în biserică, la slujbă, în zilele de sărbătoare. Însă la câmp, după încă o recoltă proastă în acel an, sau pe străzile oraşelor sărace, unde se cerşea pentru o firimitură de

pâine, El nu exista. Oamenii nu voiau să audă de Ţara Lui Sfântă, de Ierusalim şi de Acra, locuri care nu însemnau nimic pentru ei şi la care făceau referire vocile unor călători aflaţi în trecere prin zona lor. Voiau să audă ce ar însemna o cruciadă pentru ei. Aşa că legatul exact asta le spunea.

Le povesti ţăranilor săraci din Lombardia şi Toscana că în Orient viaţa era mai bună. În Orient bărbaţii, cei lipsiţi de pământuri, puteau obţine proprietăţi şi bogăţii sau puteau deveni conducători de oraşe. Existau sute de slujbe pentru muncitori pricepuţi şi chiar şi cei fără o meserie anume puteau uşor învăţa una acolo. Era un loc al prosperităţii, un loc al bogăţiilor şi frumuseţii. Într-adevăr, Outremer era ţinutul în care curgeau lapte şi miere. Vocea legatului era sinceră şi pasională, dar omul vorbea simplu, în termeni înţeleşi de toată lumea. Ţăranii ascultau, vrăjiţi de cuvintele lui şi purtaţi de ele către o altă lume, o lume a posibilităţilor şi a speranţei. Iar ca să-şi vadă dorinţele împlinite, ei nu aveau decât să intre în oastea Domnului şi să ridice Crucea. Legatul le promise lupte puţine. Ţăranilor li se putea cere să ajute gărzile de pe zidurile din Acra sau poate să acţioneze ca forţe auxiliare într-o campanie militară dacă era necesar. Însă, în ultimă instanţă, acesta era un preţ mic de plătit pentru libertate.

Cu un astfel de ultim cuvânt fură părăsiţi ţăranii din Lombardia când legatul şi consilierii lui coborâră de pe platformă. Libertate. Pentru cei mai mulţi era un cuvânt de neatins, magic, visat întreaga lor viaţă, dar la fel de îndepărtat precum oraşele despre care le vorbise legatul. Libertatea era un cuvânt rezervat claselor avute, nobililor şi preoţilor, regilor şi prinţilor. Ideea că un astfel de lucru se putea găsi uşor dincolo de graniţele vieţilor lor mizere era seducătoare şi atrăgătoare ca o sirenă. După discursul legatului, ţăranii se strânseră laolaltă, vorbind între ei cu însufleţire. Câţiva îşi bătură joc de cele auzite şi îşi luară copiii acasă, însă mulţi alţii se adunau zgomotoşi ca să discute despre cele aflate.

Legatul îşi şterse cu delicateţe sprânceana cu o batistă pe care i-o dădu servitorul şi inspectă cu privirea mulţimea care şuşotea.

— Habar n-am cum poate spera Sanctitatea Sa să pornească o nouă cruciadă cu ţărani şi cerşetori.

— Nu ştiu, frate, rosti consilierul, privind mulţimea. Mie mi se pare că sunt tare dornici.

42

Cartierul veneţian, Acra
20 august 1290

Pe chipul lui Will se vedea un zâmbet de satisfacţie pură în vreme ce se plimba prin piaţă. Astea erau zilele cele mai bune, când nu era sir William sau comandantul Campbell, când era pur şi simplu tată şi ţinea mâna caldă a fiicei sale în mâna lui. Bineînţeles că trebuia să fie prudent şi să poarte un acoperământ de cap, ca să-şi ascundă faţa, deşi niciodată până atunci nu avusese cu adevărat nevoie de acea deghizare.

— Ai încercat astea, tată?

Rose îl trăgea de mână către o tarabă unde se vindeau dulciuri făcute din zahăr caramel, miere şi mirodenii.

— Ce vrei tu de fapt să spui este că vrei să-ţi cumpăr una, zise Will, amuzat.

Rose ridică din umeri cu nonşalanţă. Nu dorea să fie prinsă atât de uşor.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să le guşti.

Îi aruncă însă o privire plină de speranţă.

El chicoti şi se lăsă tras spre tarabă. Omul din spatele ei îi zâmbi cu toată gura lui Rose şi arătă spre dulciuri, vorbind în dialectul veneţian. În vreme ce fata îi răspundea, Will cercetă piaţa cu privirea. Rareori văzuse cartierul veneţian atât de aglomerat.

Încă de la începutul lui august, caravanele comerciale dinspre Siria şi Palestina curgeau prin porţile oraşului, inundând pieţele cu o grămadă de produse. Recolta din Galileea fusese una din cele mai bogate din ultimii ani, iar cu armistiţiul refăcut între sultanul Kalawun şi conducătorii din Acra comerţul înflorise mai mult ca oricând. După atacul neprovocat asupra oraşului Tripoli din anul precedent, cetăţenii din Acra aşteptaseră îngroziţi ca mamelucii să vină peste ei. Însă când la porţile oraşului se iviseră doar şiruri lungi de refugiaţi, cerând azil, oamenii începuseră să se liniştească. Multe luni mai târziu, din Cairo

sosise o delegaţie cu o nouă ofertă de pace, pe care guvernul din Acra o acceptase imediat.

Odată cu venirea caravanelor comerciale, populaţia oraşului se mărise considerabil. Nimeni nu-şi amintea să mai fi văzut străzile aşa de aglomerate vreodată. Pieţele gemeau de negustori: creştini, arabi, turci, greci, vânzând indigo din Irak, săbii din Damasc, fier din Beirut şi sticlă din Egipt. Tarabele din cartierele veneţian, german şi pisan era pline cu vopsele, fildeş, ulei de măsline şi roibă[1], iar caprele şi oile înghesuite în ţarcuri umpleau atmosfera cu behăiturile lor zgomotoase. Iar dacă toate astea nu fuseseră îndeajuns, ceva mai devreme în cursul acelei săptămâni în port intraseră douăzeci şi cinci de galere din Italia, iar tavernele de pe docuri erau acum pline până la refuz cu mai multe mii de ţărani din Lombardia şi Toscana care răspunseseră unui apel la o nouă cruciadă. Guvernul din Acra nu fusese deloc mulţumit de acest lucru. Comandanţii îi întrebaseră pe conducătorii Cruciadei cum ar fi putut ei să-i găzduiască pe aceşti recruţi, din care prea puţini păreau să fie utili în scopuri militare? În ciuda protestelor, nou-veniţilor li se găsiseră locuri, chiar dacă mulţi oameni fuseseră nevoiţi să doarmă afară, pe acoperişuri şi în grădini, o alternativă nu chiar plăcută pentru mulţi în căldura înăbuşitoare de august.

— Îmi dai nişte bani, tată?

Will îi zâmbi lui Rose şi băgă mâna în pungă. El însuşi rareori avea bani la el, dar Elwen îi strecurase o monedă în palmă când el şi Rose plecaseră de acasă. Era un ducat, una din primele monede de aur noi bătute în Veneţia. Will se simţea mulţumit să poată face ceva atât de obişnuit şi, în acelaşi timp, atât plin de semnificaţii, precum era să-i cumpere fetei lui ceva ce ea îşi dorea. Tocmai scotea moneda din pungă când auzi strigăte înălţându-se deasupra zgomotelor făcute de mulţime. Căută cu privirea sursa acelor strigăte şi văzu patru oameni scoţând un al cincilea dintr-o clădire aflată pe o stradă învecinată. Individul se lupta cu disperare cu cei care îl prinseseră, dar nu reuşi să li se opună prea tare. Cei patru îl forţară la pământ, după care începură să-l lovească sălbatic cu pumnii şi picioarele. Câţiva

[1] Plantă folosită pentru rădăcina sa de culoare roşie din care se făceau vopsele (n. tr.).

oameni din apropiere de Will îşi bătură pe umeri amicii cu care erau şi le arătară învălmăşeala, dar nimeni nu păru dornic să se amestece.

Auzind cum nefericitul care era bătut măr scoate un strigăt de disperare, Will îi dădu moneda fetei lui.

— Aşteaptă aici, îi spuse el pe un ton poruncitor, după care înconjură taraba cu dulciuri.

Alergă pe strada laterală şi-l prinse pe unul dintre bătăuşi, care tocmai îl lovise în cap pe cel căzut la pământ. Will îl trase cu forţa înapoi, apoi se năpusti asupra altuia, împingându-l cât colo. Omul gemu de surpriză, apoi se întoarse spre Will. Bolborosi ceva în italiană, iar când Will rămase locului, veni spre el cu pumnii ridicaţi. Cei trei tovarăşi ai lui se îndepărtară de victimă şi se concentrară asupra lui Will. Dinspre indivizi venea un iz puternic de vin. Will îşi scoase sabia. Cei patru ezitară.

— Tată!

Will tresări auzind chemarea şi se întoarse spre Rose, care ducea două dulciuri învelite în hârtie colorată în mâini. Gura ei se rotunjise de surprindere la vederea sabiei din mâna lui Will şi a celor patru bărbaţi care înaintau spre el. Câtă vreme atenţia lui Will fu îndreptată în altă parte, unul dintre atacatori îi smulse cu putere sabia din mână. Sabia zbură şi Will ţipă de durere şi surprindere. În acelaşi timp, individul înaintă spre el. Bucuria lui se termină scurt când Will se feri de primul pumn dat aiurea şi îl pocni cu pumnul drept în faţă. Capul individului se dădu pe spate din pricina forţei loviturii şi nasul i se sparse. Dându-se înapoi cu un urlet de durere, omul se încurcă în picioarele victimei sale, care continua să zacă întins cu faţa în jos în praf, şi căzu alături de aceasta. Will sări să-şi recupereze sabia înainte ca vreunul dintre ceilalţi atacatori să facă vreo mişcare. Individul căzut se dădu înapoi ca un crab, apoi se ridică în picioare şi îşi luă tălpăşiţa alături de camarazii lui, speriaţi de faptul că Will se repezea deja la ei cu sabia scoasă. Will se uită după ei, apoi îşi ascunse sabia, strângând din dinţi împotriva durerii de la mână, acolo unde fusese lovit. Se aplecă asupra victimei celor patru indivizi.

— Stai acolo, Rose, strigă el peste umăr când auzi nişte paşi apropiindu-se încet.

Întoarse pe om cu faţa în sus şi auzi un icnet uşor în spatele lui când chipul victimei ieşi la iveală. Un chip murdar, plin de sânge şi dezagreabil de cunoscut. Era Garin. Will privi în jur.

— Rose, ţi-am spus să…

Se opri când auzi un geamăt dinspre Garin.

Garin clipi din ochi, apoi şi-i deschise. Avea pupilele înceţoşate şi lipsite de concentrare. Barba era murdară de sânge din pricina buzei sparte. Altă pată de sânge se vedea pe păr din pricina unei tăieturi de pe scalp.

— Dă-te de pe mine! îngăimă el.

Will îşi lăsă în jos partea din faţă a acoperământului de cap, astfel încât Garin să-i poată vedea chipul, dar starea de agresivitate nu-l părăsi pe Garin nici când îl recunoscu pe Will.

— Ce cauţi aici? horcăi Garin, încercând să se ridice.

— Sus, zise Will, întinzând mâna.

Garin mormăi o obscenitate şi respinse mâna lui Will, după care păru să o zărească pe Rose. Fata se holba la el, continuând să ţină dulciurile în mâini. Brusc, expresia de pe chipul lui se schimbă. Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii înroşiţi de sânge, fapt care o făcu pe fată să se dea, speriată, înapoi.

— Frumoasă Rose, cârâi el, prinzând mâna lui Will şi ridicându-se de pe jos. Eşti tot mai mare de fiecare dată când te văd.

Rostea cuvintele pe un ton ameţit.

Will se smulse din strânsoarea dureroasă a lui Garin.

— Eşti beat.

Garin îşi duse o mână la inimă şi se împletici în spate.

— Niciodată! îşi dădu ochii peste cap, apoi veni înainte, holbându-se la Rose şi stropind pământul cu sânge. Cred că *tatăl* tău e puţin supărat pe mine, ca de obicei, zise el pe un ton de durere prefăcută. Râse amarnic, apoi deveni serios. Dar tu nu eşti, nu-i aşa, Rosie?

Will se postă în faţa fiicei lui.

— De ce te-au atacat oamenii ăia?

Garin scoase un oftat.

— Cred că din pricina asta, răspunse el, întinzând palma şi scoţând la iveală două zaruri negre.

Chicoti când aruncă zarurile pe pământ. Se opriră amândouă la cifra şase.

Will clătină dezgustat din cap.

— Mai bine du-te acasă şi dormi.

— Acasă! Unde dracu' e casa? N-am o casă. Doar un bordei plin de purici. Garin întinse o mână nesigură în direcţia docurilor. E nebunie acolo. Lombarzii ăia au invadat totul. Se bat în fiecare seară, iar tavernele sunt pline ochi de ţărani. N-ai loc nici să întorci o curvă sub tine!

Îşi dădu capul pe spate şi chicoti.

Will se strâmbă şi îşi puse mâna pe umărul lui Rose.

— Poate că atunci ar trebui să te gândeşti să te întorci la Londra, aşa cum ţi-am mai spus.

Garin se uită urât la el.

— Încetează să mă mai salvezi, sfinte William.

— De ce mai eşti în Acra, Garin? replică Will cu voce măsurată. Doar n-ai nimic de făcut aici.

— Nu e nenorocitul *tău* de oraş, ripostă Garin. În plus, am prieteni aici. Tu, Elwen. Zâmbi. Rosie.

— Nu sunt prietena ta, răspunse Rose pe un ton rece.

— Rose, murmură Will.

Garin făcu o grimasă.

— Ei, asta nu a fost frumos. Rosie, dulceaţă, ţi-a spus vreodată tatăl tău că eram prieteni în vremea când eram templier? Se aplecă înainte şi îl lovi amical pe Will în piept. Ţi-am salvat viaţa, Campbell. De trei ori! Se apucă să numere pe degete, fără să zărească furia din ochii lui Will. Când Rook a vrut să te otrăvească la bordel, ca să se ducă după Cartea Graalului, şi te-am drogat eu ca să te scap. Când eram în Antiohia şi mamelucii te copleşiseră. Când erai în deşert şi… îşi lovi gura cu palma şi făcu ochii mari. Nu, nu, aşteaptă! Aia a fost altceva.

Izbucni într-un râs scurt, care dispăru repede. Îşi linse buza spartă şi scuipă sânge pe pământ.

— Nu-i dau bani lui Edward, Garin. Decizia ta de a hoinări prin Acra fără niciun scop nu-mi va schimba decizia. Întoarce-te la stăpânul tău şi spune-i asta. Privirea îi deveni dură. Spune-i că nu va obţine nimic de la mine sau de la Anima Templi pentru agresiunea lui împotriva Scoţiei.

Cu asta, Will vru să plece de acolo.

— Mereu campionul, nu-i aşa? Mereu încercând să salvezi pe toată lumea! strigă Garin, pornind împleticit după Will. Dar eşti la fel de disperat şi de jalnic ca noi toţi. *Ipocrit* nenorocit!

Will se răsuci. Furia îl copleşise.

— Stai naiba departe de mine!

— Ai depus jurăminte, Will! Castitate, sărăcie, supunere. Ai îngenuncheat pe podeaua bisericii din Paris şi ai jurat toate astea faţă de Templu. Câte dintre ele le-ai respectat? Castitatea? râse uşor. Cred că asta s-a dus de multă vreme, nu-i aşa? Sărăcia? Acum furi din cuferele Templului ca să-ţi finanţezi misiunea ta secretă. Supunerea? Ei bine, amândoi ştim că ăsta n-a fost niciodată unul din punctele tale forte. Garin făcea deja spume la gură, scuipând, pe lângă salivă, şi sânge. Eşti un fiu de căţea îndrăgostit de târfe, mincinos, trădător şi sperjur la fel de mare ca şi mine. Să nu uiţi asta *niciodată*!

Paharul se umpluse. Fără să mai vadă altceva în afara nemernicului din faţa lui, un om alături de care pe vremuri plânsese şi râsese, un om cu care împărtăşise secrete şi căruia îi salvase viaţa la rândul lui, Will lovi cu sălbăticie. Pumnul lui se izbi drept de falca rănită a lui Garin şi îi scoase acestuia un dinte. Garin se dădu, împleticindu-se, câţiva paşi înapoi, apoi căzu ca un copac secerat. Imediat ce atinse solul în jurul lui se ridică un nor de praf.

— Ar fi trebuit să-i las să te omoare, rosti Will printre dinţi, postându-se deasupra lui Garin, gata să îl lovească din nou.

— *Nu!*

Will se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Rose. Fata îşi dusese mâinile la faţă, lăsând să cadă pe jos dulciurile. Furia şi ura îl părăsiră imediat pe Will, lăsându-l tremurând şi într-o stare de şoc.

Când Garin îşi ridică privirea spre Will, în ochii lui albaştri apăruse o scânteie de triumf.

— Vezi, îngăimă el cu o voce înecată de sângele din gură. Eşti ca mine.

Will nu-i răspunse, ci plecă în trombă de acolo, luând-o pe Rose de braţ.

Garin se uită după ei printre gene. „Du-te acasă“, îi ceruse Will. *„Du-te acasă”.* Will credea că el încă mai avea un loc al lui în Londra, o poziţie şi o locuinţă către care să se îndrepte. În realitate, orice astfel de legături dispăruseră demult. Garin se săturase de controlul lui Edward asupra lui şi de toţi anii ăia de promisiuni false, de insulte şi de ameninţări. De atunci în sufletul lui înmugurise posibilitatea de a spera, de a duce o viaţă diferită, de a fi tatăl unui copil. Mai mult decât orice altceva, asta cimentase decizia lui de a rămâne în Acra. Cu un an înainte, câţiva oameni de-ai regelui veniseră ca să-l caute, dar Garin fusese avertizat dinainte şi plecase din taverna unde locuia şi unde scotea din jocuri de noroc şi din furtişaguri suficient cât să mănânce şi să bea. Se ascunsese, lăsându-şi barba să-i acopere complet faţa, dormind prin cocioabe şi adăposturi, trecând de la un loc la altul, la fel de nomad ca şi membrii triburilor deşertului. Ca o ironie, anii petrecuţi în slujba lui Edward îi şlefuiseră abilităţile de care avea nevoie ca să rămână ascuns şi, cu toate că încă se temea de zgomotele de paşi pe alei în spatele lui şi de posibilitatea unui cuţit înfipt pe la spate în întuneric, Garin reuşise să se facă pierdut şi să rămână anonim, dincolo de forţa lui Edward de a pune mâna pe el.

Privirea lui Garin se opri asupra dulciurilor scăpate de Rose, care ieşiseră din ambalajele lor colorate. Garin se târî spre ele, gemând de efort, şi înşfăcă una din bucăţi. Era caldă şi lipicioasă din pricină că stătuse în palma ei. Îşi băgă încet dulcele în gură şi muşcă. Simţi în acea dulceaţă durere, sânge, gust de zahăr ars şi mirosurile străzii.

— Tată.

Will îşi trăsese la loc acoperământul în vreme ce se întorceau spre piaţa aglomerată.

— Tată! rosti Rose, mai hotărâtă acum.

Will se opri.

— Ce e?

— Mă doare braţul!

Will se uită la chipul speriat şi furios al fetei lui şi îi dădu drumul instantaneu.

— Îmi cer scuze. Îşi puse mâinile pe umerii ei. N-ar fi trebuit să vezi toate astea.

Expresia fetei se schimbă când ea îşi înălţă privirea spre el. Teama păru să i se mai înmoaie, să se transforme în nelinişte.

— Când Garin vine la noi acasă, mama întotdeauna strigă la el şi îl trimite de acolo, iar tu te înfurii dacă ne întâlnim cu el pe stradă şi îţi vorbeşte, chiar şi cu un ton amabil. De ce?

— Nu-l vreau în viaţa mea, Rose. A făcut nişte lucruri care ne-au rănit profund pe mama ta şi pe mine cu ani în urmă. Deşi am încercat, am descoperit că nu-l pot ierta.

— Dar aţi fost prieteni pe vremuri? Când locuiaţi în Anglia?

— Da. Dar situaţia dintre noi s-a schimbat cu multă vreme în urmă. Acum suntem nişte oameni diferiţi. Tonul vocii lui se înăspri. Indiferent ce ar spune el.

— Lucrurile alea… Rose se opri şi îşi ţuguie buzele, apoi se uită la el. Lucrurile alea pe care le-a spus despre tine, despre faptul că ţi-ai încălcat jurămintele. Vorbea serios?

Will oftă din rărunchi.

— Din anumite puncte de vedere, da. Dar nici pe departe în sensul în care au sunat.

Se opri, nesigur pe ce mai avea de adăugat. El şi Elwen îi explicaseră fetei care sunt Regulile Templului: cum, în calitatea lui de cavaler, lui Will îi era interzis să se căsătorească sau să trăiască cu o femeie, şi de ce Templul nu trebuia să afle niciodată despre relaţia dintre ei trei. Însă nu-i pomeniseră nimic despre rolul jucat de Will în Anima Templi. Rose era o fată inteligentă pentru vârsta ei, dar era încă mică şi ei nu aveau chef s-o cocoşeze deja cu secrete.

— Garin nu este un om bun, Rose. Nu mai este. O prinse uşor de braţe. Nu se poate avea încredere în el. Bine?

Rose se uită insistent la el.

— O să stea aici până îi vei da bani?

— Sper că nu.

— De ce nu-i poţi da bani dacă asta îl face să plece?

— Din cauza a ceea ce va face cu ei. Will zâmbi, obosit, zărind expresia ei interogativă. Stăpânul lui Garin, regele Edward, a atacat Ţara Galilor, unde s-a născut mama ta, ca să-şi asigure mai mult pământ pentru sine. Se zvoneşte că acum nutreşte o dorinţă similară de a domni peste Irlanda şi Scoţia. Regele scoţilor a murit acum patru ani şi şi-a lăsat nepoata drept

moştenitoare. Ultimele veşti aflate spun că Edward vrea să-şi însoare fiul, Edward de Caernarvon, cu acea fată. În trecut, între regii Angliei şi Scoţiei au existat relaţii bune, dar eu mă tem pentru acea ţară din pricina amestecului lui Edward. În Scoţia sunt oameni care s-ar opune, cred eu, domniei lui, şi nu vreau să văd petrecându-se în ţara mea natală ceea ce s-a petrecut în Ţara Galilor. Dacă îi dau bani lui Garin, regele îi va folosi ca să finanţeze un război, aşa cum a mai făcut în trecut.

— Eşti îngrijorat pentru surorile tale? Pentru Ysenda şi Ede?

— Pentru ele şi pentru pace în general. În plus, vreau ca tu să vezi într-o bună zi locul unde am crescut eu. Nu am chef să fie distrus.

Will simţi mâna mică a fiicei lui strângându-l încă o dată, însă, pe măsură ce înaintau prin piaţă, în mintea lui se aşternu un soi de greutate apăsătoare. Totul din pricina discuţiei despre familia lui. Amintirile erau capabile încă să-l rănească.

Mai întâi fusese soră-sa, Mary, a cărei moarte fusese provocată de el. În urma morţii ei, Will îşi văzuse tatăl intrând în serviciul Anima Templi, iar pe maică-sa şi cele trei surori rămase în viaţă intrând într-o mănăstire din apropiere de Edinburgh. Apoi fusese maică-sa, cu privirea distantă şi sărutul ei rece când tatăl lui îl luase pe Will ca să se alăture Templului în Londra. Iar acolo, cu o permanentă expresie îndurerată pe chip, fusese însuşi James, cu părul lui negru ca pana corbului şi mâinile pătate de cerneală, omul la înălţimea căruia Will încercase să trăiască întreaga viaţă, căutând de la el iertare pentru moartea lui Mary, dacă nu în această viaţă, atunci măcar în următoarea. Toate aceste amintiri, despărţiri şi sfârşituri erau dureroase.

Însă celelalte amintiri, cele frumoase de dinainte de morţi, de dinaintea plecării lui din Scoţia, erau şi mai dureroase. Culorile se estompaseră între timp şi unele scene lipseau, dar râsetele şi aroma fânului vara, şocul apei reci ca gheaţa pe picioarele lui în vreme ce intra în lac, toate acestea îl sfâşiau. Mulţi ani îşi menţinuse amintirile sub control, concentrându-se asupra muncii şi datoriilor, asupra propriei familii. Apoi, cu patru luni în urmă, venise scrisoarea.

După ce o desfăcuse, cercetase cu privirea scrisul necunoscut, fără să citească cu adevărat cuvintele, până ce

ajunsese la numele din final. Ysenda Campbell. Un nume care îl făcuse să simtă un cuţit sfârtecându-i corpul. Era numele celei mai mici surori a lui, pe care n-o văzuse şi despre care nu mai auzise nimic de când el avea zece ani, iar ea era doar un bebeluş. Scrisoarea îl informa pe Will despre moartea mamei lor, Isabel. Murise în somn, după ce suferise o vreme din pricina unei boli, şi fusese înmormântată în capela mănăstirii unde rămăsese din ziua în care James şi Will o părăsiseră. Citind numele mamei lui, scris cu negru, Will o revăzuse cu ochii minţii aşa cum fusese ultima dată, cu treizeci şi doi de ani înainte. Stătea în faţa mănăstirii, uitându-se la ei doi cum se îndepărtează, cu un şal subţire de lână înfăşurat în jurul umerilor, cu o mână ţinându-şi şuviţele de păr roşcat pe care i le sufla vântul. După puţin timp, Will se uitase înapoi spre ea şi o văzuse continuând să stea acolo, o fiinţă care odinioară îl ţinuse în braţe şi îl sărutase, râsese cu el, devenită acum o siluetă nedefinită din pricina distanţei, un străin pe o coamă de deal.

Scrisoarea îi adusese veşti şi despre altă moarte, dar aproape ca din întâmplare, ca şi cum el ar fi trebuit să fi ştiut deja. Ysenda scria că mama lor se îmbolnăvise după moartea surorii celei mari, Alycie. Will bănuia că scrisoarea care îl informa şi despre această moarte se rătăcise. Sau poate că nu fusese niciodată trimisă. Acum îi rămăseseră doar Ede şi Ysenda. Scrisoarea fusese dureros de impersonală, ca şi cum scrierea ei însemnase o datorie sau poate chiar o povară. Printre rânduri, Will descoperise un soi de învinovăţire, un indiciu că Ysenda, care menţionase în trecere şi copiii ei, fără a-i numi, nu-şi iertase niciodată fratele şi tatăl care le abandonaseră pe ea şi pe mama ei, un indiciu al dorinţei ca Will să sufere şi el. Şi suferise cumplit. Isabel nici măcar nu ştiuse vreodată că are o nepoată. Will se temuse întotdeauna să nu se dea de gol dacă i-ar fi scris despre aşa ceva.

— Tată, ce e aia?

Will îşi coborî privirea, smuls din gândurile lui de vocea lui Rose. Fata părea nedumerită. Privi în jur şi îşi dădu seama că aude bătaia unui clopot din apropiere. Era prea târziu pentru slujba de prânz şi prea devreme pentru cea de seară. Tocmai începuse să se întrebe de cât timp bătea clopotul când se auzi şi

clopotul de la San Marco, trimiţând cu vibraţiile lui un stol de păsări înspre cerul albastru precum cobaltul.

Din faţa lor se auzeau strigăte. În piaţă apărură cinci oameni din garda veneţiană. Cineva îi chemă.

— Ce spun, Rose? întrebă Will.

— Ridicaţi baricadele, răspunse fata, părând îngrijorată. Spun să închidem străzile. La docuri au loc lupte. Mulţimi de oameni.

În câteva clipe, proprietarii de tarabe se apucară să-şi împacheteze mărfurile. Părinţii îşi apucară copiii de mână şi plecară în grabă, în vreme ce clopotele continuau să bată şi în piaţă apăreau alte gărzi. Deplasându-se deja în mijlocul unui şuvoi grăbit de oameni, Will o strânse bine de mână pe Rose şi o duse afară din piaţă. Oamenii lăsau jos jaluzelele, îşi strigau prietenii şi vecinii, se grăbeau spre casele lor.

Când ajunseră la casa lui Andreas, o găsiră pe Elwen afară, discutând îngrijorată cu o vecină. Chipul ei se linişti când îi zări pe Will şi pe Rose apropiindu-se în grabă pe stradă.

— Ce e? îl întrebă Elwen pe Will, trăgând-o, recunoscătoare, pe Rose spre ea.

— Din câte se pare, o răscoală, răspunse Will, gâfâind. Trebuie să ajung la Templu. Intră în casă şi baricadează uşile.

Elwen încuviinţă şi îl îmbrăţişă scurt.

— Fii prudent! strigă ea în urma lui.

Docurile, Acra
20 august 1290

Nimeni nu ştia exact cum a început nenorocirea. Ulterior, după ce urmele distrugerilor fuseseră curăţate şi după ce cadavrele fuseseră încărcate în căruţuri, apăruse zvonul că un grup de cruciaţi lombarzi auzise că o femeie creştină a fost violată de doi musulmani cu o noapte înainte. Existau şi alte explicaţii pentru violenţe, cele mai multe având legătură cu căldura, alcoolul şi sărăcia. Însă nimic, niciun motiv şi nicio justificare nu ar fi putut să scuze barbaria care începuse la docuri şi se răspândise în oraş precum valurile stârnite de o piatră aruncată într-un bazin cu apă.

În acea după-amiază era arşiţă mare, iar ţăranilor italieni, care îşi făceau veacul prin tavernele de pe docuri, le crescuse enorm temperatura corpurilor şi deveniseră extrem de agitaţi. Din interiorul grupului de ţărani lombarzi un grup fusese ales de alţi ţărani drept purtători oficiali de cuvânt. Cu o zi înainte, grupul de ţărani se dusese cu jalba în proţap la conducătorii Cruciadei, cei care fuseseră numiţi aşa de către Papa de la Roma şi în rândul cărora se numea recent deposedatul de bunuri episcop de Tripoli. Proprietarii de taverne cereau chirii şi nu aveau bani pentru hrană. Episcopul şi ceilalţi nobili puşi la conducerea Cruciadei nu puteau veni în ajutor. Nici lor nu li se puseseră fonduri la dispoziţie şi n-aveau ce să le ofere ţăranilor. Mai ales episcopul era supărat. Remarcase pe un ton acru că, dacă voiau un loc de dormit şi ceva de mâncare, ţăranii ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte de a-şi cheltui puţinul cu care veniseră pe băutură şi curve. Ţăranii fuseseră întorşi din drum, amărâţi şi îmbufnaţi.

Li se promisese un tărâm al laptelui şi al mierii şi, într-adevăr, ei văzuseră dovezile bogăţiei Orientului peste tot în jurul lor: în clădirile maiestuoase, în hainele bogate ale localnicilor, în pieţele dând pe afară de produse. Însă nimic din toate acestea nu era pentru ei şi nimeni nu-i dorea acolo. Chiar şi patriarhul, reprezentantul papei în Acra, rămăsese perplex în privinţa acelor oameni. Conducătorii creştini căutaseră soldaţi bine instruiţi, sub o comandă eficientă, pentru Cruciada lor, nu o gloată indisciplinată care habar n-avea ce însemna viaţa în Orient. Negustorii locali, pescarii şi vameşii se plângeau că erau mai nou obligaţi să se aventureze către locurile de muncă printr-o mare de indivizi semiconştienţi, zăcând în fiecare dimineaţă printre bălţi imense de vomă şi sânge. Proprietarii de taverne se plângeau că nu sunt plătiţi şi că bunurile, proprietăţile şi personalul lor au de suferit. Prostituatele erau bătute şi abuzate, localnicii erau jefuiţi, bisericile erau vandalizate. Ţăranii italieni îşi abandonaseră familiile şi câmpiile; navigaseră pe mare, în necunoscut, cu speranţa unei vieţi mai bune. În loc de asta, dăduseră doar peste muşte, căldură de nesuportat şi o sărăcie şi mai mare. Veniseră pentru un război, dar nimeni nu părea să se bată în acel moment. Ca atare, în acea după-amiază, sătui de

cele îndurate, înfierbântaţi şi mahmuri după beţie, ţăranii îşi începuseră propria cruciadă.

Primul deces se petrecu în faţa unei taverne de pe docuri cunoscută cu numele de Trei Regi. Şase bărbaţi ieşiseră, clătinându-se, înspre zidul portului. Părură să stea pe loc câteva clipe, cu feţele roşii ca focul, după care unul dintre ei strigă şi arătă înspre doi arabi care îşi duceau de căpăstru cămilele încărcate cu coşuri. Urlând de furie la unison, cei şase indivizi se repeziră spre arabi, care rămaseră perplecşi. Unul dintre arabi primi o lovitură în partea laterală a capului şi se prăbuşi, scăpând hăţurile animalului, care o luă înspăimântat la goană pe doc. Celălalt arab încercă să fugă, dar fu prins din urmă de doi dintre atacatori. Pescarii şi muncitorii de la docuri priviră întreaga scenă, abia crezându-şi ochilor. Câţiva localnici încercară să oprească atacul, dar doi dintre atacatori smulseseră între timp şipci de lemn dintr-o cutie şi acum le învârteau ca pe nişte arme. Cineva se grăbi spre vamă ca să obţină ajutor. Pentru arabi însă era prea târziu. Când pumnii şi picioarele încetară să mai lovească şi cei şase atacatori se dădură împleticindu-se înapoi, din arabi rămăseseră nişte biete forme neînsufleţite, cu capetele şi feţele o masă însângerată.

Camarazi cu cei şase, alţi cruciaţi lombarzi începură să iasă în valuri din taverna Trei Regi la auzul agitaţiei de afară. Se opriră uluiţi după ce îşi văzură tovarăşii plini de sânge. Când privirile lor căzură asupra celor doi arabi morţi, câţiva dintre ei se duseră mai încolo, îngreţoşaţi. Însă un om scoase un chiot de bucurie. Era un sunet gutural, animalic, care păru să acţioneze ca un semnal pentru restul gloatei, un semnal că fusese depăşită o barieră impusă de alţii şi că de acum nu mai exista cale de întoarcere. Urmară alte chiote şi strigăte de triumf. În câteva clipe se formă o gloată violentă.

— Omorâţi toţi nenorociţii de sarazini! strigă unul.

— Omorâţi-i! Omorâţi-i! îi ţinură isonul ceilalţi.

Ţăranii se năpustiră peste docuri. Oamenii, în mare parte cruciaţi italieni, ieşiră din taverne şi localuri ca să vadă ce era cu acea agitaţie. Când auziră apelul, mulţi se alăturară conaţionalilor lor, excitaţi peste măsură de febra pe care mulţimea în creştere o degaja.

— Ce se întâmplă? strigă un bărbat care ieşea dintr-o tavernă.

— O cruciadă, strigă altcineva ca răspuns. O să-i omorâm pe sarazini!

— Atunci o să primim bani! urlă altcineva.

Se auzi un chiot general.

Ochii bărbatului care ieşise se aprinseră de emoţie. Se repezi înapoi înăuntru ca să le transmită vestea tovarăşilor lui, dintre care mulţi îl urmară apoi afară.

Oamenii se alăturau mulţimii pentru că nu voiau să fie lăsaţi deoparte, pentru că cineva spusese că o să primească bani, pentru că nu aveau altceva de făcut. Un muget începu să se facă auzit, pornit de cei din frunte, apoi preluat de întreaga mulţime.

— *Deus vult! Deus vult!* Voia Domnului! Voia Domnului!

În vreme ce mergeau, oamenii adunau de pe jos pietre sau îşi fixau cuie ruginite între degetele de la mâini şi şfichiuiau aerul cu ele, rânjind sinistru în direcţia tovarăşilor lor. Dacă nu primiseră arme de la conducători, atunci se înarmau ei singuri. Vameşii şi gărzile ieşiseră din clădirile lor la auzul alarmei sunate de localnici, dar nu erau pregătiţi pentru hoarda care se apropia de ei de pe docuri.

— Maică sfântă, murmură unul dintre ei. Avem nevoie de mai multe gărzi.

Un altul îşi adună curajul.

— Vă rog! strigă el spre mulţime, ridicând mâinile. Vă rog! Trebuie să vă opriţi!

Gloata îşi văzu de drum, rânjind sfidător în direcţia oficialităţilor şi râzând de oamenii îmbrăcaţi în veşminte asemănătoare unor rochii şi cu părul dat cu ulei care încercau să-i oprească.

— Uitaţi-vă la ei! ţipă unul. Îmbrăcaţi ca sarazinii!

— Trebuie să vă opriţi! strigă vameşul.

Din senin, din mijlocul mulţimii zbură o piatră. Obiectul îl lovi pe vameş chiar în frunte. Omul se prăbuşi secerat. Gloata se opri, cuprinsă de o oarecare nelinişte. Acel om nu era un sarazin; era un apusean, un creştin, ca ei, un om al puterii, important.

Nu se întâmplă nimic.

Nu se ivi niciun fulger din cer care să-l trăsnească pe cruciatul care aruncase piatra. Ceilalţi oficiali îşi luară camaradul însângerat şi îl traseră înapoi în clădirea vămii. Gărzile intrară după ei.

Urlând ca nebunii din pricina victoriei, ţăranii îşi continuară drumul. Erau invincibili, de neoprit. Noua lor putere era ca un drog care îi intoxica.

— Cum îi găsim pe sarazini? vru să ştie un individ.

— Toţi sarazinii au bărbi, răspunse un altul. Vom omorî pe oricine are barbă.

Oamenii încuviinţară cu hotărâre, bucuroşi că acum aveau o ţintă pentru furia lor.

Se auzi un strigăt. Unul dintre ţărani arătă ceva cu mâna. Masivele porţi de fier care duceau spre oraş se apropiau una de cealaltă. Dincolo de porţi se găsea piaţa pisanilor. Negustorii îşi luau tălpăşiţa şi un clopot bătea a avertisment, dar, chiar şi aşa, locul era încă aglomerat. Văzând tarabele pline până sus cu fructe şi porţelanuri, cu pietre preţioase şi mătăsuri, ţăranii dădură năvală. Gărzile pisane făcură o ultimă încercare palidă de a închide porţile masive, dar gestul venea prea târziu. Ţăranii se aruncară contra porţilor ca o furtună şi le forţară să se deschidă la loc. La început, printre porţi trecură doar câţiva oameni, ca un fir de apă, agitându-şi cu furie armele artizanale. Apoi barajul cedă şi firul de apă deveni fluviu.

Tarabele fură răsturnate în piaţă, iar cumpărătorii şi vânzătorii fură deopotrivă împinşi pe jos. O femeie începu să ţipe când fata ei fu lovită şi călcată în picioare de oamenii lacomi să ajungă la comorile de pe tarabe. Un negustor grec încercă să-şi salveze sacul cu bani de doi ţărani care se năpustiseră peste el. Împreună, cei doi îl ţintuiră de pământ. Unul se apucă să-l lovească cu piciorul pe negustor peste cap, timp în care celălalt smulse sacul din mâinile nefericitului. O femeie beduină se trezi că i se smulge vălul de pe faţă şi că e scuipată, în vreme ce faţa soţului ei devenea instantaneu un şir de găuri sângerânde când un pumn dotat cu cuie între degete îl izbi pe amărât în plin. Un creştin sirian care vindea curmale se trezi ridicat de cinci haidamaci şi târât, în vreme ce urla şi se zvârcolea, înspre o

brutărie cu un semn în faţă. Un haidamac rupse turbanul purtat de sirian şi i-l legă strâns omului de gât.

— Omorâţi-l pe sarazin! urlă un alt haidamac.

Un al treilea se căţără şi azvârli capătul rămas liber al turbanului peste semnul de fier al brutăriei. Împreună, haidamacii îl ridicară pe nenorocit, după care îl spânzurară de semn. Creştinul rămase să atârne acolo, dând din picioare şi înecându-se, după care rămase inert.

În cealaltă parte a pieţei, trei bărbaţi dădură buzna într-o librărie arabă unde, după ce-l măcelăriră pe proprietar, găsiră două femei arabe ascunse în spate. Una dintre femei încercă să se lupte cu indivizii folosind o bâtă, dar atacatorii îi smulseră arma şi o loviră pe femeie cu ea până ce aceasta îşi dădu duhul. Apoi o ţintuiră pe cealaltă femeie pe jos şi o violară. Acelaşi gen de scene aveau loc în întreaga piaţă.

Cruciaţii năvăleau peste zona pieţei ca lăcustele peste un câmp de porumb. Rubine şi safire, aur şi mâncare erau înghesuite în tunici şi saci. Ferestre erau sparte, în case şi magazine porniseră incendii, iar haosul se răspândi mai departe când lăcustele îşi terminară de devorat prima pradă şi năvăliră mai departe în oraş. Erau câteva mii de lăcuste umane, ca un şuvoi de moarte şi distrugere. Făcură ravagii pe străzi, ca un râu care ieşise din matcă, răvăşind totul în cale ca să evite baricadele care erau ridicate în calea puhoaielor. Între cruciaţi şi gărzile oraşului izbucniră lupte dar, deşi clopotele continuau să bată alarma, nicio forţă militară eficace nu fusese încă mobilizată ca să riposteze năvalei hoardei. Cruciaţii omorau orice individ cu barbă pe care îl vedeau şi, cum mulţi creştini şi evrei aveau bărbi, în acea zi nu muriră doar musulmani.

La un moment dat, cavalerii Templului şi cavalerii Ospitalieri apărură călare pe străzi ca să oprească masacrul, urmaţi la scurt timp de alte gărzi ale oraşului şi de cavalerii Teutoni. Musulmanii fură aduşi la adăpostul Templului sau li se permise accesul în biserici şi case private. Moscheile nu mai erau considerate sigure, de vreme ce cruciaţii reuşiseră să pătrundă într-una şi masacraseră pe toată lumea găsită înăuntru, lăsând pereţii şi podelele din marmură albă înroşite de sânge. Mici focare de război civil izbucniseră deja în părţi ale oraşului, unde

gărzile oraşului îşi uniseră forţele cu localnici în confruntarea cu elemente ale gloatei războinice. Între timp însă, cavalerii îşi făceau constant loc în întreg oraşul, frângând rezistenţa opusă de ţărani. După circa o oră, luptele se mai domoliră în intensitate.

Într-un târziu, după ce răspândise groaza în mare parte din Acra, gloata se împrăştie şi oamenii fugiră care încotro. Obosiseră, şi din ei dispărea efectul alcoolului. Încărcaţi cu o pradă prea mare, oamenii se întorceau la docuri. Aceştia se trezeau ca dintr-un vis urât şi descopereau sânge pe mâinile lor; ieşeau împleticindu-se din case vandalizate, îngreţoşaţi de propriile acţiuni, lăsând în urmă încăperi înroşite de sânge în întregul oraş. În mai puţin de două ore, Cruciada ţăranilor ajunse la final. Cavalerii instaurară stare de asediu şi se apucară să patruleze pe străzi odată cu lăsarea nopţii. Cruciaţii prinşi pe străzi fură prinşi şi aruncaţi în temniţele oraşului, iar cadavrele rămase în urma lor adunate în căruţuri. Mai bine de două sute de cruciaţi italieni muriră în revoltă. Însă în aceeaşi nenorocire pieriseră peste o mie de cetăţeni ai oraşului. Iar venirea nopţii nu făcu decât să intensifice strălucirea incendiilor şi să întunece şi mai mult petele de sânge.

43

Citadela, Cairo
7 septembrie 1290

Grupul de călăreţi trecu pe sub impozantul arc al-Mudarraj şi intră în curtea Citadelei. Gărzile de la porţi se uitară cu priviri ostile la cei şapte călăreţi care descălecau. Călăreţii fură întâmpinaţi de zece mameluci din Garda Regală şi conduşi prin coridoarele arcuite din marmură ale palatului. Servitorii şi soldaţii se opriră din treburile lor şi se uitară la străini cu priviri curioase şi alerte. Când ajunseră la uşile duble ale sălii tronului cei şapte călăreţi primiră ordinul de a aştepta. Două gărzi Mansurriya dispărură înăuntru. Soldaţii stătură mai puţin de un minut, după care uşile se deschiseră din nou.

Will intră primul. În spatele lui veneau şase templieri, cu glugile date jos. Will se simţea expus şi inconfortabil în uniforma lui. Până atunci fusese în Cairo doar deghizat, în misiuni secrete. I se părea ciudat să se găsească acum acolo cu treburi oficiale. Evaluă imediat din priviri încăperea maiestuoasă; stâlpi eleganţi coborând de o parte şi de alta a unui culoar central; ventilatoare imense pe tavan; sclavi îmbrăcaţi în alb. În vreme ce războinicii Mansurriya conduceau cavalerii către o platformă din capătul încăperii, privirea lui Will fu atrasă de cinci siluete stând în jurul unui om aşezat pe un tron de aur. Bănuia că erau generali sau consilieri, deşi unul dintre ei, un tânăr cu o claie de păr şi o expresie de iritare pe chip, semăna suficient de bine cu bărbatul de pe tron încât Will să creadă că între cei doi exista o relaţie de rudenie. Apropiindu-se, Will avu senzaţia că îl mai văzuse pe tânăr, dar bănuielile lui fură drastic reduse la tăcere când una dintre gărzile regale îi conduse la sultan.

Kalawun se uita fix la Will. La intrarea cavalerului, pe chipul lui apăruse o expresie de surprindere şi îngrijorare, dar aceasta dispăruse repede.

— Vorbeşte, rosti el, morocănos. De ce aţi venit?

Will întinse un pergament.

— Am venit la ordinele Marelui Maestru de Beaujeu, mărite sultan.

Una dintre gărzi luă scrisoarea şi i-o dădu lui Kalawun, care o deschise imediat.

În încăpere se lăsă tăcerea câtă vreme Kalawun citi mesajul. Când termină, sultanul îşi înălţă privirea.

— Voi vorbi între patru ochi cu templierul.

— Stăpâne, începu unul dintre oamenii din spatele lui.

— Vom termina mai târziu discuţia noastră, amir, i-o reteză Kalawun. Sunteţi liberi.

Omul strânse din buze, dar se înclină. El şi ceilalţi oameni de pe podium se îndreptară spre o uşă laterală.

— Şi tu, Khalil, rosti Kalawun, făcându-i semn tânărului cu părul ca o claie.

— Stăpâne, eu…

Kalawun îi aruncă o privire dură, reducându-l la tăcere.

Înclinându-se rigid, tânărul coborî de pe podium. Privirea lui se opri o secundă asupra lui Will cu un amestec de ostilitate şi interes, după care tânărul deschise uşa cu forţă. Nici soldaţii Mansurriya nu voiau să plece, dar Kalawun refuză să le asculte protestele, aşa că şi ei se văzură obligaţi să părăsească încăperea, împreună cu servitorii. Cavalerii care îl escortaseră pe Will fură conduşi afară, astfel că, în câteva clipe, în sala tronului rămaseră doar Kalawun şi Will.

Kalawun se ridică de pe tron, strângând pergamentul în pumn. Coborî treptele şi îi arătă scrisoarea lui Will.

— Ce s-a întâmplat?

Will ezită.

— Credeam că ştii deja ce.

— Ştiu *ce* s-a întâmplat, i-o reteză, furios, Kalawun. Ne-au spus oamenii noştri din Acra. *De ce?* De ce s-a întâmplat asta?

— Nu ştim sigur. Un grup de ţărani italieni a venit în oraş pentru o cruciadă, trimişi de Papa de la Roma şi sprijiniţi de regele Edward al Angliei şi de regele Filip al Franţei. Se crede că violenţele au început atunci când câţiva dintre aceşti oameni au auzit zvonul că o femeie creştină a fost violată de doi musulmani.

— Asta e scuza ta? ripostă Kalawun.

— Nu, răspunse iute Will. Bineînţeles că nu. Nu există scuză pentru cele petrecute în Acra. Dar ai vrut o explicaţie şi un motiv. Clătină din cap. Este singura pe care o avem.

— Ştii, începu Kalawun, cu o voce marcată de furie şi emoţie, cât de greu a fost după episodul Tripoli ca să opresc campania împotriva poporului tău? Am avut nevoie de luni întregi ca să-mi conving curtea că francii nu au intenţia să ne atace, că oameni din cadrul forţelor voastre au manevrat informaţiile pentru propriile lor interese. Am avut nevoie de fiecare picătură de energie din mine ca să-i conving că ar fi în interesul nostru să renegociem un armistiţiu cu francii.

— Cu tot respectul, mărite sultan, Tripoli a însemnat un atac neprovocat. Tu şi forţele tale nu aveaţi niciun motiv să asediaţi oraşul. Tu spui totul ca şi cum am avut noroc că ai decis să cruţi Acra. O spui ca şi cum a fost o indulgenţă din partea ta mai degrabă decât o chestiune legală care poartă propria ta semnătură!

— Chestiunile legale nu au importanţă la curtea mea când vine vorba de franci, ripostă Kalawun pe un ton dur. Cei mai mulţi semeni de-ai mei vă vor dispăruţi. Iar pentru asta vor accepta orice pretext. Îşi petrecu o mână prin părul lui argintiu. Iar voi cu siguranţă le-aţi oferit acum un asemenea pretext.

Ochii i se îngustară.

- Peste o mie de morţi. Cadavre abandonate pe străzi, neîngropate. Copii deveniţi orfani. Case şi gospodării distruse. A fost unul din cele mai brutale atacuri de care am auzit de atâţia ani. Animalele alea n-au atacat războinici instruiţi; au atacat vânzători de cărţi, bijutieri, brutari, pescari, oameni care de zeci de ani trăiesc în pace printre semenii tăi. Spionii mei mi-au povestit cum oamenii au fost dezbrăcaţi şi căraţi prin oraş către diverse locuri de care puteau fi spânzuraţi. Kalawun aruncă pergamentul deja boţit în pumnul lui. Iar Marele tău Maestru crede că va scăpa doar cu o *scuză*?

— Îmi dau seama că o asemenea compensaţie e minoră, rosti Will încet, dar în masacru au fost ucişi şi creştini, şi evrei. Italienii nu se găseau sub ordinele niciunui conducător din Acra. Nici măcar nu i-am dorit în oraş.

— Nu? N-a trecut prea mult timp de când Marele tău Maestru căuta un război cu poporul meu.

— Asta nu mai e valabil, mărite sultan, şi chiar şi acei conducători care încă mai visează la o cruciadă nu au vrut aşa ceva. Aceşti oameni nu erau soldaţi instruiţi, trimişi să fortifice fortăreţele noastre şi să se întărească forţele militare. Erau ţărani pe jumătate morţi de foame, momiţi cu obişnuitele promisiuni de bogăţie şi mântuire, noncombatanţi care nu ştiau nimic despre Outremer şi popoarele de aici. Crede-mă că am încercat să-i oprim. Da. Mulţi musulmani au fost măcelăriţi. Dar şi mai mulţi au fost salvaţi de acţiunile rapide ale oamenilor noştri.

Kalawun clătină din cap.

— O astfel de logică nu va avea ecou la curtea mea, Campbell. Oamenii mei cer răzbunare. Abia am reuşit să-i opresc de la a se năpusti înarmaţi, din proprie voinţă, spre nord, în căutare de sânge.

— Kalawun, am muncit din greu, împreună şi separat, ca să menţinem pacea între popoarele noastre. Ştiu că acel echilibru fragil pe care l-am creat s-a stricat odată cu Tripoli. Dar, te implor din nou, nu lăsa ca acţiunile nesăbuite ale câtorva nebuni să dicteze asupra viitorului celorlalţi oameni. Will se uită drept în ochii lui Kalawun. Nu îngădui ca nevoia de răzbunare de la curtea ta să distrugă ce am construit. Nu permite ca sacrificiile făcute de noi pentru această cauză să devină inutile.

— Şi ce am construit noi, Campbell? ripostă Kalawun, deja obosit. Mai avem vreo unitate de măsură pentru asta? Merită tot ce s-a întâmplat? Merită ceva?

— Ştii că da, răspunse Will. Altfel nu ţi-ai fi oprit forţele din drum după Tripoli. Oftă din rărunchi, dorindu-şi ca Everard să fi fost acolo, aşa cum îşi dorea tot mai des în ultima vreme. Ce făcea el era epuizant. Încerca să ţină lumea întreagă, când totul părea să vrea să iasă de sub control. Nu ai fi muncit atât de mult ca să păstrezi pacea. Ai fi lăsat ca totul să se sfârşească. Oamenii mai slabi aşa ar fi procedat, adăugă el. Când l-ai cunoscut pe tatăl meu şi ai fost de acord cu această alianţă, împotriva a tot ce ştiai despre Baybars, împotriva a tot ce ştiai despre familia ta şi despre poporul tău, n-ai făcut-o pentru că

era ceva uşor. Ai făcut-o pentru că ai crezut, la fel ca şi el, la fel ca şi mine, că popoarele noastre pot beneficia de pe urma păcii.

Kalawun închise ochii. Cuvintele lui Will străpungeau vălul gros pe care îl aşternuse furia peste gândurile lui, transformând mânia în confuzie. Să fi fost adevărat? Oare făcuse el ce trebuia pentru poporul său, pentru familia lui? Cu atâţia oameni în jur spunându-i zi de zi, an după an, că trebuie să se bată cu francii, începuse să uite de ce luptase cu atâta îndârjire împotriva acelui consiliu de războinici, începuse să-şi piardă propriile convingeri.

— Tu crezi, continuă Will, că evreii, musulmanii şi creştinii nu trebuie să fie în stare de război unii cu alţii, că, din multe puncte de vedere, suntem cu toţii la fel şi că atunci când ne batem ridicăm de fapt armele împotriva semenilor noştri. Suntem cu toţii copiii Domnului. Ştii asta.

Kalawun deschise ochii. Ceva se deşteptase în el auzind asta. Era o altă furie, acută şi intensă. Dar nu o furie îndreptată împotriva creştinilor, ci împotriva propriilor săi oameni, acei oameni care îl făcuseră să se îndoiască de sine, care îi zdruncinaseră credinţa. *Nu permite ca sacrificiile făcute de noi pentru această cauză să devină inutile.* Renunţase la prea multe ca să întoarcă spatele la tot ceea ce construise până atunci, când tocmai acel lucru conta cel mai mult. Pierduse enorm în îndeplinirea cauzei; renunţarea la cauză ar fi făcut ca întreaga lui viaţă să fie inutilă. Nu. Trebuia să creadă că viaţa lui intrase pe un asemenea făgaş cu un motiv anume. Trebuia să creadă că Dumnezeu avea un scop pentru el, că avea dreptate.

— O să am nevoie de compensaţii, murmură el, uitându-se la Will. Este singurul mod prin care îmi voi putea ţine generalii în frâu şi-mi voi putea menţine poziţia.

— Ne aşteptam la aşa ceva. În afară de a mă trimite pe mine ca să-şi exprime regretul profund şi scuzele personale pentru atrocităţi, Marele Maestru de Beaujeu mi-a cerut să te întreb care sunt termenii tăi privind reparaţiile.

— Vreau arestarea conducătorilor violenţelor şi trimiterea lor aici pentru judecată, rosti Kalawun. Făcu o pauză. Şi mai vreau câte un ţechin veneţian pentru fiecare cetăţean din Acra.

Will se încruntă.

— Asta înseamnă peste o sută douăzeci de mii de monede de aur, mărite sultan.

Kalawun încuviinţă.

— Va însemna o declaraţie de intenţii. O declaraţie în faţa căreia oamenii mei se vor înclina. Îmi voi juca rolul meu, Campbell. Acum tu trebuie să ţi-l joci pe al tău. Du-te la Marele tău Maestru şi convinge guvernul din Acra să fie de acord cu aceşti termeni, iar eu îmi voi ţine oamenii în frâu.

***

În spaţiul strâmt dintre coridorul servitorilor şi sala tronului, Khalil îi văzu pe tatăl lui şi pe templier strângându-şi mâinile. Îi tremura tot trupul din pricina energiei pe care era obligat să şi-o înfrâneze şi care încă nu se transformase în izbucnire emoţională violentă. Khalil era încă în stare de şoc.

Când părăsise sala tronului, Khalil îşi dăduse seama unde îl mai văzuse pe templier. În asediul de la Tripoli, în pavilionul tatălui său. Ceva, curiozitatea sau revolta, îl determinase ca, odată ieşit afară, să se furişeze în spărtura din zid, pe care Khadir o folosea mereu pe vremuri ca să spioneze şedinţele Curţii. Nu-i plăcea senzaţia încercată prin spionarea tatălui său. Dar, imediat ce Kalawun şi templierul începuseră să discute, toate reticenţele lui dispăruseră.

Khalil rămase în spaţiul strâmt şi tăcut în vreme ce paşii cavalerului se îndepărtau. Prin spărtura din zid îl urmări pe tatăl lui cum urcă, obosit, treptele podiumului şi cum se prăbuşeşte pe tron. Pentru Khalil, sultanul devenise dintr-odată un necunoscut.

Biserica Sf. Cruci, Acra
23 septembrie 1290

Guillaume de Beaujeu se înroşise la faţă din pricina ţipetelor, iar ochii lui aruncau văpăi. Stătea în spatele altarului şi măsura audienţa cu privirea. Biserica Sfintei Cruci era ticsită de lume. Avocaţi de la înalta Curte, legaţi papali şi episcopi, patriarhul, Marii Maeştri ai Ordinelor militare, prinţi, consuli şi negustori stăteau înghesuiţi acolo, umplând băncile şi culoarele de trecere. Alături de Guillaume pe platformă se găseau marele

comandant Theobald Gaudin, mareşalul Peter de Sevrey şi seneşalul, împreună cu câţiva alţi comandanţi de rang înalt, incluzându-l şi pe Will, întrunirea dura de mai puţin de jumătate de oră şi temperamentele izbucniseră deja cu violenţă. Întreaga atmosferă emana ostilitate, iar Guillaume se chinuia să se facă auzit.

— Trebuie să înţelegeţi că sultanul Kalawun are tot dreptul să ne atace, ţipă el. Nu îi facem hatârul prin această ofertă, ci negociem propria noastră supravieţuire!

— N-ar trebui să tratăm cu păgânii! strigă un negustor, ale cărui cuvinte se pierdură imediat în vacarmul stârnit de alţii, nu la fel de fanatici precum negustorul, dar extrem de hotărâţi.

— Oamenii din Lombardia şi Toscana nu au acţionat la ordinele cuiva de aici, Maestre templier, strigă o voce din lateralul bisericii, ridicându-se peste alte voci. Era episcopul de Tripoli. De ce ar trebui noi să plătim pentru ceva ce nu s-a întâmplat din vina noastră? O sută douăzeci de mii de ţechini? Este o sumă absurd de mare.

Privirea lui Guillaume se fixă asupra individului.

— Aş fi crezut, episcope, că, dintre toţi, tocmai dumneata ar trebui să înţelegi preţul pe care îl vom plăti prin lipsa de acţiune concretă în actualele circumstanţe. Ţi-ai văzut propriul oraş distrus de trupele lui Kalawun. Vrei să vezi cu propriii ochi cum Acra are aceeaşi soartă? Scrută adunarea agitată cu privirea lui. Veţi permite ca aroganţa voastră să ne omoare pe toţi? Nu, nu noi le-am ordonat lombarzilor să comită acele atrocităţi, dar al nostru papă a fost cel care i-a trimis aici, şi oamenii noştri au fost numiţi la conducerea operaţiunii. Dacă noi nu ne asumăm responsabilitatea pentru acţiunile cetăţenilor noştri, atunci cine o va face?

Privirea lui reveni la episcop, care se uită chiorâş la Marele Maestru.

Will îşi strânse sabia, cu inima bătându-i tare în piept, când mulţimea începu să unduiască din pricina agitaţiei. Nu-i venea să creadă că oamenii se împotriveau atât de amarnic propunerii Marelui Maestru, mai ales când în joc erau înseşi vieţile lor.

— Sunt de acord cu ce spui, Maestre de Beaujeu, se auzi o voce din direcţia unui bărbat pântecos, cu părul alb şi cu o mică

cocoaşă în spate. Omul avea o voce aşa de fragilă încât cei din spatele bisericii nu-l putură auzi şi începură să strige peste el, până ce fură aduşi la tăcere de cei din jurul lor. Acesta se numea Nicholas de Hanape şi era Patriarhul Ierusalimului. Sunt de acord că trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru nenorocirea care s-a petrecut aici. Privi în jurul lui prin biserică. În acel măcel nesăbuit au murit şi buni creştini, şi nimic nu poate scuza asta. Îşi fixă privirea asupra lui Guillaume. Dar sultanul Egiptului cere prea mult. Am aruncat în temniţă câţiva dintre oamenii despre care se crede că au condus atacurile, dar judecarea lor este încă în desfăşurare din câte ştiu eu. Atrocitatea s-a petrecut pe pământurile noastre şi, ca atare, noi trebuie să facem dreptate. În Egipt, orice om trimis de noi ar fi executat, indiferent că e vinovat de ceva sau nu.

— Vor fi executaţi şi aici, Nicholas, interveni sec Theobald Gaudin, de lângă Will.

— Doar dacă li se stabileşte clar vinovăţia, răspunse patriarhul. Omul clătină din cap. Iar banii ceruţi de sultan sunt pur şi simplu prea mulţi.

— Cu tot respectul, ce preţ ai pune dumneata pe vieţile celor măcelăriţi? ceru să afle Guillaume.

Will se trezi dând cu putere din cap, ca pentru a întări prin gesturi cuvintele Marelui Maestru.

Patriarhul nu se lăsă însă doborât aşa uşor.

— Maestre templier, nu există niciun preţ prea mare care să compenseze acele morţi, aşa cum ştim prea bine amândoi. Şi sultanul ştie asta. Banii pe care îi dăm vor fi probabil folosiţi pentru finanţarea unui război contra noastră în viitor. Nu ar trebui să îl înarmăm cu bani din buzunarele noastre. Mai bine să găsim o altă soluţie. Îşi întinse mâinile în lateral. Poate că ar fi bine să-i trimitem musulmanii aflaţi în temniţele noastre?

— Kalawun ne-a spus care sunt termenii lui, replică Guillaume cu fermitate. Nu dispunem de răgazul necesar de timp pentru a ne târgui cu el. Nu suntem în poziţia de a negocia.

— Cum rămâne cu oraşul Kabul?

Vorbise un oficial al înaltei Curţi. Câţiva oameni se întoarseră spre el, dar privirea lui era fixată asupra lui Guillaume.

— Cum rămâne cu atrocităţile comise de mameluci prin atacul lor asupra satului? Bărbaţi căsăpiţi? Femei şi copii luaţi prizonieri?

— Corect! interveni altcineva. Sute de creştini au fost ucişi atunci şi mamelucii ne-au închis gura cu câţiva saci de aur!

Guillaume îşi ridică mâinile, în vreme ce alţii dădeau din cap şi îşi strigau acordul.

— Nu vreţi să ascultaţi? Ce s-a întâmplat în trecut nu mai contează. Dacă nu ne supunem pretenţiilor lui Kalawun, armata mamelucă va mărşălui împotriva noastră, iar Acra va fi distrus!

Oamenii începură să se împingă înainte, cu pumnii încleştaţi şi ridicaţi în aer, încercând să se facă auziţi. Will se încordă şi mai mult văzând acea mare de feţe pline de ură revărsându-se în faţa lui. Se uită la Marele Maestru, care păşise în faţă ca să le iasă în întâmpinare, cu mâinile ridicate precum un preot disperat care încearcă să-şi salveze congregaţia. Will îşi dădu seama câtă ironie era în faptul că acelaşi om care încerca acum să pună Acra la adăpost pusese oraşul în mare primejdie cu doar treisprezece ani înainte, însă Guillaume de Beaujeu nu mai era acelaşi om care încercase să fure Piatra Neagră în tentativa de a lansa o nouă cruciadă. Îşi dăduse seama de eroarea judecăţii sale în ziua în care descoperise eşecul complotului şi aproape că murise din această pricină.

În anii scurşi de atunci, de Beaujeu învăţase să fie un diplomat la fel de bun ca şi un general. Nu-i fusese uşor, iar pasiunile şi ambiţiile personale încă îl mai puteau dezechilibra, dar ajunsese mai degrabă să rezolve decât să genereze dispute şi învăţase să asculte oamenii, pe lângă arta de a-i conduce. Îşi mai pierduse ceva din energia aceea feroce şi imprevizibilă care îl caracterizase şi devenise mai cumpătat în treburile lui. Guillaume dorea ca Acra să supravieţuiască, dorea ca Ţara Sfântă să rămână a creştinătăţii, iar relaţia lui Will cu Kalawun îi oferise ocazia de a lucra în acest sens, fără violenţă. Flota construită de el cu ani în urmă nu fusese niciodată trimisă într-o blocadă împotriva Egiptului, iar navele fuseseră folosite pentru transferurile de bunuri şi pelerini. Puţini oameni conştientizau însă aceste schimbări ale Marelui Maestru, iar acest lucru se

vedea şi mai abitir acum, când oamenii din biserică îl admonestau şi i se opuneau cu vehemenţă.

— Ascultaţi-l, blestemaţilor, murmură Will printre dinţii încleştaţi.

Apoi, din mijlocul agitaţiei se ridică o voce limpede, mai presus decât vocile celorlalţi.

— Maestrul de Beaujeu are dreptate, rosti un bărbat îndesat, cu pieptul lat, dând viguros din cap în direcţia lui Guillaume. Ar trebui să acceptăm termenii lui Kalawun. Este un preţ mic pentru a ne continua existenţa aici.

În biserică se lăsă tăcerea.

Will îl privi uluit pe omul care vorbise în sprijinul lui Guillaume. Era ultima persoană la care s-ar fi aşteptat să facă aşa ceva. Omul se numea Jean de Viliers şi era Marele Maestru al cavalerilor Sf. Ioan. Templierii şi Ospitalierii erau rivali amarnici de zeci de ani. Dacă apărea vreun conflict de orice natură, cele două Ordine se postau invariabil în tabere adverse.

Ca şi în cazul genovezilor şi al veneţienilor, în cazul lor exista o ură intrată adânc în însăşi textura comunităţilor, moştenită din istorie şi generată de rivalităţi încă nedepăşite. Will se uită la mulţime, ţinându-şi respiraţia în acea tăcere, convins de faptul că acordul între cei doi Mari Maeştri avea să genereze un alt rezultat pentru întrunire. Cu toate astea, deşi mulţi oameni se arătară vizibil surprinşi, oamenii merseseră deja prea departe ca să mai dea înapoi, chiar şi cu o asemenea răsturnare de situaţie.

— Cum vom găsi bani? întrebă un magistrat. Cetăţenii nu vor plăti. Ale cui cufere vor fi secătuite?

Întrebarea generă un nou baraj de strigăte când toţi oamenii din biserică încercară să se facă simultan auziţi.

— Zidurile cetăţii pot rezista la un atac! Să lăsăm sarazinii să se zdrobească de întăriturile noastre în zadar!

— Să nu cedăm pretenţiilor lor!

— Nicio fortăreaţă şi niciun oraş nu pot rezista la infinit unui atac prelungit, contraatacă Guillaume. Avem puncte slabe. Nu suntem invincibili. Vocea lui începea să răguşească din pricina efortului. Forţele Apusului au cucerit acest oraş de la arabi cu două secole în urmă! Cât de suficienţi aţi devenit ca să uitaţi asta. Şi sunteţi suficienţi fără motiv. Tripoli, Antiohia, Edessa,

Cezareea, Ierusalim. Lovi cu pumnul în palmă la rostirea fiecărui nume de oraş. Toate s-au dus, căzute în mâinile musulmanilor. Acra este ultima noastră fortăreaţă, pentru numele lui Dumnezeu! tună el, când ceilalţi continuară să protesteze. Dacă pierdem şi Acra, am pierdut Ţara Sfântă!

— Apusul nu ne va uita, urlă episcopul de Tripoli, întorcându-se spre mulţime ca gest de sfidare a lui Guillaume. Nu-i ascultaţi pe templieri. Dacă vor veni sarazinii, popoarele noastre vor trimite oameni şi arme ca să ne ajute. Biserica Romei nu va lăsa Ţara Sfântă să cadă pradă păgânilor. Şi nici Dumnezeu, încheie el cu asprime, uitându-se la Guillaume.

Ochii lui Guillaume scăpărară.

— Episcope, există vremuri pentru credinţă şi vremuri pentru acţiune. Mare neghiob trebuie să fie cel care stă pe un câmp de bătălie în faţa unei armate cu Biblia în mână. Noi suntem aici ca să facem voia Domnului nostru Atotputernic, dar îl slujim prin fapte la fel de mult ca şi prin pietate. Nu-i putem opri pe sarazini doar cu rugăciuni. Chiar dacă Apusul ne-ar trimite ajutoare, acestea nu ar putea veni la timp dacă sarazinii decid să ne atace. Şi tot Apusul, fraţilor, a fost cel care ne-a trimis pe cap oamenii care ne-au pecetluit soarta. De ce credeţi că în această cruciadă au venit doar păstori şi fermieri? Pentru că nimeni altcineva n-a vrut! Vocea lui răsună peste capetele tuturor. Suntem singuri, fraţilor!

— Nu suntem fraţii tăi, strigă cineva din spate. Era un cavaler teuton. Nu eram fraţii tăi când te-ai asigurat de îndepărtarea regelui Hugh al Ciprului de pe tron şi de venirea propriului tău văr, Carol de Anjou, o acţiune care a generat război civil în acest oraş. Ai făcut-o doar pentru interesul tău, pentru interesul Templului, fără să te gândeşti la alţii. Tu şi toţi Marii Maeştri de dinaintea ta aţi fost în miezul tuturor problemelor politice din acest regat! Voi aţi început războaie ca să vă umpleţi cuferele şi să vă îndepliniţi propriile scopuri! De ce ar trebui să te ascultăm acum?

Guillaume se dădu un pas înapoi când văzu masiva încuviinţare din partea tuturor la auzul acelor vorbe. Resimţi strigătele oamenilor aproape ca pe nişte lovituri fizice. Deschise gura, dar nu mai reuşi să spună nimic.

Will nu mai putu suporta. Îl apucă o furie de necontrolat. Ţâşni de pe locul lui şi se duse glonţ la marginea platformei.

— Sunteţi nişte idioţi, cu toţii! Am fost în Cairo. Am văzut furia în ochii musulmanilor. Dacă nu acceptaţi aceste condiţii, jur pe Dumnezeu că va fi război, iar noi vom pieri!

Simţi o mână pe braţ, trăgându-l înapoi. Era Theobald Gaudin.

— Nu este locul tău aici, comandante, îl avertiză Theobald, cu vocea pierzându-i-se în tumult.

— Trebuie să asculte! ripostă Will, arătând cu mâna înspre mulţime.

Guillaume păşi din nou în faţă şi făcu apel la oameni să-l asculte.

Cineva aruncă un măr înspre platformă. Fructul îl rată pe Guillaume, dar zgomotul sec făcut de zdrobirea lui de zidul din spate al bisericii reprezenta un semnal mai mult decât evident pentru Theobald Gaudin. Îi dădu drumul lui Will şi îşi scoase sabia.

— Trebuie să plecăm, Domnia Voastră, strigă el înspre Guillaume. Lucrurile au luat-o razna.

— Eşti un trădător pentru semenii tăi, de Beaujeu! urlă cineva.

Will îşi scoase şi el sabia. Lucrurile trecuseră dincolo de orice limită a raţiunii. După măr putea urma o piatră sau un pumnal. Împreună cu Theobald, îl apucă pe Marele Maestru de braţ şi îl trase jos de pe platformă. În vreme ce mulţimea venea spre ei, nedispusă să-i lase să plece, ceilalţi templieri îşi scoaseră armele. Gestul stârni un cor imens de chiote şi strigăte.

— Templierii sunt mai buni sarazini decât sunt creştini!

— Ar trebui să aibă semiluni pe mantii, nu cruci!

— Trădătorilor! se făcu auzit un urlet sinistru. Trădătorilor!

Până la urmă, mulţimea se dădu ezitând la o parte înaintea săbiilor, lăsând cavalerii să îşi croiască drum spre ieşire. Însă urletele şi strigătele îi urmară pe cavaleri dincolo de uşi în după-amiaza cenuşie şi vântoasă, până ce oamenii ajunseră la cai. Ceilalţi cavaleri începură să se urce în şa, însă Guillaume rămase câteva clipe pe loc, ţinându-l strâns pe Will.

— La asta am ajuns? întrebă el, cu ochii aprinşi ca de febră. Toţi cei care au murit protejând visul creştinătăţii, iar acum,

după două sute de ani, aruncăm totul la gunoi de dragul unei monede de aur pentru fiecare persoană? Strânse şi mai tare umărul lui Will. S-au sacrificat pentru aşa ceva? Tatăl tău? Fraţii noştri? S-au înecat oamenii noştri în propriul sânge la Ierusalim pentru nimic? Îşi lăsă capul în jos, părând aproape incapabil să şi-l mai ridice. Cum trebuie să se răsucească în morminte cavalerii din Prima cruciadă şi *fondatorii* noştri! Cât de mult trebuie să-şi întoarcă Dumnezeu faţa de la noi, de la lăcomia şi vanitatea noastră. Două sute de ani şi ăsta e sfârşitul? Nu pe un câmp de bătălie, soldaţi contra soldaţi. Ci cu măcelărirea scelerată a nevinovaţilor în casele lor de către un grup de ţărani ignoranţi şi înfometaţi care au venit aici căutând o viaţă mai bună? Izbucni într-un râs fals, ca un sunet spart. Chiar aşa să se termine?

Will nu-i răspunse. Nu aşa începeau şi se terminau cele mai multe războaie? Doar paginile istoriei şi oamenii care voiau să fie eroi îşi aminteau de flamurile unduitoare şi de nobilii războinici care muriseră înainte. Oamenii se confruntau cu o altă realitate. Cântecele şi legendele vorbeau despre căşti şi săbii strălucitoare, despre fraţi de arme, despre Dumnezeu şi glorie. Dar nu spuneau nimic despre milioanele de oameni tăcuţi care înfruntau o moarte brutală şi anonimă. După două sute de ani de măceluri de ambele părţi, pe Will îl încerca o senzaţie perversă că acela chiar era sfârşitul.

— Doamne Dumnezeule, salvează-ne, gemu Guillaume, aproape lăsându-se în genunchi.

În spatele lor, strigătele mulţimii care se revărsa din biserică le făceau timpanele să vibreze. Theobald şi Peter se apropiară de Marele Maestru.

Will îl prinse pe Guillaume ca să-l împiedice să cadă. Pentru o clipă îl înjură pe Everard pentru că murise, fiindcă îl pusese pe el în poziţia lui şi îl abandonase. Însă apoi simţi mâinile lui Guillaume apucând mâinile lui şi simţi forţa din propriile braţe. El era şeful Anima Templi. Era soţ şi tată.

— Nu s-a terminat încă, Domnia Voastră, rosti el, coborându-şi privirea pentru a se uita drept în ochii lui Guillaume. Nu s-a terminat încă.

44

Citadela, Cairo
20 octombrie 1290

Kalawun trecu printre uşi şi ieşi în grădină. Ochii îl durură de la lumina soarelui. Şi-i acoperi cu o mână şi merse mai departe, trecând pe lângă palmieri şi straturi de flori. Urmă un canal cu apă săpat prin piatră, care îl duse în centrul grădinii, unde se afla un iaz umbrit, cu apa de culoare întunecată, umplut cu peşti cu mişcări lente. Kalawun se aşeză greoi pe una din banchetele de piatră din jurul iazului şi îşi puse capul în palme. Îşi simţea pielea uscată şi rece. Simţea că i se face rău şi fu obligat să se lupte cu o senzaţie de vomă. Starea de rău era de obicei prezentă dimineţile, dar de la o vreme părea să îl însoţească pe durata întregii zile. Medicamentul pe care i-l dăduse doctorul nu dădea roade. Nu avea niciun rezultat de luni bune.

— Stăpâne? se auzi un zgomot de paşi grăbiţi. Stăpâne sultan?

Kalawun se îndreptă de spate, strâmbându-se de durere, şi îl văzu pe Khalil apropiindu-se printre copaci. Chipul fiului său era sumbru. Pentru o clipă, Kalawun se trezi dorindu-şi ca acea febră nenorocită să-l fi doborât pe Khalil şi nu pe Ali. Ali fusese un om corect şi onorabil, mânat de bucuria de a trăi; poate că el ar fi crezut în cauză. Khalil se înconjurase de un văl rece de credinţă fanatică şi datorie pe care Kalawun nu reuşise niciodată să îl străpungă. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să caute un alt succesor după moartea lui Ali. Însă toate acestea erau gânduri disperate. Kalawun scoase un şuierat şi închise strâns ochii. Îl iubea pe Khalil. Încă mai nutrea speranţa că ei doi vor găsi ceva în comun.

— Ce s-a întâmplat, stăpâne? întrebă Khalil. De ce ai părăsit consiliul? Oamenii sunt dornici să primească ordinul de război. Khalil scrâşni din dinţi. Cum îndrăznesc francii să-ţi refuze termenii? Vor plăti scump pentru asta.

— Aveam nevoie de timp ca să gândesc, Khalil. Aveam nevoie de aer.

— Timp ca să te gândeşti la ce anume? îngăimă Khalil, stând în faţa lui Kalawun. Când sultanul nu-i răspunse, făcu un gest înspre palatul alb ca laptele din spatele lor. Oamenii aşteaptă, stăpâne. Kalawun continuă să tacă. Tată, te rog, continuă Khalil, frustrat. De ce nu răspunzi?

Kalawun se uită în ochii cu privire de cremene ai fiului său.

— Am luat o decizie, anunţă el cu voce slabă.

— Atunci haide să o anunţăm. Trebuie să pregătim multe lucruri şi avem puţin timp la dispoziţie.

Khalil se întoarse spre palat, dar se opri când Kalawun nu-l urmă.

Kalawun se uită la fiul lui, strâmbându-se din pricina senzaţiei de durere dintre ochi când lumina căzu drept pe ei.

— Nu voi declara război contra francilor.

Khalil rămase locului câteva clipe. Pe chipul lui, confuzia se transformă în mânie.

— În numele lui Allah, de ce faci asta? Francii au refuzat termenii tăi de reparaţie pentru atrocităţile din Acra. Ţi-au ignorat ultimatumul. Trebuie să-i ataci!

— Nu uita cu cine vorbeşti, Khalil, răspunse Kalawun cu duritate. Sunt sultan şi cuvântul meu e lege.

— Curtea nu te va lăsa să faci aşa ceva, rosti Khalil, începând să se plimbe furios. Nu vor accepta decizia. Francii i-au măcelărit pe musulmani cu sutele, încălcând tratatul. Oamenii tăi vor cere să trecem la acţiune acum!

— Am ascultat de alţii când a fost vorba de Tripoli şi de atunci regret încontinuu acea acţiune. Nu voi repeta greşeala. Kalawun se ridică cu efort şi porni în jurul iazului. Se uită înspre cer, apoi râse fals. Mi-e dor de Nasir. Îşi privi fiul. Socoteşti asta ca pe o ciudăţenie? M-a trădat şi totuşi mi-e dor de el. Nu cred că l-aş fi omorât dacă ar fi trăit după Tripoli. Nu cred că aş fi fost în stare de asta. Atât de mulţi oameni au murit în preajma mea. Aisha, Ishandiyar, Ali, Baybars, Nasir. Uneori mă întreb eu de ce mai sunt aici. Poate că Allah a uitat de mine, Khalil?

Khalil nu-l asculta. Se oprise şi încremenise pe loc.

— Îţi vei conduce oamenii la război, tată. Vei mărşălui împotriva oraşului Acra şi vei distruge ultima bază a francilor.

Kalawun se încruntă şi se întoarse spre fiul lui.

— O vei face, continuă Khalil, pentru că e nevoie de asta şi pentru că aşa e corect. E *singurul* lucru de făcut. O vei face pentru că ţi-o cer oamenii tăi şi pentru că francii o merită. Şi o vei face pentru că, dacă nu o faci, le voi spune acelor oameni din sala de consiliu că eşti un trădător.

— Cum?

— Te-am auzit! ţipă Khalil, cuprins de o emoţie violentă, în vreme ce tatăl lui se uita ultragiat la el. Când creştinul a venit aici, m-am ascuns şi te-am urmărit! Te-am auzit discutând cu templierul, l-am auzit vorbind cum aţi lucrat împreună în toţi aceşti ani împotriva lui Baybars, împotriva neamului nostru, împotriva *mea*! Khalil reîncepu să se plimbe. Dădea din mâini în timp ce vorbea. Am păstrat secretul aceste săptămâni, ştiind că viaţa ta ar fi în pericol dacă l-aş fi dezvăluit cuiva. Am păstrat secretul pentru că am vrut să-ţi ofer o şansă de a face ceea ce trebuie pentru neamul nostru. Dar acum văd că n-am de ales. Vocea se alteră. Tu nu-mi dai de ales!

— Mă ameninţi? şopti Kalawun, ca rănit de moarte.

Khalil se apropie cu un pas de el, apoi se opri.

— Ai fost vrăjit, tată. Cum ai putut lucra împreună cu invadatorii apuseni? Cu un *templier*? Oamenii ăştia ne ucid, ne jefuiesc templele şi ne atacă oraşele. Fac asta de peste două sute de ani. Singurul motiv pentru care acest cavaler vrea pace cu tine este pentru că el şi cei de teapa lui vor să păstreze o poziţie în Ţara Sfântă de unde să ne poată lovi. Dacă le oferim suficient timp, se vor regrupa şi vor încerca să recupereze ceea ce Baybars şi predecesorii lui au smuls din ghearele lor. Khalil clătină încet din cap. Cumva ai pierdut din vedere acest adevăr, tată. Ţi-ai pierdut calea.

— De ce să nu putem avea pace cu oamenii aceştia? ripostă Kalawun, mergând la fiul lui şi prinzându-l de umeri. *De ce*? Facem negoţ împreună, ne împărtăşim idei şi invenţii, o mare parte din ce e pentru noi sacru e sacru şi pentru ei. De ce trebuie să fim inamici? Ştiu că ăsta nu e pământul francilor, ştiu că oamenii lor au venit să-l ocupe prin forţă. Dar este el al nostru oare? Am fost sclav, Khalil. M-am născut la sute de mile distanţă de aici. Este oare acest pământ mai mult al meu decât

al francilor care sunt aici de generaţii? Noi şi creştinii suntem de atâta vreme în război, că am uitat pentru ce ne luptăm!

— Ne luptăm pentru că aşa trebuie, pentru că dacă n-o facem, francii ne vor lua pământurile şi ne vor distruge vieţile. Nu contează de unde ai venit sau de unde am venit noi, cu toţii. Ca sultan al Egiptului şi Siriei ai acum o datorie faţă de poporul tău, faţă de poporul *musulman*, să-l păzeşti de rău. Khalil se smulse din strânsoare. Iar tu îţi vei face datoria.

Kalawun se uită lung în ochii neîndurători ai fiului său. Apoi, într-un târziu, amorţit şi înfrânt, îl urmă pe Khalil înapoi în palat. Cu capul pulsându-i de durere, se postă în faţa curţii şi, cu o voce slabă ca o adiere, declară război francilor. Simţi chiotele care izbucniră imediat ca un zid solid şi unit de bucurie în sala tronului ca pe o lovitură cumplită drept în inimă.

Imediat ce Kalawun făcu anunţul, începură pregătirile. Generalii ar fi vrut să discute strategia de campanie, dar Kalawun amână orice altă discuţie până a doua zi. Părăsind sala tronului care fierbea de agitaţie, se retrase în camerele lui, evitând privirea pe care i-o aruncă fiul lui la ieşire. Odată ajuns acolo, îşi concedie servitorii şi se duse la birou. Smulse un pergament şi o pană de scris, şi se aşeză ca să scrie. La două zile după ce primise înştiinţarea că guvernanţii din Acra i-au refuzat termenii, Kalawun primise un alt mesaj, de la Will, în care era implorat să-i acorde cavalerului mai mult timp pentru a convinge conducătorii. Will îi scrisese că Marele Maestru trimisese un mesaj Vizitatorului din Paris, cerând imperios fonduri suplimentare. Guillaume de Beaujeu intenţiona să-l plătească pe sultan din cuferele Templului dacă ceilalţi n-aveau de gând să asculte. Aveau doar nevoie de un răgaz de timp. Însă Kalawun nu le mai putea acorda timp. „Dacă nu vrei să-mi vezi armata la orizont”, scrise el cu furie, „îţi vei convinge conducătorii să se răzgândească”.

Când termină de scris, durerea de cap era aşa de intensă, încât Kalawun abia dacă mai vedea ceva.

Al-Salihiyya, Egipt
10 noiembrie 1290

— Cum se simte?

— Deloc bine. I-am dat droguri ca să-i uşurez suferinţa, dar nu pot face altceva. Mă tem că nu va mai dura mult.

Vocile erau slabe. Kalawun le auzi ca într-un vis, ireale şi îndepărtate. Se simţea mângâiat de căldura patului şi de opiaceele care îi curgeau prin vene. Ştia că ar trebui să îl preocupe acele voci şi ce spun ele, dar nu simţea decât un soi de detaşare plăcută şi caldă. Durerea se mai estompase, alungată de droguri. Acum totul devenise ca un punct stacojiu în mintea lui. Simţea durerea, dar nu era afectat de ea. O mână rece i se aşeză pe frunte.

— Tată? Mă auzi?

Kalawun ar fi vrut să mai stea în acel întuneric de catifea dar, pe lângă durere, simţea şi altceva, griji şi determinare, făcându-şi loc alături de el şi apropiindu-se tot mai imperativ. Îşi întredeschise ochii şi simţi cum durerea i se intensifică. Chiar dacă încăperea era luminată doar de două sobe cu cărbuni, licărul surd continua să-i facă rău. Khalil şedea lângă el, pe pat, cu chipul ascuns în umbră.

— Mor.

Era mai mult o declaraţie decât o întrebare, dar, în ciuda cuvintelor, Kalawun continua să se simtă amorţit.

Khalil privi în altă parte.

— Da.

Avea vocea încordată.

Kalawun îşi ridică încet mâna şi o duse la chipul fiului său. Khalil avea pielea netedă. Era încă tânăr.

— Faci ceva pentru mine?

Khalil îşi puse mâna peste mâna tatălui.

— Dacă pot.

— Nu-i ataca pe franci. Dă-le o şansă de a-şi spăla păcatele. Dovedeşte milă.

Khalil se încordă.

— Ne-am angajat în luptă.

— Nu, mai e timp. Nu trebuie să dăm ordinul de război.

— L-ai dat deja. Ai convocat trupele şi ai construit maşini de luptă. Khalil se uită fix la el. Suntem în Al-Salihiyya, tată. Suntem pe punctul de a traversa Sinaiul.

Privirea lui Kalawun trecu dincolo de Khalil şi văzu că ceea ce el socotise a fi zidurile palatului erau de fapt draperiile de la intrarea în pavilion. În acea clipă îşi aminti totul.

Ultimele trei săptămâni trecuseră ca într-un vis de activitate frenetică, cu generalii muncind neîntrerupt la pregătirea armatei pentru război. Cum Kalawun nu trăise acele momente cu inima împăcată, semnase toate ordinele pentru provizii şi armament şi trimisese toţi mesagerii fără niciun fel de vlagă, aşteptând ca Will să-i răspundă la mesaj. Însă generalii erau nerăbdători şi doreau să atace Acra înainte ca ploile de iarnă să se aşeze peste teritoriul Palestinei. Odată ce stabileau tabăra în faţa zidurilor din Acra, puteau chema trupe suplimentare din Alep şi Damasc. Recoltele fuseseră strânse şi oraşele erau bine aprovizionate. Cu toţii spuneau că era un moment bun pentru plecare.

— Trebuie să ne întoarcem, rosti Kalawun, mişcându-şi degetele ca să le strângă pe ale fiului său. Nu le-am oferit destul timp. Campbell îi va convinge.

Khalil îşi trase mâna din strânsoarea lui Kalawun.

— Campbell? întrebă el. Templierul?

— Francii vor fi de acord cu cererile noastre. El îi va convinge.

— Nu, n-o va face, ripostă Khalil fără menajamente, ridicându-se.

— I-am scris, zise Kalawun, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor. I-am spus că venim şi că trebuie să-şi convingă guvernul să cedeze.

— Ştiu.

Kalawun se încruntă uşor.

— Ce vrei…?

— Nu sunt prost, tată, replică Khalil. M-am asigurat că voi intercepta orice mesaj pe care îl trimiţi după ce ai dat ordinul de atac. Ştiu că l-ai dat doar din pricina ameninţării mele.

Kalawun închise ochii.

— Ţi-am distrus mesajul, continuă Khalil, privindu-şi tatăl. Francii nu vor plăti pentru că nu ştiu că venim peste ei. Iar când vor afla va fi prea târziu.

— De ce?

— Pentru că trebuia. Khalil se aşeză iarăşi alături de tatăl lui şi-i luă mâna. Kalawun încercă să se răsucească, dar era prea

slăbit. După ce mori, tată, vreau ca neamul nostru să-şi amintească de numele tău cu onoare. Vreau să ştie că i-ai iubit, că n-ai ezitat nicicând în iubirea ta şi că ai făcut întotdeauna ceea ce a fost bine pentru ei. Voi avea grijă ca numele tău să trăiască mai departe în istorie şi ca poporul nostru să te ţină minte că ai făcut bine.

— Am făcut asta tocmai pentru că i-am iubit, şopti Kalawun. Nu înţelegi?

— Ştiu că tu crezi asta, rosti Khalil cu voce slabă. Dar este o iluzie. Tată… îşi înghiţi emoţiile şi se forţă să se uite la chipul cenuşiu al tatălui său. Nu contează ce credeţi tu şi o mână de creştini. Însuşi faptul că acest templier trebuie să-şi convingă guvernul ca să accepte reparaţii pentru atrocităţile din Acra demonstrează că poporul lui nu e mai dornic să se angajeze în această pace nesăbuită decât poporul tău. Idealurile nu ne vor păzi, nu câtă vreme duşmanul nostru rămâne pe aceste pământuri ca să ne ameninţe. Doar un pumn greu şi o sabie de fier vor proteja aceste pământuri de invadatorii apuseni.

Kalawun îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

— Nasir avea dreptate, rosti el încet. Suntem cu toţii sclavi. Sclavii datoriei, credinţei, războinării. Eu nu vreau să mai fiu sclav, Khalil. Nici sclav, nici războinic.

Îşi închise ochii.

Khalil vorbea din nou, cu sinceritate şi pasiune, dar Kalawun blocase orice sunet din exterior.

În spatele pleoapelor închise, Kalawun căută iarăşi acea moliciune, îndepărtându-se de duritatea fricii, a dezamăgirii şi a regretelor. Fugi din calea lor, retrăgându-se în sine şi căutând singurătatea şi confortul. Allah nu-l uitase. Simţea clipa supremă pogorându-se asupra lui şi umplându-l cu un calm perfect.

Undeva, în acel întuneric profund, în acel spaţiu fără limite din interiorul lui, Kalawun găsi ceea ce căuta în chipurile zâmbitoare ale Aishei şi al lui Ali, pe care îi chemase cu ultima lui suflare ca să vină şi să-l ducă în Paradis.

***

Khalil rămase lângă tatăl lui o vreme după ce pieptul sultanului încetă să se mai ridice şi să coboare. Un cărbune dintr-o sobiţă sfârâi, împrăştiind scântei strălucitoare în aer.

Khalil se aplecă şi rosti rugăciunea morţilor, Shahada, la urechea lui Kalawun. După ce termină, rămase acolo un timp, adulmecând mirosul dulce al părului uns al tatălui său. Apoi, după ce încheie cu datoria, se ridică în picioare. Afară, armata îşi aştepta noul său general. Însă nu aveau să plece chiar acum. Kalawun crezuse că nu va fi nevoie de armată, că în cele din urmă pacea avea să prevaleze, iar generalii crezuseră că nu mai pot întârzia nicio clipă dacă vor să evite lunile aspre de iarnă. Din pricina acestor lucruri, aveau prea puţine trupe şi nu îndeajuns de multe maşini de luptă la dispoziţie. Khalil ştia că aveau nevoie de toate resursele posibile dacă nutreau vreo speranţă de a cuceri Acra şi nu numai Acra, ci toate castelele şi oraşele unde existau încă franci. Nu, nu avea să-şi pună încă oamenii în mişcare. Aveau să aştepte trecerea iernii acolo şi să strângă forţe proaspete. Apoi, cu un ultim efort, un efort final şi masiv, totul avea să se termine. Zengi, Nureddin, Saladin, Ayyub, Baybars: el avea să le calce pe urme şi să încheie ceea ce predecesorii săi începuseră. Venise vremea să pună capăt cruciadelor.

45

Cartierul veneţian, Acra
30 martie 1291

— Aş vrea să mă asculţi.

Elwen, care împacheta mătăsuri într-un cufăr, se opri ca să se uite la Will.

— Ascult. Dar nu m-ai făcut să mă răzgândesc. Nu plec.

Will plecă de la fereastră şi se duse la ea.

— Vorbesc serios, Elwen.

Ea clătină din cap în vreme ce trăgea cuvertura de pe patul lui Andreas şi al Besinei.

— Şi eu.

Will simţi cum i se intensifică senzaţia de frustrare când văzu determinarea pe chipul ei. Ştia că n-avea cum s-o convingă şi era iritat atât de încăpăţânarea ei de a nu-l asculta, cât şi de propria incapacitate de a o convinge.

— Gândeşte-te la Rose, rosti el după câteva clipe. Gândeşte-te la fata noastră.

— O fac, răspunse Elwen, împăturind cearşafurile. Doctorul lui Andreas crede că e prea slăbită ca să călătorească. A zis că n-ar trebui să riscăm, iar eu sunt de acord cu el.

— Dar ce siguranţă va avea aici? Will îşi trecu o mână prin păr. Când vor apărea nu vă voi mai putea proteja, pe niciuna dintre voi.

Elwen puse cearşaful peste celelalte în cufăr şi se duse la el. Îi cuprinse obrazul în palma ei.

— Sunt mai bine de o mie de cavaleri care să ne protejeze. Oraşul este puternic, Will. Fii convins de asta.

— De când navele au dus cetăţeni în Cipru, forţele noastre au scăzut la mai puţin de douăzeci de mii de luptători. Ştii că mamelucii ne depăşesc la număr.

Elwen se încruntă.

— Şi ce vrei să fac? Să iau fata noastră pe o navă într-o călătorie de luni întregi pe marea plină de furtuni, fără un doctor sau provizii ca lumea, sau s-o ţin aici până ce se face suficient

de zdravănă ca să plece? În plus, nu plec fără tine, iar cum tu nu eşti pregătit să pleci, nu sunt nici eu.

— Am o datorie faţă de acest oraş, Elwen. Trebuie să rămân.

— Iar eu, ca soţia ta, am o datorie faţă de tine.

Se auzi o bătaie în uşă. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Catarina. Aceasta îi zâmbi lui Will, după care se duse la Elwen şi îi vorbi încet în italiană. Uitându-se la ele, Will îşi aminti brusc de momentul în care Elwen o dăduse afară pe Catarina după ce fata îi prinsese sărutându-se. I se părea imposibil să fi trecut cincisprezece ani din acea zi, dar dovada se găsea în faţa ochilor lui, sub forma chipurilor Catarinei, ajunsă o femeie matură, şi al lui Elwen, mama copilului său. Simţi un soi de tristeţe, dar fără să-şi dea seama de ce anume.

— Rose s-a trezit, îi spuse Elwen. Mă duc să văd ce face.

După plecarea lor, Will se duse la fereastră şi privi afară. Doi bărbaţi stăteau pe stradă, dedesubt, şi discutau, cu mantiile prinse strâns în jurul umerilor. Fusese o iarnă dură şi aerul continua să fie rece, chiar dacă se apropiau de sfârşitul primăverii. De săptămâni întregi ploile şi lapoviţele măturau fără milă coasta, iar luna martie adusese vânturi puternice, care trimiteau nori ameninţători peste câmpiile de dincolo de zidurile oraşului, transformate într-o pătură de gheaţă. Bolile făceau ravagii în Acra şi în satele din jurul ei, iar una dintre ele, o febră deosebit de violentă, ucisese deja peste o sută de copii. Rose se îmbolnăvise şi ea cu o lună înainte. Timp de câteva săptămâni, Elwen şi Will se temuseră că aveau s-o piardă. În acea perioadă, Will trăise unele din cele mai groaznice nopţi din viaţa lui; stătuse treaz şi se plimbase nervos prin încăperile Templului, imaginându-şi fata lui cum zace la nicio jumătate de milă mai încolo, tremurând din tot corpul, scăldată în sudoare. Îl înnebunise frica de a nu fi capabil să stea la căpătâiul ei sau de a o ajuta, de a nu şti dacă nu cumva îl aşteaptă vreun mesaj sinistru la poartă cu ocazia slujbei de dimineaţă, în care să fie anunţat că ea a murit. Însă Rose se dovedea puternică şi supravieţuise perioadei critice. Acum fata era în convalescenţă, iar vremea începuse să se mai îmblânzească, însă, în loc să aducă uşurare, zilele mai calde şi mai uscate, precum şi nopţile mai scurte aduceau cu ele un sentiment tot mai puternic de

primejdie. Noroiul drumurilor se usca mai tare cu fiecare zi, întărindu-se şi devenind capabil să susţină greutatea transportării unei armate. Dacă îşi închidea ochii, Will îşi imagina că poate deja auzi totul: ritmul sacadat al miilor de picioare încălţate în cizme, clinchetele cămăşilor de zale, huruitul maşinilor de luptă, răpăiturile asurzitoare ale tobelor.

În spatele lui se întredeschise uşa.

— Cum e? întrebă Will, întorcându-se.

Se aştepta să o vadă pe Elwen, dar în cadrul uşii stătea Andreas. Will îl salută din cap, simţindu-se ciudat că se află în dormitorul privat al negustorului. În decursul anilor, el şi Andreas învăţaseră să se respecte, dar nu deveniseră niciodată apropiaţi. O aveau doar pe Elwen în comun şi ţineau amândoi prea mult la rolurile lor protectoare din viaţa ei ca să mai încerce să se simtă confortabil unul în prezenţa celuilalt. Will arătă înspre uşă.

— Vrei să aştept afară?

Vorbi în arabă, singura limbă pe care ei doi o aveau în comun.

Andreas dădu din mână şi se duse la biroul lui, pe care nu se vedea decât un teanc de hârtii.

— Nu, nu. Stai. Răsfoi hârtiile, apoi îşi înălţă privirea şi inspectă repede încăperea. Oricum nu va mai fi multă vreme a mea. Ai văzut-o pe Rose?

— Nu încă. O să mă duc înainte de plecare. Elwen zice că e mai bine să fie cât mai puţin obosită.

Andreas îngăimă a încuviinţare şi reveni la studierea hârtiilor.

— Să înţeleg că ai discutat cu Elwen? Ai încercat să o convingi?

— Andreas, în afară de a-i da un pumn care s-o lase lată şi să o arunc la bordul navei tale, am încercat tot ce mi-a trecut prin minte.

Andreas schiţă un zâmbet.

— În mod sigur e încăpăţânată. Nici eu nu o pot convinge. Chipul lui redeveni sobru. Să ştii că rămâne aici din pricina ta.

— Îmi dau seama de asta. Dar se şi teme pentru Rose, aşa cum mi s-a spus că se teme şi doctorul tău.

— Cu siguranţă nu este o alegere prea plăcută de făcut. Dar cu siguranţă e mai bine să înfrunţi marea decât să stai aici şi să

aştepţi. Oamenii spun că sultanul Khalil dispune de două sute de mii de oameni. Nu sunt soldat, dar chiar şi eu îmi dau seama că ne va fi extrem de greu să supravieţuim unui asalt dat de un asemenea număr de oameni. Andreas clătină din cap când Will nu răspunse. Ei bine, comandante, probabil că te confrunţi cu o situaţie deloc confortabilă, dar de un lucru poţi fi sigur: soţia ta e o femeie teribil de loială.

— Prea loială, răspunse Will. Nu vreau ca ea să-şi sacrifice viaţa pentru mine. Nu e nevoie ca ea să rămână aici.

— Iubirea este nesăbuită din acest punct de vedere. Andreas îşi strânse hârtiile. Aşa cum ţi-am spus, am un prieten bun care le va scoate pe Elwen şi pe Rose din oraş pe nava lui. E gata de plecare şi o va face dacă atacul ne va distruge forţele, deşi, cred eu, el speră, la fel ca mulţi alţii, ca zidurile noastre să reziste. Câtă vreme ajung în port, Elwen şi Rose vor fi în siguranţă. El le va duce la Veneţia, iar acolo eu voi avea grijă de ele până ce primesc veşti de la tine. Ştiu că atunci când va începe atacul vei fi angajat în lupte în altă parte, comandante. Dar asigură-te mai întâi că ele ajung în port la timp.

Se auziră paşi pe coridor şi Andreas tăcu. În uşă se ivi Elwen.

Le zâmbi amândurora un pic enigmatic, apoi se uită la Will.

— I-am spus lui Rose că vei urca la ea.

Will îl salută din cap pe Andreas şi o urmă pe Elwen de-a lungul scării spiralate până în zona camerelor servitorilor.

Rose era înfăşurată într-o pătură imensă de lână. Will simţi un junghi în inimă când zări pielea cenuşie a fetei. Împrăştiate pe pernă, şuviţele ei aurii erau ude. Will sperase ca ea să fi arătat deja mai bine.

— Rose, murmură el, ghemuindu-se alături de patul îngust.

Rose avea ochii pe jumătate deschişi.

— Tată, şopti ea, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor.

Will o opri punându-şi cu blândeţe mâna pe umărul ei.

— Nu încerca să te mişti, dragostea mea. Am vrut doar să-mi sărut frumoasa mea fată. După aia vreau să adormi la loc. Ai nevoie de odihnă.

— Spune-i Catarinei să nu plece, rosti Rose cu o voce mică. Nu vreau.

Will o mângâie pe păr.

— O s-o revezi în curând, când te vei simţi mai bine. Cu cât te odihneşti şi dormi mai mult, cu atât se va întâmpla mai repede.

— Promiţi?

Will zâmbi şi îşi duse mâna la inimă.

— Jur.

Rose schiţă un zâmbet.

— Îţi accept jurământul.

Will rămase acolo, mângâind părul fiicei sale, până ce pleoapele ei se liniştiră şi respiraţia îi deveni regulată. Picioarele îi tremurau de efortul de a sta ghemuit, dar rezista nemişcat pe loc. La un moment dat, simţi mâna lui Elwen pe umăr.

— Ar trebui să te întorci la preceptoriu. Va fi nevoie de tine acolo.

Will se aplecă şi o sărută pe Rose pe obraz, apoi se ridică. Dincolo de uşa camerei, o prinse pe Elwen de braţ.

— Andreas are un prieten care a fost de acord să vă scoată de aici dacă apărarea oraşului va fi străpunsă.

— Ştiu.

— Dacă se va întâmpla aşa ceva, vreau ca tu şi Rose să plecaţi cu el, chiar dacă eu nu voi putea. Înţelegi?

Elwen privi în altă parte.

— Da, murmură ea.

Will o trase spre el şi o îmbrăţişă.

Elwen îşi închise ochii.

— Mi-e frică, Will.

— N-o să păţim nimic. Niciunul dintre noi.

Rămaseră acolo câteva clipe, fără ca vreunul să vrea să se despartă. În cele din urmă se desprinseră din îmbrăţişare şi coborâră pe scară, ţinându-se de mâini. În hol îi aştepta Catarina, lângă un morman de cufere şi saci.

Catarina veni şi o luă de mâini pe Elwen.

— Tata vrea să mă duc la navă cu prima încărcătură. Giovanni şi copiii mă aşteaptă acolo. Se încruntă. Nu vii cu noi?

— Nu pot, îngăimă Elwen.

Neînţelegând vorbele, dar bănuind sensul discuţiei, Will privi în altă parte când Catarina începu să plângă.

Elwen o îmbrăţişă.

— Promit că eu şi Rose nu vom păţi nimic. Dacă bătălia va merge rău, ne vedem în Veneţia. Dacă nu, fără îndoială tatăl tău va vrea să revină aici. Oricum, nu ne luăm acum adio.

Catarina suspină scurt, apoi o sărută pe Elwen pe ambii obraji. Îi zâmbi lui Will.

— La revedere, Weel, rosti ea în engleză. Tu asigură că ea în siguranţă.

Elwen rămase lângă Will în vreme ce Catarina ieşi din casă şi se urcă într-o căruţă plină cu obiectele familiei di Paolo. Când caii porniră la drum, Catarina îşi ridică mâna.

— O să fie ciudat în casa asta doar cu mine şi cu Rose, oftă Elwen după ce căruţa nu se mai văzu.

— Credeam că Andreas vă lasă o parte din personal.

— Rămâne garda lui, Piero, dar nu va mai fi la fel. Elwen clătină din cap. Mi-aş fi dorit ca Anima Templi să fi reuşit.

Will preferă să o sărute pe frunte în loc să-i răspundă.

Cu trei zile înainte convocase o întrunire a Frăţiei, întâlnirea finală dinaintea războiului. Le ceruse tuturor să strângă toate documentele şi toţi banii aparţinând Anima Templi. În realitate, ca Ordin separat ei deţineau foarte puţine lucruri, căci nevoia de a rămâne un grup secret fusese mai presus decât nevoia unor arhive scrise. Cele câteva documente, păzite, împreună cu trezoreria proprie, de către seneşal, erau depozitate într-o cutie mare din camerele seneşalului. Acolo pusese Will şi cronica lui Everard, luată din cufărul încuiat ce se găsea în dormitorul preotului. Poate că era vorba, în definitiv, doar de o carte umplută, în cea mai mare parte, cu aiurelile incoerente ale unui bătrân, însă pierderea ei ar fi însemnat o înfrângere. Ca şi cum, prin îndepărtarea acelei cărţi, Will devenea convins că Acra se va prăbuşi şi visul Anima Templi va lua sfârşit.

— Ar trebui s-o arzi, rostise, morocănos, seneşalul, văzând ezitările lui Will de a se despărţi de carte.

— Nu, replicase repede Will. Doar asta ne-a mai rămas din… Vrusese să rostească numele Everard, dar se oprise, temându-se să nu dovedească slăbiciune în faţa seneşalului. Nu, repetase el cu fermitate. Vom trimite totul lui Hugues de Pairaud, în Paris, aşa cum am convenit. Pune-ţi sergenţii să încarce totul pe navă.

Seneşalul dăduse îmbufnat din cap.

— Cum doreşti.

După aceea, Will se dusese personal să discute cu câteva contacte de-ale lor, inclusiv cu Elias, ca să îi convingă pe toţi să plece din oraş. Rabinul râsese din inimă şi îi spusese că nu va pleca nicăieri câtă vreme mai exista şansa ca pacea să iasă victorioasă în faţa războiului. În vocea şi în atitudinea bătrânului exista un soi de încredere molipsitoare, care îl făcuse pe Will să mai spere.

Acum, întorcându-se spre Elwen, încercă să afişeze acelaşi optimism.

— Poate că mai putem reuşi, zise el, luând-o de mână.

Însă înăuntrul lui, o voce îi spunea că acele vorbe erau menite doar pentru a o linişti pe ea. Nici el nu credea în ele.

O mângâie pe mână şi ieşi în stradă. Făcu doar câţiva paşi şi se întoarse. Elwen stătea în prag, tremurând în vântul rece, cu ochii strălucitori în razele palide de soare, şi se uita după el. Vederea ei îi provocă lui Will o emoţie profundă. Se repezi înapoi la ea şi o strânse iarăşi în braţe. Ea râse, surprinsă, apoi tăcu. Will simţi cum mâinile ei îl strâng cu putere de spate. Rămaseră aşa câteva clipe prelungi, fără să spună nimic.

— Te iubesc, murmură el la urechea ei.

În cele din urmă, se despărţiră şi Will se îndreptă spre preceptoriu, lăsând cartierul veneţian în urma lui.

Oamenii se aventurau pe străzi în grupuleţe, discutând cu expresii sumbre pe feţe. Alţii îşi încărcau obiectele personale în căruţuri sau aburcau coşuri pe spinările catârilor şi cămilelor, cu intenţia de a porni spre port. Oamenii din întreg oraşul plecau, însă prea puţini şi prea lent după dorinţele lui Will. Mulţi pur şi simplu nu credeau că zidurile oraşului puteau fi străpunse, după ce supravieţuiseră atacurilor lui Baybars, iar unii încă mai nutreau convingerea că guvernul din Acra putea negocia cu mamelucii. Will ştia că lucrurile stăteau altfel.

După primirea veştii năucitoare legate de moartea lui Kalawun, o veste care îl lovise rău de tot pe Will, Guillaume de Beaujeu trimisese un emisar la noul sultan, al-Ashraf Khalil, în încercarea de a începe alte negocieri. Will se îmbolnăvise de stomac şi fusese scuzat de a lua parte la misiune. Avusese mare noroc, căci cei doi cavaleri trimişi de Marele Maestru nu se mai

întorseseră. În schimb, însuşi sultanul Khalil îi trimisese o scrisoare lui Guillaume în care îl sfătuia să nu mai trimită mesaje sau alte cadouri, căci el unul nu avea să le primească. „Venim în regiunile voastre”, scria în mesaj, „ca să îndreptăm răul făcut“.

După acea scrisoare, în Acra începuseră să sosească mesaje de la spioni franci conform cărora sultanul Khalil organiza o armată, mare cum nu se mai văzuse de la începuturile cruciadelor. Fuseseră mobilizaţi toţi mamelucii, inclusiv trupe auxiliare. Comandanţii din Hamah şi Damasc îşi mobilizau propriile trupe şi multe mii de musulmani obişnuiţi din Egipt, Palestina, Liban şi Siria — soldaţi retraşi, fermieri, muncitori, tineri zeloşi — porniseră imediat la drum după ce auziseră apelul la luptă transmis în moschei. Era vorba de un Jihad de proporţii epice. Alte rapoarte veniseră din Liban, în care se vorbea de mulţi copaci tăiaţi pentru maşinile de luptă şi asediu. Se zvonea că sultanul ordonase construirea a o sută de maşini, unele dintre ele fiind cele mai mari construite vreodată. Pentru una din catapulte, botezată Furia, fusese nevoie de întreaga populaţie din Damasc pentru a fi scoasă din oraş prin noroaie şi zăpezi. Iar acum toţi aceşti oameni şi toate aceste maşini de luptă veneau împotriva creştinilor. Frigul şi ploaia care le încetiniseră marşul în prima parte a lunii încetaseră, astfel că toată acea forţă masivă de atac avea să ajungă în apropiere de Acra peste doar câteva zile.

Toţi cetăţenii apuseni capabili să lupte fuseseră mobilizaţi pentru apărarea oraşului. Mulţi soldaţi fuseseră retraşi din garnizoanele aflate în cele câteva aşezări dominate de franci rămase de-a lungul coastei, lăsând acele fortăreţe fără niciun fel de protecţie.

Acra însemna ultimul bastion al cruciaţilor, şi pentru protejarea cetăţii era nevoie de toate braţele înarmate disponibile. Pentru prima dată după zeci de ani, comunităţile divizate din Acra se uniseră. Templierii şi ospitalierii lucrau cot la cot cu teutonii la pregătirea structurilor de apărare. Regimentul francez, înfiinţat în Acra de fostul rege francez Ludovic al IX-lea şi care includea peste o sută de trăgători cu arbaleta, făcuse corp comun cu garnizoana regală lăsată de regele Henric al II-lea al Ciprului şi cu ordinul englez al Sf. Toma. Pisanii şi

veneţienii lucrau împreună la construirea unor maşini mari de luptă pentru asediu, iar toţi mercenarii şi forţele de pază ale statelor comerciale şi ale celorlalte cartiere fuseseră mobilizate şi înarmate. Orice s-ar fi întâmplat acum, Acra era gata de bătălie.

Will simţea determinarea tuturor în vreme ce străbătea străzile oraşului. Dincolo de teamă şi îngrijorare, dinspre oameni răzbătea un aer de sfidare. Se vedea pe chipurile negustorilor care băteau în cuie scânduri peste ferestrele magazinelor, refuzând să plece, în şirurile de femei şi fete care cărau saci cu grâne în posturile de veghe din jurul zidurilor. Se vedea în licărele furioase ale focurilor din fierării, unde zgomotul scos de fierul care bătea peste fier ajunsese ca un soi de răpăit de tobe de-a lungul zilelor, dar şi în grajduri, unde grăjdarii puneau caiele noi cailor.

Se mai vedea în maşinile de luptă, mangonele şi catapulte, care erau ridicate cu atelaje de boi pe ziduri, în locuri în care torţele nu se stingeau niciodată, străpungând cu luminile lor umbra la care se adăposteau douăzeci de mii de soldaţi în aşteptare.

Urcând dealul Montjoie, care despărţea cartierul genovez de cel veneţian, Will se opri şi cercetă Acra cu privirea. Trecu peste labirintul de străzi, transformat în cartiere de ziduri despărţitoare şi porţi. Zări turlele bisericilor şi domurile moscheilor, docurile măturate de vânt şi lanţul imens de fier înălţat de-a latul portului. Privi spre nord, către măreaţa construcţie a cavalerilor Sf. Ioan, cu infirmeria ei mare, şi, dincolo de ea, spre şanţul cu apă care despărţea oraşul de suburbia Montmusart. Merse mai departe cu privirea, peste acoperişurile caselor şi atelierelor, ajungând la turnurile spitalului de leproşi al ordinului Sf. Lazăr. Dincolo de Montmusart se găsea un zid dublu, întretăiat de turnuri care înconjurau oraşul până spre câmpie, astfel încercuind peninsula Acra precum o mănuşă imensă de piatră. Will privi spre cartierele arab şi evreu, spre pieţele italiene, spre catedrală şi spre palatul regal. Rămase locului o vreme, o siluetă singuratică îmbrăcată cu o mantie care flutura în bătaia vântului, cu părul lui negru fluturându-i în ochi şi cu barba înspicată cu primele fire

argintii în jurul gurii. Privi totul, absorbind tăcerea şi calmul dinaintea furtunii. Simţi cum în el creşte şi se dezvoltă acelaşi sentiment de sfidare pe care îl observase la alţii mai devreme.

Când trimisul lui Guillaume nu se mai întorsese, Will le ceruse celorlalţi membri ai Frăţiei să caute ajutor la toate persoanele lor de contact din oraş. Prin intermediul musulmanilor din Acra, care credeau în cauză şi aveau de pierdut la fel de mult ca şi creştinii prin distrugerea oraşului, trimiseseră mesaje lui Khalil şi generalilor săi. În aceste mesaje, pe care le scrisese personal, Will implorase sultanul să-şi reconsidere poziţia, citând prietenia lui cu Kalawun şi pacea de care popoarele lor se bucurau de mulţi ani. Oferise bani, noi acorduri comerciale, eliberarea prizonierilor musulmani. Ştia însă, chiar înainte de a trimite acele mesaje, că n-avea să primească niciun răspuns la rugăminţi. Îşi dăduse seama de disperarea din slovele lui şi conştientizase cu o imensă durere impotenţa lor în faţa uraganului care venea peste ei. Încercase să ţină de câţiva ani marea în loc, dar aceasta trecea acum peste el. Astupase găurile din barajul creat de el imediat ce acestea apăreau, dar acum găurile ajunseseră prea mari, iar apa scursă prin ele era prea vijelioasă pentru a mai fi oprită. Îi rămâneau două posibilităţi. Se putea lăsa în calea şuvoaielor, sau li se putea opune cu forţa. Anima Templi făcuse tot ce putuse. Orice le-ar fi adus viitorul, deocamdată el nu mai putea fi şeful Frăţiei. Avea o datorie faţă de oamenii acelui oraş, faţă de Templu, faţă de prietenii lui, faţă de soţia şi copilul lui: datoria de a-i proteja. Şi asta avea să facă, până la ultima lui suflare dacă ar fi fost nevoie. Sfidarea din sufletul lui deveni tot mai puternică, întărindu-se precum oţelul.

Acum trebuia să se bată. Trebuia să devină omul pe care Templul îl instruise să fie.

Poarta Sf. Lazăr, Acra
15 aprilie 1291

Lumina lunii cădea pe feţele oamenilor care aşteptau în incinta exterioară. Răsuflările cailor înceţoşau aerul. Lumina albăstruie scălda canalul care separa zidul interior de cel

exterior într-o strălucire ciudată, întreaga zonă era plină de resturi: bolovani imenşi, mormane de moloz, săgeţi.

Will privi peste capetele cavalerilor strânşi acolo înspre locul unde Guillaume de Beaujeu discuta cu doi oameni, în dreptul porţii Sf. Lazăr, care ducea înapoi în oraş. Toţi trei erau echipaţi de bătălie, dar Marele Maestru avea cea mai impunătoare siluetă. Tunica şi mantia erau strânse în jurul cămăşii de zale lungă până la genunchi, după care se vălurea în jurul armurilor de protecţie care îi acopereau picioarele. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi din zale, iar capul şi gâtul erau protejate de o glugă din acelaşi material. Sub unul din braţe ducea o cască dotată cu o coamă albă ca neaua din pene de vultur, ale căror vârfuri fuseseră înmuiate în vopsea roşie, astfel încât să pară că ar fi fost scăldate în sânge. De centură atârna o sabie cu lama lată. Alături de el se găsea un nobil elveţian pe nume Othon de Grandson, aflat la comanda ordinului englezesc al Sf. Toma şi Maestrul ordinului leproşilor al Sf. Lazăr. Will privi în jurul lui când îl auzi pe Robert cum oftează de nerăbdare. Simţea încordarea oamenilor din jurul lui din cauza aşteptării, însă în majoritate ei se mulţumeau acum să stea nemişcaţi şi tăcuţi lângă poarta din zidul exterior, luptându-se cu încordarea, aşa cum fuseseră antrenaţi să procedeze. Când aveau să fie gata, aveau să-şi descarce întreaga încordare acumulată asupra inamicului.

Peste puţin timp, Guillaume întrerupse discuţia şi reveni la templieri. Othon se duse la soldaţii lui, în vreme ce Maestrul leproşilor ocupă poziţie în fruntea infanteriştilor săi, după ce îşi trimisese doi oameni înapoi în oraş prin poartă. Infanteriştii aşteptau la ceva distanţă de celelalte trupe. În total, acea forţă combinată de infanterie şi cavalerie număra aproape trei sute de oameni.

Guillaume fu ajutat să se urce în şa de doi paji, care se încordară la maxim din pricina greutăţii şefului templierilor. Întreaga parte de nord-vest a suburbiei Montmusart fusese încredinţată Templului pentru apărare, iar oamenii vegheau acum în schimburi din barăci improvizate în grajduri şi case, aducând provizii şi schimbând mesaje între Montmusart şi preceptoriu. Când pajii se îndepărtară, cavalerii îşi făcură cruce

şi îşi lăsară jos vizoarele căştilor. Intrară în formaţie, cu faţa spre poarta exterioară. Marele Maestru se găsea în frunte, alături de Theobald Gaudin şi Will. Zaccaria venea în spate, împreună cu Robert şi purtătorul de drapel, care ţinea sus de tot flamura Templului.

Trecură aşa câteva clipe prelungi, în care Will simţi cum îi bate inima mai tare din pricina adrenalinei. Înăuntrul căştii, propria răsuflare stârnea ecouri, în vreme ce lumea din afară rămânea ciudat de estompată. Îşi strânse scutul, care se vedea alb-strălucitor în lumina lunii, iar legătura de prindere i se întinse pe muşchii încordaţi. Se auzi un semnal şi cinci oameni din ordinul Sf. Lazăr se duseră la poartă. Împreună, ridicară drugul masiv de lemn şi deschiseră porţile. Grilajul de fier fu ridicat şi podul de după el se lăsă în jos. Will îşi mişcă fălcile, simţindu-le prea încordate, după care privi spre cerul care se căsca tot mai mare în faţă. Podul coborî încet. Vinciurile şi roţile proaspăt unse aproape că nu se auzeau. Afară, zgomotul mării deveni tot mai puternic şi vântul se înteţi, pătrunzând prin spaţiul deschis al porţii. Mirosea a sare şi noroi, dar şi a oameni; era izul solid, pătrunzător care însoţea orice masă de oameni strânşi într-un spaţiu limitat, compus din tot felul de mirosuri îngemănate: dejecţii umane şi animale, sudoare şi metal, ulei şi lemn ars, mirodenii, mâncare gătită şi tămâie. Podul ajunse în fine jos peste şanţul care înconjura zidul exterior. Will privi pentru prima dată ce se întindea dincolo de acel şanţ.

Tabăra mamelucă se întindea la o distanţă oarecare în spatele liniilor de asediu, formate din bariere de lemn şi paravane. Will ştia că era vorba de mai multe tabere, fiecare condusă de lideri diferiţi, dar marea de corturi era atât de întinsă încât era imposibil de desluşit unde începea o tabără şi unde se termina alta. Vopsite în culori vii la lumina zilei, corturile păreau de un acelaşi cenuşiu şters în lumina lunii. Cele mai mari adăposteau comandanţi. Între corturi şi liniile de asediu se găseau maşinile de luptă. Unele erau mici, cu o înălţime între trei şi şase metri, şi dotate cu săgeţi mari îndreptate spre întărituri şi platformele turnurilor din oraş. Altele erau mai mari, pentru bolovani şi oale cu material incendiar, iar patru dintre ele erau gigantice. Aşezaţi la intervale regulate în

jurul zidurilor oraşului, aceşti patru monştri se profilau ameninţători pe cerul nopţii cu structurile lor albe şi scheletice şi cu bârnele deocamdată inerte. Unul dintre monştri, situat la mică distanţă în dreapta, era Furia, imensa catapultă adusă de la Damasc. Maşina era manevrată de oameni aflaţi sub comanda amirului din Hamah, a cărui tabără militară acoperea o zonă largă în apropierea ţărmului, chiar în faţa cavalerilor. În ultimele zece zile, Furia dovedise că îşi merită numele.

Pe 5 aprilie, armata mamelucă îşi făcuse apariţia, ca o mare imensă şi neagră, răsfirându-se până la orizont. Ultimii refugiaţi, mulţi dintre ei creştini din aşezările înconjurătoare, se năpustiseră atunci prin porţile oraşului, aducând cu ei istorisiri despre sate arse şi măceluri. Imediat după sosire, sultanul Khalil îşi făcuse tabăra pe un mic deal la nord-est de oraş, unde templierii deţineau o podgorie. Pavilionul sultanului, de culoare stacojie, fusese înălţat cu faţa spre Acra, după care armata sultanului îşi ocupase cu pricepere poziţiile până ce ajunsese să se întindă în jurul zidurilor exterioare de pe ţărmul din marginea de nord-vest a peninsulei până pe ţărmul din marginea de sud-est. Imediat se ridicaseră corturi, se săpaseră latrine şi şanţuri, se construiseră maşini de luptă, se alcătuiseră provizii de proiectile lângă catapulte. În cursul zilei, armata se oprea din când în când din acea muncă laborioasă pentru rugăciuni, iar cruciaţii, care urmăreau progresele mamelucilor de pe întăriturile oraşului, ascultau în tăcere chemările cântate ale musulmanilor. Asediul împotriva Acra începuse a doua zi.

De atunci, în fiecare dimineaţă o tobă cu un sunet profund anunţa câte un nou asalt şi începutul unei noi zile de bombardament. Soldaţii mameluci azvârleau nori întregi de săgeţi împotriva francilor de pe întărituri, în vreme ce bolovanii asediau continuu turnurile. În portul oraşului navele duceau femei şi copii, bătrâni şi bolnavi înspre Cipru şi siguranţă. Însă mulţi oameni rămăseseră pe loc, adică aceia care încă nutreau speranţe şi aceia care nu-şi puteau permite voiajul. Will se văzuse iarăşi cu Elwen ca s-o implore să plece, dar ea continuase să-l refuze, chiar dacă mamelucii se apropiau zilnic de ziduri în spatele paravanelor lor de protecţie. Creştinii încercau să respingă astfel de progrese ale inamicului prin

intermediul propriilor maşini de luptă care aruncau bolovani de pe platformele turnurilor. Însă paravanele erau la rândul lor protejate de armuri formate din grămezi de lemne legate împreună şi aşezate sub forma unei plase protectoare cu rol de amortizare a impactului, astfel încât cei mai mulţi bolovani se izbeau pur şi simplu de această plasă şi cădeau pe jos. Francii lansaseră câteva atacuri şi de pe mare. O catapultă aflată la bordul unei nave veneţiene reuşise să provoace daune serioase în flancul drept al armatei mameluce. O zi mai târziu, trei nave pisane atacaseră tabăra lui Hamah cu bolovani, dar pe mare izbucnise o furtună care obligase navele pisane să se întoarcă din drum şi îi făcuse pe mai mulţi soldaţi să mormăie că sarazinii se foloseau de vrăjitorii contra lor. Acum, după zece zile de asediu neîntrerupt, creştinii începeau să obosească. Aveau nevoie de o victorie.

Will îşi slăbi sabia în teaca de la şold. Şase oameni din ordinul Sf. Toma năvăliră pe poartă. Lucrând cu repeziciune, oamenii desfăşurară un dreptunghi imens de pânză, fabricată în mai multe straturi, peste podul de acces. După ce îşi terminară treaba, Guillaume îşi ridică pumnul înmănuşat. Will îşi înfipse genunchii în burta calului şi ieşi pe poartă alături de Marele Maestru şi de Theobald Gaudin. Din pricina pânzei întinse pe pod, zgomotul copitelor cailor era puternic amortizat. În plus, valurile mării acopereau oricare alte zgomote scoase de cavaleri. Chiar în faţa lor se întindeau baricadele maşinilor de luptă, cu silueta monstruoasă a Furiei înălţându-se deasupra tuturor. Marele Maestru îi conduse pe cavaleri dincolo de pod, pe solul nisipos, înspre imensa maşină de luptă. În spatele lui, Othon de Grandson conducea trupele ordinului Sf. Toma şi infanteriştii din ordinul leproşilor în stânga, înspre liniile de asediu din faţa taberei lui Hamah, în majoritate populată cu trupe siriene întărite cu beduini şi câteva sute de mameluci.

Odată ieşiţi de pe pod, solul nisipos îi făcu pe cavaleri să nu mai vadă tabăra militară inamică aşa de bine. Oamenii se mişcară rapid şi în tăcere. Zgomotele copitelor şi paşilor de oameni erau perfect camuflate de nisip. Oricine ar fi stat de pază sus pe catapulte ar fi zărit imediat forţele inamice venind, numai că nimeni nu se afla acolo. Mamelucii se apropiaseră aşa

de tare de ziduri încât se găseau cu toţii în raza de acţiune a săgeţilor cruciaţilor şi oricine s-ar fi aventurat dincolo de barierele de protecţie devenea imediat o ţintă. În plus, tabăra militară era în majoritatea ei adormită. Noaptea, mamelucii nu desfăşurau acţiuni militare şi nici nu se aşteptau la vreo astfel de mişcare îndrăzneaţă din partea creştinilor asediaţi şi depăşiţi numeric. Mamelucii habar n-aveau că în acea noapte alte grupuri de soldaţi inamici, similare celei alcătuite din templieri şi ajutoarele lor, formate din ospitalieri, teutoni, pisani şi genovezi, ieşeau pe toate porţile oraşului pentru a efectua incursiuni în taberele lor adormite.

Templierii ajunseră în câteva clipe la liniile de asediu. Şase sergenţi alergară de-a lungul barierelor de lemn din faţa Furiei, cu cârlige de prindere în mâini, în vreme ce cavalerii ocupară poziţii dinainte stabilite, manevrându-şi caii doar cu mişcări scurte din genunchi şi din hăţuri. Luna arunca o lumină înşelătoare; lipsite de culoare, formele păreau să se unească unele cu altele, iar umbrele aveau contururi extrem de precise. Însă totul avea să se schimbe în curând. Noaptea avea să se transforme în zi.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Guillaume privi înspre metereze, mult deasupra lor, cu penele din coiful lui de luptă fluturând în briza nopţii. Urmărindu-i privirea, Will auzi pocnetul îndepărtat al maşinii de luptă şi zări o luminiţă cum apare pe cer. Luminiţa se curbă şi păru să atârne suspendată câteva clipe, apoi se năpusti spre pământ ca o stea căzătoare, mărindu-se pe măsură ce se apropia. Will îşi dădu brusc seama că luminiţa avea să-şi rateze ţinta. Guillaume păru să observe şi el asta, căci scoase o înjurătură printre dinţi. Oala plină cu foc grecesc ateriză la doar câţiva paşi distanţă de grilajele de protecţie care înconjurau Furia. Proiectilul ar fi trebuit să aprindă catapulta şi să genereze un incendiu care s-ar fi întins rapid, distrugând zidul protector şi permiţând oamenilor să atace în confuzia care ar fi urmat. Oala se trânti cu zgomot de nisip, trimiţând câţiva sergenţi templieri împleticindu-se înapoi din pricina bruştei izbucniri masive de foc, dar pe solul nisipos nu existau materiale inflamabile. Deşi câţiva sergenţi se năpustiră înainte, încercând să arunce substanţa aprinsă către grilajele de

protecţie, focul se domoli rapid şi în cele din urmă se stinse. Guillaume se înălţă în şa şi vru să ridice mâna ca să mai ceară oamenilor de pe metereze un nou atac, dar în aceeaşi clipă se auzi un strigăt din cealaltă parte a barierei de protecţie. Cineva auzise zgomotele.

— Acum! tună Guillaume înspre sergenţi.

Aceştia se înapoiară pe poziţiile lor şi aruncară cârligele de prindere în aer.

În vreme ce cârligele de fier se prindeau de partea de sus a barierelor din lemn, dinspre tabăra din spate se auziră alte strigăte. Lucrând împreună, sergenţii traseră de frânghiile cârligelor şi doborâră barierele din jurul Furiei. Zidurile de lemn se prăbuşiră cu zgomot pe nisip, zdrobind plasele de protecţie ale catapultei. Cavalerii se năpustiră prin spărtura creată. Will trecu printre primii, împreună cu Guillaume. Soldaţii sirieni care manevrau Furia erau încartiruiţi în apropiere, aşa că oamenii se repeziră la cavaleri cu armele scoase. Alţi soldaţi din tabăra principală, aflată la ceva distanţă mai în spate, se iveau în grabă din corturi, pe jumătate adormiţi şi pe jumătate îmbrăcaţi. Dintr-odată tabăra începu să fie luminată de torţe aprinse în focuri de veghe răspândite peste tot.

— Distrugeţi maşina! zbieră Guillaume înspre sergenţi. Unii dintre aceştia erau pregătiţi cu topoare. Înainte! urlă el la cavaleri. Atacaţi! Atacaţi!

În vreme ce un grup mic de cavaleri se năpusti asupra sirienilor care se apropiau, Guillaume conduse restul trupelor într-un iureş furios către tabăra Hamah. Cavalerii se năpustiră asupra taberei, croindu-şi sângeros drum printre primele şiruri de soldaţi, cei mai mulţi încă ameţiţi de somn. În stânga lor, soldaţii din ordinul Sf. Toma doborâseră alte bariere şi acum veneau înspre poziţiile templierilor, conduşi de către Othon de Grandson, scoţând tot felul de urlete de bătălie.

Will se feri din calea unei săgeţi de arbaletă şi îşi mână calul înspre trăgător. Un bărbat se ivi dintr-un cort chiar în faţa lui, gol până la mijloc, cu sabia scoasă. Individul se pregătea să lovească, ţintind gâtul calului. Will trase de hăţuri, schimbând direcţia animalului în ultima secundă, şi atacă omul cu sabia lui scurtă. Din pricina impulsului, lama se înfipse în braţul sirianului

şi-i tăie acestuia încheietura mâinii, trimiţând sabia individului, cu tot cu mâna încă ataşată de ea, departe în întuneric. Sirianul urlă de durere şi căzu în genunchi, prinzându-şi ciotul cu cealaltă mână. Alţi doi soldaţi se repeziră la Will din dreapta. Folosind calul ca pe o armă, Will răsuci animalul pe loc, astfel încât acesta îi izbi cu putere pe cei doi, dându-i pe spate. Calul se ridică în două picioare şi îi lovi pe nefericiţi cu copitele, zdrobindu-le membrele, aşa cum fusese instruit să facă.

În vreme ce alţi soldaţi se repezeau afară din corturi în ajutorul camarazilor, Will se trezi prins într-un cerc alături de alţi trei cavaleri, lovind în stânga şi în dreapta cu sabia, în vreme ce braţul care purta scutul de lemn vibra la fiecare lovitură de sabie pe care o para. O lamă de metal aproape i se înfipse în coapsă, dar alunecă fără să producă răni pe cămaşa de zale; o altă sabie îi sfâşie mantia. Will îşi păstră calul în continuă mişcare, cu armura de pe animal parând loviturile de sabie. Sudoarea îi curgea pe obraji în interiorul căştii de protecţie şi prin deschizăturile prin care reuşea să vadă doar chipurile sirienilor din faţa lui. Guillaume şi Robert avansaseră alături de ceilalţi cavaleri în interiorul taberei, încercând să facă rost de timp pentru ca sergenţii să distrugă Furia. De pretutindeni se auzeau urlete şi ţipete, dar şi zgomote feroce lovindu-se de oţel.

Will luptă metodic, fără milă, atacând oamenii din jurul lui, singurul lui scop fiind acela de a-i hăcui el pe ei înainte ca aceştia să-l omoare. Nu mai erau nişte oameni care se băteau acolo. În faţa ochilor lui se găseau ţinte care trebuiau distruse. Instinctul preluase comanda de la intelect, iar remuşcările dispăruseră din pură necesitate. Acum el ajunsese o maşină de luptă, alimentată de nevoia de supravieţuire, de frică şi de revărsarea de adrenalină. Urla în vreme ce se arunca asupra duşmanilor, tăind cu lama lui scurtă orice pată de carne neprotejată. Căzu şi ultimul om din faţa lui, cu craniul lipsit de protecţie crăpat în două până la nivelul nărilor. Drumul din faţa lui se eliberase. Will îşi îndemnă calul înainte. În faţă se auzeau alte urlete. Erau cavalerii, care strigau panicaţi. Ceva nu mergea cum trebuie.

Guillaume şi ceilalţi avansaseră adânc în tabăra militară, până în zona în care corturile stăteau înghesuite unele în altele. Însă

în lumina înşelătoare a lunii nu fuseseră în stare să vadă frânghiile de fixare ale corturilor. Ca atare, picioarele cailor se agăţaseră de frânghiile de cânepă. Animale şi oameni deopotrivă se treziseră aruncaţi pe jos. Unul din cai se prăbuşise peste un cort, doborându-l cu totul. Călăreţul căzuse în lateral peste o ţepuşă ascuţită care îi străpunsese gâtul. Omul rămăsese acolo înecându-se, cuprins de spasme, cu piciorul zdrobit de greutatea calului prăbuşit, până ce doi sirieni se năpustiră asupra lui şi a calului şi îi omorâră pe amândoi. Aruncat din şa, un alt cavaler se dădea înapoi din faţa a trei mameluci care se apropiau de el. Cavalerul îşi scrântise glezna în căzătură. La un moment dat se împiedică de o frânghie de susţinere a unui cort şi căzu pe spate chiar peste un paravan din material textil care fusese înălţat în jurul unei latrine. Paravanul se prăbuşi sub greutatea omului, astfel încât cavalerul se trezi căzând peste scândurile care acopereau gaura din sol plină de zece zile cu excremente umane. Scândurile cedară la rândul lor, astfel că bietul cavaler se trezi aruncat în murdăria puturoasă. Omul se zbătu câteva clipe, încercând să se prindă de marginile alunecoase ale gropii, până când trei săgeţi îi curmară chinul, una după alta, şi cavalerul se prăbuşi înapoi în mizerie. Din pricina armurii sale grele, omul se scufundă într-o clipă şi abia mai apucă să scoată un început de urlet.

Tot mai mulţi cavaleri se prăbuşeau, căzând pradă frânghiilor ascunse. Sirienii se grupau, mulţi dintre ei după ce găsiseră răgazul necesar pentru a-şi pune căşti de protecţie şi pentru a pune mâna pe arme şi pe scuturi. Croindu-şi drum cu sălbăticie prin mijlocul unui grup de mameluci care ameninţau să-l înconjoare, Guillaume strigă retragerea. Cu soldaţii din celelalte două Ordine venind alături de ei, templierii se năpustiră pe urmele flamurii lor de luptă afară din tabăra militară la fel de repede precum pătrunseseră.

Will îşi întoarse calul, pregătindu-se să se alăture retragerii, când zări un alt cavaler zburând din şa şi catapultat peste capul calului din pricina frânghiilor în care se încurcaseră picioarele animalului. În cădere casca se desprinse de pe capul cavalerului. Era Robert. Ceilalţi templieri goneau înainte, ignorând evenimentul. În urma lor venea o mulţime de soldaţi,

urlând după sânge, înfuriaţi de atac şi căutând răzbunare pentru camarazii lor morţi.

Will îşi duse calul înspre Robert, ignorând un strigăt venit dinspre Guillaume.

— Ridică-te! strigă el cavalerului. *Ridică-te!*

Căutându-şi sabia pierdută în cădere, Robert îşi înălţă capul la auzul chemării. Furişă o privire în spate, înspre masa de soldaţi care se apropia, apoi cu efort se ridică în picioare şi, lăsând naibii sabia, porni în fugă spre Will. Acesta trecu cu calul pe lângă el, drept înspre sirieni, care se împrăştiară la vederea animalului dotat cu armură. Roti calul în arc strâns, după care reveni în grabă la Robert. Cu un efort imens, cavalerul abia reuşi să salte pe crupa calului în spatele lui Will. Prinzându-se de şa cu ambele mâini şi chinuindu-se să-şi menţină echilibrul, Robert rămase întins transversal pe spatele animalului, în vreme ce Will manevra calul spre ieşire, înapoi la liniile de asediu, unde solul era plin de cadavre. Furia stătea acolo, sfidătoare. Fără ajutorul focului şi având prea puţin timp la dispoziţie, sergenţii abia dacă reuşiseră să zgârie stâlpii de susţinere ai monstrului.

Grupul de călăreţi traversă în goană podul şi pătrunseră în incinta exterioară a zidurilor, în vreme ce arcaşii de pe metereze trăgeau şiruri după şiruri de săgeţi înspre mamelucii şi sirienii care îşi părăsiseră tabăra în urmărirea atacatorilor. După ce ultimul om trecu de pod, acesta fu înălţat la loc, iar poarta zăvorâtă. Răniţii fură ajutaţi sau transportaţi prin poarta Sf. Lazăr către locurile unde aveau să fie îngrijiţi de doctori sau de preoţi. Câţiva oameni puseseră mâna pe tobe şi scuturi mameluce. Obiectele aveau să fie atârnate pe ziduri ca să-i demoralizeze pe musulmani. Însă acele trofee reprezentau nişte victorii prea mărunte faţă de preţul plătit pentru ele. Din cei o sută cincizeci şi doi de cavaleri şi infanterişti ai Ordinelor Sf. Toma şi Sf. Lazăr care pătrunseseră în tabăra inamică, douăzeci şi şapte nu se mai întorseseră. În acelaşi timp, templierii rămăseseră fără patru sergenţi şi optsprezece cavaleri, o pierdere teribilă.

În zorii zilei, când în tabăra templierilor ajunse vestea că şi celelalte atacuri din acea noapte avuseseră parte de pierderi similare, moralul tuturor scăzu şi mai amarnic.

46

Docurile, Acra
18 mai 1291

Garin îşi croia drum prin mulţime, ignorând protestele celor loviţi de el pe drum. O femeie masivă, cu o faţă cărnoasă şi roşie, refuză să se dea la o parte din calea lui.

— Aşteaptă-ţi rândul, rosti femeia, strâmbând din nas când îl măsură cu privirea şi îi văzu hainele pătate şi uzate, şi privirea aburită de alcool.

Garin se aplecă spre ea, cu dinţii dezveliţi într-un mârâit.

— Mişcă, grăsano.

Încercă să lovească cu cotul, dar simţi că îl prinde cineva de haină. Se răsuci şi văzu un bătrân.

— Cum îndrăzneşti să te adresezi aşa soţiei mele?! exclamă omul. O să te…

Garin îl lovi drept în faţă, dându-l pe bătrân pe spate. Femeia cu faţa cărnoasă strigă şi sări în ajutorul soţului ei. Garin se furişă în locul creat, după care îşi croi mai departe drum prin grămada de trupuri care aglomerau docurile.

Se apropiau zorile şi marea întunecată de dincolo de promontoriul vestic reflecta primele umbre palide ale dimineţii. Apelurile marinarilor răsunau peste capetele agitate ale mulţimii, punctate de scâncetele bebeluşilor. Cei mai mulţi oameni de la zidul portului erau femei şi copii. Se vedeau câţiva bărbaţi adulţi, fie prea în vârstă, fie prea bogaţi. Agitaţia mulţimii cu greu putea fi stăpânită. Răbufnea în privirile panicate ale ultimilor refugiaţi din Acra, care se înghesuiau unii într-alţii, tremurând în aerul rece al dimineţii şi aşteptând o navă care să-i ducă la un ţărm sigur. Tinerii, soldaţi şi cavaleri cărora li se alăturaseră fermieri şi muncitori, se găseau în spatele mulţimii, pe ziduri, continuând să se bată pentru oraş, numai că în ultima lună speranţa ajunsese la un nivel extrem de coborât.

După ce alte câteva raiduri nocturne încercaseră să semene prăpăd în tabăra mamelucă, fără ca vreunul să reuşească, porţile oraşului fuseseră definitiv închise. Moralul tuturor

cunoscuse un imbold scurt atunci când Henric al II-lea, tânărul rege al Ciprului şi Ierusalimului, venise cu o navă, însoţit de două sute de călăreţi şi cinci sute de infanterişti. Însă când tentativa acestuia de a negocia cu sultanul Khalil se dovedise inutilă şi bombardamentele zilnice continuaseră fără oprire, optimismul oamenilor reîncepuse să se estompeze vertiginos. De atunci, două din cele douăsprezece turnuri ale oraşului, anume Turnul Englezesc şi Turnul Contesei din Blois, se prăbuşiseră sub asaltul continuu al bolovanilor, împreună cu trei secţiuni ale zidului exterior din jurul porţilor Sf. Anton şi Sf. Nicolae, precum şi din jurul Turnului Regelui. Cu o zi înainte, conducătorii din Acra, cei care încă nu plecaseră spre Cipru, se întruniseră în sala de consiliu a palatului regal şi hotărâseră evacuarea finală a femeilor şi copiilor.

După ce se răspândise vestea despre decizie, ultimii cetăţeni din Acra porniseră spre docuri, ducând cu ei bunurile personale pe care le mai putuseră strânge în ultima clipă. Numărul celor veniţi la docuri se mărise semnificativ faţă de după-amiaza precedentă, cei mai mulţi oameni stând la coadă la intrarea în docuri şi aşteptând acolo trecerea nopţii. Din port plecaseră câteva bărci încărcate cu femei, cele mai multe dintre acestea ajunse sărace lipite şi habar neavând ce aveau să facă fără hrană şi un adăpost odată ancorate la un ţărm care să le ofere protecţie. Multe îşi trăiseră întreaga viaţă în Acra. Părăsindu-şi soţii, taţii şi fiii pe zidurile oraşului, de unde să lupte contra hoardei nemiloase care voia să distrugă Acra, aceste soţii, fiice şi mame se urcaseră în nave, unele ţinând bebeluşi la piept. Privind în jur după chipuri de prieteni sau vecini şi căutând liniştire din partea cuiva, ele dăduseră doar de priviri străine, de alte fiinţe cu feţe la fel de încordate şi de bântuite de temeri ca ale lor. Acum, pe măsură ce se lumina cerul, devenind roz din cenuşiu-deschis, şi împrăştia lumină peste port, devenea din ce în ce limpede pentru toată lumea că erau pur şi simplu prea mulţi refugiaţi acolo şi prea puţine nave la bordul cărora să se urce toţi.

Gâfâind, Garin reuşi să ajungă la zidul portului, unde primele rânduri de femei erau ajutate să urce într-o navă comercială veneţiană. Fără să acorde atenţie celor care îi strigau să se dea

înapoi şi să-şi aştepte rândul, Garin se zbătu să iasă în faţă, lovind un copilaş, care începu să plângă.

— Hei! strigă el spre un marinar. Tu!

Marinarul se uită urât la el şi întinse mâna ca să ajute o femeie să treacă peste pasarela de acces în navă.

— Ce vrei? întrebă el iritat, cu un accent pronunţat.

— Trebuie să ajung pe navă, strigă Garin mai presus de plânsetele copilului.

Marinarul izbucni în râs şi se întoarse spre un coleg. Dând din cap înspre Garin, îşi strigă tovarăşul în italiană. Câteva dintre femeile de la zidul portului, în mod clar ele însele italience, aruncară o privire spre Garin şi rânjiră; una chicoti.

— Eu zic că eşti femeie cu aspect ciudat, rosti marinarul într-o engleză stâlcită, ca să înţeleagă şi Garin.

Omul începu să fluiere şi ajută o altă femeie să treacă.

Garin se uită urât la el.

— Am bani, mârâi el, băgând mâna în bagajul aruncat peste umăr şi scoţând de acolo o pungă uzată, din piele ajunsă la urzeală.

— Atunci cumpără ceva curaj şi treci înapoi la ziduri. Unde ai locul.

Râsetele şi strigătele de aprobare venite din partea privitorilor îl arseră ca un fier înroşit pe Garin. Simţi cum îl apucă furia, dar îşi dădea seama că îşi pierdea timpul acolo. Băgă punga cu bani la loc în bagaj şi privi cu atenţie de-a lungul docurilor, înspre locul unde câteva vase erau aliniate în apropiere de zid. Unul dintre vase, aflat nu foarte departe, avea echipaj la bord. Era un vas mic, doar cu ceva mai mare decât un barcaz de pescuit, însă părea să mai aibă loc la bord. Garin bănuia că era vorba de un transportor care îşi ducea pasagerii la vreuna din galerele mari ancorate în portul exterior. Uitând de râsetele batjocoritoare, se apucă să-şi croiască drum spre vas. Acolo dădu peste alte femei, care aşteptau pe lângă zid şi se uitau pline de speranţă la vas, dar în faţa navei stăteau câţiva bărbaţi cu săbiile scoase, urmărind mulţimea agitată cu priviri îngrijorate. În vreme ce Garin se apropia, mulţimea din faţa lui se despărţi în două, lăsând să se vadă un bătrân gârbovit, cu păr alb şi îmbrăcat în veşminte negre. Omul era ajutat de doi

bărbaţi în veşminte roşu cu auriu, arătând a episcopi; indivizii erau plini de bijuterii. Garin îl recunoscu pe bărbatul în negru ca fiind Nicholas de Hanape, patriarhul Ierusalimului. Grăbi pasul de-a lungul zidului în vreme ce preotul era ajutat să urce pe vas. Când ajunse acolo, unul dintre paznici îl opri punându-i o mână fermă în piept.

— Dă-mi voie să-mi cumpăr trecerea, îl rugă Garin pe paznic. La bordul celorlalte vase nu lasă niciun bărbat. Sunt rănit. Făcu un gest vag înspre picior. Nu pot lupta.

— Nu urci la bord, răspunse ferm paznicul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te implor!

Paznicul clătină din cap.

— Mai încolo e o navă templieră, *Falcon*[2]. Omul arătă dincolo de docuri, înspre o galeră mare ancorată în portul exterior, chiar în dreptul promontoriului estic, alături de alte câteva nave. Căpitanul a renunţat la mantie şi a luat nava în antrepriză. Acceptă bani pentru traversare din câte am auzit. Însă o să ai nevoie de mulţi bani ca să-l convingi.

— Mai mult de cinci ţechini?

Paznicul ridică o sprânceană.

— Mult mai mult.

Lăsând paznicii să împingă mulţimile disperate înapoi în vreme ce barcazul pe jumătate gol şi având la bord patriarhul şi episcopii se desprindea de doc, Garin reîncepu să-şi croiască drum printre oameni. Îndreptându-se înapoi spre oraş, parcurse străzile gândind cu febrilitate. O mulţime de oameni pe lângă care trecea erau în mod clar săraci, neputând să-şi permită plecarea în cadrul evacuărilor anterioare. Ştia că ar fi inutil să jefuiască pe vreunul dintre ei ca să mai facă rost de bani. Se înjură singur pentru că amânase plecarea atâta vreme.

În ultimele săptămâni băuse până la uitarea de sine în încercarea inutilă de a nu mai auzi zgomotele înfiorătoare ale atacului: bufniturile seci ale bolovanilor, tobele şi urletele de război, rugăciunile fervente, clopotele şi ţipetele de durere. Îşi săpase o groapă proprie în care să se ascundă, sperând, ca mulţi alţii, ca zidurile oraşului să reziste. Noaptea trecută se trezise din beţie într-un bordel dărăpănat din cartierul pisan şi

[2] Şoimul (n. tr.).

descoperise că se dăduse apelul pentru evacuarea oraşului. Simţindu-se rău de la stomac, îşi strânsese cele câteva obiecte personale şi plecase spre docuri, gândindu-se la Franţa şi la începerea unei vieţi noi. În mintea lui nu intrase şi gândul că era posibil să nu poată pleca de acolo.

Nori de fum negru se ridicau în văzduh din pricina incendiilor lăsate fără control. În depărtare, zidurile oraşului erau marcate deja de găuri. Resturile Turnului Englezesc, ajuns doar o bucată spartă de piatră, arătau ca un deget subţire înspre cerul dimineţii. Porci şi capre fără stăpân hălăduiau în cete înfricoşate pe alei. Casele erau goale. În vreme ce străbătea străzile, Garin întâlni trei căruţuri încărcate cu cadavre, unele arse şi înnegrite, altele rămase fără membre. Şuvoaie de oameni treceau grăbite pe lângă el în direcţie opusă, înspre docuri. O femeie cu părul despletit fluturând în jurul feţei striga la doi copii să ţină pasul. Ambii copii plângeau.

Femeia, care mai ţinea şi un bebeluş în braţe, se repezi la ceilalţi copii.

— Trebuie să mergeţi mai repede, îi zori ea.

Unul dintre copii, un băieţel blond, plânse şi mai tare.

— Îl vreau pe tata!

Femeia păru îndurerată câteva clipe, apoi se lăsă pe vine.

— Tata va veni curând după noi, spuse ea cu voce blândă. Dar mai întâi noi trebuie să găsim o navă. Îi sărută pe amândoi micuţii. Iar acum ajutaţi-o pe mama şi fiţi băieţi cuminţi.

Garin se uită la ei cum se îndepărtează, cu cei doi băieţi alergând pe urmele mamei. Se gândi să o strige din urmă pe femeie şi să-i spună că totul era inutil; ajunsese prea târziu, iar navele din port aveau în curând să dispară toate. Însă înainte de a apuca să deschidă gura, femeia cu copiii ei dispăruseră deja în mulţime. Rămase pe loc, privind după ei şi gândindu-se la soarta lor. Dacă zidurile cedau şi sarazinii intrau în oraş, cel mai probabil femeia avea să fie violată şi după aceea ucisă. Era prea bătrână ca să mai fie luată sclavă şi oricum nu aducea prea mulţi bani în piaţa de sclavi. Bebeluşul avea să fie omorât; oricum ar fi murit fără o mamă de la care să sugă. Băieţii aveau să fie luaţi sclavi. Asta avea să fie soarta a mii de oameni. Garin

descoperi că ideea nu-l emoţionează deloc, până ce în minte îi apăru imaginea lui Rose.

Era aproape sigur că fata se afla încă în oraş. O văzuse pe Elwen cu doar două zile înainte, într-un şir de femei care transportau găleţi cu apă şi nisip pentru stingerea incendiilor care se năşteau zilnic în oraş din cauza săgeţilor aprinse trase de mameluci peste zidurile oraşului. Elwen era îmbujorată. Părea epuizată, cu cearcăne negre sub ochi şi cu rochia pătată. Nu-l văzuse, însă el se uitase o vreme la ea. Will şi Elwen făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să-l ţină pe Garin departe de viaţa lor. Însă asta nu-l împiedicase să creadă că era tatăl lui Rose sau să spere că, într-o bună zi, avea să poată dovedi acest lucru fetei. Nu era sigur de ce simţea o asemenea nevoie; poate că nu era vorba decât de ciudă, de simpla dorinţă de a-l vedea pe Will că suferă aşa cum suferise şi el. Însă îi plăcea să creadă că de vină era faptul că era în stare să iubească un copil şi să se lase iubit în schimb.

Oare Rose şi Elwen mai erau în Acra? Sau găsiseră o navă? Dacă mai erau acolo, Garin se îndoia profund că Will, oricât ar fi fost de ocupat, le-ar fi lăsat fără nicio speranţă de evadare din infern. Fără îndoială că le asigurase un loc pe o navă, posibil chiar la bordul acelei nave a templierilor. Începând să se gândească la un plan, Garin coti pe una din străduţele laterale, îndreptându-se către cartierul veneţian.

Sediul templierilor, Montmusart, Acra
18 mai 1291

Will străbătea călare străzile distruse din Montmusart, manevrându-şi armăsarul pe lângă mormane de moloz şi resturi arse de case. Aerul dimineţii era încărcat de fum. Simţea fumul provocându-i mâncărimi la baza gâtului şi îl putea gusta pe buze sub forma aceleiaşi pudre cenuşii care acoperea totul. Mult deasupra lui, torţele sclipeau pe ziduri, cu oamenii de veghe aruncând umbre prelungi când treceau prin zonele de lumină galbenă. Will îşi continuă drumul, prin tabăra ospitalierilor, unde cavalerii cu mantii negre şi cruci albe se mişcau precum nişte fantome în lumina palidă a zorilor. Trecu pe lângă un căruţ plin

cu răniţi care erau duşi peste hârtoapele solului spre infirmerie, apoi pe lângă un şir de catâri încărcaţi cu legături de săgeţi pe spate. Văzuse scene similare pretutindeni de-a lungul zidurilor. Doar culorile uniformelor şi ale flamurilor se schimbau. Sentimentul de resemnare părea acelaşi peste tot. Vechile cântece cu care soldaţii se încurajaseră reciproc în primele nopţi bizare ale asediului încetaseră cu câteva zile înainte. Nimeni nu mai avea chef să cânte.

Săpătorii mameluci, cunoscuţi sub numele de nakkabun, fuseseră extrem de ocupaţi cu subminarea celor douăsprezece turnuri din Acra în ultima lună. Fiecare echipă de mineri săpători era compusă dintr-o mie de oameni. Tunelele erau săpate chiar din tabăra mamelucă până la turnuri. Când ajungeau sub imensele construcţii de zidărie, săpătorii formau o cavernă uriaşă. Fundaţiile turnului erau menţinute cu drugi de lemn până la săparea cavernei, după care drugilor li se dădea foc, astfel provocând prăbuşirea turnului în cavernă. Cu trei zile înainte, după o astfel de excavaţie se prăbuşise întreaga faţă exterioară a Turnului Regelui. Pietrele căzuseră în şanţul înconjurător, astfel că mamelucii nu fuseseră în stare să pătrundă pe acolo, dar uşurarea cruciaţilor ţinuse prea puţin, căci a doua zi de dimineaţă, când se treziseră, descoperiseră că mamelucii înălţaseră un paravan imens din pânză peste noapte, în spatele căruia îşi croiau drum printre resturi. Pietrele şi săgeţile erau respinse de paravan, astfel încât creştinii de pe ziduri fuseseră capabili doar să urmărească modul în care mamelucii recuperau pietrele căzute din turn pentru a le folosi ulterior drept proiectile.

Când ajunse la sediul templierilor, aşezat într-o biserică recent abandonată, cu acoperişul găurit, Will descălecă. Dădu căpăstrul calului unui slujitor din apropiere. Zona era încă destul de liniştită, cu oamenii încercând să se odihnească atât cât puteau înainte de începerea atacurilor zilnice.

— L-ai văzut pe Simon Tanner? îl întrebă Will pe slujitor.

— Ultima dată l-am văzut în grajdurile de lângă Ospiciul Sf. Lazăr, comandante.

Will se opri, îndoit de alegerea pe care trebuia să o facă şi se uită la uşile bisericii, unde doi cavaleri stăteau de pază.

Grajdurile se găseau la cel puţin cinci minute de mers pe jos şi Will nu avea atâta timp la dispoziţie. Ieşi din biserică înjurând. Cavalerii îl salutară respectuoşi când el împinse uşile. Ajuns înăuntru, îi găsi pe Guillaume de Beaujeu şi Peter de Sevrey aplecaţi peste o schiţă a zidurilor oraşului întinsă peste două butoaie. Lumina torţelor le proiecta siluetele pe pereţii încăperii sordide, a cărei podea era plină cu aşchii de piatră.

Guillaume privi în jurul lui.

— A, comandante. A fost repede. Ce veşti ai din tabăra regelui Henric?

— N-am ajuns până la tabăra regelui, Domnia Voastră, răspunse Will. Înainte de a ajunge acolo am fost alertat de cavalerii teutoni din apropiere de resturile Turnului Englezesc. Mamelucii s-au pus în mişcare.

De Sevrey se încruntă.

— Deja? oftă din greu. Azi sarazinii vor să ne scoale devreme.

— M-aţi înţeles greşit, domnule mareşal. Se mişcă cu toţii, toate taberele militare, de la Turnul Patriarhului până la Poarta Sf. Anton. Concentraţia cea mai mare de trupe este în faţa Turnului Blestemat.

— Eşti sigur? întrebă Guillaume.

— M-am urcat pe metereze ca să văd cu ochii mei. În mod cert au început să se deplaseze în cursul nopţii, la adăpostul întunericului. Aproape că au ajuns la baza zidurilor.

— Ceilalţi conducători au fost avertizaţi? întrebă mareşalul.

— Când am plecat de acolo tocmai se dădea de veste. Cred că celelalte tabere vor afla noutatea în următoarele minute.

— Trezeşte oamenii, Peter, ceru Guillaume, întorcându-se spre mareşal. Spune-le că ne aşteptăm la un asalt general. Adună-i imediat aici.

— Domnia Voastră, rosti mareşalul, înclinându-se şi ieşind.

Cu o faţă sinistră în lumina torţelor, Guillaume se întoarse spre Will.

— S-ar putea ca acum să se încheie, comandante, zise el după câteva clipe.

Will strânse din dinţi. Încuviinţă tăcut.

Guillaume privi înspre catapeteasmă, unde un crucifix de argint suspendat deasupra altarului lucea în lumina slabă.

— Te rogi cu mine, William?

— Domnia Voastră, răspunse, ezitând, Will. Ar trebui să mă duc la cazarmă. Să ajut la pregătirea oamenilor.

— Bineînţeles, replică Guillaume, clătinând din cap. Pregăteşte-te. Ne vom ruga alături de fraţii noştri când te vei întoarce.

Forţându-se să plece de lângă Marele Maestru, Will ieşi în grabă din biserică pe stradă, unde tabăra militară deja se trezea după ce se răspândise vestea.

Îl găsi pe Simon în grajdurile de lângă Ospiciul Sf. Lazăr. Simon părea speriat, dar avea o expresie de hotărâre pe faţă în vreme ce supraveghea pregătirea cailor cavalerilor.

Simon păru uşurat că îl vede pe Will.

— Ai venit pentru un cal? Îşi trecu o mână prin părul plin de praf. Oamenii spun că va fi un atac, unul mai mare ca de obicei.

— Trebuie să vorbesc cu tine, replică Will, trăgându-l pe Simon în curte, departe de paji şi grăjdari.

— Ce e? întrebă Simon cu o voce îngrijorată. Slăbise serios în ultimele câteva săptămâni şi acum chipul lui, de obicei roşu şi cărnos, era palid şi cu obrajii înfundaţi. Will? Ce e?

— Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Orice.

— Am nevoie să te duci la Elwen. Vreau să te asiguri că ea şi Rose ajung la bordul vasului. I-am spus să plece ieri, dar mi-a răspuns că mai are de împachetat câteva lucruri. A promis să ajungă în port în această după-amiază. Will se opri şi se uită fix în ochii lui Simon. Dar eu nu cred că mai avem atâta timp.

Simon păru şocat, dar dădu din cap.

— O voi face, bineînţeles. Deşi nu cred că grăjdarul-şef va fi fericit dacă eu îmi părăsesc postul în clipa asta.

— Spune-i că te-am realocat în altă parte.

— Mă întorc de îndată ce le văd urcate pe navă. Simon porni înapoi spre grajduri, după care se întoarse şi prinse ambele mâini ale lui Will în mâinile lui aspre şi pline de bătături. Dumnezeu să te însoţească, rosti el cu un ton gâtuit.

— Şi pe tine.

Will îl urmări pe Simon plecând, după care plecă şi el. Când trecu de Poarta Sf. Lazăr, privirea lui căzu peste nişte cuvinte mari, scrise cu cărbune pe lemn.

Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam. Nu a noastră, Doamne, nu a noastră să fie gloria, ci întru numele Tău.

Rămase locului câteva clipe, cu o imagine a tatălui său limpede în minte.

Undeva în depărtare, dincolo de ziduri, se auzi bătaia unei tobe.

Cartierul veneţian, Acra
18 mai 1291 e.n.

Garin ajunse la uşa albastră şi se opri, chinuindu-se să-şi regăsească respiraţia normală. Vru să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte şi îşi dădu seama că mâna îi tremura violent. Băutura îi afectase organismul şi acum devenise o otravă, măcinându-l pe dinăuntru. Dacă s-ar fi oprit să gândească mai bine, poate că ar fi jefuit vreo tavernă abandonată şi poate chiar ar fi găsit nişte monede, însă nu se gândise la altceva decât la venirea aici. Îşi făcu palma pumn şi bătu în lemnul vopsit al uşii. Sunetul reverberă pe strada pustie. Un bărbat care trăgea un căruţ plin cu oale şi tigăi trecu încet pe lângă el. Omul aruncă o privire bănuitoare spre Garin, dar merse mai departe. Garin se uită chiorâş după el, apoi auzi un zăvor dat la o parte. Îşi netezi repede părul murdar şi îşi îndreptă haina pătată de vomă. Uşa se deschise.

În cadrul ei apăru Rose. Părul fetei era prins sub un coif. Rose purta o mantie de călătorie în galben şi verde peste o rochie albă. Părea obosită. Când îl văzu pe Garin se încruntă.

— Ce vrei? îngăimă ea, ţinând de uşă ca să nu se deschidă mai mult.

— Rose, iubito, rosti Garin, încercând să zâmbească. Mama ta e aici?

Rose nu-i răspunse. În spatele ei, Garin auzi paşi apropiindu-se cu repeziciune.

— Rose! De ce e uşa deschisă? Cine-i acolo?

Când Rose întoarse capul în direcţia vocii lui Elwen, Garin o împinse înăuntru cât putu de blând şi apoi intră şi el, ştiind că n-avea altă şansă să mai intre dacă Elwen apuca să-i trântească uşa în nas. Închise el uşa şi o zăvorî. Rose se îndepărtă, uitându-se fix la el de pe coridorul pe care se găseau mai multe cufere şi câţiva saci. Cele două fiinţe păreau gata de plecare.

— Ieşi naiba afară! Elwen ajunsese la baza scării, pe coridor şi îl ţintuia pe Garin cu privirea. Pe chipul ei se zărea o expresie cumplită de furie la lumina unei lămpi cu gaz care atârna de un cârlig pe coridor. Rose, vino aici. Făcu un pas înainte şi îşi puse mâinile pe umerii fiicei ei, trăgând-o înapoi. Vorbesc serios, Garin. Pleacă.

Garin clătină încet din cap.

— Nu pot face asta.

— De ce?

Vocea lui Elwen continua să fie dură, dar Garin sesiză o undă de frică în ea.

— Navele nu iau bărbaţi la bord dacă nu au bani la ei şi nu sunt destule nave rămase pentru toată lumea. Ridică din umeri. N-am unde altundeva să mă duc.

— Nu te pot ajuta.

— Ba eu cred că da. Garin îşi înclină capul într-o parte şi o studie pe Elwen. Se simţea mai încrezător. Îmi eşti datoare, Elwen.

Îi zâmbi lui Rose şi îi făcu cu ochiul, ca şi cum ar fi jucat un joc.

— Garda noastră, Piero, va veni dintr-o clipă în alta, anunţă Elwen.

Garin se încruntă şi aruncă o privire spre uşă.

— Chiar aşa? Păi atunci ar trebui să nu mai stăm aici. Sus, zise el, venind spre ele.

Elwen se postă în faţa lui Rose şi se înfipse bine pe picioare.

— Dacă Piero te găseşte aici, te omoară. Pleacă. Îşi coborî glasul. Te rog, Garin. Îmi sperii fata.

Ochii lui Garin sclipiră de mânie.

— *E fata noastră!* şuieră el, apucând braţul lui Elwen şi răsucind-o către scară.

— Fugi, Rose! strigă Elwen, zbătându-se în strânsoarea lui şi lovindu-l cu mâna liberă. *Du-te!* ţipă ea din nou, întorcându-se spre fiica ei.

Rose făcu câţiva paşi înapoi, cu ochii măriţi de groază, apoi fugi spre uşa din capătul coridorului.

Garin îşi duse mâna la centură. Degetele i se curbară în jurul pumnalului ascuns acolo, pe care îl scoase la lumină.

— Rose, iubito! strigă el, răsucind cu putere braţul lui Elwen şi punându-i lama pumnalului la gât. Dacă fugi, îţi omor mama.

Rose încremeni. Se răsuci pe călcâie şi urlă de groază când văzu pumnalul la gâtul maică-si. Undeva afară, în depărtare, începu să bată o tobă cu un sunet profund şi ameninţător.

— Nemernicule, îngăimă Elwen, încremenind cu tot corpul tremurând lângă lama armei.

Garin simţi că-i vine să vomite. Transpiraţia îi cădea în ochi şi mâinile îi tremurau. Lucrurile nu mergeau după cum intenţionase el. Nu aşa şi-ar fi dorit să rezolve problemele lui. Trebuia să liniştească situaţia, dar n-o putea face acolo. Trebuia să le ducă pe cele două fiinţe sus, după care, cumva, să o facă pe Elwen să îl asculte.

— Rosie, zise el tare. Dacă faci ce spun, totul va fi bine. Vreau să urci.

Rose ezită. Rămase pe loc, răsuflând din greu şi uitându-se când la Garin, când la maică-sa.

Garin se încruntă. Îşi apropie faţa de faţa lui Elwen.

— Spune-i să urce, şopti el la urechea lui Elwen. Altfel jur că o forţez să vadă cum te tai.

Elwen simţi că-i cedează picioarele.

— Fă ce spune, Rose, şopti ea.

Încet, fata veni spre scară şi începu să urce, fără să-şi ia privirea de la maică-sa, care o urmă, împinsă de la spate de Garin, având cuţitul încă în dreptul gâtului ei.

Când ajunseră la primul etaj, Garin făcu semn spre una din uşi.

— Ce e acolo?

— Nimic, răspunse Elwen. Aia e camera lui Andreas. E goală.

— Intră acolo, Rosie, rosti el cu calm.

Fata deschise uşa şi intră cu spatele, continuând să se uite fix la Garin. Camerele lui Andreas, cu solarul care ducea înspre dormitor, erau întunecate şi reci. Rămăseseră acolo doar câteva piese de mobilier: o masă, un taburet şi patul mare. Vântul care sufla prin ferestre aducea miros de fum, iar podelele lipsite de covor scârţâiau sub paşii lor.

— Du-te şi aşază-te lângă fereastră, Rose. Garin luă cuţitul de la gâtul lui Elwen. Iar tu du-te lângă ea.

Eliberată din strânsoare, Elwen fugi la Rose şi o cuprinse în braţe.

— E-n regulă, draga mea, şopti ea în părul fetei. O să fie bine.

— Ascultă-ţi mama, Rose, rosti Garin, absent, în vreme ce închidea uşa, mulţumit să găsească o cheie mare de fier în broască.

— Garin, e frig aici, rosti Elwen, uitându-se la el. Rose a fost bolnavă. O să moară aici.

Garin se opri şi se uită la fata cu chipul palid, care tremura toată.

— Ai pături? o întrebă el pe Elwen.

— Jos, într-unul din sacii de pe hol. Le pot aduce eu.

Garin îşi îngustă ochii.

— Mă duc eu. Scoase cheia mare din broască şi o flutură înspre Elwen. Să nu încerci vreo prostie.

O privi intens până ce se declară mulţumit că ea îşi dăduse seama de seriozitatea intenţiilor lui, după care ieşi din încăpere. Băgă pumnalul în teacă şi încuie uşa. În vreme ce se îndepărta, auzi un geamăt înfundat şi înjură printre dinţi. Nu, lucrurile nu evoluau deloc aşa cum îşi dorise el. Coborî scara în grabă şi începu să caute prin saci. Găsi unul plin cu pături şi cearşafuri. Tocmai îl urca pe scară când auzi un zgomot prin uşa din capătul coridorului, care probabil ducea spre o bucătărie. Lăsă sacul jos şi tropăi pe loc. Auzi vocea unui bărbat rostind numele lui Elwen. Paşii individului se apropiau.

Garin se pregăti. Când uşa se deschise, o prinse de canat şi o trânti în nasul bărbatului uluit care se ivise de după ea. Omul se dădu înapoi, ţinându-se de faţă, şi se izbi de o masă, împingând-o din loc. Picioarele mesei scârţâiră amarnic pe podeaua din piatră. Garin se duse după om şi îl lipi de masă. Bărbatul începu

să ţipe, dar vorbea în italiană şi el nu-l putea înţelege. Garin prinse o şuviţă din părul individului şi îl lovi cu capul de lemnul mesei, vrând să-l aducă în stare de inconştienţă. Numai că efortul făcut stârni un nou val de greaţă în interiorul lui, aşa că impactul rezultat nu fu nici pe departe atât de dur precum intenţionase el. Omul urlă de durere şi ripostă. Ieşind din strânsoarea lui Garin, bărbatul se răsuci şi îl lovi drept în faţă, trimiţându-l până în perete, unde atârnau câteva oale. Acestea căzură cu zgomot în jurul lui. Garin îşi reveni şi se repezi la rândul lui asupra bărbatului. Cei doi începură o luptă surdă, învârtindu-se prin bucătărie şi aruncând tot felul de lucruri cât colo. Bărbatul scăpă la un moment dat şi scoase la iveală o sabie ascunsă la şold. Îl atacă pe Garin, care reuşi să evite lama, dându-şi capul pe spate în ultima clipă înainte ca sabia să-i taie gâtul. La rândul lui, Garin scoase pumnalul, se năpusti asupra omului şi îi înfipse arma cu precizie printre coaste.

Omul urlă. Garin scoase arma, o prinse invers în pumn şi o petrecu peste gâtul bărbatului, secţionându-i artera carotidă. Nefericitul se prăbuşi pe podea, printre resturile lucrurilor sparte. Gâfâind şi plin de transpiraţie unsuroasă, Garin se uită la individ, probabil Piero. Îşi şterse pumnalul de hainele mortului, apoi îl băgă în teacă cu un gest energic. Vru să iasă de acolo, dar se opri când ceva îi atrase atenţia. Pe un raft se găsea un şir de urcioare, deasupra unor oale cu ierburi şi uleiuri. Păşind peste Piero, Garin se duse într-acolo. Simţi un imens val de uşurare când văzu că urcioarele erau pline cu vin. Luă două dintre ele, ieşi pe coridor şi prinse sacul cu pături sub un braţ. Apoi scoase lampa cu ulei din cârlig şi urcă treptele.

Elwen se uită şocată la el când îl văzu. Rămăsese acolo unde o lăsase el, lângă fereastră, ţinând-o pe Rose în braţe.

— Ce s-a întâmplat? Ce a fost cu zgomotul ăla?

— A venit Piero acasă, mormăi Garin, închizând uşa cu piciorul.

Lăsă lampa şi urcioarele pe masă, apoi încuie uşa şi aruncă cheia într-o pungă de la centura lui.

— Doamne, şopti Elwen, holbându-se la o dâră de sânge care licărea întunecată pe haina lui. Ce ai făcut?

Avea vocea amorţită, dar ochii i se umpluseră de teamă adevărată după ce îşi dăduse seama de ce anume este el capabil.

— Uite, rosti morocănos Garin, evitând privirea ei îngrozită. Aruncă sacul înspre Elwen. Când Elwen nu se mişcă, arătă înspre Rose. Îi e frig, Elwen.

Mişcându-se încet, cu degete înţepenite şi neîndemânatice, Elwen scoase două pături din sac, în vreme ce Garin se ghemui pe marginea mesei şi se apucă să bea cu sete dintr-un urcior. După ce înfăşură pătura în jurul umerilor fetei, Elwen se uită la el. Prin toată groaza paralizantă care o încerca, Elwen întrezări o şansă, o mică rază de speranţă. Dacă el continua să bea aşa, avea să devină mai lent şi mai slab. Poate că atunci reuşea să se lupte şi să treacă de el. Agăţându-se de idee şi simţind cum îi revine o parte din forţe, Elwen îşi înfăşură o pătură în jurul propriilor umeri.

Garin termină de băut, râgâi şi lăsă urciorul gol pe masă. Îşi închise pe jumătate ochii când simţi alcoolul curgând prin el şi întărindu-i mădularele. Ceaţa din creierul lui dispăru ca prin farmec.

— Îmi cer scuze pentru Piero, rosti el, deschizând ochii. Nu l-aş fi omorât dacă mi-ar fi dat de ales.

— De ce ai venit aici? întrebă Elwen pe un ton potolit. Oraşul stă să cadă. Dacă ne ţii aici ne pui vieţile tuturor în primejdie. Făcu o pauză. N-ai face asta dacă ai ţine aşa de mult la Rose.

Garin se aplecă în faţă şi se uită la Elwen cu o privire limpede.

— Fac asta tocmai pentru că îmi pasă de ea. Nu e drept ca fata să nu ştie cine e tatăl ei adevărat.

Rose se uită la el cu o privire beligerantă de sub faldurile păturii.

— Ştiu cine e tatăl meu, rosti ea cu un ton aspru.

Garin clătină din cap.

— Nu, iubito, nu cred că ştii.

Elwen închise ochii.

— Te rog, Garin. Nu face asta. Îţi dau ce vrei, dar nu ne face asta. Făcu un pas spre el. Avem bani jos, într-unul din saci. Ia-i. Noi n-avem nevoie de ei. Avem transportul asigurat. Dacă pleci acum, o să-ţi poţi cumpăra un loc pe o navă.

— Încerci să mă mituieşti? întrebă el.

— Nu, eu…

Garin se ridică de pe masă şi se duse spre Elwen. Oprindu-se la jumătatea drumului, cu spatele la perete, întinse un deget spre Elwen.

— Cine o să aibă grijă de ea, de voi, după ce se termină toate astea? Băutura îi aprinsese deja simţurile. Revenise la viaţă şi resimţea toate emoţiile. Will nu merge cu voi, nu-i aşa? Preferă să stea aici şi să facă pe eroul decât să se asigure că soţia şi fiica lui sunt în siguranţă. Nu te merită, Elwen, nu vă merită pe niciuna. Niciodată nu v-a meritat.

— Will stă pentru că are o datorie de îndeplinit.

— Faţă de Templu? tună Garin. Nici măcar nu crede în nenorocitul de Templu!

— Dacă părăseşte ordinul va părăsi şi Frăţia, ştii asta. Anima Templi nu poate exista fără resursele furnizate de Templu. Dacă el pleacă, pierde orice şansă de pace. Eu înţeleg asta. Şi *îl admir* pentru asta. Elwen căpăta putere în voce. Asta e diferenţa dintre el şi tine, Garin. Will face tot ce e mai bine pentru lumea din jurul lui. Tu faci doar ce e mai bine pentru tine şi nu-ţi pasă de consecinţe!

— E mai bun ca mine, nu-i aşa?

— Mai bun decât îţi vei da vreodată seama, replică ea cu un râset sfidător.

Garin clătină din cap.

— Dacă aşa stau lucrurile, Elwen, de ce ai venit la mine în ziua aia? Răspunde! ţipă el când ea se întoarse cu spatele. Dacă Will e aşa de bun, de ce naiba ţi-ai desfăcut picioarele pentru mine?

— *Taci!* urlă ea, răsucindu-se spre el. *Taci din gură!*

Rose îşi pusese palmele peste urechi şi începuse să se lase în jos cu spatele sprijinit de perete. Închisese strâns ochii. Nici Elwen şi nici Garin nu se uitau la ea; atenţia le era concentrată doar asupra lor înşişi.

— De-asta eşti încă aici, nu-i aşa? De ce n-ai plecat încă? Pun pariu că Will ţi-a asigurat o navă cu destulă vreme în urmă, când a început asediul. Puteai să pleci, dar ai rămas. Ai rămas din pricina vinovăţiei, pentru că nu puteai suporta să-l laşi singur

aici, ştiind că l-ai părăsit o dată, că l-ai abandonat total când te-ai culcat cu mine.

— Nu, răspunse Elwen, clătinând cu putere din cap. Nu.

— Crede-mă, ştiu ce e vinovăţia. O recunosc imediat ce o văd. Garin se întoarse la masă şi ridică celălalt urcior. Bău, de această dată luând doar câteva guri. Râse. Cu toţii suntem aşa de vinovaţi… Tu, eu, Will. Aşa de blestemaţi şi aşa de vinovaţi…

— Noi nu suntem ca tine, Garin. Tu eşti slab şi crud. Eşti un nimic.

— Will şi-a ucis propria soră.

— A fost un accident.

— Tu te-ai culcat cu mine.

— A fost o greşeală.

— *Şi cum rămâne cu mine*? urlă Garin, azvârlind urciorul în uşă. Rose ţipă şi Elwen tresări când urciorul se sparse, lăsând vinul dinăuntru să mânjească podeaua şi peretele. Eu n-am voie să fac greşeli? Eu nu pot fi iertat pentru lucrurile pe care le-am făcut?

— Tu le-ai făcut din egoism.

— Habar n-ai prin ce am trecut. Garin îşi înfipse un deget în piept. Cât am suferit… Aveam treisprezece ani când m-a găsit Edward şi m-a atras în serviciul lui cu promisiunea de a-mi ajuta familia. Ştii ce obişnuia să-mi facă unchiul meu, Jacques? Obişnuiam să îmi rod unghiile… îşi privi unghiile murdare şi roase, şi pufni. Încă le mai rod. Jacques ura acest obicei. Îl socotea o slăbiciune. Într-o zi, am uitat acest lucru şi mi le-am ros în faţa lui. Mi-a prins degetul în uşa solarului său şi mi-a scos unghia pe loc. Însă eu am continuat să îl iubesc, chiar şi după ce mă bătea. Tot ce doream era să-i fac fericiţi pe el şi pe mama mea. Mi-am zis că Edward îmi poate oferi asta, aşa că am fost de acord când mi-a cerut să îl ajut să recupereze bijuteriile coroanei.

Elwen încremenise.

— Cum?

Garin încuviinţă când zări expresia ei.

— Eu am fost, Elwen. I-am trădat pe cavaleri. Le-am dat oamenilor lui Edward informaţiile de care aveau nevoie ca să regizeze atacul de la Honfleur. Mi-am ucis unchiul. Se uită în

ochii ei. I-am ucis şi pe ai voştri. Jacques şi Owein au murit din cauza mea.

Elwen se albise la faţă.

Garin scoase un şuierat.

— N-am mai spus nimănui asta, rosti el, uşor îngrijorat. După eveniment, m-am urât singur şi am urât ceea ce am putut face. M-aş fi întors la Londra ca să plâng de unul singur, dar Rook, omul lui Edward, a dat de mine şi mi-a spus că dacă nu continui să lucrez pentru ei, dacă nu continui să mă dovedesc util, o s-o violeze pe maică-mea şi apoi o s-o omoare. Măcar asta era adevărat. Aşa că am lucrat mulţi ani pentru Edward, folosindu-mă de poziţia mea din Templu ca să-i dau ce dorea.

— Cartea Graalului, icni Elwen.

— Edward voia să o folosească împotriva Templului, ca dovadă de erezie. Credea că poate şantaja Anima Templi ca să obţină bani şi resurse de care avea nevoie după ce a ajuns rege. Intenţiona să-şi extindă imperiul încă din vremea când era prinţ. A ştiut întotdeauna ce vrea. Garin îşi înălţă capul când auzi zgomot îndepărtat de tobe şi goarne. Se uită iarăşi la Elwen. Apoi am venit aici, în Outremer. Mi-am dovedit forţa în bătălie, am salvat vieţi, am aflat ce înseamnă să fii cavaler, am învăţat ce înseamnă să te simţi mândru şi bine. L-am uitat pe Edward. L-am ajutat pe Will să găsească Cartea Graalului şi când Rook a încercat să ne oprească l-am ucis. După aia însă am fost băgat în temniţă. Vorbea acum cu amărăciune. Încercasem aşa de mult să îmi spăl păcatele şi totuşi continuam să fiu pedepsit. Edward a fost cel care m-a scos din temniţă.

— Şi de atunci lucrezi tot pentru el?

Garin îşi presă buzele una de alta.

— De ani întregi. Omor şi spionez, în numele lui. Sprânceana i se încruntă când văzu că ea se întoarce şocată şi dezgustată cu spatele. Dar totul s-a schimbat când am văzut-o pe Rose. Traversă încăperea spre Elwen. Jur, Elwen. Ceva s-a schimbat în mine. Când am văzut că pot şi crea viaţă, nu doar să distrug. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu faţa spre el. E a mea, nu-i aşa? Măcar asta spune-mi.

Elwen îşi propti privirea în podea.

— Nu ştiu, şopti ea.

— Dar există şansa măcar? replică iute Garin. Lacrimile care ţâşniră din ochii ei când îşi ridică privirea reprezentară răspunsul de care avea nevoie. Zâmbi şi expiră cu putere. Lasă-mă să vin cu voi, Elwen, la bordul navei. Mâinile lui tremurau în vreme ce o strângeau de umeri. Lasă-mă să fiu tată, ba chiar soţ. Lasă-mă să dovedesc că pot fi un om mai bun, că îmi pot spăla păcatele. Lasă-l pe Will să aibă grijă de lume şi eu jur că voi avea grijă de tine, de voi două. Pot face asta. Te pot face să mă iubeşti.

Elwen îl ţintui cu privirea.

— Eşti un mincinos, zise ea cu o voce de gheaţă. Un mincinos şi un ucigaş. Niciodată nu te-aş putea iubi.

Garin icni, resimţind vorbele ei ca pe o palmă. Mânia îi coloră imediat obrajii.

— Ei bine, m-ai iubit odată, bolborosi el. Atunci am fost suficient de bun pentru tine. Înşfăcând-o, o lipi de masă. Sunt suficient de bun pentru tine şi acum. O aruncă pe duşumea. Ignorând ţipetele ei îngrozite, o prinse de mâinile care se transformaseră în gheare căutând faţa lui, şi i le ţintui de lemn. O să te *fac* să mă iubeşti din nou! icni el, prinzând rochia ei şi rupând-o de sus în jos, până ce îi dezgoli sânii.

Simţi brusc nişte pumni izbindu-l în spate şi în picioare. Nu îl loveau prea tare, dar îi abăteau atenţia de la ceea ce voia să facă. Se răsuci cu un mârâit şi lovi, orbit de furie şi de alcool. Prinse partea laterală a feţei lui Rose în lovitură şi o trimise pe fată cât colo. Rose căzu la podea şi rămase nemişcată. Garin îşi recăpătă vederea limpede când zări silueta ghemuită a fetei. Îi dădu drumul lui Elwen şi se lăsă în genunchi lângă fată.

— Rosie, ţipă el cu voce răguşită. Rosie! Îmi pare rău.

Elwen se dădu jos de pe masă şi se năpusti asupra lui, înşfăcând urciorul golit ca armă. Îl lovi cu putere pe Garin în cap şi urciorul se făcu zob. Garin căzu cu faţa în jos alături de Rose, care se trezi cu un spasm. Însă chiar în clipele în care, plângând, cu mâinile tremurânde, Elwen se chinuia să smulgă de la centura lui punga cu cheia, Garin îşi reveni şi se ridică în picioare. Luând-o pe Elwen de pe el, o împinse. Elwen se izbi dur de masă, lovindu-se cu fruntea de colţul acesteia în vreme ce se prăbuşea la podea. Ajunse pe duşumea alături de Rose, care scoase un strigăt.

— Mama!

— Credeţi că plecaţi? tună Garin, simţind cum sentimentul de vinovăţie din sufletul lui dispăruse la fel de brusc precum apăruse. Credeţi că mă puteţi abandona? Nu plecaţi nicăieri!

Apucând lampa, o aruncă înspre uşă, unde vinul deja făcuse o băltoacă pe jos. Sticla se sparse, lăsând uleiul dinăuntru să se scurgă afară. Flacăra dinăuntrul lămpii tremură, aproape dispăru, după care dădu de ulei şi vin.

Garin se dădu înapoi când Rose se aplecă deasupra mamei sale.

— Mama, trezeşte-te!

Focul se întinse cu repeziciune, trezit la viaţă de lemnul din încăpere. Garin se uită vrăjit la el.

Elwen tresări şi se trezi, uitându-se ameţită la fata ei. Coiful îi căzuse de pe cap şi părul îi atârna liber peste umeri. Pe frunte îi apăruse o vânătaie.

— Ce…? îngăimă ea, ridicând mâna spre frunte.

Brusc, se ridică în capul oaselor şi privi terifiată la focul care acum ardea vesel în sus pe uşă, sfârâind cu fiecare pată de ulei şi de vin pe care le întâlnea în cale. Garin stătea ameţit în picioare. Din ceafă îi curgea un firişor de sânge de la rana provocată de urciorul spart în capul lui.

— Doamne! strigă Elwen. Ce ai făcut?

El se întoarse să se uite la ea, cu faţa cenuşie şi inertă.

— Acum vom sta cu toţii aici.

Poarta Sf. Anton, Acra
18 mai 1291

Scena era desprinsă din infern. Fumul se ridica învolburat în nori imenşi, sufocanţi, în vreme ce recipiente de lut conţinând foc grecesc explodau pe stradă. Caii nechezau cuprinşi de panică şi azvârleau din copite în vreme ce carnea le lua foc, aruncându-şi călăreţii din şa direct în mulţimea de oameni supuşi focului. Un bărbat, un cavaler englez, care nu mai dispunea de scări pentru a se ţine în echilibru în şa, se transformă într-o minge de foc când un recipient îl lovi în plin, aprinzându-i mantia. Omul se zvârcoli orbit în vreme ce flăcările

se ridicau ca un zid în jurul lui. Faţa începu să-i ardă şi pielea de pe obraji să i se topească precum ceara. Liniile de atac mameluce se vedeau ca un zid mişcător de oameni, suliţe şi scuturi, cu soldaţii din faţă împinşi înainte de soldaţii din urma lor. Primele rânduri de soldaţi erau înzestrate cu scuturi înalte, din spatele cărora arcaşii lansau şiruri-şiruri de săgeţi în creştini. Alţii aruncau săgeţi de catapultă şi recipiente cu foc grecesc. Parcă întregul univers ajunsese să ardă.

Will stătea în şa, alături de Guillaume de Beaujeu. Îl dureau braţele şi avea mantia sfâşiată şi înnegrită, îmbibată de sângele lui şi al altora. Îşi ridică scutul pentru a respinge o nouă săgeată de catapultă trasă în direcţia lui. Săgeata se izbi de spatele ridicat al şeii. Robert şi Zaccaria se găsiseră şi ei în apropiere, dar acum Will nu îi mai putea vedea prin norii de fum şi în nebunia din jurul lui. Habar n-avea dacă mai trăiau. Zgomotul cumplit făcut de cele trei sute de tobe inamice răsuna în interiorul căştii, împreună cu urletele muribunzilor împrăştiaţi peste tot în jur. Mantiile albe ale templierilor se vedeau alături de mantiile negre ale ospitalierilor. Jean de Villiers lupta cu determinare alături de Guillaume, ca şi cum cei doi Mari Maeştri fuseseră camarazi de arme întreaga lor viaţă şi nu existase niciodată vreo rivalitate între ei sau Ordinele lor. Soldaţii din Cipru, sub comanda lui Henric al II-lea, se găseau şi ei acolo, cu tunicile sclipind în roşu şi auriu în razele soarelui care din când în când reuşeau să străpungă norii imenşi de fum.

După zgomotul profund scos de toba mare, care continuase să răsune câtă vreme templierii se adunaseră în faţa bisericii, mamelucii îşi lansaseră asaltul. Veniseră ca o mulţime compactă şi solidă. Mulţi dintre ei căzuseră, zdrobiţi de pietrele aruncate de pe zidurile oraşului sau arşi de vii din pricina uleiului aprins aruncat peste rândurile lor. Însă mulţi alţii continuaseră să înainteze, călcând peste cadavre. Norii imenşi de săgeţi trase înspre trupele oraşului erau pur şi simplu prea mari pentru ca soldaţii creştini să le poată face faţă, astfel încât mamelucii reuşiseră, în scurt timp, să cucerească Turnul Blestemat. Se revărsaseră cu zecile de mii prin spărtură, împingând înapoi trupele care încercau să li se opună, după care pătrunseseră în incinta exterioară dintre zidurile duble. Unii dintre mameluci se

întorseseră spre stânga şi atacaseră de-a lungul şanţului înspre tabăra pisană, unde maşinile de luptă ale italienilor reuşeau să provoace daune teribile restului armatei mameluce rămase în afara zidurilor. Un alt grup, compus din câteva mii de mameluci, atacase în dreapta, prin incinta exterioară a Porţii Sf. Anton. Însă creştinii fuseseră avertizaţi, astfel că acum templierii şi cavalerii Sf. Ioan erau acolo ca să-i întâmpine cum se cuvine.

Din când în când, mamelucii din primele rânduri îşi ridicau scuturile ca să înainteze prin porţile sparte şi arse, avansând centimetru cu centimetru pe strada acoperită cu pietre. Când ei făceau asta, Guillaume scotea un strigăt războinic, chemându-i pe cavaleri la atac. Însă imediat ce vedeau cavalerii venind spre ei, mamelucii strângeau rândurile, astfel încât cavalerii se loveau de un zid impenetrabil. Era o bătălie fără speranţă. Cavalerii ştiau că nu mai pot opune rezistenţă acelei forţe formidabile prea multă vreme, însă fiecare secundă de rezistenţă însemna o altă fiinţă umană urcată într-o navă, o altă soţie sau fată care avea să supravieţuiască. Acest lucru le întărea moralul şi îi făcea pe toţi să suporte durerea şi groaza, să se azvârle peste rândurile de mameluci, să atace cu săbii şi topoare capete, gâturi şi braţe de inamic. Unii oameni luptau cu săgeţi înfipte în trup sau cu răni deschise care le provocau stări de agonie la fiecare mişcare. Asta era rezistenţa finală.

În mijlocul oamenilor, Guillaume de Beaujeu urla ca un leu, după ce îşi pierduse de pe cap coiful împodobit cu panaşul sângeriu. Ochii lui albaştri scânteiau în razele soarelui de dimineaţă, iar faţa şi barba se înnegriseră de la fum, praf şi sânge. Deoarece chemarea la arme se petrecuse aşa de rapid, Marele Maestru nu avusese timp să-şi pună ca lumea cămaşa de zale, astfel încât acum era protejat doar de o platoşă subţire ce îi acoperea umerii şi jumătatea de sus a trupului. Guillaume striga înspre Dumnezeu să le dea tuturor tărie în braţe şi inimi, urlând că întreaga creştinătate era alături de ei, că nimeni nu avea să fie uitat, că aveau cu toţii să primească onoruri pe pământ şi în ceruri, că îngerii vor cânta pentru ei. Iar cuvintele lui turnau foc în urechile cavalerilor în vreme ce intrau cu caii lor epuizaţi în rândurile duşmanilor, înroşind totul cu săbiile lor şi

transformând arsura fierului de pe pielea lor în sărutul Domnului pentru sufletul lor.

Fumul se mai limpezi şi primele rânduri de mameluci îşi ridicară iarăşi scuturile ca să reînceapă marşul, păşind peste cadavrele mutilate şi arse ale camarazilor, ale cruciaţilor şi ale cailor.

Guillaume îşi ridică sabia pentru a anunţa o nouă şarjă.

— La mine! tună el. *La mine!*

În acel moment, dinspre mameluci veni în zbor o săgeată de catapultă.

Săgeata străbătu aerul precum un trăsnet negru, trecând prin fum, drept spre Marele Maestru. Guillaume nu o văzu venind spre el. În vreme ce oamenii lui îşi înfigeau călcâiele în burţile cailor şi se repezeau înainte, vârful săgeţii se înfipse în partea laterală a trupului lui Guillaume, mai jos de subsuoară, în locul rămas descoperit după ce Marele Maestru îşi ridicase braţul cu sabia în sus. Platoşa nu-l mai proteja acolo, astfel încât săgeata îi pătrunse mai bine de zece centimetri în trup. Guillaume se trezi dat pe spate în şa. Sabia lui lată îi căzu printre degete. În faţa lui, oamenii atacau rândurile mameluce. Prin ceaţa dureroasă care i se întinsese în faţa ochilor, Guillaume zări doi cavaleri căzând, cu caii zvârcolindu-se sub ei sfâşiaţi de fierul suliţelor inamice. Cu mâna liberă prinse corpul săgeţii şi, cu un urlet de durere, o smulse din rană. Se prăbuşi înainte în şa, exact în clipele în care oamenii lui începură retragerea din faţa zidului de scuturi mameluce.

Will îl văzu primul.

— Domnia Voastră! Îşi mână calul într-acolo şi reuşi să-l alinieze lângă calul Marelui Maestru, prinzându-l pe acesta în braţe în clipa în care era să se prăbuşească din şa. Zări sângele îmbibând tunica lui Guillaume. Trebuie să vă ducem la infirmerie.

Guillaume deschise ochii.

— Nu, William. Trebuie să-mi conduc oamenii.

— Nici măcar nu puteţi călări, Domnia Voastră.

Între timp, Zaccaria şi alţi câţiva cavaleri îl văzuseră şi ei pe Marele Maestru şi acum veneau în goană, împreună cu Marele Maestru al ospitalierilor. În spatele lor, cavalerii regelui Henric îşi

ridicaseră scuturile ca protecţie contra săgeţilor care curgeau în jurul lor.

— Duceţi-l la preceptoriul vostru, zise Jean, mutându-şi privirea de la Marele Maestru la Will. Faceţi tot ce puteţi pentru el.

Zaccaria descălecă.

— Aduceţi-mi un scut! strigă el înspre patru sergenţi.

Will şi Marele Maestru al ospitalierilor îl ajutară pe Guillaume să se dea jos de pe şa şi îl aşezară pe pământ. În spatele lor începuse o nouă şarjă de cavalerie, condusă de cavalerii regelui Henric.

— Jean, îngăimă Guillaume, prinzându-l de braţ pe celălalt Mare Maestru.

— Îi vom ţine pe loc cât de mult vom fi în stare, promise Jean. Luaţi-l, îi ceru el lui Will, după care se urcă în şa şi se întoarse la oamenii lui.

Zaccaria puse scutul înalt adus de sergenţi lângă Guillaume. Împreună cu Will, îl aşeză pe Marele Maestru pe scut. Sergenţii ridicară scutul, încordându-se de efort, iar Will le făcu semn lui Zaccaria şi altor trei cavaleri.

— Veniţi cu mine.

Zaccaria, al cărui păr alb, tuns scurt, ajunsese cenuşiu din pricina fumului, se urcă în şa fără să scoată vreo vorbă. Will avea impresia că sicilianul l-ar fi urmat pe Marele Maestru indiferent ce comandă i-ar fi dat el. Lăsând ceilalţi cavaleri alături de ospitalieri, sub comanda lui Theobald Gaudin, care preluă conducerea în locul lui Guillaume, Will îi conduse pe cavaleri dincolo de Poarta Sf. Anton, pe străzile oraşului. Înaintau cu mare grijă, din pricina sergenţilor care îl transportau, chinuindu-se, pe Marele Maestru. Tobele şi goarnele de atac continuau să se facă auzite de jur împrejurul zidurilor. În vreme ce călărea încet, în fruntea sergenţilor, mintea lui Will se umplu cu imagini ale zidului de scuturi mameluce şi cu cavalerii năpustindu-se în mod inutil asupra lui. Acum, că ieşise din bătălie, putea gândi mai limpede şi îşi dădea seama că situaţia nu mai putea dura mult. Cavalerii aveau fie să moară acolo, unul câte unul, fie să se vadă obligaţi să se retragă. Era doar o chestiune de timp.

Will privi forma însângerată şi inconştientă a Marelui Maestru, după care, întorcând calul, se apropie de Zaccaria.

— Stai cu Marele Maestru. Du-l la preceptoriu.

Zaccaria îl studie pe Will cu privirea.

— Te duci undeva, comandante?

Will îşi opri calul alături de Zaccaria, lăsându-i pe ceilalţi să o ia înainte.

— Poarta nu va mai rezista prea mult. Ştim amândoi asta, rosti el pe un ton coborât. Înainte ca ea să cedeze, înainte ca mamelucii să invadeze oraşul, trebuie să mă asigur că cei la care ţin sunt în siguranţă. Ştiu că tu vei avea grijă de Marele Maestru.

După câteva secunde, Zaccaria încuviinţă scurt.

— Te vom vedea înapoi la preceptoriu, comandante?

— Dacă mă va ajuta Dumnezeu.

Cu asta, Will îşi întoarse calul şi înfipse călcâiele în burta lui, în vreme ce în spatele lui cavalerii care apărau Poarta Sf. Anton cădeau unul câte unul.

Cartierul veneţian, Acra
18 mai 1291

Elwen se aplecă pe fereastră, căutând cu disperare aerul. Fumul o învăluia, arzându-i ochii şi gâtul. Degetele ei pipăiră partea exterioară a casei, căutând un reazem în pietrele dure. Nu găsiră nimic. Adierea vântului îi înfioră pielea, necăjind-o. Sub ea, zidul cobora drept până la sol, zece metri mai jos. Privirea ei căută o cale de scăpare. La picioarele ei, ghemuită sub pervazul ferestrei şi înfăşurată în pături, Rose începu să tuşească amarnic.

Elwen se întoarse spre patul pe care Garin zăcea întins pe spate.

— Va trebui să mă ajuţi, rosti ea tare, ţinându-şi rochia strânsă în dreptul pieptului, unde fusese ruptă de el. Garin!

Privirea lui ameţită de băutură se întoarse în direcţia ei. Ochii şi nasul i se înroşiseră.

— O să-ţi rupi ambele picioare dacă sări, mormăi el cu voce groasă.

— Sub fereastră e un pervaz. Dacă mă cobori voi putea sta pe el. Dacă sar jos de acolo, s-ar putea să nu păţesc nimic. Tu poţi lega păturile una de alta ca să le foloseşti ca pe o frânghie. Dacă o cobori pe Rose o să o pot prinde.

Garin se întoarse la ocupaţia lui de a studia tavanul cu privirea.

— Garin, te rog! O să murim aici!

Elwen se uită înspre uşă. Focul se răspândise rapid în solar, blocându-le evadarea. Se duseseră în dormitor, dar acum fumul umplea camera venind pe sub uşă, chiar dacă ea astupase deschizătura cu o pătură. Elwen auzea sfârâitul flăcărilor de cealaltă parte a uşii şi simţea căldura sufocantă iradiind prin lemn.

— Oricum murim, răspunse Garin. Nu auzi goarnele? Sună retragerea. Cred că mamelucii au străpuns zidurile. N-o să găsim o navă la timp.

— Ţi-am spus! Avem o navă.

— Eu nu am.

— Poţi veni cu noi. Elwen se duse spre pat. Te luăm până în Veneţia. Ajută-mă să ieşim de aici.

Garin se uită morocănos la ea.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da, jur.

El se ridică în coate şi îşi şterse nasul. Ochii îi erau împăienjeniţi de sânge şi îşi simţea pleoapele grele. O prinse pe Elwen de braţ şi o trase spre el.

— Atunci spune-mi că mă iubeşti.

Elwen aruncă o privire spre Rose, care zăcea înfăşurată în pături sub fereastră şi tuşea cumplit. Inspirând scurt, îl privi pe Garin. Privirea ei coborî.

— Te iubesc, murmură ea.

Garin şuieră şi îi dădu drumul.

— Minţi, plesni el. O spui ca să te salvezi.

— Doamne, te rog, Garin! ţipă ea. Dacă vrei să sufăr pentru ce ţi-am făcut, lasă-mă aici. Dar te implor să-mi salvezi fiica. Ajută-mă să o scot!

Când Garin nu răspunse, Elwen se întoarse la fereastră. Era cuprinsă de panică. Nu ştia ce să facă. Puteau rămâne acolo ca

să se sufoce sau să ardă de vii, sau putea încerca să-i dea drumul lui Rose pe fereastră, şi poate să sară şi ea după aceea. Dar dacă Garin avea dreptate? Dacă mamelucii intraseră în oraş? Aveau să reuşească măcar să ajungă la docuri? Totul era din vina ei. Fata ei avea să moară. Şi asta din vina ei. Ducându-şi mâinile la gură, Elwen scânci. Orbiţi de lacrimi din pricina fumului, ochii ei se închiseră şi Elwen se lăsă să cadă sub pervazul ferestrei, alături de Rose, care se îneca şi avea senzaţie de vomă, cu chipul contorsionat de durere. În camera alăturată sfârâitul focului se auzea tot mai tare, iar uşa dormitorului începea deja să se înnegrească şi să facă băşici. Elwen o luă pe Rose în braţe şi începu să plângă.

— Îmi pare aşa de rău, frumoasa mea. Ar fi trebuit să te scot de aici când am avut ocazia.

— Nu plânge, mamă, zise Rose, suspinând.

Fata scoase mâinile de sub pătură şi o cuprinse pe

Elwen pe după gât.

— Îl iubesc pe tatăl tău enorm, Rose, la fel de mult cum te iubesc pe tine. N-am vrut să-l părăsesc. N-am vrut niciodată să-l părăsesc. Acum el e acolo şi luptă pentru noi, iar eu l-am trădat. Eram îndurerată şi furioasă. Am crezut că vreau ca şi el să sufere. Dar n-am vrut asta, de fapt. Elwen tremură din pricina unui spasm. Îşi închise iarăşi ochii împotriva durerii cumplite, atât trupeşti, cât şi sufleteşti, care o cuprinsese. O, Doamne, iartă-mă. Flăcările începuseră deja să se ivească în jurul uşii. Te implor, Iisuse, iartă-mă. Lasă-mă doar să-l mai văd pentru ultima dată, lasă-mă doar să-l mai văd!

Garin se ridică ameţit, auzind ca prin ceaţă izbucnirea lui Elwen. Se aplecă peste marginea patului şi începu să tuşească. Instinctul de supravieţuire preluase controlul în dauna beţiei, trezindu-l. Starea de toropeală lipsită de orice emoţii era înlocuită treptat de o durere cumplită de cap şi de o senzaţie şi mai cumplită de rău care îi afecta fiecare fibră a trupului. Se simţea sfâşiat în bucăţi de profunzimea amărăciunii şi urii care îl măcinau. Se şterse la ochi şi abia dacă le mai zări pe Elwen şi pe Rose prin ceaţa de fum, ţinându-se cu disperare una de cealaltă. Uşa cedă în fine în faţa flăcărilor şi cu toţii începură să ţipe când în încăpere pătrunse un val de căldură infernală.

Garin îşi proteja faţa cu braţul. Oare aşa arăta infernul? Aşa se sfârşea totul? Se uită la Rose şi îşi aminti ce bucurie resimţise în simpla plăcere de a o vedea jucându-se, îşi aminti de toate acele momente în care o spionase, imaginându-şi că într-o bună zi ea va veni în fugă la el, prinzându-l de mână şi zâmbindu-i. Îşi aminti cum se simţise atunci când o făcuse pe maică-sa să fie mândră de el, atunci când luptase pentru creştinătate, atunci când o salvase pe Elwen de Bertrand şi de Amaury, chiar dacă fusese o înscenare. În vreme ce fumul se îngroşa, Garin se dădu jos de pe pat şi se duse împleticindu-se spre Rose. Se aplecă şi o trase pe fată din braţele lui Elwen. Rose atârna inertă. Elwen ţipă când se trezi fără fată în braţe. Garin aruncă pătura în jurul lui Rose, acoperindu-i capul şi faţa, după care o aburcă pe umăr.

— Mă întorc după tine, îi spuse el cu un glas răguşit lui Elwen.

Elwen îl privi fix.

— Scoate-o, Garin, icni ea. Scoate-o pe Rose.

Garin se întoarse şi porni spre foc. Se clătină când îl lovi valul de căldură, după care scoase un ţipăt ascuţit şi se repezi prin flăcări.

După ce el dispăru în foc, Elwen se prăbuşi pe podea, prea slăbită de fumul care îi intrase în plămâni.

— Te iubesc, Will Campbell, şopti ea, lipindu-şi obrazul ud de lacrimi de duşumeaua caldă. Închise ochii, dorindu-şi ca vorbele ei să parcurgă distanţa dintre ei doi ca el să le audă oriunde s-ar fi aflat. Te iubesc.

Roşu la faţă şi gâfâind, Simon ajunsese aproape de casă când zări flăcările ieşind prin ferestrele de la etaj. Se opri. Cartierul veneţian se găsea la mare distanţă faţă de maşinile de luptă ale mamelucilor, aşa că nu putea deloc înţelege de ce ardea o clădire aflată aşa de departe de locul bătăliei. Uşa casei se deschise cu putere şi prin ea ieşi în fugă o siluetă umană. Era un bărbat care urla. Îi ardeau părul şi hainele. Omul căra ceva peste umăr, într-o pătură fumegândă, pe care o lăsă pe solul de afară. Simon scoase un ţipăt când văzu un trup rostogolindu-se din pătură. Parcurse în goană ultimii câţiva metri din strada însorită.

Avusese nevoie de mult mai mult timp decât crezuse iniţial ca să ajungă acolo. Până ce îl găsise pe grăjdarul-şef ca să se

scuze, cavalerii începuseră deja să plece înspre Poarta Sf. Anton. De la zidurile oraşului până în cartierul veneţian era ceva distanţă de străbătut pe jos, iar acest fapt, cuplat cu baricadele şi posturile de veghe de care fusese obligat să treacă, însemnase scurgerea a mai bine de o oră de când Will îl rugase pe Simon să se ducă la Elwen.

Luând pătura fumegândă de pe forma umană din stradă, despre care îşi dădu seama cu un fior de groază că aparţine lui Rose, Simon se duse spre bărbatul care ardea. Nările i se umplură de izul acru al părului şi cărnii arse. Aruncă pătura peste el şi îl lipi de sol. Lăsându-se în genunchi, Simon se apucă să atingă focul cu mâinile lui mari. După ce potoli flăcările, smulse pătura şi întoarse trupul, îngrozit de ceea ce ar fi putut vedea. Chiar dacă cea mai mare parte a părului şi bărbii blonde fuseseră arse, iar faţa şi gâtul erau pline de băşici oribile, Garin putea fi încă uşor recunoscut. Simon se lăsă pe călcâie, nedumerit. Îşi luă privirea de pe Garin şi alergă spre locul unde Rose zăcea pe stradă. Incendiul ajunsese acum să urce pe faţada casei până la acoperiş.

Chipul fetei era mânjit de fum, iar părul îi era înmuiat de sudoare. Una din palme şi o parte a braţului fuseseră arse rău de foc, astfel încât pielea ajunsese carne vie. Fata ţinea ochii închişi, iar gura îi atârna într-o parte.

— Doamne Dumnezeule, îngăimă Simon, îngenunchind alături de ea şi luându-i mâna întreagă în mâna lui. Rose, mă auzi? Rose?

— Trăieşte? Spune-mi că trăieşte.

Simon întoarse privirea. Garin reuşise cumva să se ridice în picioare şi se apropia împleticindu-se. Întinse braţele când o văzu pe Rose şi scoase un urlet.

— O, Doamne, nu! Trecu pe lângă Simon şi se aruncă la pământ alături de Rose, învelind trupul fetei cu trupul lui. Rosie! strigă el cu o voce sălbatică, întoarse capul către grăjdarul uluit. Simon, fă ceva, imploră el. Adu-o înapoi!

— Ce s-a întâmplat? ceru Simon să afle. Unde e Elwen?

Garin privi la trupul inert al fetei, apoi la casa în flăcări.

— Am încercat să le salvez, şopti el. Am încercat.

— Iisuse, exclamă Simon, uitându-se înspre casă. Unde e ea? În care încăpere?

Însă Garin se lăsase la loc peste Rose.

— N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, fetiţa mea, bolborosi el înnebunit. N-am vrut niciodată să-ţi fac rău.

Lăsându-l în pace, Simon alergă spre uşa de la intrare. Păşi înăuntru şi fu imediat izbit de un zid de căldură insuportabilă. Îşi protejă faţa cu braţul şi înaintă câţiva centimetri prin vălătucii de fum cenuşiu. Nu vedea mai nimic. Auzi un huruit şi, când trecu de piciorul scării, văzu focul sălbatic de deasupra lui devorând pereţii şi tavanele. Auzea lemnele sfârâind şi gemând, aşa că îşi zise că nu avea prea mult timp la dispoziţie. În capătul coridorului se găsea o uşă. Ţinându-şi mâna peste gură şi nas, Simon deschise uşa cu umărul şi se năpusti într-o bucătărie ceţoasă din pricina fumului. Locul părea un haos total. Înaintă câţiva paşi şi se împiedică de ceva pe podea. Privind în jos, văzu un bărbat întins într-o baltă de sânge. Îi fusese tăiat gâtul. Simon se dădu înapoi, simţind cum începe să lăcrimeze din pricina fumului, după care se întoarse în coridor. Îmbărbătându-se singur, începu să urce scara.

Căldura îl izbi ca un pumn imens dinspre infernul de sus. Îl forţă să se dea înapoi şi îl făcu să strige de durere şi frustrare. Transpiraţia îi curgea şuvoaie pe faţă. Încercă din nou, dar deja se îneca, orbit de fum. Nu putea merge mai departe. Lăsându-se în genunchi, Simon se târî de-a lungul coridorului şi ieşi la aer. Rămase acolo icnind, până ce privirea i se limpezi şi îşi dădu seama că, deşi Rose continua să zacă pe jos, Garin dispăruse. În vreme ce se târa spre fată, prin vălătucii de fum care acum începeau să acopere strada, zări un cavaler îmbrăcat în alb venind spre el.

Will descălecă imediat ce îl zări pe Simon ieşind din casa în flăcări. Fugi spre el, apoi se opri când văzu trupul fetei lui zăcând nemişcat pe stradă. La vederea ei, simţi că i se pune un nod imens în gât. Îl învălui groaza ca un linţoliu, făcându-l să încremenească. Trupul i se încordă spasmodic în vreme ce mintea lui încercă mai întâi să priceapă, după care să respingă ceea ce ochii vedeau.

— Will! gemu Simon, ridicându-se cu greu în picioare.

Will îl privi cu ochii goi. Apoi privirea i se îndreptă spre casa în flăcări. Simţi groaza ca pe un lichid care se scurgea cu o răceală de gheaţă prin vene.

— Elwen! strigă el, alergând spre uşă.

Simon se duse după el.

— Will, nu! ţipă el cu voce răguşită. Nu vei ajunge sus.

Îl prinse pe Will de mantie.

Will se zbătu sălbatic, strigând numele lui Elwen. Îl lovi cu pumnul pe Simon în bărbie, smulgându-se din strânsoarea lui, apoi se năpusti în clădire. Gura şi nasul i se umplură instantaneu de fum. Începu să se sufoce. Scara ardea deja. Will ajunse acolo şi începu să urce, rostind numele lui Elwen în şoaptă. Căldura care venea de sus era incredibil de puternică. Îşi ţinu braţul peste faţă, gemând de durere din pricina pielii care i se întindea peste carne. Părul de pe ceafă începu să sfârâie, apoi să ardă. Continuă să urce, un pas, apoi altul. Deasupra lui se auzi un geamăt şi un pârâit când o bucată de lemn se prăbuşi de la etaj. Flăcările şi scânteile se repeziră spre el, făcându-l să se azvârle în josul scării şi să se prăbuşească grămadă, înconjurat de limbi de foc. Urlă răguşit de furie, se ridică de jos şi încercă din nou. Însă focul era prea puternic, iar căldura şi fumul îl forţau să îngenuncheze. Ura toate astea. Ura acele flăcări vioaie şi flămânde. Ura propria sa carne neputincioasă. Îl ura pe Dumnezeu pentru că îl crease aşa de fragil. Se auziră alte pârâituri şi gemete când alte bucăţi mari de lemn începură să se dezintegreze deasupra lui. Apoi se trezi prins de nişte braţe puternice, care îl traseră afară, la aer.

De această dată, după ce îşi recuperase forţele, Simon se atârnă de Will cu hotărâre. Cei doi oameni se îmbrânciră reciproc, gâfâind şi gemând de efort. Deja rănit şi obosit din pricina bătăliei armate, Will se prăbuşi curând în braţele lui Simon. Urlă de frustrare. Când trupul lui deveni inert, Simon îl trase departe de uşă. În interiorul casei se prăbuşi una din podelele de la etajele superioare, trimiţând lemne în flăcări în holul de la parter şi vălătuci de fum în afara casei. Clădirea ajunsese să fie acum complet învăluită de foc. Nimeni şi nimic nu putea rezista unei asemenea călduri.

Dându-şi seama de asta, Will avu senzaţia că e izbit de un ciocan imens drept în moalele capului. Îl prinse pe Simon de tunică.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, icni Simon. Când am ajuns aici, casa era în flăcări. Privi în altă parte, incapabil să susţină privirea criminală a lui Will. Am încercat să intru ca s-o găsesc pe Elwen, dar n-am putut. Garin a scos-o pe Rose afară. Ochii i se îndreptară spre trupul nemişcat al fetei. Însă era prea târziu.

Will dădu drumul tunicii lui Simon.

— Garin? întrebă el cu voce amorţită. Garin a fost aici?

Simon îşi trecu palmele prin păr.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, Will. În bucătărie era un bărbat mort. Garin era rănit de incendiu şi plângea peste corpul lui Rose. Spunea tot felul de lucruri.

— Ce lucruri?

— Nimic din ce spunea nu avea sens. Simon inspiră scurt. Zicea ceva despre faptul că nu voia să-i facă ei rău. Îi tot spunea fetiţa lui. Jur că o luase razna.

Will se uită la Rose.

— Unde e el acum?

Avea o voce de gheaţă, golită de orice emoţie. Nu mai simţea nimic. Între sufletul şi inima lui se ridicase un zid.

— Când am ieşit nu mai era aici.

Auzind un sunet puternic de goarne, Will privi spre est. Începu să bată un clopot, apoi altul.

— Au intrat, şopti el cu detaşare. Îngenunche lângă Rose şi îi luă mâna lipsită de viaţă în mâna lui. Închizând ochii, îşi lipi buzele de degetele ei, apoi îi puse cu delicateţe mâna peste piept şi se întoarse spre Simon. Du-te la preceptoriu. Vreau să iei… Se opri când auzi cum zidul din spatele lui se crapă cu un zgomot puternic. Înghiţi în sec. Ia trupul fetei mele. Să nu o laşi, Simon, mă înţelegi? Să nu îndrăzneşti să o laşi.

— Tu unde te duci?

— Să-l găsesc pe Garin.

— Dar nici nu ştii unde el strigă Simon după Will, care se şi îndrepta spre armăsar.

— Garin e un şobolan şi nava asta se scufundă. O să-l găsesc acolo unde are cele mai mari şanse de a se salva. O să-l găsesc în port.

— Soţia şi fata ta sunt moarte, ţipă Simon cu voce încordată, în vreme ce Will dădea pinteni calului. Dacă îl omori pe Garin nu schimbi nimic. Te implor, salvează-te pe tine. Vino cu mine!

Dar Will dispăruse deja, gonind pe stradă într-un nor de praf.

Docurile, Acra
18 mai 1291

Se dăduse alarma peste tot. Clopotele, goarnele şi trompetele răsunau pretutindeni. Mamelucii intraseră în oraş.

Veneau pe cămile şi pe cai, cu săbiile sclipind în lumina dimineţii, cu veşmintele şi armurile lor ca o furtună în cele mai diverse culori. Veneau însoţiţi de o ploaie de săgeţi şi de foc, dar şi de ritmul asurzitor al tobelor. Veneau pe jos cu buzdugane şi topoare, dar şi cu torţe aprinse pe care le aruncau pe acoperişurile caselor şi la baza maşinilor de luptă ale creştinilor.

Veneau în minte cu două sute de ani de măceluri şi opresiune, dar şi cu dorinţa de răzbunare în inimi, o dorinţă care, pentru unii, se transformase în nebunia bătăliei cu o poftă nebună de sânge şi de măcel.

După o ultimă luptă scurtă şi încrâncenată, Poarta Sf. Anton cedase în cele din urmă. Templierii şi ospitalierii rămaşi în viaţă se retrăseseră, împreună cu soldaţii regelui Henric, din faţa zidului de mameluci, care acum se revărsau cu miile. Jean de Villiers era rănit. Câţiva dintre cavalerii lui îl duseră la ultima navă a ospitalierilor din port, în vreme ce alţii se retraseră la fortăreaţa lor. Catapultele mari ale francilor ardeau pe ziduri. Mamelucii luaseră cu asalt tabăra pisanilor, măcelărind pe toată lumea, iar de acolo intraseră în cartierul german păzit de teutoni, unde omorurile continuaseră. În partea dinspre mare apăru curând o altă spărtură lângă Turnul Legatului. Deşi arbaletiştii lăsaţi oraşului de către regele Ludovic şi cavalerii de sub comanda lui Othon de Grandson se bătură ca leii, nu trecu mult până când şi aceştia se văzură nevoiţi să se retragă, lăsând în urma lor camarazi morţi sau pe moarte.

În port domnea haosul. Erau umplute ultimele câteva nave, iar altele ieşiseră în larg odată cu primele bătăi ale clopotelor. Părăsind lupta, soldaţii începură să alerge spre docuri ca să-i anunţe pe toţi cei de acolo că oraşul căzuse. Strigau la femeile înspăimântate să se întoarcă la casele lor, unde să se ascundă şi să scape de violenţe. Însă cuvintele lor se pierdură repede în corul de urlete de groază atunci când oamenii din spate începură să preseze, căutând să ajungă la ultimele nave. Izbucni haosul. Femeile şi copiii începură să strige în vreme ce erau împinşi de lângă zid şi cădeau rostogolindu-se în apa mării. Marinarii de pe nave reuşiră să se aplece şi să ridice câteva dintre victime la bord. Câteva femei, cele care ştiau să înoate, săriră în apă ca să-şi tragă copiii înapoi la zid. Mulţi alţi oameni însă se înecară în apa adâncă, cu mamele zbătându-se şi ţipând după copiii lor, în vreme ce se duceau la fund. Nicholas de Hanape, patriarhul Ierusalimului, care aşteptase în barcaz ca navele din faţa lui să se mişte în larg, ordonase echipajului să vâslească mici nave înapoi la ţărm, stârnind protestele episcopilor care îl însoţeau.

— Putem salva câteva fiinţe, spusese patriarhul cu vocea lui răguşită de vârstă. Trebuie să le salvăm.

În apă ajungeau tot mai mulţi oameni acum, apucându-se să înoate spre navele care se îndepărtau. Câţiva ajunseră la barcazul patriarhului. Nicholas însuşi se aplecă să îi ajute să urce la bord. Curând însă barcazul se trezi înconjurat de prea mulţi oameni.

— Plecaţi! strigă unul dintre episcopi vâslaşilor. Plecaţi!

Însă refugiaţii îngroziţi se agăţaseră deja de spatele barcazului sau de părţile lui laterale, fără să ia în seamă apelurile episcopului. Unul dintre vâslaşi se trezi aruncat în apă şi pierdu vâsla. Cu atâţia oameni agăţaţi de el, barcazul începu să se încline. Un episcop smulse o vâslă şi începu să lovească cu ea peste capete şi mâini, încercând să scape de mulţime. Din pricina efortului, omul ajunsese vânăt la faţă. Urla ca nebunul, cu ochii scoşi din orbite. Deşi câţiva din oamenii loviţi de el pierdură priza şi alunecară sub suprafaţa apei, cu încheieturile sau craniile sparte, barcazul era deja condamnat. În câteva clipe se înclină periculos spre dreapta, iar apa năvăli cu putere peste

bord. Câteva secunde mai târziu, barcazul se răsturnă, aruncând pe toţi cei de la bord în apă şi prinzând pe câţiva de acolo în capcană sub punte. Nicholas de Hanape se zbătu o vreme la suprafaţă, după care apa întunecată îi trecu peste cap. Ultimul lucru pe care îl văzu patriarhul fu oraşul la orizont cuprins de flăcări şi o masă imensă de cetăţeni rămasă pe docuri.

Exact peste acest haos dădu buzna Will. Trecu ca o furtună prin porţile oraşului către zidul portului, cu oamenii dându-se speriaţi la o parte din calea lui. Îşi cravaşă armăsarul să treacă printre oameni, fără să acorde nicio atenţie strigătelor de spaimă din jurul lui. Îl căută pe Garin cu ochii scoşi din orbite. Simon spusese că Garin fusese rănit. Nu putea să fi ajuns prea departe. Mulţimea din spate, aflată în apropiere de şirurile de taverne şi depozite, începea să se rărească. Dându-şi seama că nu puteau scăpa pe calea apei, oamenii se îndreptau înapoi spre oraş, căutând locuri unde să se ascundă. În minţile lor era încă proaspătă păţania oraşului Tripoli. Acolo violurile şi măcelurile avuseseră loc în cea mai mare parte pe străzi. Cei care rămăseseră în case până la domolirea soldaţilor şi la stingerea poftei de sânge fuseseră cruţaţi. Pentru mulţi, speranţa rămăsese acum în mila mamelucilor.

Will îşi struni calul prin mulţime, întorcându-l încoace şi încolo ca să se uite în spate şi peste ape. Golful era plin de nave, toate ieşind în larg. Începând să-şi facă griji că greşise aprecierea şi că Garin nu venise acolo, încercă să apeleze la oameni, întrebându-i dacă nu văzuseră un om plin de arsuri. Cei mai mulţi treceau pe lângă el, ignorându-l, dar un bărbat mai vârstnic îi arătă cu mâna înspre est, în lungul docurilor. Will zări un şir de siluete umane gonind de-a lungul promontoriului estic către o navă templieră ancorată în portul exterior. Una din siluete, o figură solitară, se chinuia să alerge împleticindu-se în spatele celorlalţi. Will dădu pinteni calului şi traversă portul înspre punctul unde promontoriul se întindea dincolo de ţărm. Muşcat de marea bătută de vânturi, promontoriul vechi era fărâmiţat, iar unele părţi ale lui erau aşa de erodate că apa mării trecea peste ele. Lăsându-şi calul în port, Will o luă la fugă, împroşcând cu paşii săi apa albastră care sărea peste stânci. În stânga lui, marea fierbea, adâncă şi întunecată; în dreapta,

portul exterior era calm şi verde. Picioarele îi alunecau pe stâncile pline de alge, ameninţând să-l arunce şi pe el în valurile negre.

— Garin! strigă Will în vreme ce se apropia de siluetă.

Văzu, mulţumit, că silueta se întoarse când se auzi strigată pe nume.

Faţa lui Garin avea arsuri groaznice, iar el îşi ţinea mâinile la piept, ca şi cum acesta îl durea. Tunica îi arsese, şi acum doar câteva zdrenţe atârnau în jurul pieptului. Bucăţi de material ars i se impregnaseră în piele, lăsând în urma lor dâre negre. Garin făcu câţiva paşi înapoi când îl văzu pe Will, apoi se întoarse şi fugi, luându-se după şirul de femei care se îndreptau spre nava templieră cu căpitanul ei renegat. Will se duse după el, sărind de pe o stâncă pe alta. Aruncând o privire pe după umăr, Garin văzu că n-avea să reuşească. Se întoarse şi îşi scoase pumnalul, în vreme ce Will îşi smulse sabia de la centură.

Cei doi se opriră, cu marea flămândă lingând stâncile dintre ei.

Pe chipul lui Garin se citea durerea, dar expresia lui, deşi de sfidare, includea un aer de resemnare.

— Hai atunci, să terminăm ce avem de făcut, rosti el cu o voce îngroşată de durere şi alcool.

Will simţi în acea clipă cum zece ani de ură acumulată explodează în sufletul lui la vederea lui Garin.

— Ce ai făcut? Ce i-ai făcut fetei mele?

— Mereu e vorba de *al tău,* nu-i aşa? ripostă Garin. Nevasta ta, fiica ta, locul tău în Templu.

— *Ce ai făcut*?

Garin păşi înapoi, în vreme ce Will se apropie de el.

— Doar că Rose nu era fata ta.

Will încremeni cu sabia în aer.

— O, Elwen a spus că nu ştie sigur. Dar eu am ştiut. Garin se lovi cu palma peste piept. Am *ştiut* că e a mea.

— Minţi. De ce spui aşa ceva?

— Pentru că e adevărat şi acum nu ţi-o mai poate spune nimeni altcineva. Trebuie să ştii ce am pierdut eu. Trebuie să înţelegi. Will clătina din cap. De ce crezi că ţi-ai petrecut atâţia

ani în patul ei şi ea ţi-a făcut doar un copil? tună Garin. N-are sens, nu-i aşa?

— Niciodată Elwen… ea niciodată…

Însă cuvintele muriră pe buzele lui Will. În spatele lor ceva explodă în oraş, trimiţând un şuvoi de stânci şi flăcări spre cer. Dinspre port se auziră urlete. Niciunul dintre ei nu privi într-acolo.

— Când? întrebă Will pe un ton sec. Când s-a întâmplat?

— Înainte ca tu să te duci la Mecca. Elwen a venit la mine. N-a fost vorba de seducţie şi nici de urmărire din partea mea. Ea a venit la mine.

— Iar tu ai primit-o, icni Will.

— De ce crezi că poţi avea totul? strigă brusc Garin. Ce te face mai bun decât oricine altcineva? Mai valoros? Aveai locul tău în Templu, dar asta nu ţi-a ajuns, nu-i aşa? Trebuia să ai mai mult, aşa că atunci când te-a recrutat Everard ţi-ai uitat jurămintele şi te-ai alăturat Frăţiei. Dar nici asta nu ţi-a ajuns. Ai înşelat Frăţia ca să te duci după Baybars, l-ai trădat pe Marele Maestru atunci când a încercat să fure Piatra Neagră, chiar şi după ce te-a făcut comandant, după care i-ai înşelat pe toţi ca să fii cu o femeie pe care o tratai ca pe o curvă!

Will se holba la Garin, abia auzindu-i toate vorbele.

— De unde ştii de Piatră?

— Elwen mi-a povestit despre ea. Se temea pentru tine. Garin dădu din cap zărind expresia de şoc şi de durere pe faţa lui Will. Te-a iubit, n-am cum să neg asta. S-a culcat cu mine o singură dată. Dar asta nu a însemnat o scuză pentru ceea ce a făcut ca să mă scoată din viaţa lui Rose ca şi cum aş fi fost un nimic, ca şi cum n-aveam niciun drept să îmi cunosc propriul copil! *Blestemată* să fie! Împinse pumnalul înspre Will. Aş fi putut avea grijă de ele. Tu nu le-ai fi putut oferi o viaţă adevărată, o viaţă bună.

Will îşi dădu capul pe spate şi râse. Din ochi îi curgeau lacrimi de furie, de durere şi de uimire.

— Şi tu le-ai fi oferit? ripostă el. Tu? Garin de Lyon? Prea fragil ca să se opună unchiului său, prea slab ca să se apere de Rook, prea prost ca să-şi făurească o viaţă proprie, prea lipsit de valoare ca să fie altceva în afară de un nenorocit de beţiv. Eşti

invidios pe tot ce am eu, Garin. Întotdeauna ai fost aşa, de când eram copii, aşa că ai vrut să-mi iei totul. Will se apropie de el. Ai luat Cartea Graalului. Mi-ai luat virtutea în bordelul ăla. Mi-ai luat nevasta şi copilul.

— Nu, Will, răspunse Garin pe un ton coborât şi ţinându-se tare pe picioare. Ţi-am luat mult mai mult de atât.

Will se opri.

— Te-ai întrebat vreodată de ce ai scăpat cu viaţă în deşert când te-au prins beduinii? Te-ai întrebat cine a oprit mâna acelui om? Garin se încruntă şi privi înspre apa care năvălea peste picioarele lui. Pentru că eu însumi m-am întrebat ani la rând după aceea de ce ţi-am salvat viaţa, de ce am strigat la Bertrand să te lase în pace. Încă nu ştiu de ce anume am făcut-o. Poate dintr-un vechi reflex de loialitate. Se uită înapoi spre Will. Sau poate pentru că nu am vrut să mori fără să ştii cum arată trădătorul tău. În mintea mea, de câte ori te ucideam ştiai că sunt eu. Când se întâmpla asta, mereu te uitai drept în ochii mei. Garin râse scurt. Vezi tu, Will, mai am încă un pic de onoare în mine, motiv pentru care am vrut să ştii că Rook nu a fost niciodată stăpânul meu. Era o păpuşă la fel ca mine. Întotdeauna Edward a fost cel care a tras sforile. Garin râse din nou, mai tare şi mai îndelung. Iar eu am atârnat inert în sforile lui, în vreme ce visele mele se estompau şi mureau, iar visele tale se adevereau toate. Da, sunt invidios pe viaţa ta, o viaţă în care mereu au existat speranţa şi iertarea, o viaţă în care oamenii nu sunt toţi brutali şi cruzi, o viaţă plină de lucruri pe care tu le alegi, nu de lucruri impuse de alţii. Ştii că singurul moment în care m-am simţit cu adevărat liber a fost acela în care Everard m-a băgat în temniţă? Când am venit în Acra ca să-i obţin lui Edward banii şi am aflat despre Piatra Neagră şi despre implicarea ta, mi-am dat seama că Edward putea folosi asta în avantajul lui, aşa că m-am implicat şi eu. Eram de prea multă vreme păpuşa lui Edward şi ajunsesem să dansez după cum îmi cânta el chiar şi atunci când nu mă controla. Apoi am aflat de Rose, iar sfoara cu care el mă ţinea legat a dispărut.

Will fusese redus la tăcere. Se simţea zdrobit de dezvăluiri, de profunzimea trădării lui Garin. Simţea cum întregul lui univers începe să se crape sub imensa greutate a celor aflate. Zidul

care se crease în sufletul lui la vederea trupului inert al lui Rose cedă şi făcu loc unui vârtej ucigător de emoţii. Will răcni din pricina furiei.

Când străbătu ultimii paşi care îl mai despărţeau de Garin, acesta aruncă pumnalul în valuri.

— Acum ştii ce simt eu, nu? ţipă Garin. Ştii cum m-am simţit întreaga mea viaţă! Folosit şi trădat! Se lăsă să cadă în genunchi, înconjurat de apă, şi întinse larg braţele în lateral. Buzele lui arse schiţară un zâmbet. Acum înţelegi prea bine…

— Ridică-te! urlă Will la el, punându-i sabia la gât. Ridică-te, *ticălosule!*

— S-a terminat, Will. Nu-ţi dai seama? S-a terminat pentru amândoi. Am pierdut totul. Acum nu mai putem face altceva decât să murim!

— *Ridică-te!*

— Fă-o. Vreau să se termine. Vreau să-i pun capăt.

Will apucă resturile de tunică ale lui Garin. Lacrimile şi saliva lui se împrăştiară pe faţa lui Garin. În jurul lor marea gemea.

Garin prinse încheietura lui Will.

— Fă-o! ţipă el, întorcând vârful sabiei spre el. *Fă-o!*

Brusc, Will îi dădu drumul. Apoi, continuând să ţină sabia în mână, începu să se îndepărteze.

Garin se holbă după el, cu gura deschisă.

— Unde pleci? strigă el, luptându-se să se ridice. Termină ce ai început!

Rămase acolo, cu picioarele slăbite, şi îl urmări pe Will cum se îndepărtează, apoi se întoarse şi începu să meargă, mai întâi încet, apoi mai repede, cu ochii la nava templieră. Din pricina zgomotului valurilor, nu auzi paşii care se apropiau rapid în spatele lui.

Garin simţi o durere în spate, o senzaţie ca şi cum ar fi fost curentat de ceva, apoi o arsură cumplită care îl sfâşie şi îi transformă măruntaiele în foc lichid. Privind în jos, zări vârful unei săbii cum iese din stomacul lui. Apoi vârful dispăru, tras înapoi prin trupul lui şi răsucindu-se pe drum, rupându-i măruntaiele şi despicându-i organe interne şi muşchi cu o singură lovitură. Se întoarse pe jumătate, apoi căzu în genunchi. Ţinându-se de rana căscată în stomac, se prăbuşi pe o parte pe

stânci şi se rostogoli pe spate, arcuindu-se şi zvârcolindu-se. Îşi ridică privirea, în ciuda durerii orbitoare, şi îl zări pe Will stând deasupra lui ca un soi de înger răzbunător, îmbrăcat în alb, cu sabia înmuiată în sânge, pe fundalul soarelui şi al oraşului incendiat. Deschise gura ca să inspire aer, dar aceasta se umplu cu apă de mare când un val trecu peste el. Valul îl luă cu el şi pe Garin, care se rostogoli de pe promontoriu în apa de un verde-închis a portului. Câteva clipe, Garin rămase la suprafaţă, săltat de valuri, apoi încet, zbătându-se moale, dispăru sub suprafaţa apei. În vreme ce se scufunda, Garin îl văzu pe Will dincolo de suprafaţă urmărindu-l cu privirea din fundul unor orbite care deveneau tot mai depărtate şi mai deformate. Apoi marea îi umplu plămânii şi Garin fu atras în profunzimile întunecate.

Will se întoarse la capătul promontoriului. Traversă jumătate din port înainte de a se prăbuşi în genunchi, dând drumul sabiei tatălui său din mână.

Aplecându-se, vomită tot ce avea el pe piatra de jos, ignorând oamenii care treceau în fugă pe lângă el în încercarea de a mai ajunge la vreo navă şi de a-şi mai găsi un adăpost. Îşi vărsă fierea, neagră din pricina fumului inhalat în bătălie. Cu toate astea, simţea că din el ieşea acum toată otrava, ca şi cum, neputând înghiţi vorbele lui Garin, organismul lui le respingea pe această cale. Adevărul sinistru. Căci era adevărat. O simţea. Totul avea logică, o logică cumplită şi oribilă. Era doar un neghiob, un neghiob orb. Îşi irosise viaţa în urmărirea unui vis. Acum acel vis ardea cu vâlvătăi în jurul lui, iar el nu mai rămăsese cu nimic. Tatăl lui, Everard, Kalawun… Dispăruseră cu toţii, împreună cu orice speranţă de pace. Ar fi putut trăi cu acest gând, ba chiar ar fi putut trăi cu trădarea lui Garin dacă soţia şi fiica lui ar fi supravieţuit. Însă muriseră şi ele, transformate în cenuşă împreună cu tot restul vieţii lui.

Brusc îşi dădu capul pe spate şi se apucă să urle înspre cer:

— *Ce mai vrei de la mine, nenorocitule?* urlă el înspre Dumnezeu, pe care îl simţea cum se uită fără nicio emoţie la el de undeva, din acea nemărginire albastră, ca o pisică uitându-se la şoarecele cu care s-a jucat şi de care acum s-a plictisit. *Ce mai vrei*?

— Sir William?

Stând în patru labe, cu saliva curgându-i pe la colţurile gurii, Will îşi ridică privirea la auzul vocii. În faţa lui se găsea un bătrân gârbovit, cu barbă, care se aplecase spre el. Era bătrânul rabin, prietenul lui Everard.

— Elias, rosti Will cu voce groasă.

— Eşti rănit? întrebă bătrânul, oferindu-i mâna. Lasă-mă să te ajut.

Will se lăsă pe călcâie.

— Nu, gemu el, respingând mâna întinsă de Elias. Nu.

Se ridică în picioare cu greu şi îşi culese sabia de pe jos.

— Am venit din cartierul evreiesc, căutând o navă, dar nu mai e niciuna, zise Elias, arătând nervos înspre un grup de oameni strânşi laolaltă în spatele lui. În grup se vedeau câţiva bărbaţi, dar majoritatea era formată din femei şi copii. Ce putem face?

— Nu ştiu, răspunse Will, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Nu ştiu.

Dinspre porţile oraşului se auziră ţipete. Călăreţii mameluci veneau ca o furtună spre port, tăindu-şi drum cu săbiile printre ultimii cetăţeni strânşi acolo. De disperare, oamenii începură să se arunce unii pe alţii în apă, încercând să se îndepărteze de soldaţi şi de armele lor. Elias prinse braţul lui Will, care văzu un copil prăbuşindu-se sub copitele cailor mamelucilor, apoi o sabie înfigându-se în pântecele unei femei însărcinate, apoi ţeasta unei bătrâne zdrobită de un buzdugan cu cuie. După aceea văzu bărbaţii şi femeile din faţa lui plângând şi ţinându-se unul de altul. Simţi miros de urină din pricina copiilor care se scăpaseră pe ei, simţi mâna lui Elias strângându-l cu groază de braţ. Ceva se trezi în el, aprinzându-i simţurile amorţite.

— Pe acolo, îi zise el lui Elias, arătând dincolo de port înspre intrarea tunelului subteran care ducea din port până la preceptoriu. Fugiţi! îl înghionti el pe rabin, împingându-l de la spate. Se duse până la grupul de evrei. Mişcaţi-vă! ţipă spre ei.

Nedumeriţi şi cuprinşi de groază, oamenii aveau nevoie doar de un impuls. Will îi duse ca pe nişte oi dincolo de zidul portului. Câţiva mameluci se desprinseră din masa de călăreţi la vederea grupului şi se năpustiră spre el. Will le ieşi în întâmpinare, răsucindu-şi sabia cu ambele mâini. Înfipse arma în gâtul unui

cal, apoi tăie picioarele altuia, mutilându-l, după care o înfipse în gâtul călăreţului căzut.

— Duceţi-vă! urlă el spre grupul de cetăţeni, ferindu-se de o săgeată trasă în direcţia lui.

O altă săgeată îl lovi în spate, dar ricoşă de cămaşa lui de zale. Intrarea în tunel se vedea drept înainte. Cei mai mulţi mameluci erau ocupaţi cu măcelărirea mulţimii strânse în jurul porţilor. Will scăpă de un alt călăreţ, apoi conduse grupul înspăimântat în tunel. Acolo se aflau cavaleri care păzeau intrarea şi care îi traseră repede pe Will şi pe ceilalţi oameni înăuntru.

Douăzeci de minute mai târziu, când ajunseră în curtea luminată de razele soarelui a preceptoriului, Will îşi dădu seama câţi oameni reuşise să salveze. Era un grup de circa şaizeci de persoane, albe la faţă şi tremurând din încheieturi, dar în viaţă. Şi nu erau singurii supravieţuitori. Templul ale cărui ziduri impresionante izolaseră atâta vreme templierii de lumea din afară îşi deschisese porţile pentru cetăţenii oraşului.

Erau acolo bărbaţi şi femei, săraci şi bogaţi. Umpleau curtea ca o mulţime agitată. Erau peste o mie de oameni.

— Will!

Will privi în jurul lui auzindu-se strigat, dar nu văzu pe nimeni cunoscut.

— Will!

Făcu un cerc în jurul lui, privind cu atenţie, până ce zări pe cineva care îşi croia drum prin mulţime în dreapta lui. Era Simon, care ducea în braţe o fată. Părul lung şi auriu al fetei atârna despletit în jurul umerilor, iar faţa îi era plină de cenuşă, cu ochii clipind uluiţi. Rose. Fata ţipă când îşi văzu tatăl şi întinse braţele. Unul din ele era plin de băşici şi înroşit. Will se repezi la ea şi o smulse din mâinile lui Simon.

— S-a trezit după plecarea ta, zise Simon. O duceam în braţe şi a început să vorbească. M-a speriat de moarte!

Însă Will nu-l mai asculta. Strângându-şi fata la piept şi simţind trupul ei cum tremură de durere lipit de trupul lui, căzu în genunchi.

Templul, Acra

25 mai 1291

Tunelul era întunecos şi umed. Plescăitul paşilor prin băltoacele de pe jos stârnea ecouri din pereţi, împreună cu sunetele atâtor răsuflări şi cu plânsetele camuflate ale copiilor. Torţele licăreau agitate în aerul care mirosea a sare şi a umezeală. Mai bine de două sute de oameni se mişcau în lumina lor. Mulţi erau ameţiţi, alţii plângeau încet, alţii tăceau, cu feţe sumbre.

În frunte mergea Theobald Gaudin cu câteva oficialităţi şi cu seneşalul Templului. În spatele lor, doisprezece sergenţi trăgeau de cărucioare umplute cu trezoreria Templului şi cu documentele ordinului. Monede, relicve sfinte, bijuterii, sfeşnice din aur, inele şi cărţi, toate erau înghesuite în cărucioare. În urma trezoreriei veneau patruzeci şi doi de cavaleri, douăzeci şi şapte de sergenţi şi câţiva preoţi. În ariergardă se găseau peste o sută dintre cetăţenii refugiaţi ai oraşului. În cadrul acestui ultim grup, Will mergea tăcut, privind drept înainte. În stânga lui mergea Robert, cu o cicatrice proaspăt cusută împodobindu-i fruntea. În dreapta mergea Simon. Grăjdarul era alb la faţă, dar se deplasa cu hotărâre lângă Will, uitându-se când la cavaler, când la Rose, care venea în urmă alături de Elias, strângând mâna rabinului şi uitându-se fix la tatăl ei. Braţul ars îi fusese tratat cu o pomadă şi bandajat cu o fașă de in, dar faţa îi era plină de murdărie. În plus, era îmbrăcată cu aceleaşi veşminte de călătorie pe care le purta atunci când Garin o scosese din incendiu. De atunci vorbise extrem de puţin.

Will zări expresia lui Simon. Citindu-i gândurile, se uită înapoi spre Rose. Îi zări privirea rigidă, apoi se întoarse şi privi înainte. Ştia că lucrurile aveau să se schimbe în timp. După imensa uşurare de a o fi găsit pe fată în viaţă, descoperise că atunci când se uita la ea o vedea pe Elwen, cu chipul ei frumos transformat în mintea lui într-o mască de groază şi agonie în vreme ce ardea de vie. Imaginea ameninţa să-l termine, aşa că se luptase să nu o mai vadă cu ochii minţii. Îl ajutase şi faptul că avusese multe de făcut. Ca atare, închizând durerea în suflet, îşi lăsase fata în grija lui Elias şi îşi continuase lupta, abia mâncând sau dormind.

Trecuseră şapte zile de la căderea oraşului. Capitala cruciaţilor dispăruse şi odată cu ea se năruise şi visul legat de o Ţară Sfântă a creştinilor. Măcelul început după ce mamelucii pătrunseseră prin zidurile cetăţii continuase tot restul acelei zile. La apusul soarelui, deasupra oraşului atârna un giulgiu de fum negru, iar străzile se umpluseră de cadavre. Acra devenise un crematoriu, o groapă comună deschisă şi puţind a hoit, plină cu copii zăcând însângeraţi şi contorsionaţi, cu bărbaţi hăcuiţi în vreme ce alergau, cu femei violate sălbatic şi apoi eviscerate sau descăpăţânate. Pe întreg cuprinsul zidurilor, dar şi în faţa porţilor şi a intrărilor în turnuri zăceau cadavrele cavalerilor şi ale soldaţilor creştini, alături de leşurile multor mameluci, beduini şi sirieni. Drapele şi flamuri, unele încă prinse de purtătorii lor, atârnau lipsite de viaţă peste grămezile de morţi. Din loc în loc răniţii gemeau şi se agitau, încercând să iasă din coşmarul de sânge şi moarte care îi înconjura înainte de venirea patrulelor mameluce.

În prima seară, după apusul soarelui, pe cerul oraşului apăruseră păsările de pradă, în vreme ce supravieţuitorii străbăteau ruinele fumegânde, încercând să găsească un loc unde să se ascundă de soldaţi. Sultanul Khalil reuşise să-şi aducă cea mai mare parte a armatei la ordine, dar unii indivizi, mai ales mercenarii şi hoţii înveteraţi, înnebuniţi de lupte, continuaseră violurile şi măcelurile. Alţii se apucaseră să caute prăzi, aşa că palatele, bisericile şi magazinele se treziseră vandalizate. După ce sultanul îşi stabilise cartierul general în palatul regal şi generalii trecuseră la disciplinarea oamenilor din subordine, în oraş fuseseră trimise patrule care să găsească supravieţuitori. Doar celor bogaţi sau celor de rang înalt li se cruţase viaţa.

Femeile şi copiii erau luaţi ca sclavi şi adunaţi laolaltă cu miile. Doar trei clădiri rezistaseră acelor raiduri sistematice: fortăreţele ospitalierilor, teutonilor şi templierilor, toate pline cu refugiaţi.

Sunetele măcelului se auziseră până târziu în noapte. Stând la fereastră în apartamentul Marelui Maestru, Will le ascultase cu chipul sumbru o vreme, până când îl auzise pe Zaccaria mişcându-se în spatele lui, apoi auzise şoaptele unui preot care

se ruga. Se întorsese şi îl văzuse pe Marele Maestru dându-şi ultima suflare. Guillaume nu vorbise de când fusese adus în solarul lui, sângerând din abundenţă. Doar întrebase cum rezistă oraşul. Când Theobald Gaudin îi spusese că oraşul a căzut, Marele Maestru se lăsă la loc pe perne. Din colţul ochiului său căzuse o lacrimă tăcută. Rămăsese întins acolo, auzind masacrul care se petrecea dincolo de zidurile Templului. Guillaume de Beaujeu fusese îngropat a doua zi de dimineaţă în livada preceptoriului. Zaccaria nu luase parte la funeralii. După trecerea în nefiinţă a Marelui Maestru, sicilianul se pusese în fruntea unui mic grup de cavaleri, incluzând câţiva ospitalieri care se refugiaseră în preceptoriu şi ieşiseră pe poartă. Conform singurului supravieţuitor rămas, cavalerii atacaseră cu ferocitate câteva companii mameluce, ucigând mulţi oameni, cu Zaccaria şi templierii strigând numele Marelui Maestru, în vreme ce îşi croiau cu brutalitate un drum plin de sânge printre soldaţii inamici.

O zi mai târziu capitulaseră fortăreţele ospitalierilor şi teutonilor, după ce cavalerii de pe metereze observaseră săpătorii cum se pregătesc să sape tuneluri pe sub ziduri. Ceruseră amnistie şi sultanul le-o acordase. Templul rezistase mai mult, din pricina refugiaţilor care erau duşi în fiecare noapte în grupuri mici prin tunel la navele care se întorceau din Cipru. Mamelucii n-aveau cum să oprească aceste evacuări. N-aveau nave proprii, iar navele francilor, ancorate în siguranţă în port, erau înarmate cu catapulte care puteau arunca pietre imense asupra oricărei patrule de mameluci care ar fi trecut prin port. Incapabil să le facă faţă, Khalil retrăsese majoritatea forţelor de pe docuri, nefiind preocupat de evadarea câtorva sute de civili. Din punct de vedere al preceptoriului, evacuarea se petrecea prea lent. Templul nu deţinea provizii suficiente pentru atâţia oameni. După ce moartea Marelui Maestru generase un sentiment de disperare, templierii fuseseră în sfârşit de acord să se predea. Înainte de a-i da de veste lui Khalil despre acest lucru, mareşalul Peter de Sevrey îi ordonase lui Theobald Gaudin să plece cu trezoreria ordinului pe unica navă templieră care rămăsese în port.

Poarta se deschise la apropierea cavalerilor de intrarea în tunel. Câţiva oameni ieşiră înainte ca să asigure zidul portului. Cei câţiva mameluci care patrulau pe acolo fură ucişi rapid şi discret, iar sergenţii din tunel începură să iasă, trăgând cărucioarele înspre promontoriu. Îi urmară refugiaţii. În port luminile de la bordul galerei templiere, botezată *Phoenix,* licăreau ca nişte faruri mici, ghidând oamenii. În vreme ce ceilalţi cavaleri ieşeau la rândul lor, cu săbiile scoase, Will se opri la intrare.

Seneşalul stătea acolo împreună cu câţiva oameni care ajutaseră la transportarea trezoreriei. Privirea lui dură se întoarse asupra lui Will.

— Ce mai aştepţi, comandante?

— Vino cu noi, şopti Will.

Seneşalul dădu din cap înspre oamenii lui.

— Plecaţi înapoi, le ordonă el. Când oamenii dispărură înapoi în tunel, se uită la Will. Locul meu e aici, cu mareşalul şi cu ceilalţi.

— Veţi fi ucişi sau aruncaţi în temniţă.

— Sunt bătrân, replică seneşalul. Mi-am trăit cea mai mare parte a vieţii în acest oraş. Nu am altă casă. Vremea mea a trecut. A ta nu. Mai ai încă multe de făcut.

— S-a terminat, ripostă Will. Am pierdut Ţara Sfântă. Anima Templi nu mai are un scop.

Seneşalul îşi îngustă ochii.

— Greşeşti, zise el pe un ton sec. Poate că am pierdut bătălia în Orient, dar e vorba doar de pământ, mai degrabă de nisip şi pietre. Noi suntem mai mult decât atât. Templul încă există, şi fără un Maestru este lipsit de direcţie. Trăim vremuri periculoase. Acum, mai mult ca oricând, trebuie să munceşti ca să păzeşti ordinul de cei care vor să-i folosească resursele în scopuri egoiste şi meschine. Trebuie să menţii pacea şi ţelurile Frăţiei, dacă nu în Outremer, atunci în Apus, căci regatele de acolo sunt la fel de sfâşiate de războaie ca şi acesta. Pe tronurile de acolo, comandante, există oameni lipsiţi de scrupule şi lacomi după putere, care ar pune în pericol popoare întregi ca să-şi satisfacă dorinţa de supremaţie. Va fi sarcina ta, aşa cum a fost şi aici, ca să păstrezi echilibrul şi să-i protejezi pe cei de

toate rasele şi credinţele religioase care ar fi distruşi de lăcomia şi ignoranţa altora. Seneşalul vorbea cu voce aspră. Ăsta este scopul tău, şi de aceea ne-am asigurat ca tu şi Robert de Paris să ajungeţi pe acea navă. Au rămas alţii în urmă în locul tău, Campbell. Nu lăsa ca sacrificiul nostru să fie în van. Prinse poarta cu mâna. Şi acum pleacă.

Părăsindu-l pe seneşal în tunel ca să închidă poarta de acces în urma lui, Will ieşi în aerul răcoros al nopţii. Auzea zgomotul valurilor extrem de aproape.

În afara zidurilor Templului, Acra
28 mai 1291

Sultanul al-Ashraf Khalil stătea tăcut şi urmărea şirurile de prizonieri care erau conduse dincolo de ruinele Templului. Soarele la asfinţit arunca o lumină roşiatică peste zidurile dărâmate, care fuseseră minate şi se prăbuşiseră în acea după-amiază. Prin spărtura creată, două mii de mameluci se angajaseră în luptă cu ultimii cavaleri şi soldaţi rămaşi înăuntru. Procesul de minare destabilizase zidurile, astfel că jumătate din partea dinspre oraş a fortificaţiilor se dărâmase cu un huruit într-un nor de praf şi piatră, zdrobind deopotrivă creştini şi musulmani sub mormanele de moloz. Lucrurile nu ar fi trebuit să se petreacă aşa, dar negocierile cu templierii eşuaseră şi Khalil hotărâse să forţeze intrarea în complexul de clădiri.

Odată cu căderea Templului, bătălia se încheie definitiv. Cucerită pentru prima dată de cruciaţi cu două sute de ani înainte, Acra revenise în mâinile musulmanilor. Khalil îşi trimisese unul dintre generali până la Tyr ca să se asigure că şi cetatea de acolo fusese cucerită, deşi din rapoartele trimise înapoi reieşise că prea puţini locuitori rămăseseră acolo ca să fie martori la dispariţia aşezării, căci cei mai mulţi fugiseră pe mare după ce zăriseră la orizont norii imenşi de fum ridicându-se peste Acra. Sidon, Beirut şi Haifa aveau să împărtăşească în curând aceeaşi soartă, după care, în sfârşit, totul avea să se termine. Invadatorii apuseni n-aveau să mai aibă nimic în Palestina. N-aveau să-i mai ameninţe pe musulmani sau să le ia pământurile, transformând moschei în biserici şi cetăţeni

musulmani în sclavi. Khalil era un cuceritor şi era victorios. Oamenii din armată îl lăudau ca pe un erou, ca pe lichidatorul necredincioşilor, ca pe sabia lui Dumnezeu. Khalil le accepta laudele fără comentarii. În zilele care urmau avea să le primească mândru şi recunoscător, căci el unul se bucura de faptul că totul se terminase şi că reuşise să facă ceea ce îşi pusese în gând. Odată cu dispariţia creştinilor apuseni, mamelucii îşi puteau întoarce întreaga lor atenţie asupra mongolilor, fără grijă că cele două forţe inamice s-ar fi putut alia. Khalil mersese pe urmele lui Baybars şi ale lui Saladin, eliminând ultimele rămăşiţe de otravă din rana creată mai întâi de franci cu două sute de ani înainte. Îşi eliberase propriul popor. Se terminase. Se terminase în sfârşit.

Numai că în mormântul care devenise Acra şi pe străzile însângerate care puţeau a moarte era greu să te bucuri. Ca atare, al-Ashraf Khalil îşi întoarse privirea de la şirurile de prizonieri şi se îndepărtă sumbru de ruinele Templului, cu chipul luminat de ultimele raze ale soarelui.

Phoenix, Marea Mediterană
30 mai 1291

Will stătea pe puntea navei, cu marea albastră întinzându-se în faţa lui. În spate oamenii, bărbaţi şi femei, şedeau adunaţi pe punţi. După zile întregi de tăcere, murmurul conversaţiilor se făcea iarăşi auzit. Oamenii începuseră să mănânce, să-şi îngrijească rănile şi să-şi liniştească vecinii. Deşi încă la un nivel extrem de coborât, moralul părea să se mai fi ridicat puţin. Asta era viaţa. În ciuda celor îndurate, supravieţuiseră. Acum nu mai aveau altceva de făcut decât să supravieţuiască, să continue să trăiască, indiferent ce pierduseră. Will îşi privi palma deschisă şi inelul de aur care se odihnea în ea, amintindu-şi pielea răcoroasă a lui Elwen când i-l pusese pe deget, împingându-l cu blândeţe peste marginea articulaţiei. De atunci îl purtase pe lanţ, sub haine, alături de pandantivul cu Sf. Gheorghe. Încă îl durea enorm trecerea ei în nefiinţă, dar şi trădarea ei. Simţea dimensiunile colosale ale acelei dureri care ameninţa să îl

cuprindă cu totul în mrejele ei. Însă nu avea să îngăduie asta. Nu putea.

Cu trei zile înainte, stătuse cu Rose la pupa, ignorând privirile curioase ale unora dintre cavaleri, şi îi ceruse să-i povestească ce se întâmplase în acea casă. Fata avusese nevoie de multă vreme ca să rostească cuvintele, chinuindu-se enorm să le scoată la iveală, chiar şi pe acelea pe care nu le înţelegea pe deplin. Păstrându-şi vocea calmă şi măsurată, Will reuşise în cele din urmă să scoată întreg adevărul de la ea. Acum ştia dimensiunea trădării lui Garin, de la atacul petrecut în Honfleur şi până la tentativa de jefuire a Pietrei Negre. Mai mult decât atât, acum ştia chipul duşmanului adevărat.

Garin fusese un pion, şi încă unul slab, controlabil. Adevăratul trădător era regele Edward, lupul în blană de oaie şi instigatorul din spatele tuturor relelor. El fusese gardianul lor. Tot el devenise duşmanul lor.

Seneşalul avea dreptate. Lucrarea Anima Templi nu se încheiase, nici pe departe. Will era capul Frăţiei şi, la fel ca toţi dinaintea lui, avea datoria să păzească Anima Templi de rău. De-asta îl alesese Everard. Avea să se asigure că Frăţia va merge mai departe. Pentru asta însă, el însuşi trebuia să meargă mai departe. Ducând inelul de aur la buze, Will sărută cu gingăşie metalul rece, apoi aruncă inelul în mare. Acesta se rostogoli la nesfârşit, lucind în lumina soarelui, până ce atinse apa şi dispăru înghiţit de valuri. Will simţi că vine cineva lângă el.

— S-a trezit Rose, zise Simon, punându-şi braţele pe lemnul galerei. E jos în cambuză şi întreabă de tine.

— Vin într-o clipă.

Simon dădu din cap şi îl bătu pe Will pe umăr, după care plecă.

Will trase adânc aer în piept şi simţi cum i se întăreşte hotărârea. O avea încă pe Rose. Indiferent dacă era fata lui sau nu, o iubea. Îi mai avea pe Simon şi pe Robert, iar undeva în Scoţia, mai avea o familie. Scrisoarea boţită de la sora lui, Ysenda, stătea acum împăturită în punga de la brâu, salvată de la dezastrul preceptoriului. Will nu era singur. Simţind cum mintea i se umple cu imagini ale pajiştilor verzi şi ale ploilor, Will

întoarse spatele Orientului şi privi spre apus, către casă. Şi către răzbunare.

NOTA AUTORULUI

La scrierea acestui roman am căutat să respect cât mai fidel adevărul istoric, dar cum istoria nu se desfăşoară întotdeauna conform dorinţelor personale, am fost inevitabil nevoită să mă folosesc de anumite licenţe artistice. Mai ales datele istorice ridică adesea probleme atunci când încerci să croieşti o poveste fictivă, cu personaje, legată de evenimente reale. Uneori este nevoie ca detaliile să fie inventate de dragul intrigii şi pentru uşurinţa lecturii. De exemplu, în istoria templierilor, la momentul desfăşurării acţiunii din roman, instituţia seneşalului fusese abandonată, dar cum îndatoririle aferente fuseseră preluate de un oficial care, alături de Theobald Gaudin, se numea tot Mare Comandant, am ignorat acest lucru pentru a nu genera o confuzie inutilă. Oraşul al-Bira a fost atacat de mongoli în iarna anului 1275, iar asediul a fost ridicat înainte ca forţele lui Baybars să ajungă acolo. Regele Hugh al III-lea s-a retras iniţial în Tyr, după ce a plecat din Acra, în loc să se ducă direct în Cipru. Vestea conform căreia Carol de Anjou a cumpărat drepturile la tronul Ierusalimului ar fi avut nevoie de mult mai multă vreme ca să ajungă în oraş decât am descris eu. Luna islamică Muharram a fost în iunie 1277 în loc de aprilie, iar Tripoli, care a fost asediat la sfârşitul lui martie 1289, a rezistat în realitate aproape o lună în faţa forţelor militare ale lui Kalawun.

Versiunea mea legată de dispariţia lui Baybars este pură ficţiune; Baraka Khan nu şi-ar fi putut otrăvi tatăl, căci el a rămas în Cairo când Baybars a plecat în campania anatoliană. Cu toate astea, au existat multe speculaţii legate de moartea sultanului. Câţiva cronicari cred că Baybars a murit după ce a băut lapte bătut otrăvit. Relatările lor sugerează că astrologii l-au avertizat pe sultan despre o eclipsă de lună care avea să aducă moartea unui rege şi că, pentru a se scăpa pe sine, sultanul a decis să otrăvească un alt conducător, un prinţ ayyubid care îi fusese alături împotriva mongolilor la Albistan, dar care ulterior intrase în dizgraţia lui. Relatările diferă prin detalii, dar tind să cadă de acord că Baybars a băut din greşeală

cupa cu otravă pregătită pentru prinţ. Alte surse susţin că el a murit în urma unei răni căpătate în campania militară, iar altele că a căzut pradă unei maladii. Orice s-ar fi întâmplat în realitate, Baybars nu a murit instantaneu, ci după treisprezece zile de suferinţă. Pentru cei care vor să descopere mai multe informaţii despre evenimentele istorice descrise în roman, am întocmit o bibliografie pentru lecturi suplimentare.

Căderea oraşului Acra în anul 1291 în mâinile forţelor musulmane de sub conducerea sultanului al-Ashraf Khalil a încununat sfârşitul cruciadelor lansate pentru prima dată de Papa Urban al II-lea în Franţa, cu două sute de ani înainte. Theobald Gaudin, marele comandant al Templului, a fost în fruntea cavalerilor care au fugit din Acra, de-a lungul coastei, până la fortăreaţa de la Sidon, unde Gaudin a fost ales Mare Maestru. Templierii supravieţuitori au rămas acolo o lună întreagă, dar au fost obligaţi să se retragă odată cu sosirea mamelucilor. Gaudin a plecat pe mare spre Cipru cu trezoreria ordinului, lăsând în urmă doar un mic grup de cavaleri pe o insulă aflată la două mile distanţă în largul coastei. Templierii aveau să menţină acolo o garnizoană timp de doisprezece ani, însă ultimele aşezări france din Ţara Sfântă aveau să fie cucerite de mameluci pe parcursul câtorva luni.

Acra a fost practic abandonată şi lăsată în paragină ani la rând, în vreme ce mulţi dintre locuitorii care au supravieţuit asediului au dispărut în temniţe, ocne de muncă şi haremuri ale mamelucilor. Unii captivi, incluzând cavaleri din Ordinele militare, au fost răscumpăraţi, alţii au trecut la islamism. Decenii mai târziu, un pelerin prin Ţara Sfântă a văzut templieri muncind ca tăietori de lemne în apropiere de Marea Moartă.

Sultanul Khalil nu a mai trăit mult după victoria sa asupra francilor. La sfârşitul lui 1293 a fost asasinat de propriii generali, la scurt timp după proclamarea unui Jihad împotriva mongolilor. A fost urmat la tron de fratele lui, fiul cel mic al lui Kalawun, al-Nasir Muhammad. Sultanul mameluc a continuat să trăiască în Orientul Mijlociu până ce a fost răsturnat de la putere de turcii otomani, în 1517.

Dorinţa occidentalilor de a recuceri teritorii pierdute în faţa musulmanilor nu a murit imediat după căderea oraşului Acra,

dar, deşi Cruciadele plănuite ulterior pentru recucerirea Ţării Sfinte n-au repurtat niciun succes, ecourile acestei perioade sângeroase în istoria omenirii aveau să răsune dureros de ambele părţi ale Mediteranei timp de secole. Resimţim şi azi acele ecouri.

Robyn Young
Brighton, martie 2007

LISTA DE PERSONAJE

(* personaj istoric real)

* Abaga: ilhanul mongol al Persiei (1265-1282)
* Aisha: fiica lui Kalawun, căsătorită cu Baraka Khan
* Al-Ashraf Khalil: fiul lui Kalawun, sultan al Egiptului şi Siriei (1290-1293)
* Alessandro: cavaler templier, gardă personală a lui Guillaume de Beaujeu
* Amaury: gardă regală sub Hugh al III-lea Andreas di Paolo: negustor veneţian de mătase
* Angelo Vitturi: negustor veneţian de sclavi, fiul lui Venerio
* Arghun: fiul lui Abaga, instalat pe tron ca ilkhan în 1284
* Armand de Perigord: Mare Maestru al Templului (1232-1244)
* As-Salih Ali: fiul lui Kalawun
* Balian de Ibelin: procuratorul lui Hugh al III-lea în Acra
* Baraka Khan: fiul lui Baybars, căsătorit cu Aisha. Sultan al Egiptului şi Siriei (1277-1279)
* Baybars Bundukdari: sultan al Egiptului şi Siriei (1260-1277)
* Bertrand: gardă regală sub Hugh al III-lea
* Carlo: cavaler templier, gardă personală a lui Guillaume de Beaujeu
* Catarina: fiica lui Andreas
* Cecilia de Lyon: mama lui Garin
* Carol de Anjou: fratele lui Ludovic al IX-lea, regele Siciliei şi Neapolelui (1266-1285). Rege al Ierusalimului (1277-1285)
* Conrad von Bremen: negustor german de cai Dawud: comandant mameluc
* Edward I: rege al Angliei (1272-1307)
* Elias: Rabin şi librar
* Elwen: iubita lui Will
* Everard de Troyes: preot templier şi şeful Anima Templi
* Fatima: soţia lui Baybars, mama lui Salamish
* Filip al IV-lea: rege al Franţei (1285-1314)
* Francesco: cavaler templier, gardă personală a lui Guillaume de Beaujeu

* Garin de Lyon: fost cavaler templier în serviciul lui Edward I
* Gerard de Ridefort: Mare Maestru al Templului (1185-1189)
* Grigorie al X-lea: papă (1271-1276)
* Guido Soranzo: constructor de nave genovez
* Guillaume de Beaujeu: Mare Maestru al Templului (1273-1291)
* Guy: consilier regal al lui Hugh al III-lea
* Hasan: fost camarad al lui Everard de Troyes, mort în Paris în 1266
* Henric al II-lea: fiul lui Hugh al III-lea, rege al Ciprului (1285-1324), rege al Ierusalimului (1286-1291)
* Hugh al III-lea: rege al Ciprului (1267-1284), rege al Ierusalimului (1269-1277)
* Hugues de Pairaud: vizitator (inspector) al Templului, având sediul în Paris
* Idris: asasin sirian
* Isabel: mama lui Will
* Ishandiyar: comandant mameluc
* Jacques de Lyon: cavaler templier şi unchiul lui Garin. Fost membru al Anima Templi. Mort în Honfleur în 1260
* James Campbell: cavaler templier şi tatăl lui Will. Fost membru al Anima Templi. Mort în Safed în 1266
* Jean de Villiers: Mare Maestru al Ospitalierilor (1284-1293)
* Kalawun al-Alfi: comandant mameluc, mâna dreaptă a lui Baybars şi socrul lui Baraka Khan. Sultan al Egiptului şi Siriei (1280-1290)
* Kaysan: mercenar, angajat pentru protecţia pelerinilor în Arabia
* Khadir: ghicitorul lui Baybars
* Ludovic al IX-lea: rege al Franţei (1226-1270)
* Luca: băiat genovez, fratele lui Marco
* Lucia: contesă de Tripoli
* Mahmud: comandant mameluc Marco: genovez, fratele lui Luca
* Maria de Antiohia: verişoara lui Hugh al III-lea şi pretendentă la tronul Ierusalimului
* Mary: sora lui Will, moartă în Scoţia când cei doi erau copii
* Michael Pisani: negustor pisan de arme

* Nasir: camaradul lui Kalawun şi ofiţer în regimentul Mansuriyya
* Nicolae al IV-lea: papă (1288-1292)
* Nizam: soţia lui Baybars, mama lui Baraka Khan
* Omar: fost camarad al lui Baybars, mort într-un atac al asasinilor în 1271
* Othon de Grandson: nobil elveţian
* Owein ap Gwyn: unchiul lui Elwen şi fostul maestru al lui Will. Mort în Honfleur în 1260
* Peter de Sevrey: mareşal al Templului
* Rabban Sauma: ambasador al ilhanului Arghun
* Renaud de Tours: armurier francez
* Robert de Paris: cavaler templier
* Robert de Sabie: Mare Maestru al Templului (1191-1193)
* Rook: fost angajat al lui Edward I. Ucis de Garin în 1268
* Rose: fiica lui Will şi a lui Elwen
* Salamish: fiul lui Baybars
* Sclavo: proprietar genovez
* Seneşal: oficial al Templului şi membru al Anima Templi
* Simon Tanner: sergent templier
* Tatawun: comandant mongol
* Theobald Gaudin: Mare comandant al Templului Usamah: comandant mameluc
* Velasco: preot templier şi membru al Anima Templi
* Venerio Vitturi: negustor veneţian de sclavi, tatăl lui Angelo
* Will Campbell: comandant al cavalerilor templieri şi membru al Anima Templi
* Ysenda: sora cea mai mică a lui Will
* Yusuf: comandant mameluc
* Zaccaria: cavaler templier, gardă personală a lui Guillaume de Beaujeu

GLOSAR

Acra: Oraş pe coasta Palestinei, cucerit de arabi în anul 640. A fost capturat de cruciaţi la începutul secolului al XII-lea şi a devenit portul principal al noului Regat Latin al Ierusalimului. Acra era condusă de un rege, dar până la mijlocul secolului al XIII-lea autoritatea regală a ajuns să fie contestată de nobilii franci locali, aşa că, începând cu această dată, oraşul, care avea douăzeci şi şapte de cartiere, a intrat sub o guvernare oligarhică.

a lua Crucea: A pleca în cruciadă, termen derivat din crucile de cârpe pe care le primeau toţi cei care se angajau să devină cruciaţi.

amir: Termen arab pentru comandant militar, folosit însă şi ca titlu pentru unii conducători.

Anima Templi: Sufletul Templului în latină. Grup fictiv din interiorul cavalerilor templieri, fondat de Marele Maestru Robert de Sabie în 1191, după coşmarul bătăliei de la Hattin, pentru protejarea Templului de corupţie. Este format din doisprezece fraţi, recrutaţi dintre membrii ordinului, cu un gardian care să medieze disputele, şi are ca scop reconcilierea între credinţele creştină, musulmană şi iudaică.

asasini: Sectă extremistă fondată în Persia în secolul al XI-lea. Asasinii erau adepţi ai diviziei ismailite a credinţei musulmane şiite, iar în decurs de câţiva ani de la fondare, s-au răspândit în mai multe ţări, printre care şi Siria. Aici, sub comanda celui mai faimos lider al lor, Sinan, „Bătrânul de pe munte”, au fondat un stat independent, pe care l-au controlat până când acesta a fost inclus în cele din urmă în teritoriile mameluce controlate de Baybars.

Ayyubizi: Conducători dinastici ai Egiptului şi Siriei în cursul secolelor al XII-lea şi al XIII-lea, responsabili pentru crearea

armatei de mameluci (sclavi). Saladin a făcut parte din această dinastie, iar în cursul domniei lui, ayyubizii au atins apogeul puterii lor. Ultimul conducător ayyubid a fost Turanshah, care a fost ucis de Baybars la ordinele comandantului mameluc Aibek. Prin aceasta s-a pus capăt dinastiei ayyubizilor şi a început domnia mamelucilor.

Bernard de Clairvaux, Sf. (1090-1153): Abate şi fondator al mănăstirii cisterciene din Clairvaux, în Franţa. Sprijinitor timpuriu al templierilor, Bernard a ajutat ordinul la întocmirea Regulii sale.

Bizanţ: Monedă de aur a perioadei medievale, bătută pentru prima dată în Imperiul Bizantin.

Cavalerii Sfântului Ioan: Ordin fondat la sfârşitul secolului al XI-lea, care şi-a luat numele de la ospiciul (spitalul) Sfântul Ioan Botezătorul din Ierusalim, unde a şi avut primul sediu central. Cunoscuţi şi sub numele de ospitalieri, cavalerii Sfântului Ioan s-au ocupat iniţial de pelerinii creştini, dar după prima cruciadă obiectivele lor s-au schimbat radical. N-au renunţat la activităţile de binefacere, dar principalul lor obiectiv a devenit construirea şi apărarea de castele în Ţara Sfântă, recrutarea de cavaleri şi dobândirea de pământuri şi proprietăţi. S-au bucurat de puteri şi statut similare templierilor, iar cele două ordine au fost adesea rivale. La sfârşitul cruciadelor, cavalerii Sfântului Ioan şi-au mutat cartierul general în Rhodos, apoi în Malta, unde au devenit cunoscuţi sub numele de cavalerii de Malta.

Cavaleri templieri: Ordin de cavaleri înfiinţat la începutul secolului al XII-lea, după prima cruciadă. Fondat de Hughes de Payens, care a călătorit la Ierusalim însoţit de opt cavaleri francezi. Ordinul a fost botezat aşa după Templul lui Solomon, locul unde a fost stabilit şi primul sediu central. Recunoscuţi oficial la conciliul de la Troyes în 1128, templierii se supuneau unei Reguli religioase şi unui cod militar strict. Iniţial, scopul lor a fost acela de a proteja pelerinajele creştine în Ţara Sfântă. În

scurt timp însă, au început activităţi militare şi comerciale atât în Orientul Mijlociu, cât şi în teritorii europene, unde Templul a devenit una din cele mai bogate şi mai puternice organizaţii din vremea ei. În cadrul ordinului existau trei clase: sergenţi, preoţi şi cavaleri, însă doar cavalerii, care depuneau jurăminte de castitate, sărăcie şi supunere, puteau purta însemnele distincte ale ordinului, adică mantia albă cu o cruce roşie pe piept.

Cavaleri teutoni: Ordin militar de cavaleri, similar templierilor şi ospitalierilor, cu originea în Germania. Ordinul a fost fondat în 1198. Pe parcursul existenţei lor în Ţara Sfântă, teutonii erau responsabili cu păzirea zonei aflate la nord-est de Acra. La mijlocul secolului a-l XIII-lea au cucerit Prusia, care ulterior avea să devină baza ordinului.

Cruciadă: Mişcare europeană din perioada medievală, generată de idealuri economice, religioase şi politice. Prima cruciadă a fost iniţiată de Papa Urban al II-lea, în 1095, la Clermont, în Franţa. Apelul la cruciadă a venit iniţial ca răspuns la cererea de ajutor a împăratului grec al Bizanţului, ale cărui domenii erau invadate de turcii selgiucizi, cei care cuceriseră Ierusalimul în 1070. Bisericile Romană şi Ortodoxă greacă erau despărţite din 1054, iar Urban a văzut în acest apel o şansă de reunire a celor două Biserici, şi prin aceasta o ocazie de a aduce catolicismului o influenţă mai mare asupra lumii Orientului. Ţelul lui Urban a fost atins doar pentru scurt timp şi nu deplin înaintea celei de-a patra cruciade, din 1204. În decurs de două secole, au fost lansate peste unsprezece cruciade de pe ţărmurile europene către Ţara Sfântă.

Foc grecesc: Inventat în Bizanţ în secolul al VII-lea, focul grecesc era un amestec de smoală, sulf şi păcură, folosit în războaie pentru a incendia navele şi fortificaţiile.

franci: În Orientul Mijlociu, termenul „franci” (al-Firinjah) se referea la creştinii apuseni. În Occident, reprezenta numele tribului germanic care a cucerit Galia în secolul al VI-lea, şi care a fost numită ulterior Franţa.

Hajj: Pelerinajul anual către Mecca pe care musulmanii trebuie să îl efectueze măcar o dată în viaţă, pe parcursul Dhu al-Hijja, a douăsprezecea lună a calendarului islamic (un calendar lunar, cu luni care nu sunt fixe). Un alt pelerinaj, cunoscut sub numele de Umra, poate fi efectuat oricând.

incintă: Fortificaţii care înconjoară un castel.

Jihad: Cu sensul de „a năzui spre“, termenul *Jihad* poate fi interpretat atât în sens fizic, cât şi spiritual. În sens fizic înseamnă războiul sfânt în apărarea şi pentru răspândirea islamului, iar în sens spiritual înseamnă lupta interioară a musulmanilor de a rezista în faţa tentaţiilor lumeşti.

Ka’ba: „Cub“ în limba arabă; clădire din piatră situată în centrul marii moschei de la Mecca, spre care musulmanii se întorc cu faţa în timpul rugăciunii. Se crede că a fost un loc sfânt preislamic pentru triburile arabe, dar ulterior a devenit locul central de rugăciune pentru musulmani, atunci când Mahomed a aşezat Piatra Neagră în colţul estic al altarului, pe care l-a re-dedicat islamului. Tradiţia musulmană spune că a fost construit de Adam, apoi reconstruit de Avraam şi Ismael. Este cea mai sfântă relicvă a islamului, în jurul căreia musulmanii se învârtesc în pelerinajul lor.

Madrasah: Şcoală religioasă dedicată studiului legii islamice.

mameluci: „Sclavi” în limba arabă, termenul desemnează gărzile regale, în principal de descendenţă turcă, cumpărate şi crescute de sultanii ayyubizi ai Egiptului pentru a deveni o armată puternică de războinici musulmani devotaţi. Numiţi „Templieri ai Islamului”, mamelucii au venit la putere în 1250, după ce l-au asasinat pe sultanul Turanshah, un nepot al lui Saladin, şi au preluat controlul asupra Egiptului. Sub Baybars, imperiul mameluc a ajuns să cuprindă Egiptul şi Siria. Mamelucii sunt responsabili pentru alungarea francilor din Orientul Mijlociu. După încheierea cruciadelor în 1291, domnia

mamelucilor a continuat până la răsturnarea lor de turcii otomani, în 1517.

Mare Maestru: Şeful unui ordin militar. Marele Maestru al templierilor era ales pe viaţă de un consiliu al oficialilor templieri, iar până la sfârşitul cruciadelor a avut reşedinţa la sediul central al ordinului din Palestina.

mareşal: În cadrul ierarhiei templiere, şeful operaţiunilor militare.

maşină de luptă: Orice fel de maşinărie folosită la atacarea fortificaţiilor în cursul asediilor, cum ar fi catapultele mici (în arabă, mandjanikas) sau trebuşetele.

Mecca: Oraş în Arabia Saudită. Locul de naştere al lui Mahomed şi oraşul sfânt al Islamului.

mongoli: Triburi nomade care au trăit în stepele din estul Asiei până spre sfârşitul secolului al XII-lea, când s-au unit sub conducerea lui Gingis Han, cel care a stabilit capitala la Karakorum şi a început o serie de campanii masive de cuceriri. După moartea lui Gingis Han, imperiul său s-a extins de-a lungul Asiei, Persiei, sudului Rusiei şi Chinei. Prima mare înfrângere suferită de mongoli a fost din cauza lui Baybars: Kutuz a fost învins la Ayn Jalut, în 1260. Imperiul Mongol a început treptat să decadă în secolul al XIV-lea.

musulmani şiiţi şi sunniţi: Două ramuri ale Islamului formate prin schisma născută după moartea lui Mahomed în privinţa succesorului său. Reprezentând majoritatea, sunniţii credeau că nimeni nu-i poate succeda cu adevărat profetului; ei au numit un calif drept conducător al comunităţii musulmane. Sunniţii îi venerează pe primii patru califi numiţi după moartea lui Mahomed, al cărui exemplu îl urmează ca pe obiceiul (sunna) căruia toţi musulmanii ar trebui să se conformeze. Şiiţii au ca autoritate imamul, pe care îl consideră moştenitorul profetului, descinzând din linia de sânge a lui Ali, ginerele lui Mahomed, cel

de-al patrulea calif şi singurul pe care îl venerează, respingându-i pe primii trei şi tradiţiile credinţei sunnite.

Outremer: Termen francez cu sensul „de peste mări“, cu referire la Ţara Sfântă.

Piatra Neagră: Denumită în arabă „al-Hajar al-Aswad“, este o relicvă sacră aşezată în colţul de sud-est al Ka’ba, în Mecca. Este fixată de o bandă de argint şi este sărutată sau atinsă de musulmani în cursul ritualurilor legate de pelerinajul lor anual. În anul 929, carmaţienii (şiiţi ismailiţi) au furat Piatra Neagră şi au scos-o din Mecca, păstrând-o timp de douăzeci şi doi de ani, până când Piatra a fost răscumpărată.

Preceptoriu: Nume latin pentru clădirile administrative ale ordinelor militare, de regulă compuse din grajduri pentru cai, dormitoare, ateliere de lucru şi, de obicei, o capelă.

procurator: Reprezentantul unui rege sau al altui conducător.

Regatul Ierusalimului: Regatul Latin al Ierusalimului a fost fondat în 1099, după ce oraşul a fost cucerit după prima cruciadă. Primul conducător a fost Godfrey de Bouillon, un conte franc. Ierusalimul a devenit noua capitală a cruciaţilor, dar a fost pierdut şi recâştigat de câteva ori pe parcursul celor două secole, până ce a ajuns definitiv în mâinile musulmanilor în 1244, moment în care capitala cruciaţilor s-a mutat la Acra. În timpul primelor cruciade, invadatorii apuseni au fondat alte trei state: Principatul Antiohiei şi Comitatele Edessa şi Tripoli. Edessa a fost pierdută în 1144, capturată de liderul selgiucid Zengi. Principatul Antiohiei a căzut în mâinile lui Baybars în 1268, Tripoli a fost pierdut în 1289, iar Acra, principalul oraş al cruciaţilor, a fost cucerit de mameluci în 1291, marcând dispariţia Regatului Ierusalimului şi al puterii apusene în Orientul Mijlociu.

Regulă: Regula Templului a fost întocmită în 1129, cu ajutorul Sfântului Bernard de Clairvaux, la conciliul de la Troyes, unde Templul a fost recunoscut oficial. A fost scrisă în parte ca un regulament religios, în parte ca un cod militar şi reglementa felul în care membrii ordinului ar fi trebuit să trăiască şi să se comporte în cursul vieţii lor cotidiene şi în timpul bătăliilor. Regula a primit adăugiri în decursul timpului, astfel că în secolul al XIII-lea ajunsese să aibă peste şase sute de prevederi, iar încălcarea oricăreia dintre ele însemna expulzarea din ordin.

Republici maritime: Cele trei oraşe-stat comerciale italiene: Veneţia, Genova şi Pisa.

Richard Inimă-de-Leu (1157-1199) Fiul lui Henric al II-lea şi al Eleonore de Aquitania, Richard a domnit ca rege al Angliei din 1189 până la moartea lui, survenită în 1199, dar şi-a petrecut foarte puţin timp în regat. Împreună cu Frederick Barbarossa şi Filip al II-lea al Franţei, a condus a treia cruciadă pentru recucerirea Ierusalimului, care căzuse în mâinile lui Saladin.

Romanţele Graalului: Ciclu popular de povestiri şi cântece în secolele al XII-lea şi al XIII-lea, primul cântec fiind *Joseph d'Arimathe,* scris de Robert de Borron la sfârşitul secolului al XII-lea. Începând cu acea epocă, Graalul, un concept despre care se crede că derivă din mitologia precreştină, a fost creştinat şi adoptat în legenda despre Arthur, devenită faimoasă datorită poetului francez de secol al XII-lea Chretien de Troyes, ale cărui opere i-au influenţat ulterior pe scriitori precum Malory şi Tennyson. Secolul care a urmat a fost martorul multor lucrări pe tema Graalului, incluzând aici *Parzival* de Wolfram von Eschenbach, din care s-a inspirat Wagner în operele sale. La bază, romanţele erau povestiri scurte, compuse în versuri, combinând teme religioase, istorice şi mitice.

Saladin (1138-1193): De origine kurdă, Saladin a devenit sultan al Egiptului şi Siriei în 1173, după ce a câştigat câteva lupte pentru putere. Saladin şi-a condus armata împotriva cruciaţilor la Hattin şi le-a administrat francilor o înfrângere

usturătoare. A recucerit cea mai mare parte a Regatului Ierusalimului fondat de creştini după prima cruciadă, fapt care a dus la lansarea celei de-a treia cruciade, în care Saladin s-a confruntat cu Richard Inimă-de-Leu. Saladin a devenit erou în întregul Orient islamic, dar a fost admirat şi temut şi de cruciaţi pentru curajul şi galanteria lui.

salat: Rugăciune rituală practicată de musulmani de cinci ori pe zi.

sarazin: Termen folosit în Evul Mediu de europeni pentru toţi arabii şi musulmanii.

seneşal: Administratorul unei proprietăţi imobiliare. În ierarhia Templului, seneşalul deţinea una din cele mai înalte poziţii.

tunică: Articol de îmbrăcăminte din in sau mătase, de obicei fără mâneci, purtat peste cămaşa de zale sau peste armură.

ţechin: Monedă veneţiană din aur.

vizitator (inspector): Poziţie din ierarhia Templului creată în secolul al XIII-lea. Venind imediat după Marele Maestru, vizitatorul era stăpânul tuturor posesiunilor Templului din Occident.